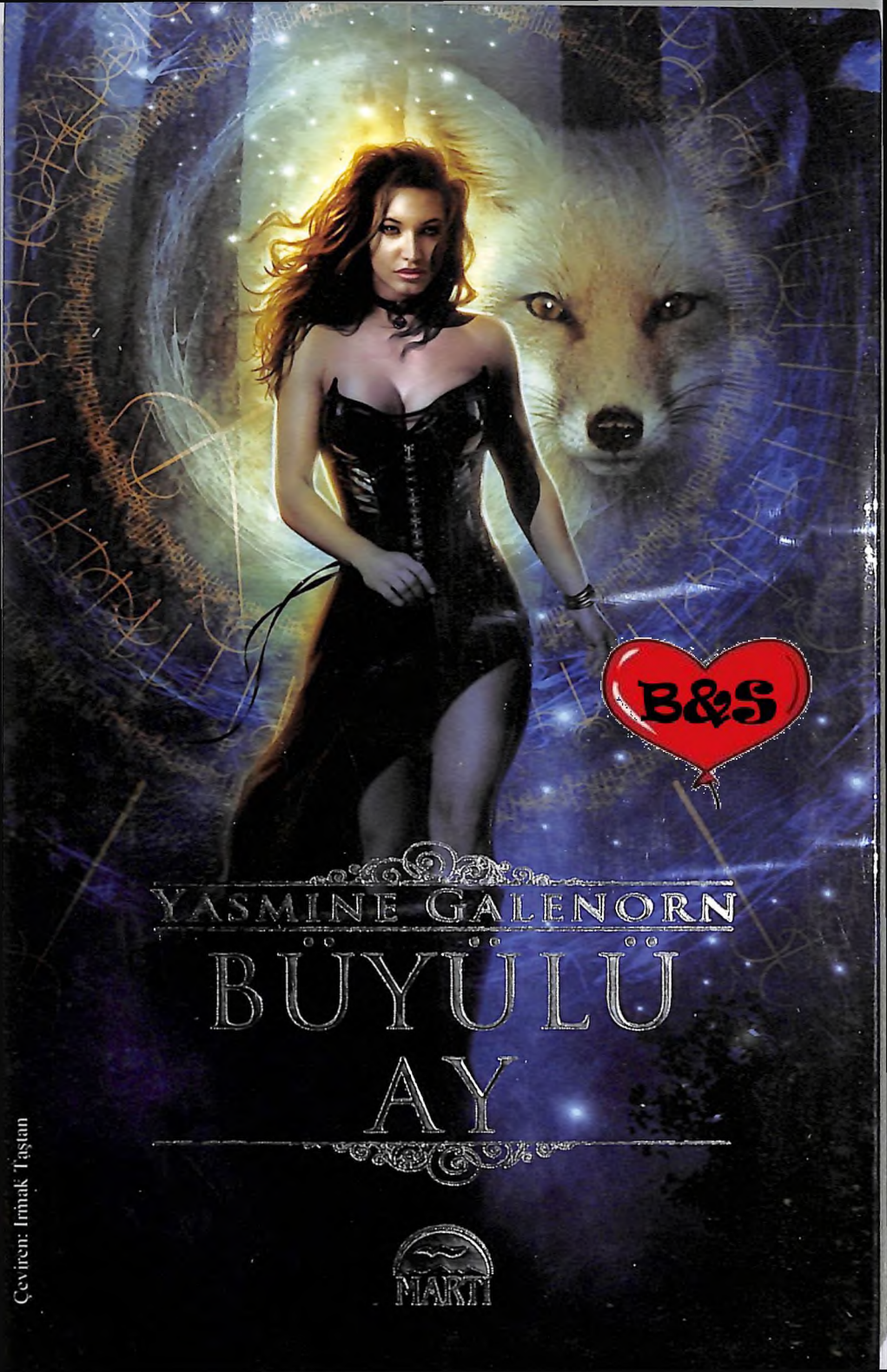

YASMINE GALENORN
BÜYÜLÜ
AY

YASMINE GALENORN

BÜYÜLÜ AY

**Sonsuz ruhlar, artık var olmayan ruhlar
Dünyevi ruhlar, ölümün kapısını açabilir misiniz?
Alevler etrafınızda salınıyor
Rüyalar düşüncelerinizi avlıyor
Cehennemin kıyısına çağırıyoruz sizi
Reddetmeyin bizi**

"Ben Camille D'Artigo. Yarı peri yarı insanım. İki kız kardeşimle birlikte Öteki Dünya'dan geldik. Öteki Dünya Haber Alma Ajansı'na üyeyiz. Aslında şu günlerde ÖDHA'nın Dünya Tarafı şubesini yürütüyoruz. İnsan genimiz güçlerimizi saklamamıza yardımcı olduğu için burada görevlendirildik ama ben bu görevlendirmenin altında başka bir sebep yattığını düşünüyorum. Özellikle beni hedef alan bir intikam planı olabilir.

Ben kardeşlerin en büyüğüyüm. Cadıyım, Anne Ay'ın rahibesiyim."

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

instagram.com/martiyayinlari
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari

"Bu kadar uzun soluklu bir seri yazıp her kitapta bir önceki kadar heyecanlı ve sürükleyici bir olay işlemek her yazarın harcı değildir, ama Yasmine Galenorn bunu başarıyor. Her kitabı büyüleyici ve duygularla dolu. Öyle ki kitap sizi elinizden bırakmadığınız için uzun gecelere sürükleyecek."

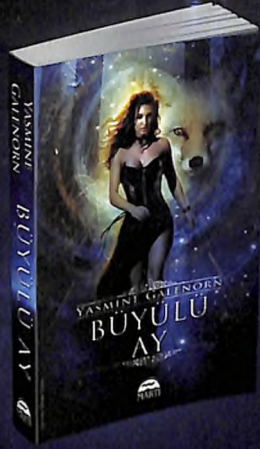
Romance Reviews Today

"Erotik ve esrarengiz bir şekilde büyüleyici... Büyünün ve tutkunun karışımı."

Publishers Weekly

"Çok heyecanlı ve doğaüstü güçler sayesinde nefes kesici."

Alyssa Day, New York Times
çoksatın yazarı

YASMINE GALENORN BÜYÜLÜ AY

Fantastik türünde romanlarıyla, özellikle "Öteki Dünya" serisiyle ünlenen, *New York Times* çoksatan yazarı Yasmine Galenorn, Evergreen Üniversitesi'nde tiyatro eğitimi aldıktan sonra yazmaya başladı. Romanlarının yanı sıra metafizik, büyü ve Şamanizm üzerine incelemeleri de bulunan yazar, eşi ve çok sevdiği kedileriyle birlikte Washington'da yaşıyor. Tolkien'den bir hayli etkilenmiş olan Galenorn, soyadını da *Yüzüklerin Efendisi* fenomenindeki Elf dilinden türetmiştir.

YASMINE GALENORN

BÜYÜLÜ

AY

Çeviren: Irmak Taştan

Ben bu kitabı yazarken vefat eden Ray Bradbury'ye ithaf edilmiştir. Bay Bradbury, siz benim en sevdiğim yazar, en büyük ilham kaynağımdınız. Hayata gözlerinizi yumduğunuzda sizden geriye bir ışık yayıldı dünyaya.

TEŞEKKÜRLER

Bütün okuyucularıma teşekkür ederim. Özellikle bir numaralı hayranım ve hayal edebileceğim en güzel eş Samwise'a. Ajansım Meredith Bernstein'e, editörüm Kate Seaver'a, kapak tasarımcım Tony Mauro'ya, asistanım Andria Holley'ye, wiki asistanım Scotty Talley'ye, moderatörüm Jenn Price'a teşekkür ederim. Tüylü "Galenorn Kızları"na teşekkür ederim. Ruhumun koruyucuları siz, Ukko, Rauni, Mielikki ve Tapio... Sizlere minnettarım.

Her zamanki gibi en büyük teşekkürüm siz değerli okuyucularıma. Sizin desteğiniz bu serinin devamını sağlıyor. İnternette www.galenorn.com sitesinden bana ulaşabilirsiniz. Sosyal medya hesaplarım için de bu sitedeki linklerden faydalanabilirsiniz. Ayrıca sitede, Öteki Dünya Vikipediası da bulabilirsiniz.

Bana mektupla ulaşmak isterseniz (adresi internet sitesinden veya yayınevinden bulabilirsiniz) size cevap yazabilmem için lütfen yaşadığınız yerin adresini belirtin ve posta pulu yapıştırın. Sitede çeşitli ürünler de sizi bekliyor.

Boyalı Panter
Yasmine Galenorn

“Periler Ülkesi tehlikeli bir diyardır. Orada tedbirsizler için tuzaklar, gözü karalar için zindanlar var.”

–J. R. R. Tolkien, *Peri Masalları Üzerine*

“Hiçbir mit saçma değildir
Der Tanrıçalar
Westermmain ormanlarına yürüyen kimselere.”

–George Meredith, *The Wood of Westermmain*

1. Bölüm

“Nefes al. Yavaşça... hazırlan... üç deyince ver. Bir, iki, üç.” Arkamda diz çökerken beni omuzlarımdan kavrayan Morio kulağıma fısıldıyordu. Onun bedenindeki büyü parmaklarından akıp benim bedenime geçti.

Yere bağdaş kurmuştum, üzerimde şeffaf siyah bir elbise vardı, kollarım iki yana açılmıştı. Sol elimde sihirli küre, sağ elimde ise gümüş işlemeli bir asa vardı.

“Hayaletle odaklan. Gözlerini ondan ayırma.” Yumuşak nefesini bir kez daha kulağımda hissettim. Birlikte hareket ediyorduk. Ustamla ben, çoktandır unutulmuş bu mezarlıkta gökyüzüne yükselen koruma çemberinin altındaydık. Çember büyülü bir ateşle parlıyordu, ölüm büyüsünün mor rengine kaplanmıştı. Elimden geleni yaparak çemberin kontrolünü sağlarken aynı zamanda yapmaya çalıştığımız büyüye odaklanıyordum.

Artık kullanılmayan, çoktan unutulmuş gizli bir mezarlıktaydık. Toprağın kokusu ciğerlerime doluyordu. Altımız-

da yürüyen böcekler ürpermeme neden oldu ama onları görmezden gelmeye çalıştım. Bütün dikkatimi önümde gezinen hayalete vermeliydim.

Hayalet karanlıkta parıldıyordu. Başımızın üzerinde geziniyor, ayaklarımızın dibine yatıp bizi inceliyorlardı. Kimin hayaleti olduğuna ya da neden burada gezindiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Benim görevim engelleri aşip onu yok etmek, onun huzura ermesini sağlamaktı. Zorluk çıkarırsa da mecburen unutulmaya bırakacaktım onu.

Morio'nun bana yönelttiği enerjiyi de hissedip gücümü topladım. İçimde bir güç akımı, bir sıcaklık, mor bir alev belirdi. Bedenim karıncalandı, içimdeki güç büyüdükçe her yanıma yayılmaya başladı. Ben titremeye başlayana kadar içimi gıdıklamaya devam etti.

Hem koruma çemberinin kontrolünü hem de içimde gittikçe daha çok büyüyen bu gücü kontrol etmekte zorlanıyordum. Sahibini sırtında tutmak istemeyen bir at gibiydi. Morio, daha önce hiç hissetmediğim bir hızla, gücünü bana aktarmaya devam ediyordu. Hâkimiyeti gittikçe zorlaşıyordu. Başımı öne eğip anahtara bakındım. Orada... İnatçı ateşin arkasında *duruyordu*.

Bütün büyü'nün ve gücün bir anahtarı ya da bir işareti vardı. *İşareti yakala, gücü kontrol et*.

Uzanıp anahtarı yakaladığımda alevler yükselmeye başladı. Başta direndiler ama elimden kaçmalarına izin vermedim. Biraz mücadelenin ardından direnmeyi bırakıp bana teslim oldular. Benim emrime girdiklerinde onları şekillendirip bir

ateş tabakasına çevirdim. Bir dalgalanmayla bütün emirlerime hazır hale geldiler.

Hayalet niyetimi anlayıp geri çekildi ve inledi.

Avuçlarımı ona doğrulttum. “Git, hadi git. Yoksa seni yok edeceğim.”

Hayalet hareket etmedi. Üzerime atılmak ya da bağırarak yerine cansız göz çukurları parıladı.

Bir kez daha denedim. “Sana bu âlemden gitmeni emre diyorum.”

Yine hiçbir şey olmadı ama hayaletin kötü bir şeyler yapmak üzere olduğu belliydi. Derin bir nefes alıp ellerimi havaya kaldırdım, avuç içlerim ona bakıyordu.

“Ölüm seni bir kez aldı, bırak bir daha alsın.” Bununla birlikte o sözleri fısıldadım. “*Atataq!*”

Avuçlarımdan fışkıran alev gürlledi, nabzımla birlikte gittikçe büyüyordu. Mor bir zümrüdüankaya dönen ateşle birlikte aya kadar yükseldim. Bacaklarımı açıp zümrüdüankanın üzerine yerleştim. Sevgilimin üzerine çıkar gibiydim. İçimdeki orgazm duygusu büyüyordu. Hayalete yöneldim, ateşten ok bedenimden ayrılıp hayaleti vurdu. Hayalet kaybolurken ben de sert bir çığlıkla orgazma ulaştım.

Hayalet yok olduktan sonra orgazm tutkumu atabilmek için silkelendim.

Hâlâ zümrüdüankanın üzerindeydim, büyülü kuşun başını bana doğru çevirdiğini gördüm. *Lanet olsun.* Gözlerindeki parıltı bir sonraki hedefin ben olduğumu söylüyordu.

Morio’nun bağırtısını duydum. “Kontrolü ele al! Ya onu kontrol edersin ya da bir sonraki hedef olursun!”

Dikkatimi anında anahtara verdim, bir kez daha gücümü kontrol altına almaya çalıştım. Zümrüdüanka durdu.

“Şimdi onu geri getir. Lanet olsun, ne diyorsam onu yap! Gücünü buraya odakla *hemen*. İşte böyle... neredeyse oldu.” Morio’nun sesi sertti, iyi bir öğretilimde olması gerektiği gibi.

Düşünceleri kafamdan atmak için başımı iki yana salladım. Dönüş yapmak için dizginleri kavradım, planı yapıp harekete geçtim. Ateş kontrolüm altına girmeye niyetliyken hemen emirlerimi verdim. Bir kez daha zorlayınca sonunda boyun eğdi. Element diyarına, geldiği gibi geri döndü. Zümrüdüanka, yüzünü sessiz geceye çevirip parlak bir ışıkla kayboldu.

Bütün sınırlarımda hafif bir duman hissediyordum. İçten dışa temizlenmiş, parlatılmış bir şekilde titriyordum. Ölüm büyüsü dalgası çakralarımı ele geçirirken kendimi bıraktım. Morio içimdeki büyüyü çekip gökyüzüne bıraktı. Büyülü ay gökyüzünden emdi.

Bitkindim, yıgılmak üzereydim. Gözleri parlayan Morio bana eğildi. Uzun siyah saçları dümdüz iniyordu. Ellerimi saçlarında gezdirip ipeksi yumuşaklığın tadını çıkardım. Japon sevgilimi, eşimi, bacaklarımın arasına alıp *içimde* yaktığı ateşi onunla söndürmek istiyordum.

“Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?” diye fısıldadı. “Sana ne kadar aç olduğumu biliyor musun? Yaptığımız büyü yüzünden seninle doyumsuzca sevişmek istiyorum.”

“Durma o zaman. Bana ne verirsen almaya hazırım, sevgilim.” Burada, alevden çemberin içinde onu içime almaya

hazırdım ama biz harekete geçmeden telefonum çaldı. Telefon büyülü çemberin dışında kalan çimenlerin üzerindeki çantamın içindeydi. Gorillaz'dan "Demon Days" şarkısının melodisiyle çalıyordu; bu da demek oluyordu ki arayan, Chase'ti. Yani önemli bir sorun vardı.

"Kahretsin!" Oturduğum yerden doğrulmaya çalışıyordum. "Sen açar mısın?"

Morio üzerimizdeki çemberi kaldırdı, ateşin üzerinden atladı. Telefonumu çantamın içinden çıkarıp cevapladı. "Alo? Ben Morio." Bir süre sonra telefonu bana uzattı. Yüzündeki arzulu ifade kedere dönüştü. "Chase'le konuşman gerek. Ben de eşyalarımızı toplayayım."

"Kötü bir şey mi var?" Duymak istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

Morio başını evet anlamında salladı. "Kötü." Böylece çemberden çıkıp yüzleşmek istemediğim gerçeğe döndük ama asıl sorun, gerçeğin her hafta giderek daha da ölümcül bir hal almasıydı.

"Camille?" Chase nefes nefeseydi. Dedektif fiziksel olarak zindeydi, yani nefes nefese kalması beni endişelendirmeye yetti.

"Neler oluyor? Nerede? Ne kadar kötü?" Sorularımın arasında hiç boşluk bırakmadım. Böyle telefon konuşmaları kısa ve öz olmalıydı.

"Mezarlıklardan birinde hırsızlık. Bir avuç dolusu iskelet etrafta koşturuyor."

“Hırsızlık mı? Ne çalabilirler ki? Ayrıca hırsızlığı yapan iskeletler mi?”

Chase inledi. “*Hayır*. Dahası da var... ama şimdi açıklayamam...” İnleyerek derin bir nefes aldı. İyiye işaret değildi. Chase safkan insanlara göre oldukça iyi bir yapıya sahipti ya da geçmişinde bir miktar Elf olan safkan insan demeliyim.

“Dostum, iyi misin? Konuş benimle.” Şeytanlarla mücadelede hepimiz özellikle son zamanlarda büyük darbeler almıştık. Artık geç saatte gelen bütün telefonlar panik yapmama neden oluyordu.

“Boynumu kırmak isteyen bir iskeletten saklanmasam daha iyi olabilirdim. Wyvers Noktası Mezarlığı’nda saklamabaç oynuyorum, ne yazık ki ebe ben değilim.”

“Dur, tahmin edeyim... Greenbelt Park Caddesi’ndeki mezarlık?” Seattle’ın o bölgesini daha önce hiç duymasam yine de çok erken olurdu.

“Evet... Dördüncü Cadde ile Hyland Caddesi. Olabildiğince çabuk gelin. Diğerlerini de arar mısın?” Artık fısıldıyordu. “Endişeleniyorum Camille. İki adamım mezarlıkta bir yerde kayboldu, nerede olduklarını da bilmiyorum. Hepimiz kaçıyoruz. Buraya gelip kıcımlı kurtarmama yardım ettiğinizde detayları anlatırım. Camille... yaralandım. Koşamıyorum.”

“Yaran ne kadar kötü?” Nefesimi tutup beklemeye başladım.

“Bu yara beni öldürmez ama kaçamadığım için iskeletler öldürebilir.”

“Biz hemen geliyoruz. Bekle bizi, dostum.”

“Aramayı Bitir” tuşuna basıp eşyalarımızı toplayan Morio’ya döndüm. “Bir başka mezarlığa gidiyoruz. Acele etmezsek Chase akşam yemeği olacak. Etrafta iskeletler varmış, adamlarından ikisi kaybolmuş, Chase de yaralanmış.”

Morio büyü aletlerimizi Lexus marka arabamın arkasına yerleştirirken ben de evi aradım. Biz Wyvers’a kız kardeşlerimden daha yakın olduğumuzdan hemen orada olacaktık ama bu gece o kadar enerji sarf etmiştik ki onlar olmadan ölümlerle mücadele edemezdik.

Olanları Delilah’ya hızlıca anlattım. “Hemen yola çıkın. Chase yaralı, iki polis kayıp. İskeletlerle mücadele için hazırlık yapın. Tabii kim bilir daha ne pisliklerle karşılaşacağız.”

“Menolly, Wayfarer’da. Oraya gittiğimizde ihtiyacımız olursa çağırırız. Dumanlı, Shade ile Vanzir’i getiriyorum. Hemen yola çıkıyoruz.” Delilah telefonu kapatınca adresi mesaj attım.

Arabamın şoför koltuğuna geçip emniyet kemerimi bağladım. Morio’nun gelmesini beklerken torpido gözünden bir paket çikolata çıkarıp anında mideye indirdim. Enerjiye ihtiyacım vardı. Karamelli çikolatayı bitirip vitamin deposuna baktım. Morio koltuğa oturur oturmaz arabayı çalıştırdım.

“Sessizliğin uzun sürmesini bekleyemezdik zaten.” Morio saçlarını atkuyruğu yaptı, kısa kimonosunu çıkardı. Altına kalçalarını mükemmel bir şekilde saran siyah bir kot giymeyi planlıyordu. O, çantasından lacivert kazağını çıkarırken ben de parlayan göğsüne bir bakış attım.

Morio yapılı bir adamdı, kaslı diyemezdik ama yapılıydı. Yapılı bedenine bir kez daha baktım. Üç kocamdan biri olan

Morio, bir Japondur. Bizim dilimizde tilki-cin denilebilecek *yokai-kitnuse* ırkındandı. Tabii ki savaştığımız türden şeytanlardan değildi. Ejderham Dumanlı, alfa sevgilim Trilliar, Svartan –kara, etkileyici Peri– ile harika dörtlü oluyorduk.

Menolly ile Nerissa’nın düğününün ardından geçen beş hafta oldukça sessizdi. Bu süreyi dövüş tekniklerimizle büyü yeteneğimizi güçlendirmek, silah stoklamak, Hayaletlerin Efendisi Gulakah hakkında daha fazla bilgi toplamak için geçirdik. Bilgi mevzusunda işe yarar hiçbir bilgi edinemiştik ne yazık ki.

Öteki Dünya’da süregelen savaş izlemek için de iyi bir fırsat yakalamış olduk tabii. Şimdi düşününce, aslında hiç de ara *vermemişiz*, sadece durmadan dövüşmek zorunda kaldığımız aylardan sonra kısa bir ara yaşadık. Ancak birkaç günlük bir duraklama bile dengemizi yeniden korumamız anlamına geliyordu.

Morio kazağını giydi, emniyet kemerini bağlarken ben biraz fazla keskin bir dönüş yaptım.

“En az iki tekerleği yolda tutmaya çalış, bebeğim.” Şerkerlerle protein dopingine uzanırken bana göz kırptı. “Muhtemelen diğerlerinden on dakika daha erken varacağız. O yüzden dövüşmek için ne gerekiyorsa alalım.”

“Bende küçük bir hançer var. Nereye gidersem yanımda taşıyım. Kalçama bağlı duruyor ama iskeletlerde işe yaracağını sanmıyorum.” Etkili bir darbe yerine hafif şeylere sebep olsa da bir silah taşıdığım için kendimi daha güvenli hissediyordum. “Siyah Tekboynuz’u evde bıraktım tabii ki.”

Bir yıl önce Siyah Tekboynuzlu At'ın boynuzuyla yine onun derisinden yapılma bir pelerin hediye edilmişti bana.

Siyah Tekboynuzlu At, Dahns tekboynuzlu atların babası. Zümrüdüanka gibi her birkaç bin yılda bir yeniden doğuyor, eski bedenini çıkarıp atıyordu. Geriye, bugüne dek sekiz ya da dokuz tane boynuzla deriler kalmıştı. Bunlardan bir takımı da bendeydi. Bu bilgiyi oldukça gizli tutmaya çalışıyordum çünkü bütün büyücüler ya da güç isteyen herkes onları ele geçirmek için beni lime lime edebilirdi. Çok güçlü bir yapıya sahipti bu deriyle boynuz, bu nedenle onları sakladığım yer konusunda oldukça dikkatliydim.

“Onun etkisini yürüten bastonlar üzerinde kullanıp azaltmak isteyeceğini hiç sanmam.” Morio yeniden çantasına uzandı. “Ben şeytan haline dönüşebilirim. O zaman bana pek bir şey yapamazlar, tabii hepsi aynı anda üzerime çullanmadığı sürece.” Çantadan inanılmaz keskin görünen kıvrımlı bir hançer çıkardı. “Büyü konusunda nasılsın? Alıştırmamız seni çok yordu mu?”

Enerji seviyemi şöyle bir yokladım. Yorgundum. Hayaletleri yok etmek ya da onlara zarar vermek için büyü alıştırma yapıyorduk. Yani aslında büyüyle hayalet avcılığı yapıyorduk. Daha önce bunu başarıyla gerçekleştirememiştim. Damarlarımda gezinen enerji güçlü hissettiriyordu ama gücümü bir mücadelede kullanıp kullanamayacağımdan emin değildim.

“Büyüyle birkaç şey yapabilirim sanırım ama çok da güvenemiyorum. Galiba bu gece gerilerden dövüşmek zorundayım.”

Morio başıyla onayladı. “Pekâlâ.”

“Gece demişken, neden bu tarz şeyler biz tam da yatağa gidecekken oluyor? Neden sabah olmuyor mesela? Biraz dinlenmiş olsak fena mı olurdu? Kahvaltımızı yapmış olsak, dışarı çıkmaya hazır hissetsek?” Arabaya sağa, Wyvers Caddesi’ne kırdım. Greenbelt Park Caddesi, oturduğumuz Belles-Faire bölgesine çok uzak değildi. Wyvers mezarlığı ise tam iki cadde arasındaki noktadaydı.

“Galiba hayaletler geceleri tercih ediyor. Vampirler gibi. Ya da belki de gün içinde o kadar meşgulüz ki bu tarz işlere gece vakit ayırabiliyoruz. Her neyse, bu geceki dövüşe odaklansak iyi olur diyorum. Ayrıca dikkatli olmalısın. Küçük bir hançerle iyi bir hedef haline gelebilirsin.” Çantamı aldı. “Geçen gün Roz’un ceketini karıştırdığında başka bir şeyler aşırmadığından emin misin? Yangın bombası ya da başka bir şey?”

Gülümsedim. Morio beni iyi tanıyordu. Rozurial, bizimle yaşayan karabasan, artık aileden biri haline gelmişti. “Matrix”teki Neo gibi bir ceket giyiyordu. Ceketinin içinde, bombadan makineli tüfeğe kadar ne ararsan vardı. Bu arada geçen gün ceketini karıştırdığımda makineli tüfeğin yerini büyümlü bir silahın aldığını fark etmiştim. En son girdiğimiz büyü barından almıştı bunu. Biz işimizi bitirip çıktıktan sonra bar yerle bir olmuştu. Gerçekten. Geriye sadece bir kutu kürdan kalmıştı.

“Yok. Dün bir şeyler aşırıma çalıştım ama beni elimde bir kutu kurabiyeyle yakaladı, Dumanlı’ya onun kurabiyelerini yediğimi söyleyeceğine dair beni tehdit etti. Dumanlı’yı biliyorsun.”

Dumanlı fazlasıyla sahiplenici birisiydi. Ejderha olduğu için şakalardan da her zaman anlamazdı. Evet, beni Morio ve Trillian’la paylaşıyordu çünkü olması gereken buydu; artık bu duruma alışmıştı ama onun cömertliğinin de bir sınırı vardı. Bir keresinde elini kalçamda yanlış yere koydu diye az daha Roz’u yerle bir edecekti.

Morio güldü. “Her zaman böyle öküz kalacak. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ama onu olduğu gibi seviyoruz.” Önce güldü, ardından ciddileşti. “Demek elimizde iki hançerle benim şeytan kimliğim var. Pekâlâ. Sen Chase’i kurtarıken ben de yaratıklarla mücadele edeceğim.”

“Bana uyar ama lütfen beni ortalıkta koşturma. Bu ayakbıkırlarla olmaz.” Ayağımda klasik tarzda bir çift bot vardı. İnce, sivri topuklu oldukları için rahat koşturamam mümkün değildi ama daha önce pek çok kere denemiştım. Beton zeminde koşabiliyordum, evet ama toprak arazide hiç denememiştım.

Küçük bir sokak olan Atlas Yolu’na geldiğimizde karanlık yola girip yavaşladım. Uzun zamandır böyle banliyölere gelmemiştik. Yeşillik alanlar karman çorman olmuş, evlerin etrafı daha kırsal bir alana dönüşmüştü. Etrafı görmek çok zordu çünkü sokak lambaları çok az aydınlatıyordu. Üstelik çok geniş aralıklarla konulmuşlardı. Ay ise birkaç bulut parçasının ardına gizlenmişti. Seattle’da sadece altmış bilmem kaç gün gökyüzü tamamen bulutsuz oluyordu ama bu gece onlardan değildi.

Arabayı iyice yavaşlattığımızda kenardaki çalılıklardan fışkıran filizler bana Öteki Dünya’nın arka kısımlarında-

ki ormanları hatırlattı. Seksi, doğurganlığı, Tanrıları, Kral Stag'i kutladığımız Beltane festivaline yaklaşıyorduk. Doğa da bu enerjiye karşılık veriyordu.

Ağaç dallarındaki yapraklar filizlenmiş, dünyaya gelmeyi bekleyen sebzelerle çiçeklere gebeydi. Uzayan günlerle sıcaklaşan toprak sayesinde büyümeleri hızlanmıştı. Köklerini toprağın derinliklerine iten gücü hissediyordum. Yapraklar gökyüzüne uzanırken ben de onlarla uzanmak istiyordum. Eğreltiotları taptaze, çimenler yeşildi. Hava sıcaklıkları da bir süredir 25 derecenin üstünde seyrediyordu.

Wyvers Point Mezarlığı'na vardığımızda park alanına yanaştım. İşlemeli demir kapıların hemen yanına park ettim. Mezarlıklar neden hep alçıyla donatılıp işlemeli demir kapılardan oluşur ki? Damarlarında önemli miktarda peri kanı taşıyan bizlerin başını yakıyordu. Çelikle başa çıkabilirdik ama demir... O, farklıydı.

Arabanın motorunu durdurduktan sonra anahtarları çıkarıp boynuma astığım özel keseye yerleştirdim. Çantamı arabada bırakmak zorunda olduğumda bu keseyi kullanıyordum. Ceptelefonumu da içine sıkıştırabiliyordum.

Morio'ya bakarken öne eğilip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. "Hemen gidip Chase'i bulalım, yoksa iskeletler onu paramparça edecek."

Morio'nun yüzümü okşaması içimde bir sıcaklığa neden oldu. "Dikkatli ol, bebeğim." Gözleri kahverengi, topaz renğinde parlıyordu. "Gözünü dört aç."

"Sen de. Hayaletler bir keresinde seni benden ayırıyordu

neredeysse. Bir kere daha olmasına izin veremem.” Parmağımı ince bıyığıyla top sakalında gezdirip yavaşça dudaklarına dokundum.

Ardından arabayı arkamızda bırakıp mezarlığa doğru ilerledik. Hayaletlerle kim bilir başka hangi yaratıklara karşı tetikteydik.

Wyvers Point Mezarlığı oldukça eski bir yerdi. Kötü durumdaki çimleri, yollara kadar sarkan otları, uzun zamandır budanmamış ağaçları görünce buradaki en yeni mezarın herhalde elli yıl öncesine ait olduğunu düşündüm. Yerler sedir dallarıyla örülüydü. Ağaç dalları karla rüzgârdan yerlere kadar eğilmişti. Buranın sorumlusu her kimse iyi bir derse ihtiyacı vardı ama sanırım görevlilerinin şu an için en son görevi otları yolmaktı.

Kapıya gelene kadarki yol gökyüzüne kadar açıktı ama işlemeli demir kapıya vardığımızda önümüz ağaçlardan kapanmıştı. Etrafta önümüzü görecekt tek bir ışık olmadığını fark edince buranın ne kadar soyutlanmış bir yer olduğunu anladık.

Ölüm büyüsü çalışmalarım derinleşip Aeval ve Morgaine’le daha detaylı çalışmaya başladıkça bu ormanlık alanların karanlık doğasına, Dünya Tarafı’nın vahşi bölgelerinin gizemli hissine daha çok alıştım. Öteki Dünya daha büyülü bir yer olabilir, ancak burada kökler daha derine gidiyor. Bu nedenle hırslar, istekler ve uzun süreli düşmanlıklar daha ağır ba-

sıyor. Bu dünyanın kutsal mekânlarının öfkesi, ormanların yok olmasıyla giderek betonlaşmadan geliyor. Geçici otlaklar çok etkili, çok güçlü.

“Burası da unutulmuş yerlerden biri.” Morio etrafına baktı, yüzünde kederli bir ifade vardı. İçimde hissedip de sözcüklere dökemediklerimi Morio ifade etti. “Mezarlıklarla içinde yatanlar o kadar uzun zamandır buraya terk edilmiş ki arkalarında yas tutan kimse kalmamış.”

“Sen de aynı şeyi mi düşündün? Mezarlıktan bir ihanet kokusu alıyorum.”

Açık kapıdan içeri yürürken içim ürperdi. Ölülerle ruhlar alışık olduğumuz şeylerdi ama burada tuhaf bir şey beni rahatsız ediyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi. Bu mezarlık sınırları içindeki hiçbir şeye güvenmiyordum. Öfke yoktu, daha çok izlenmeye incelenme hissi vardı.

“Arabadan indiğimizden beri bir şey bizi izliyor.”

“Biliyorum. Ben de hissettim.” Morio’nun sesi hafif, kısık ama ses tonunda kibarlıktan ziyade bir uyarı hissediyordum. “Acaba birbirimizden ayrılmasak mı diye...”

Sol tarafımızdaki sedir ağaçlarının arasından gelen güçlü bir çığlık Morio’nun sözünü kesti.

“Bu, Chase’ti!” Sesi duyduğum anda o yöne koşmaya başladım. Böğürtlen çalışanların arasından çıkan iskelet bana engel olamazdı. “Onlarla ilgilen. Ben de gidip Chase’i bulayım.”

Morio hızla şeytan formuna dönüştü. Kocaman ağızlı, parlak sarı gözlü, iki buçuk metre boyunda bir yaratığa dönüştü. Elleriyle ayakları hâlâ insan formundaydı ama onlar

da bedeni gibi büyümüşü. Kıyafetleri de kendisiyle birlikte dönüştü, nasıl yaptığını bilmiyordum ama *Hulk*'a dönüşürken kıyafetleri parçalanıp fırlamıyordu. Arkasında kocaman bir kuyruk vardı, kendisini öne atarken bu kuyrukla denge-sini sağlıyordu.

Onun için çok da endişelenmiyordum. Morio gerektiği zaman çok vahşi olabiliyordu. Bu nedenle hızla Chase'in olduğu tarafa yöneldim. Çimenlik alanda koşarken topuğumun bir boşluğa girmemesi için içimden dua ettim. Işığı sönmek üzere olan aya baktım. Gökyüzünde salınıyordu. Dövüşürken onun büyüünden faydalanmam için Anne Ay, üzerini saran bulutlardan sıyrılıp ışığını üzerime savurdu.

"Chase? Chase?" Sedir çalılığına vardığımda sesimi alçaltıp yavaşladım. Bütün hislerim alarm veriyor, Chase'in varlığını hissediyordu. Chase'le aramda bir çeşit büyü-lü bağ vardı ama ikimiz de bunun ne olduğunu henüz anlaya-mamıştık. Güçlerimiz bir şekilde birleşiyordu. İhtiyacımız olduğunda birbirimizi bulabiliyorduk. Hyto'nun esiriyken beni Chase astral alanda bulmuştu. Üstelik şimdi... Onun nerede saklandığını hissedebiliyordum.

Ellerimi uzatıp durdum. İçimden bir his sola dönmemi istedi, ben de öyle yaptım. Sedir ağaçlarının gölgesinde kalan bir akça ağaç dalını eğilerek geçtim. Yeşillığe doğru devam ediyordum ki bir ses duydum. Hırıldayan bir hayvan ya da yemek görüp homurdanan bir domuz sesi gibiydi. Saklana-nın dost mu düşman mı olduğunu anlamak için durdum.

Rüzgârda bir ıslık yankılandı.

"O geliyor, Ay Tanrıçasının dostu... Bize zarar vermeye-

cek, yardım edebilir. Hayaletle mücadelemizde evimizi yeniden güvenli hale getirmemiz için yardım edebilir."

"Ama yardım eder mi? Peki insan-ama-insan-olmayan kim? Korkuyor. İsyan edenler onu istiyor."

Derin bir nefes alıp yavaşça çalılığa ilerledim. "Sen kim-sin? Seni duyabiliyorum."

Bir kayma oldu, önümden bir bulanıklık geçti. Tereddüt-le geri döndü. "Rahibe?" Ses ürkekti.

"Evet, ben bir rahibeyim. Anne Ay'ın rahibesi." Etrafıma bakıp Chase'i aradım ama göremedim. Yakında olduğunu biliyordum. Hislerim fazlasıyla söylüyordu bunu. Üstelik yardımına ihtiyacı vardı. "Arkadaşımı arıyorum, insan-a-ma-insan-olmayan. Nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Sesli konuştuğumuzdan bile emin değildim ama iletişim ku-rabiliyorduk.

"Rahibe... öteki taraftan mısın?"

Başta, yaratığın hayaletlerden mi olduğunu sorduğunu dü-şündüm ama sonra ne demek istediğini anladım. "Evet, ben Öteki Dünya'dan geliyorum. Sen kimsin? Kendini bana göster."

Görünmez bir pelerinden sıyrılır gibi, gölgeler içinde bir şekilde belirdi yavaşça. Bir buçuk metre boyunda, üzeri yap-raklarla, dallarla kaplı bir adam çıktı karşıma. Böcekler dün-yasındaki yürüyen çalılar andırıyordu ama bu daha uzundu, çenesi daha belirgin, gözleri çekikti, burnunda burun delikle-rini andıran kısımlar vardı. Başının etrafını sarmaşık sarıy-or-du. Yosunla deniz bitkilerinden oluşan bir pelerin giyiyordu.

"Sen Yaşlı Peri misin?" Daha önce onun gibi bir yara-tık hiç görmemiştim. Öteki Dünya'da bile. Beni büyüledi.

Ona en yakın tanıdığım, sanırım şeytanlar birliğine katılan Wisteria'ydı. İnsanlara duyduğu nefretle biliniyordu.

Başını sağa eğdi. “Hayır, ben Yaşlı Peri değilim.”

İşte o zaman ne olduğunu anladım. “Sen Toprak Elementi’sin.”

Başını evet anlamında yavaşça salladı. “Öyleyim. Ben bu alanın bir parçasıyım. Bu kemik diyarının korumasıyım. Ama şimdi kemikler yürümeye başladı, gitmemeleri gereken bir yere doğru ilerliyorlar. Doğal olmayan büyü hızla yayılmakta, niyeti hiç iyi değil.” Etrafına bakıp kıpırdadı, gölgelerin ardında ona benzeyen biri daha belirdi. Rüzgârda salman ağaçlar gibiydi ya da yürüyen ağaçlar.

Elementler her zaman şekil alıp insanlara görünmezler, özellikle de şimdi cadılar tarafından tehlikede oldukları zamanlarda. Bu nedenle saygıyla selam verdim.

“Biliyorum. Arkadaşlarımla ben buradaki iskeletlere karşı mücadele etmek için geldik. Onları yeniden mezarlara yerleştirme niyetindeyiz. Ama önce arkadaşımı bulmalıyım, hani şu insan-ama-insan-olmayan. Yoksa çok geç olabilir. Bana bu konuda yardım edebilir misiniz?”

Pek de bana uygun olmayan bir şekilde sabırlı davranmaya zorladım kendimi; konu Elementler olduğunda anahtar kelime sabırdı. Özellikle de Toprak Elementi. Tamamen emin olmazlarsa toprak kaymasına ya da depreme neden olabilirlerdi.

Aralarında odun çatırtıları gibi sesler çıkarıp konuştuktan bir süre sonra bana döndüler. “Arkadaşın hemen bu çalılığın ardındaki boş alanda. Yarası var. Eğer isyankârları bastırırsanız iyiliğinizi asla unutmayız. Kemikleri bu alanda tuta-

çağız ki dışarı çıkamassınlar. Kemikler anılardır. Kemikler toprakla kurtları beslemelidir. Kemikler, ruhlarla bedenleri olmadan topraktan dışarı çıkmamalıdır.”

“Bu konuda haklısın,” diye fısıldadım yanlarından geçerken.

Yanından geçtiğim Toprak Elementi beni bileğimden yakaladı. Hafif, yerçekimi gibi bir his bacaklarımda gezindi. “Sen bu dünyada hâlâ gençsin. Onların içinde eski dünyaların gücü uyanıyor. Bazıları yapay. Bazıları da dahasına aç. Tetikte ol Rahibe: Ay’ın söylediği şeyler bu dünyaya gereken çözüm olmayabilir. Anne çok yaşlı, onun bazı çocukları da onun kadar yaşlı.”

Sözlerini tamamladıktan sonra gitmeme izin vererek öne atıldı. Uyarılarını kafamdan atmak istedim ama sesi kulaklarımda çınlayıp durdu. Sedir ağaçlarını geçip ön taraftaki boşluğa geçtim. Mezarlığın kendisine.

Bir mezar başlığına tutunan Chase’i gördüm. Ona doğru yürüyen bir iskelet karşısında taş kesilmiş gibiydi. Zombilerin aksine, iskeletler oldukça iyi bir hızda ilerliyorlardı. Karşılarına çıktığında seni anında ezerlerdi, tabii sen onlara zarar vermezsen. Bu nedenle zarar veremesen de arada kaçacak kadar mesafe bırakmak en doğrusuydu.

Hortlaklar hem zombilerden hem de iskeletlerden farklıydı. Canlandırılmış ölümler olmalarına rağmen zombilerden daha hızlılardı. En kötüsü de, et yemelerinin dışında, yaşam enerjisini emmeleri nedeniyle iki kat tehlikeli olmalarıydı.

Chase bir göz atınca bir yere kaçamayacağını anladım. Sırtını mezar taşına yaslamış, bir bacağına havaya kaldırmıştı. Bir elinde Glock 40 tutuyordu ama kurşunları ölümlerde,

özellikle de iskeletlerde bir işe yaramazdı. Chase silah kullanma konusunda çok başarılıydı, asla ıskalamazdı ama kurşunlar onu tehlikeye karşı koruyamazdı.

Ben Chase'e doğru ilerlerken beni fark etti. Bir seksen beş boylarındaydı, koyu renk hafif tıraşlı saçları, esmer pürüzsüz teni, kahverengi gözleri, nazik tavırları vardı. Yapılıydı, kaslıydı ama şimdi acı içinde kıvranıyordu.

Hızla yanına ilerledim. Gözlerimi açık alandaki iskeletten ayırmıyordum. İskelet bize oldukça yakındı ama yaklaşması birkaç dakika alırdı.

Muhabbet edecek vaktimiz yoktu. "Yürüyebilecek misin?"

"Yolda bir çukura basıp bileğimi burktum. Buraya kadar sürünmeyi başardım ama ağırlığımı üstüne verirsem ayağım kesinlikle biter." Yüzünü buruşturdu ama çektiği acıyı bir kenara bırakıp gelen ölüyü işaret etti. "O ne olacak? Sen beni taşıyamazsın, hanımefendi."

"Neler yapabileceğimi bilsen ağzın açık kalırdı. Ben yarı Peri'yim, unuttun mu?" Ama işin aslı, onu taşıyabileceğimi *sanmıyordum*. Ondan daha hızlı koşabilir, muhtemelen bir dövüşte onu yerle bir edebilirim ama Delilah'nın atletik yapısına ya da Menolly'nin vampir gücüne sahip değildim. "Silahı kenara bırak, hiçbir işe yaramayacak. Boşu boşuna vurulmayalım."

Silahı kılıfına yerleştirdi. "Yardım edeceğini düşünmedim ben de ama kendimi daha güvenli hissediyordum, anlarsın ya. Bundan sonra bir cephane taşıyacağım. Roz gibi."

"Senin klasik ceketine sığmaz, bebeğim." Mezar taşında gizlenip arkayı kontrol ettim. İskelet o kadar yakındı ki artık

rahat davranamazdık. Morio'dan ya da diğerlerinden hâlâ bir ses yoktu.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. “Mezar taşının arkasına saklan. Bir şeyler ters giderse darbe almanı ya da yanmanı istemiyorum.”

Chase saklan dediğim zaman saklanması gerektiğini çok iyi biliyordu. *Acilen*. Ben Anne Ay'dan enerji çağırırken Chase mezar taşının arkasına saklandı. Bulutların ardından yeterince ışık yakaladım. Enerjiyi topladım, Chase'e ya da kendime zarar verecek büyük bir hasara yol açmamak için dua ettim.

Tanıdık bir kıpırtı çakralarımın yukarıya doğru, oradan da parmaklarıma tırmandı. Kaslarımla hislerim, devasa kafein akımı almışım gibiydi. Titremeye başladım. Evet, bunun için çok yorgundum ama başka seçeneğimiz yoktu. Koşabilirdim ama Chase yapamazdı. Bense onu burada iskeletlerle baş başa bırakamazdım.

Hedefimi belirleyip elimden geldiğince odaklandım. Enerjinin akmasına izin verdim. Bedenimden bir alev fırlayıp karanlık geceyi aydınlattı. Bir ışık seli gibi, büyüm geceyi aydınlatmıştı.

Ama gönderdiğim enerji, iskeleti de tam on ikiden vurdu. Yaratık geriye uçarak sert bir şekilde yere yapıştı. Yeniden ayağa kalkması bize yeterli zamanı sağlardı.

Bu arada sol taraftan yaklaşan bir şey duydum. Tam o yöne döndüğümde karşımda bir cüce cin gördüm. Deri donanmış bir şekilde bize doğru ilerliyordu. Arkasında en az yirmi cüce cin daha vardı.

“Bu da ne? *Cüce cinler mi?* Bunlardan bahsetmemiştin!”

“Burada olduklarını bilmiyordum ki!” O da benim kadar şaşkın görünüyordu.

“Hemen silahını çıkar. Kurşunlar onlara işleyebilir.”

Büyü yapmaktan yorulmuştum, özellikle de Morio’yla denediğimiz büyüler yüzünden. Hemen ceptelefonuma yöneldim. Desteğe ihtiyacımız vardı. Hemen! Yoksa Chase’le birlikte kıyma olacaktık.

Ben daha boynumdaki keseyi çıkaramamıştım ki cüce cinler üzerimize atladı. Hançerimi çıkarıp liderleriyle ilgilendim. Odaklanmaya çalışırken öne atıldım. Chase silahla iki cüce cini yere serdi. Ölmeseler de etkisiz kaldılar.

Panikle cüce cinin kafasına saldırdım, hançerim isabet edip kemiğine kadar indi. Hançeri kafatasından geri çekecek gücüm yoktu. Cüce cin geri atılınca hançerim de onunla kaldı. Hemen olabildiğince güç toplamaya çalıştım. Belki bir akım daha yakalayabilirdim ama yana çekilip hedefime büyü yapmayı denerken üzerimden bir şey geçti. Cüce cin havaya uçtu. Ben neler olduğunu anlayamadan çığlık attım.

Orada, cüce cinle benim aramda Dumanlı duruyordu. Öfkeden *deliye dönmüştü*.

2. Bölüm

Aralarına girmedim, ejderhamın işini yapmasına izin verdim. Shade ile Vanzir yanımdan geçip dövüşe katıldılar. Delilah tam arkamdaydı, elinde fazladan hançer vardı. Hemen bana attı. Kabzasından yakalayıp Delilah'ya gülümsedim. Altı ay önce olsa düşürürdüm ama alıştırmalar sırasında pek çok şey öğrenmiştim.

“Teşekkürler! Benimkisi cüce cinin kafatasında kaldı.”

“Ben senin yerini alıyorum, sen de Chase’le ilgilen.” Beni geriye ittiğinde yerimi seve seve ona bıraktım. Kız kardeşim 1.80 boyunda, fazlasıyla atletik, kısa sarı saçlı, hisleri olan gümüş hançeriyle harika bir dövüşçüydü. Yanımdan geçerken bana göz kırptı. “Bunu kaçıracağımı zannetmiştim.”

Chase şarjörünü doldurup bize yaklaşmakta olan cüce cini hedef aldı. Kurşun, yuvasından fırlayıp cüce cini omzundan vurdu. Silahın sesi gökyüzünde yankılandı. Burnuma yanık barut kokusu geldi.

“Kahretsin, cephanem yok.” Chase silahın güvenliğini

açarken gürledi. Silahı kabzasına yerleştirdi. Etrafa göz atıp silah olarak kullanabileceği bir şey aradım. O anda gördüm. Ölen cüce cinlerden birinin kılıcı vardı, yakalayabileceğim kadar da yakın bir mesafedeydi. Bıçak kısmının zehirli olduğundan emindim ama Chase dikkatli olursa sorunsuz bir şekilde kullanabilirdi.

Hemen kavganın içine daldım, ortalık karmakarışıklı. Kabzasından dikkatle tutup kılıcı aldım. “Eldivenin var mı Chase?”

Başını evet anlamında sallayıp bir çift lateks eldiven çıkardı. “Bir kanıt yakalarız diye her zaman yanımda bir çift eldiven taşıyım.”

“Sakın bıçak kısmına dokunma, eminim dokunduğun anda seni etkisi altına alacak bir büyü yapmıştır. Pislikleri uzak tutmak için işini görür.” Kılıcın kabzasını uzattım. Chase tuttuğunda başıyla onay verdi. Elimdeki kılıcı bırakıp hemen arkamızı kontrol ettim. Hazırlıksız yakalanmak istemiyordum.

Dövüş tüm hızıyla devam ediyordu. Delilah iki cüce cinle dövüşüyordu. Öne fırlıyor, geri atılıyor, karanlıkta parlayan hançeri Lysanthra’yla harikalar yaratıyordu. Ayakları üzerindeki bir kedi gibiydi, tabii kendisinin *kedi kadın* olduğunu düşünürsek bu hiç de şaşılacak bir durum değildi. Delilah güçlüydü, sağlam adımlar atıyordu. Ona imreniyordum. Vücut yapılarımız aynı değildi, hiçbir zaman onun yeteneklerine sahip olmamıştım. Ama yine de onun büyü yeteneği yoktu. Her birimizin kendi yetenekleri vardı.

Bir cüce cine karnından tekme atıp hançerini diğerinin çenesine sapladı. Yumuşak bir hareketle cüce cinin çenesini delip geçti. Cüce cin düşerken Delilah hançerini sağlam bir

şekilde tutmaya devam etti. Diğer cüce cin, Delilah'nın bacağına saldırdı. Saldırıya geçmeden önce biraz bekledi, ardından cüce cini dakikalar içinde yere serdi. Mezarlıklardan birinin üstüne serdiği cüce cinin işini bitirmek için kalbini deldi.

Başka biri Delilah'ya ilerlerken bakışlarımı hızla hareket eden Dumanlı'ya çevirdim. Tırnakları pençelere dönüşmüştü. Dumanlı asla kirlenmezdi, üzerine çamur sıçramaz, kan bulaşmazdı. Kıyafetleri yırtılıp yara alsa bile! Kayınvalidem bunun ejderhalara özgü bir şey olduğunu söylemişti. Deterjan firmalarını piyasalardan silecek mükemmel buluşlar yapabiliydik bu sayede.

Dumanlı yana kaçışan cüce cinlerin içine daldı. Cüce cinler, Dumanlı'nın gözlerindeki öfkeyle arkasından fışkıran kanı görünce kaçacak delik aradılar. Vanzir de dövüşün içine karışıp mükemmel bir iş çıkarmıştı. İskeletlerden biriyle mücadele edip yarattığı ufak parçalara ayırmıştı. İskeletin parçaları, içlerindeki büyü çıkana kadar bir araya gelmeye çalışacaktı ama artık bir zarar veremezlerdi.

Shade'e gelince, o da bir çift iskeletle uğraşıyordu. Bedeninden mor bir ışık çıkmaya başlayınca bir çığlık sesi duyup döndüm. Çalılıkların arasından Morio geliyordu. Fırlayıp yere indi, Chase'le bana doğru gelmekte olan bir bloatworgle yakaladı. Lanet olsun! *Bloatworgle* da mı var? Onlar pis şeytanlardandı.

Morio şeytan formunda öyle korkunç görünüyordu ki nefesimi kesiyordu. *bloatworgle*'ın arkasına geçip onu yavaşlattı.

Bloatworgle'ın uzun, ince bacaklarıyla şişkin bir karnı

vardı. Teni öyle sertti ki sanki ardında hayvan derisi gizliydi. Ağzını açtığı anda Morio'ya bir alev dalgası püskürttü. Morio aniden geri atıldı. Dumanlı durumu fark edip Morio 'yla şeytanın arasına girerek şeytanın yüzüne güçlü bir darbe indirdi. Şeytanın gözlerinden dudaklarına kadar pençeleriyle yarı. Yaratık acıyla kanlar içinde kaldı.

Morio durdu, eğilip yuvarlandı. Birazdan tutuşacak olan kıvılcımlar saçmaya başladı. Yeniden ayağa kalktığı anda, Dumanlı yarattığı yere serip yumruklamaya başladı. Son bir yumrukla yarattığın işini tamamen bitirdi.

Shade iskeletleri bir şekilde halletmişti. Dikkatim Morio ile Dumanlı'da olduğu için nasıl yaptığını bilmiyordum ama hepsi küçük küçük parçalara ayrılmıştı. Nasıl yaptığını Chase'e sormak için döndüğümde ortalığı ince bir çılgılık sesi kapladı. Tamamen görünür halde bir hayalet hızla fırladı. Saçından sürükleniyor gibiydi.

Bu da neyin...

Hiçbirimiz bir şey yapamadan hayalet ortadan kayboldu, ardından bir gürleme sesi yükseldi gökyüzünde. Mezarlıkların üzerindeki topraklar inerken mezar taşları yerlerinden fırlayıp paramparça oldular.

Sırtını yasladığı mezar taşı paramparça olunca Chase yere düştü. Ona yardım etmeye çalıştım ama ayaklarım altındaki toprak yerinden oynuyordu. Dizlerimin üzerine düştüm. Gürleme o kadar güçlüydü ki düşündüklerimi bile duyamıyordum.

Hafifçe inledim, toprağın gürlemesi artarken yüzümü bu-

ruşturdum. Bir yük treni ya da mezarlığa doğru koşan bir ordu sesi gibiydi. Öne eğilip sesi biraz engelleyebilmek için ellerimi kulaklarıma bastırdım. Bir süre sonra berbat bir ses bu gürlemeye katıldı; öyle bir zamanda arkamı döndüm ki yanımızdaki mezarlıklardan yükselen ruhları tam zamanında gördüm. Bazıları uzun zamandır uyudukları uykularından uyanmış gibi şaşkınlardı. Bazıları öfkeliydi, direniyorlardı, bazılarınınsa kafası karıştı.

“Neler oluyor?” Gürültüyü bastırmaya çalışıp bağırdım.

Dumanlı ile Delilah hayretler içinde kaldı. Chase ölmeye hazır gibi görünüyordu. Ya inanılmaz yorgundu ya da korkunç bir acı çekiyordu.

“Neler oluyor? Neden bağıırıyorsun?” diye sordu Delilah. Ardından o da yere eğilip ellerini kulaklarına bastırdı. “Ah, kahretsin! Kulaklarım!”

Ruhlar mezarlıklardan yükselip bir çeşit duvar oluşturmuş, görünmez bir çekim meydana getirmişti. Havanın ortasında dönen bir hortum vardı. Beni neredeyse komaya sokacak son bir keskin çığlıkla görünmez oldular. Onlarla birlikte parıldayan ışık da kayboldu. Mezarlık tuhaf bir sessizliğe büründü. Karanlıkta yalnız kaldık.

Belki de kendimi tanıtmak için en uygun zaman budur. Ben Camille D’Artigo. Yarı peri yarı insanım. İki kız kardeşimle birlikte Öteki Dünya’dan geldik. Öteki Dünya Haber Alma Ajansı’na üyeyiz, aslında şu günlerde ÖDHA’nın

Dünya Tarafı şubelerini *yürütüyoruz*. İnsan genimiz güçlerimizi saklamamıza yardımcı olduğu için burada görevlendirildik ama ben bu görevlendirmenin altında başka bir sebep yattığını düşünüyorum. Özellikle beni hedef alan bir intikam planı olabilir. Ben kardeşlerin en büyüğüyüm. Cadıyım, Anne Ay'ın rahibesiyim.

Üç kocam var. Evet, üç mükemmel, aşırı seksi koca. Dört yapraklı yonca olarak çok mutluyuz. Tabii mücadele ettiğimiz şeytan savaşının içinde bulunmasak daha mutlu olabilirdik. Dumanlı, yarı beyaz yarı gümüş ejderha. Trillian karanlık, çekici Peri; yani bir Svartan. Morio ise *youkai-kit-sune*, yani Japon tilki-cini.

Delilah, ortanca kız kardeşim pantere dönüşebilen hem de kedi kadın. Biz çok gençken ölen annemize çok benziyor. Delilah stresli olduğu zamanlarla dolunay zamanları bir kedicğe dönüşürdü. Dövüş sırasında ya da çok sinirlendiyse hemen siyah pantere dönüşürdü. Ölüm Bakiresi'ydi, Sonbaharın Efendisi'ne hizmet ediyordu. Shade ile nişanlıydı.

Ve Menolly, vampire dönüşen en küçük kız kardeşim. Puma dönüşebilen Nerissa'yla evliydi, Kraliçe Vampir Kanlı Wyne'in oğlu Roman'ın resmi eşiydi. Aynı zamanda onun kanını taşıyordu. Roman, Menolly'ye kendi kanından vermişti, bu da aralarında tuhaf bir ilişki meydana getirdi ama üstesinden geliyorlardı. Mecburlardı.

Öteki Dünya'ya gönderildiğimizde bir süre izin yapmamız beklendi, Sibiry'a bir seyahat gibi. Ama buraya gelir gelmez kendimizi korkunç bir şeytan savaşıyla karşı karşıya bulduk. Yine de annemizin memleketini babamızın memle-

ketinden, aslında bizim memleketimizden, daha çok sevdiğimizi fark ettik.

Dediğim gibi, bir şeytan savaşının içinde kalmıştık. Yeraltı Dünyaları'nın hâkimi Gölge Kanat, dünyalar arasındaki geçişleri kırmak için elinden geleni yaptı. Niyeti hem Dünya Tarafı'nın hem de Öteki Dünya'nın hâkimi olmaktı. Dünyaya hızla yayılarak üç âlemi de kendi egemenliği altına almak istiyordu. Çok kötü kalpli biriydi. Eğer bu Şeytanların Efendisi başarılı olursa, milyonlarca Peri, insan veya Kripto ölecek ya da tutsak edilecekti. Gölge Kanat hem Öteki Dünya'da hem de Dünya Tarafı'nda kendisi için çalışan birlikler kurmayı başarmıştı. Birlikleri Öteki Dünya'da alenen bir savaş başlatmış, Dünya Tarafı'nda ise geçiş kapılarını açmak için sinsice çalışmalar yürütmeye başlamıştı.

Burada, Gölge Kanat'la yapmaya çalıştığını bilen geniş bir arkadaş kitlesiyle beraber büyük bir aile kurmuştuk. Her birimiz onunla savaşmaya yeminliydik. Öteki Dünya'da ise elflerle, tekboynuzlu atlarla, Perilerle işbirliği içindeydik.

Son iki ruh mührünü de bulmamız gerekiyordu, ki şimdiye kadar yedi tanesini bulmuş ama iki tanesini kaybetmiştik. Yani elimizde beş tane vardı. Ruh mühürleri, peşinde olduğumuz çok önemli mücevherlerdi. Bütün mühürler bir araya getirilirse öyle bir güç yaratır ki, Gölge Kanat'ın yapmaya çalıştığı gibi, bütün geçiş kapıları açılır. Böylece dünyalarımızı şeytanlar istila eder.

Sadece iki ruh mührüne sahip olan Gölge Kanat, geçiş kapılarında şimdilik sadece dalgalanmalar yaratabiliyordu. Eline daha fazlası geçerse akıntı ondan yana olabilirdi çün-

kü onun ordusu çoktan birleşmişti. Bizse hâlâ en doğru savunma yöntemini çözmeye çalışıyorduk.

Dürüst olmak gerekirse, onu durdurup durduramayacağımızı bilmiyordum. Ama en azından gücümüz yettiğince savaşmaya devam edecektik. Çünkü eğer Gölge Kanat kazanırsa *hepimiz* kaybederiz. Ayrıca dünyalarımızın küle döneceğini düşündükçe savaşmak için daha çok hırslanıyorduk.

“Az önce neler oldu öyle?” Delilah devrilen mezar taşlarına bakıp Chase’in yanına koştu.

En az onun kadar şaşırın ben de Chase’in yanına koştum. “Sanırım... az önce bir şey ruhları bu mezarlıktan çekip aldı. Devasa bir elektrik süpürgesi gibiydi.”

“Bunu kim yapar ki? Hem neden?” Elini tutmak için Chase’e uzandı. Ben de Chase’in diğer yanını kavradım. Onu ayağa kaldırıp kollarım omuzlarımıza attık. “İyi misin? Ayağına ne oldu?”

“İskeletten kaçarken bir çukura bastım. Kırıldı mı bilmiyorum ama inanılmaz acıyor.” İç geçirdi. “Kendi başıma yürüyemeyeceğimi biliyorum ama adamlarımı bulmanız lazım. İki polis memuru burada benimleydi. Ayrıldığımızda izlerini kaybettim. Duyduğumuz sesleri öğrenebilmek için farklı yerlere ayrıldık. O zamandan beri onları bulamıyorum.”

Morio, Dumanlı’ya döndü. “Kızlarla sen polisleri arayın. Ben, Chase’i arabaya götürürüm. Shade, sen benimle gel. Herhangi bir yaratıkla karşılaşırsak tedbirli olalım.”

Shade başıyla onayladı. Hâlâ şeytan formunda olan Morio,

Chase'i kollarına aldığı anda Chase inledi. "Pardon?"

Morio omuzlarını silkti. "Dostum, kucağımda taşırsam daha hızlı gideriz."

"Pekâlâ, ama acele et. Bu formundayken fena ter kokuyorsun." Chase bana alaycı bir ifadeyle bakıp *ne yaparsın* bakışı attı. Son birkaç ayda egosundan sıyrılıp arkadaş grubumuzda yerini edinmişti. Önemli bir üyemizdi, artık onun için böyle düşündüğümüzü biliyordu. Böylece fiziki sınırlarını kabullenmeye başladı, ki fiziksel olarak yeni güçleri baş gösteriyordu.

Morio arkasında Shade'le birlikte yanımızdan ayrıldı. Delilah'yla ben mezarlığa döndük. Gece gittikçe koyulaşıyordu, artık bulutların örttüğü ay görünmüyordu. Hem büyü bakımından hem de fiziksel olarak yorgundum. Şekerle adrenalinin etkisi azalıyordu. Tek istediğim yatağıma gömülmekti.

"Hadi, şu işi de bitirelim." Chase'in adamlarının saklanacak bir yer bulmuş olmalarını ya da bir şekilde arabalarına geri dönmüş olmalarını umuyordum ama içimdeki kötü ses buna katılmıyordu. Zombilerle iskeletler yavaş olabilirlerdi ama asla yorulmazlar, sakarlaşmazlardı.

En yakın kaldırıma doğru sessizce yürüdük. Muhtemelen 50 metre ilerlemiştik. İskeletlerden artakalan parçalar hâlâ kıpırdıyordu. Parmaklar kaldırım taşlarına vuruyor, ayaklar kendi başlarına yürümeye çalışıyordu. Üzerinde hâlâ bir el olan kol parçasının yanından geçtim. Elin tuttuğu ağaç dalı bize doğrultulmuştu. Dumanlı bir süre sessizce izledi. Ardından ilerleyip kolun üzerine bastı. Ayakkabısının altından

çıtırtılar duyuldu. Bu konuda dikkatli olmalıydı. Geri dönüp bize baktı.

“Chase’in adamlarını bulduğumuzda bu enkazı gömmeliyiz. Bunlar eskiden yaşayan, nefes alan insanlardı. Onlardan geriye kalan parçaları da saygıyı hak ediyor. Bu saygısızlığı değil.” Yeniden yanımıza döndü.

“Öyle olsun.” Çimenlerden çıkıp kaldırıma geçtim. Patika yol ağaç kümeleriyle devam ediyordu. Bu kez huş ağacıyla ak-ça ağaç vardı. Buradaki mezar taşları da paramparça olmuştu.

Her şey çok boş, çok ürkütücü görünüyordu. Cesetlerin hâlâ toprağın altında olduğunu bilsem de ruhları yok olup gitmişti. Ölümden hemen sonra ruhlar başka bir âleme ya da atalarının yanına geçiş yapar. Ama her mezarlıkta gitmeyi başaramayan en az bir avuç ruh vardır. Daha önce hiçbir ruhun olmadığı bir mezarlığa rastlamadım. Bu duygu da beni rahatsız ediyordu. Hiç normal değildi.

“Geriye bir şey kalmadı. O şey her neyse bütün ruhları aldı. Kim böyle bir şey yapar ki?” Titreyerek ceketimi sıkıca sardım.

“Ivana Krask?” Delilah yüzünü buruşturdu.

Bir süre düşündüm. Karask Bakiresi Ivana Krask bir Yaşlı Peri’ydi. Tam bir ucubeydi. İşkence edebileceği bir bahçe dolusu hayalet barındırıyordu. Genellikle öfkeli, tehlikeli olanları seçiyordu. Ivana Krask’ın bir bölgedeki hayaletleri temizleyecek bir makinesi olsa da burada yaşanan olay onu bile aşıyordu. Yani en azından ben *böyle* düşünüyordum.

“Kendisine sorarız ama sanmıyorum. Sormaktan zarar

gelmez.” Yolun üzerine sarkıp karşımızı karanlıkta bırakan bir dalı kaldırdığım anda donakaldım. İleride, kaldırımın sol tarafında üniformalı bir adam yatıyordu ya da adamdan geriye kalanlar demeliyim sanırım. Cesedin üzerine eğilip beslenen bir çift zombi vardı. Harika. Önce iskeletler, ardından bloatworgle, sonra cüce cinler, şimdi de yürüyen et torbası zombiler.

Adamın gövdesini yarıp organlarını yediklerini görünce yüzümü ekşittim. Zombilerden biri bağırsaklarla ilgileniyordu, organın bir kısmı yaratığın ağzının kenarından dışarı sarkıyordu. Zombi genç bir kadındı, kanlı dudaklarından taştan sakatat parçaları bende kusma isteği uyandırıyor. Yutkundum. Hayatım boyunca çok iğrenç şeyler görmüştüm; bu, onlardan daha kötü değildi. Öteki polis memurunu görebilmek için etrafa bakındım.

Yolun biraz daha ilerisinde öteki bedeni de gördük. Yine, bir başka zombi üzerine eğilmiş memura ait kolu kemirmekle meşguldü. Başını kaldırıp bize bakınca gözlerinde iştahlı bir parıltı belirdi.

Bazı duyuları olan, bedenin yanı sıra enerjiyle de beslenen hortlakların aksine iskeletler düşünmeyen, otomatik hareket eden varlıklardı. Etkisi geçene kadar ya da durdurulana kadar büyüyle hareket ettirilirdi. Ölülerin üç çeşidi de (iskeletler, zombiler, hortlaklar) cesetleri küçük parçalara ayırana kadar durmazlardı, ta ki hücrelerindeki büyü geçene kadar ya da büyü yapan onları durdurana kadar.

Dumanlı sessizce harekete geçti. Şahmerdan gibi eğilip zombileri hedef aldı, mükemmel bir atlayışla ölü kızın

boynunu kopardı. Kanlı ziyafetini ağzından taşıyarak kafası bedeninden ayrıldı. Diğer zombi de yemeğini korumaya çalışarak hemen saldırı pozisyonuna geçti.

Delilah'yla ben de diğer polis memurunu yiyen zombiye döndük. Üstünlük bizdeydi ancak yakınına gidene kadar bizi tehlike olarak görmedi. Ardından kolu silah gibi kullanıp öne atıldı. Ben silahımı çıkarıp arkasına geçtim, Delilah ise ön tarafındaydı. Bir çığlıkla eğilerek yaratığın çenesini botuna geçirdi.

Zombinin boynu yana yattı, kemiklerinin çıtırdama sesleri duyuldu. Delilah'ın atağını fırsat bilip bütün gücümle hançeri sapladım. Zombi de benimle birlikte yere yığıldı.

"Acele et, ben arkasındayken boynunu ikiye ayır!" Delilah işini hallederken ben de boynunu tuttum. Dövüşmekten-se yakalamakta daha iyi olduğum belliydi çünkü öyle sabit tutuyordum ki Delilah hançeriyle kolayca parçaladı.

Şaşıarak hiç kan akmadığını fark ettim. Bu, her kimse mumyalanmıştı. Zombilerin nasıl yemek yedikleri ya da yemekleri nasıl sindirdikleri aklıma takıldı. Araştırmak üzere aklıma not ettim. Evet, mide bulandırıcıydı ama bulacağım cevaplar ileride işime yarayabilirdi.

Ben arkasına ilişmişken Delilah yüzüme baktı. "Bu çok yaşlı biriymiş. Ölüm büyücüleri ortaya çıktığında düşmüş. Sanırım onu bir arada tutan tek şey büyüydü."

Kolu kavradı, ardından elleriyle parmaklarını eklem yerlerinden kesti. Sonra öbür tarafa geçti. Biftek kesmek gibi bir şeydi. Sadece bu bifteği akşam yemeği için kızartmayacaktık.

Dumanlı da yanımıza geldi. “Diğer ikisinin işini bitirdim,” dedi bacaklarla kolları ayırmamızı izlerken. “Geri kalanını kısa yoldan halledebilirim. Geri çekilin.”

“Memnuniyetle.” Dikkatli bir şekilde arkasına geçtim. Kendimi öyle pis hissediyordum ki bu yaratıklardan parazit kapmamış olmayı diledim. Dumanlı, zombinin geri kalan kısmını ayırmaya başladı.

O sırada Delilah’yla ben yerdeki polis bedenlerine döndük. “Tom ile Markus. İkisi de çok yeni sayılır.” Başını öne eğdi. “Henüz onları çok iyi tanı mıyordum ama iyi çocuklara benziyorlardı. Sanırım Markus evliydi.”

Biraz daha eğildim. Zombiler bedenlerini mahvettikten sonra ırklarını söylemek çok zordu. “Periler mi? Safkan insan mı? Elf mi?”

“Tom safkan insandı. Markus ise elf.” Dumanlı yanımıza döndüğünde Delilah kendini zor tutuyordu. Bedenler çok kötü haldeydi. Onları buradan almaya çalışmak her şeyi daha kötü hale getirmek demekti.

“Olay yeri inceleme ekibini çağırmalı mıyız?”

Delilah omuzlarını silkti. “Chase’in bazı prosedürler takip etmesi gerek ama biz bu memurları neyin öldürdüğünü biliyoruz. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’nden bir adli tabibe ihtiyacımız var ki kalanları toparlasın.”

Ölen adama baktım. Çok hasar vardı. Ama yine de, safkan insanlar topluluğu arasında bile, bu şekilde ölümlere neden olan pek çok katil vardı. Başımı iki yana salladım. “Onun yaptığını düşünmesem de yarın Ivana’ya gidelim.

Yaşlı Peri'nin zombilerle pek işi olmaz. Kara Annis ya da Denizperisi Kadın olmadığı sürece ölülerle pek işi olmaz.”

Cesetleri yalnız bırakmak istemeyerek Chase'in merkez-deki sağ kolu olan Yugi'yi aradım. “Yugi, toplama ekibini buraya getir. İki ölü polis memuru var. Onları zombilerin öldürdüğünü biliyoruz. Henüz kimin sorumlu olduğunu bilmiyoruz ama bulacağız. Chase yaralı. Bileğini çok fena burkmuş gibi görünüyor ama yine de iyileşecek. Adli tıbbaya ihtiyaç olduğunu düşünmüyoruz. Tabii büyümlü bir ekip getirirsen itiraz etmeyiz. Zombileri mezarlarına geri soktuk.”

“Pekâlâ. Neredesiniz?”

“Wyvers Point Mezarlığı. İçerideyiz...” Etrafa bakındım ama yerimizi anlatabileceğim herhangi bir işaret yoktu. Ardından sönük bir tabela gördüm. Üzerinde Belmont Yolu yazıyordu. “Belmont Yolu üzerindeyiz, mezarlıklar arasında ilerleyen yollardan biri.”

“Bir dakika... haritayı bulmaya çalışıyorum.” Yugi durdu. İsveç'te doğmuş, sonradan buranın vatandaşı olmuştu. Kendisi tam bir empati insanıydı. Yeteneklerini gösterdiğini pek görmemiştik ama geçiş kapıları ilk açıldığından beri Chase'le birlikte Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi'nde çalışıyordu. Artık merkezden sorumlu ikinci isimdi.

“Buldum. Tamam, ekibi hemen gönderiyoruz. Biz gelene kadar orada bekleyebilir misiniz?”

“Bekleyeceğiz. Delilah'yla birlikte otopark kısmında olacağız.” Telefonu kapatıp Dumanlı'ya baktım. “Aşkım, cesetlerin başında sen bekleyebilir misin? Başka bir şeylerin

gelip onları parçalayacağı fikrine tahammül edemiyorum.”

“Tabii, tatlım.” Eğildi, ayak bileklerine kadar uzanan gümüş renkli saçları uzanıp beni kavradı. Dumanlı, saçlarıyla yatakta harika, epey erotik şeyler yapabiliyordu. 1.93 boyunda, krema gibi bembeyaz, asırlarca yaşayan ejderhalara göre pek gençti.

Dudaklarını alnıma yapıştırdı, ardından bize döndü. “Otoparka giderken dikkatli olun.”

Kaldırımdan ilerledik, çalılıklara ya da çimenlere sapmadık. Gözümüzden herhangi bir cüce cin ya da zombi kaçmış olabilir. *Cüce cinler...* Bir dakika.

“*Cüce cinler*. Delilah, cüce cinler Ivana’nın ekibinde olamaz. Sence Gulakah şimdi de onları kullanıyor olabilir mi? Belki de onları Öteki Dünya’dan kapılar aracılığıyla Telazhar gönderiyordu? Nasıl olsa artık onlara ulaşabilir. Bir karmaşa yaratmak için bu ucubeleri göndermesi hiç de mantıksız değil.”

Telazhar, uzun zaman önce Yeraltı Dünyaları’na sürgün edilmiş bir ölüm büyücüsüydü. Güney Wastes diye bilinen geniş alana zarar vererek yayılıyor, Yakıcı Savaşlar’ı o yönetiyordu. Bu alanlarda kötü büyü hüküm sürüyordu. Tuzagina düşürecek birilerini bekliyordu. Orada büyücülerle ölüm büyücülerini bir araya gelerek karanlık büyüler çalışmaya başladılar.

Gölge Kanat, geçiş kapılarını kullanıp şeytanları henüz gönderemese de, Telazhar aynı yoldan kolayca cüce cinler gönderebilirdi.

“Büyük ihtimalle haklısın. Bu da demek oluyor ki hangi

kapıdan geldiklerini bulup kapıyı işlevsiz bırakmalıyız. *Ta-bii* yapabilirsek. Ya da en azından başına güvenlik koyarız.” Ellerinizi gözlerinde gezdirerek yolda ilerlemeye devam ettik. “Bazen şu lanet savaş hemen olsa da kurtulsak diyorum.”

“Ne yazık ki şimdi olursa kaybederiz. Hâlâ yeterince organize değiliz, Tanrılar sadece Gölge Kanat’ın ordusunu yenmek için nasıl bir güce ihtiyacımız olduğunu biliyor. Lanet olsun. Zaten bir şeytan generaliyle uğraşmak yeterince enerjimizi alıyor, bir de şu şeytan köprüsü olmasa.” Başımı iki yana salladım. “Ben de senin kadar yorgunum ama felaketin hemen gelmesini istemeyiz. Hazır değiliz. *Hem de hiç.* Unutma, Gölge Kanat, Büyük Kötü Kurt. Biz de içindekiler ilgisini çektiği sürece Kırmızı Başlıklı Kız’ın sepetini taşımaya devam edeceğiz.”

Otoparka vardığımızda Chase bir banka oturmuş, ayağını yukarı kaldırmıştı. Morio ile Shade etrafı kolaçan ediyordu.

Chase ümitle bekliyordu. Kötü haberi vermek istemeyerek başımı öne eğdim. Delilah benim isteksizliğimi fark etmiş olacak ki Chase’in yanına oturup acıyla gülümsedi.

Chase, Delilah’nın yüz ifadesini oldukça iyi okudu. “Kurtulamadılar, değil mi?”

Delilah başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Kurtulamadılar. Yugi ile ekibi çağırdık. Yoldalar. Zombiler sebep olmuş. Onları öldürdük.”

Bunu söylememiz yürekleri rahatlatmıyordu tabii. Arka-sında olan asıl kişileri yakalasak bir işe yarardı belki ama zombiler sadece silahtı. Düşünmeden hareket ediyorlardı.

Chase uzun uzun iç geçirdi. “Onları birliğe daha yeni ge-

tirmiştim. Pek çok serüven ve aksiyon yaşayacaklarına söz vermiştim. Sanırım başa çıkabileceklerinden daha fazlasıyla karşılaştılar. Onları oraya asla göndermemeliydim. Nelerle karşılaşacaklarını bilmeden üstelik.”

“Senin suçun değildi, Chase. İkisi de tecrübeliydi, değil mi? Senelerdir bu işteler, haksız mıyım?”

Kendisini suçlu hissetmesini istemiyordum. Daha önce birlikte bir sürü sorun yaşamıştık, pek çok tanıdığımızı kaybetmiştik. Ama ne kadar dikkatli olursak olalım, birileri mutlaka hayatını kaybediyordu. Kaybın az olması için elimizden geleni yapıyorduk.

Yüzüme uzun uzun baktı. “Tom orduda on iki yıl görev yapmış kıdemli biriydi. Markus ise Kraliçe Asteria’nın koruması olarak beş yıl görev yapmış. Galiba... bilinçli bir şekilde seçildiler. Ama biz zombileri beklemiyorduk.”

“Ne bekliyordunuz?”

“Birisi bizi arayıp mezar soyguncuları görmüş olabileceğini söyledi. Ergenlerin eğlendiğini ya da bir çeşit ayin yapıldığını düşündük. Her şey birkaç haftadır fazlasıyla sessizdi, galiba bundan faydalandılar.” Alnını ovuşturdu. “Bundan nefret ediyorum. Tom bekârdı. Ailesi Maine’ne dönmüştü. Ama Markus... Elqaneve’de üç çocuğuyla bir karısı var. Şimdi onlara ölüm haberini vermek zorundayım.”

“En zor kısmı da bu.” Başımı öne eğdim. “İşler sarpa sardıktan sonra yoluna girer. Tek yapmamız gereken, mümkün olduğunca az kayıp yaşamak. İçeri girdiğinizde cüce cinler olduğunu da biliyor muydunuz?”

Kaşlarını çattı. “Hayır. Mezarlıktaki o sahneyi görene ka-

dar hiçbir fikrim yoktu.” Bir süre durduktan sonra ekledi. “Sizce arkasında kimin olduğunu sormama gerek var mı? Yoksa yine Gulakah’ın ordularından biriyle karşı karşıya olduğumuzu düşüneyim mi?”

Omuzlarımı silktim. “Elimizde kanıt yok ama evet, Gulakah ile Telazhar birlikte çalışıyor. Cüce cinler Öteki Dünya’dan geliyor. Buna şüphemiz yok. Telazhar çalışmalarını orada yürütüyor. Bence Gulakah ile yakın temasta olduğunu düşünmemizde bir sakınca yok.”

“Darynal’ın takımıyla biz gibi.” Delilah kolunu Chase’e atıp sarıldı. Eskiden sevgililerdi ama bir süre sonra arkadaşlıkta daha iyi olduklarını fark ettiler. Şimdi neredeyse hiç kavga etmiyorlardı.

Darynal, Trillian’ın kan kardeşi olan bir askerdı. Büyücü Taath ile kiralık katil Quall’la birlikte Telazhar’ın Öteki Dünya’da yayılan tehlikesini casus olarak araştırıyor, Kraliçe Asteria’ya rapor veriyordu.

“Evet, ama Darynal’ın takımı sadece iki kişi. Telazhar’ın emrinde ise inanılmaz çok...” Telefonum çalınca durdum. Telefonu keseden çıkarırken iki polis arabası ve bir minibüs mezarlığa girdi.

“Alo?”

“Camille? Benim, Iris. Nasıl olduğunuzu merak ettim.” Sesi heyecanlı geliyordu. Hamilelik hormonları etkisini oldukça gösteriyordu. Fin ev perimizin ikizleri olacağını öğrenmemiz de eklenince, sadece aptallar onu atlatmaya çalışırdı.

İyice anne havasına bürünmüş, ruh hali de değişkenlik

göstermeye başlamıştı. Finlerin anneliğe neden bu kadar saygı duyduğunu anlamaya başlamıştık. Fin anneler, geniş aileyle annelik içgüdülerini hep içlerinde barındırıyordu. Sevdiklerini korumak söz konusu olduğunda bir ordu görevi görüyorlardı. Iris'in yakında doğacak olan kızıyla oğlu en vahşi, en sadık anneye sahip olacaklardı.

"İyiyiz. Akşam yemeği için evde oluruz. Chase bileğini burktu ama biz iyiyiz." Eve vardığımızda her şeyi detayıyla anlatacaktık. Şimdilik endişelenmesine gerek yoktu. "Gelirken bir şey alalım mı?"

Durdu, ardından güldü. "Evet, lütfen. Şu anda canım fena halde dondurma istiyor."

"Turşuyla birlikte mi?" Şaka yapıyordum ama *iğrendiğini* belirten bir ses çıkardı.

"Beni klişe kadınlardan sanma, küçükhanım. Hiçbir zaman turşu hayranı olmadım. Şimdi de değilim. Ama... biraz pastırma alsanız hiç fena olmaz. Evde kalmamış. Yani pastırma, çikolatalı vişneli dondurma, tütsülenmiş somon. Bisküviyle fazlaca peynirimiz var," dedikten sonra telefonu kapattı.

Gülümsedim. "Iris," dedim sorgulayan gözlerle bakan Delilah'ya.

Delilah güldü. "Dondurma mı?"

"Aynen." Güldüm. "Aşermesini klişeleştirdiğim için de bir dünya azar yedim. Kendisi kestanefişiği gibi."

"Çok kibar tanımladın. Bu arada çikolatalı vişneli istedi, değil mi?" Morio araya girdi.

"Yine doğru bildiniz. Pastırmayla tütsülenmiş somon da istedi."

Gece yarısı yapılan çağrılara gelen elf teknisyen Mallen, eğilip Chase'in ayağını incelerken, diğer altı görevli de cesetlerin yanına gitmek üzere yanımızdan ayrıldı. Güvenliği sağlamak için Shade de yanlarında gitti.

Mallen, asistanından atel vermesini istedi. "Sanırım kırılmış. Merkeze gittiğimizde ilk olarak film çekmen gerek."

"Lanet olsun." Chase elini oturduğu banka vurdu. "Şimdi ihtiyacım olan en son şey bu kırık."

"Hasarlı bilektense kırık daha iyidir. Kırıklar daha çabuk iyileşir, özellikle de içinde Abıhayat Suyu varken." Mallen, Chase'in bileğini sardı. "Herhangi bir yararı ya da çiziyiğin var mı? Sizde var mı? Zombilerden enfeksiyon kapabilirsiniz, cüce cinler de zehirler."

Hepimiz kendimizi inceledik. Dizimde bir soyulma vardı ama kırık mezar taşı sebep olmuştu. Ama Mallen üzerine antibiyotik sürme konusunda ısrar etti. Kahverengi sıvı canımı yaktı ama bir şey demedim. *Önem almak pişman olmaktan iyidir.*

Dumanlı'nın omzuna başımı yasladım, o da kolunu bana doladı. "Çok yorgun ve bitkinim. Bu gece daha fazla canavarla yüzleşebileceğimi sanmıyorum."

Alnımı yavaşça okşayıp beni öptü. "O zaman eve giderken dondurma almayı unutma yoksa asla uyuyamazsın."

Gülerek arabamın anahtarını çıkardım. Mallen, Chase'in ekip arabasına geçmesine yardım ediyordu. Başka bir polis memuru onu merkeze götürecekti. Diğer görevliler de ceset torbalarıyla döndüler. Onların gitmeye tamamen hazır ol-

masını bekledik. Bu gece merkeze gitmemize gerek yoktu. Chase bizim bildiğimiz her şeyi zaten biliyordu.

“Ben, Shade’le birlikte gidip gerekenleri alırım.” Delilah yanağımdan öptü. “Sen eve git, uzun süre sıcak duşta kal.”

“Teşekkürler, Kedicik.” Güçsüzdüm ama sıcak duş fikri eve gitme isteğimi artırdı. Arabayı Dumanlı sürdü, Morio ise arkada dinleniyordu. Eve çok uzak olmadığımıza o kadar seviniyordum ki vardığımızda bunun için kadeh kaldıracaktım.

3. Bölüm

Eve vardığımızda hem fiziksel hem de duygusal olarak *noodle* gibiydim: yumuşak, lezzetsiz, üstelik hiçbir besleyici değeri olmayan.

Iris sallanan sandalyede oturmuş, kapıyı gözlüyordu.

Soracağı soruyu öngörüp elimi kaldırdım. “Delilah istediklerini alacak.”

Gözlerindeki parıltı endişeye döndü. “Ah, benim zavallım. Bitmiş görünüyorsun. Yaralandın mı yoksa?” Sandalyeden kalkmaya yeltenmişti ki çay hazırlayan Trillian onu durdurdu.

“Camille için biz endişeleniriz. Sen dinlenmene bak. Zor bir akşam geçirdim.” Baştan aşağı beni süzdü, ardından başıyla işaret edip peşinden oturma odasına gitmemi istedi.

Evimizin yeni hizmetlisi Hanna koltukta oturmuş, çamaşırları katlıyordu. Gargoyle bebeğimiz Maggie ise yerde oyun oynuyordu.

“Neler oldu? Iris iyi mi?” Koltuğa oturup yaslandım, gözlerimi kapatmamaya çalışıyordum. Çünkü kapatırsam bir dakika içinde uykuya dalabilirdim.

Hanna başını kaldırdı. “İyi olacak. Maggie yanlışlıkla Iris’i düşürdü. Biz de ebeyi çağırıp her şey yolunda mı diye kontrol ettirdik.”

“Olamaz! Peki, Iris...”

Ben sözümü tamamlayamadan Hanna konuşmaya başladı. “Iris iyi ama ebe dedi ki, ‘Bir süre ağır bir iş yapma.’ Bu nedenle ağır işleri ben yapacağım. Kendisi yapabileceğini hissettiği küçük işler yapabilir.”

Trillian eğilip benim için botlarımı çözmeye başladı. “Şunları çıkarayım. Ayrıca ebe doğum yapana kadar Iris’in Maggie’yle ilgilenmemesinin daha iyi olacağını söyledi. Oyun oynayabilir ama ona yemek yedirmeye ya da başka bir şeye kalkışmayacak. Hiçbir şekilde! Maggie, Iris’i düşürmek istemedi ama bebek de olsalar gargoyler tehlikelidir. Üstelik bir de neler olduğunu anlamıyor.”

İç geçirdim. Iris’in Maggie’nin bakımını bir süre sonra daha fazla üstlenemeyeceğini hepimiz biliyorduk. Ama bunun daha sonra olmasını umuyorduk.

“Hanna, görünüşe göre Maggie ile daha fazla ilgileneceksin. Hepimiz elimizden geleni yapacağız. Kremalı içeceğinin tam ölçeğinde hazırlanıp dolapta olduğundan emin olacağız. Bifteği de kuzu eti de hazır olacak. Bu arada, ev işleri için birinin yardımına ihtiyacın var mı? Birini tutabiliriz.”

Bir sürü kişinin yaşadığı bu evde yapacak pek çok iş vardı. Iris şikâyet etmeden yapıyordu ama kendisi bir ev perisiydi, yani doğasında başkalarına bakmak vardı.

Ama Hanna da bunun sözünü veriyordu. “Ben yapabilirim. Yardıma ihtiyacım olursa söylerim. Beni nerede buldu-

ğunu unutma. Bu evde iş yapmak zor değil. Hyto için çalışmak bir kâbus.”

Onun adını söylediğinde gözlerimin içine baktı. Aramızda bir bakışma oldu. Hanna’yla aramızda bir bağ vardı. İkimiz de aynı yerdeki korkuyla zalimliği deneyimlemiştik. Oradaydım, Hanna’nın neler çektiğini gördüm. Hanna da benim Hyto’nun işkencelerine direnmemi izledikten bir süre sonra kendimi toplamama yardım etti. Yani ikimiz de korkunç bir ejderhanın avı olmuş ama canlı kurtulmuştuk. Başka türlü anlatılmazdı.

“Yardıma dokunacak her ne varsa söylemen yeter.” Trillian botlarımı çıkardığında inanılmaz bir rahatlama hissettim. Ayaklarım yorulmuştu. Topuklu giymeyi seviyordum ama uzun bir günün ardından bir de mezarlık dövuşü yaşayınca biraz hava almaları hiç de fena hissettirmiyordu.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayarken eteğim bacaklarımda kıvrıldı. Hanna çamaşırları katlamaya devam etti. Maggie bana doğru emekledi, ben de onu kollarımın arasına alıp sımsıkı sarıldım.

“Sen iyi misin?” Trillian yanımdaki geniş koltuğa oturdu.

Başımı iki yana salladım. “İki polis öldü. Zombiler yakalamış. Cüce cinlerle, iskeletler karşılaştık. Bloatworgle da vardı. Bunlar yetmezmiş gibi, devasa bir şey bütün ruhları gökyüzüne çekti. Dövuşmeye ara verdiğimiz için kendimi iyi hissediyordum. Sanırım bunun tozpembe hayaller olduğunu bilsem de kurtulmuş olabileceğimizi düşündüm. Belki de Gölge Kanat, Gulakah’ı Yeraltı Dünyaları’na geri çağırmıştır

diye düşündüm. Ama böyle bir şey olmayacak, değil mi?"

Trillian başını iki yana salladı. "Hayır, olmayacak. Sen de bunu bütün kalbinle biliyorsun. Uzun soluklu bir savaştayız, öylece sıyrılamayız. Bir sene önce defolup gitmek istemiştin ama şimdi, en az sizin kadar bu işin içindeyim."

Gözlerinin içine bakıp yanağımı okşamak için uzandım. Trillian'ın siyah teni, soluk elime doğru parıldadı. Delici mavi renkteki gözleri, ormandaki kar gibiydi. Gümüş renkli saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı, içindeki gök mavisi renkler salonun sıcak ışığında parılıyordu.

"Seni her geçen gün daha çok seviyorum. Sen benim her zaman alfamdın. Seni hep sevdim ama şimdi... hayatıma yeniden girdiğin, senden uzaklaşmama izin vermediğin için teşekkür ederim. Neden bir araya geldiğimizi bana hatırlattığın için teşekkür ederim."

Trillian ile neredeyse on dört yıl önce, Menolly vampire dönüşmeden hemen önce tanışmıştık. Birbirimizi mıknaş gibi çekmiş, hem seks hem de büyü anlamında birbirimize sımsıkı bağlanmıştık.

Ardından altı yıl sonra korku galip geldi. Elflerin kuzeni olmalarına rağmen karanlık, etkileyici Peri Svartanlar sadakatsizlikleriyle ünlülerdi. Kalp kırar, herkesi kötü niyetle kullanırlar, fayda sağlardı. Tabii bu sadece bir genellemeydi ama seneler geçtikte benim korkum daha da büyüdü. Beni terk edeceği korkusuyla ondan ayrıldım. Ama Trillian birbirimize hayat boyu bağlandığımızı düşünüyordu. Bense çağrılarına karşılık vermiyor, mektuplarını almıyordum. Hatta onu babamın

evinden uzak tutacak bir büyü bile yapmıştım. Trillian ortadan kaybolduğunda ben de bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Ama onu unutamıyordum. Eleshinar Ayını'nda bundan emin oldum. Biz sonsuza kadar birleşmiştik, gidişiyle kalbimi yerinden sökmüştü. Seksi biri olmama rağmen diğer erkekler benimle ilgilenmiyordu. Karşılaştıklarım da tek gecelik ilişki yaşayan tiplerdi. Zaten biriyle ilişki yaşama isteğim yoktu.

Sonra Trillian şiddetli bir fırtına gibi çıkageldi. Bir buçuk yıl önceydi. Dünya Tarafı'na babamdan mesaj getirmek için gelmişti. Tek bir bakışta ondan bir daha ayrılamayacağımı anladım. İşte böylece hayatıma geri girdi. Benim alfa kocam, sevgilimdi, sonsuza kadar birlikte olacaktık.

Beni ayağa kaldırdı. “Hadi, seni yukarı çıkarayım.”

“Orada neler olduğunu herkese...”

“Delilah anlatır. Bu gece daha fazla bir şey olmaz. Chase tehlikede değil. Ölen polisler hayata döndürülemez. O yüzden artık kafana takma. Hadi, yukarı gel de seninle ilgilenip uyumana yardımcı olalım.” Küçük bir dudak hareketiyle içimde tatlı bir kıpırtı oldu.

“Çok yorgunum... ne kadar eğlenirim bilemiyorum.” Kocalarımı seviyordum, seks yapmayı da seviyordum ama bu gece isteklerini karşılayamazdım.

“Şşt... bırak da onun için biz endişelenelim.” Böylece Trillian beni kollarına aldı, ikinci kattaki odalarımıza çıktık.

Evimiz geniş bodrumu olan, üç katlı, Victoria tarzı bir evdi. Üçüncü kat Delilah ile Shade'e aitti. Dumanlı, Trillian, Morio'yla ben ikinci katı kullanıyorduk. Hanna evin ortak

bölümlerini de kapsayan giriş katında kalıyordu.

Menolly ile Nerissa ise gündüzleri Menolly'nin güvenle uyuyabileceği bodrum katındaki sığınakta kalıyorlardı. Buranın girişi uzun zamandır sır gibi saklanıyordu ama evi paylaşan o kadar çok insan vardı ki sonunda sırdan vazgeçip odalarına açılan çelik kapı yaptırdık. Kapı hâlâ kitaplığın arkasında gizleniyordu. Anahtarı ise sadece biz üç kız kardeşle, Iris ile Nerissa'da vardı. Giriş yasaktı ama evdeki herkes kapının yerini biliyordu.

Birkaç ay öncesine kadar Hanna'nın yaşadığı odada yaşayan Iris, şimdi Bruce'la birlikte arka bahçemizde çok tatlı bir karavanda kalıyordu. Beyler evini inşa etmeyi bitirince yeni evlerine geçeceklerdi. Evin yarısı bitmişti. Iris yaz gündönümünde taşınmayı planlıyordu. Vanzir, Shamas ile Rozurial ise yakınımızda bir stüdyo dairede kalıyordu.

Normalde evle beş dönümlük arazi bize aitti ama geçenlerde Dumanlı evi saran, Huşsuyu Gölü'ne kıyısı olan on dönümlük araziye daha satın almıştı. Yani genişleyebileceğimiz, yayılabileceğimiz daha on beş dönümlük arazi vardı. Arazimizin dört dönümlük kısmı sulak alan olduğu için oraya ev yapamazdık ama bu fikir bizi rahatlatıyordu. Çünkü sulak alan demek koruma demekti.

Trillian beni yatak odası yerine banyoya götürüp yere indirdi. Çevirdiği bir düğmeyle içeri müzik yayıldı. Morio bu kati sese dayanıklı hale getirmişti. Lindstrom ile Christabelle'den "Lovesick" şarkısının ritmi hoparlörden yankılanıyordu.

Küvete baktım. İçi köpükle, gül yapraklarıyla doluydu. İçeriye mum ışıkları aydınlatıyordu. Derin bir nefes alıp yeni

keşfettiğim *Twilight Dream Song* duş jeliyle parfümün yoğun baharatlı kokusunu içime çektim. Baskın vanilya, hafif tarçın, amber, şeftali kokusu, gökyüzündeki yıldızların aydınlatığı Öteki Dünya ormanlarını anımsatıyordu.

Rahatlamaya başlayarak kollarımı kaldırdım. Trillian kıyafetlerimi çıkarmaktan hoşlanıyordu. Özellikle de buna benzeyen geceler kendimi ona bırakmayı seviyordum. Uzanıp korsem iniplerini çözmeye başladı. Korsem gevşeyince derin bir nefes verdim. Korselerimle büstiyerlerim hiçbir sutyenin veremeyeceği desteği veriyordu memelerime. Ama günün sonunda hepsinden kurtulmak inanılmaz rahatlatıyordu.

Trillian arkama geçip sırtıma yaslandı. Yavaşça kavradığı sutyenin kopçasını çözdü. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Hafifçe inleyip kendimi kucığına bırakırken Trillian meme uçlarını okşuyordu. Başparmağı memelerimin kıvrımlarında gezindi, ardından tam ortada buluşup eteğime doğru indi.

Belimi kavradığında eteğimi tek eliyle çözdü. Diğer eliyle eteğimi çıkarıp ayaklarıma kadar indirdi.

İçerisi sıcak olsa da titredim. Trillian'ın dokunuşlarıyla yorgun bedenim birleşince içim ürperiyordu. İç çamaşırımın iki yanından tutup yavaşça aşağı indirirken bedenim durmadan dönüyor gibiydi.

İpeksi çamaşırdan kurtulunca Trillian belkemiğimi, kalçamın kıvrımını öptü. İçimde bir kıpırtı belirdi. Titreyen bedenimi sımsıkı tutup önüme geçti. Ellerini bacaklarımın arasına kaydırды. Midemdeki dalgalanmayla ellerimi saçlarının arasında gezdim, Trillian eğildiği yerde dudaklarını

vajinama bastırıyor, diliyle yavaşça okşuyordu.

Trillian yerini bulup beni emdikçe, okşadıkça öne eğilip inledim. Hissettiklerimle eriyordum adeta. Ellerini belime koydu, teni tenime karışıyordu. Keskin bir şekilde, hızla, uyarmadan boşaldım.

Yüzünde tatmin olmuş ifadeyle beni küvete yönlendirdi. Midemdeki kıpırtıyla söylediğini yaparak kendimi köpüklerin içine bıraktım. Başımı küvetin sıcak porselenine yaslayınca yükselen koku burnumu gıdıkladı. Köpüklerin üst kısımlarına hücum eden gül yaprakları tenime değdiğinde kadife hissi yaratıyordu.

Yorgundum, hem de çok yorgun. Orgazm da olduktan sonra bedenim iyice gevşemişti. Mum ışıkları hafifçe sallanıyor, sıcak su kaslarımdaki gerginliği söküp alıyor, tenime yapışan kirleri çıkartıyordu.

Trillian yerdeki kıyafetlerimi son derece titiz, dikkatli bir şekilde kaldırdı. Ardından küvetin yanına yere oturdu. Dışarı çıkardığım elimi alıp parmaklarımı okşadı.

“Zor bir gece miydi?” Elimin içini öpüp bıraktı. Ben de yeniden sıcak suyun altına soktum.

“Büyüler... Morio ile ben gitgide daha büyük büyüler yapıyoruz. Ayınler sırasında onun ruhuna dokundukça, Morio’nun karanlık ay gizemleriyle ne kadar bütünleştiğini daha çok anlıyorum. İnanılmaz yetenekli, Trillian, bence zirveye çıkabilmek için bu zamana dek doğru eşi beklemiş. Onunla çalışırken öyle güçlü hissediyorum ki neredeyse kendimden korkuyorum.” Biraz doğrulup kollarımı küvetin kenarına

koydum, çenemi de kollarıma yasladım.

Trillian kollarını başının arkasına koydu. Bağdaş kurup ayaklarını dizlerinin üzerine bıraktı. “Tilki-Adam’a ne kadar yüklenirsem yükleneyim onu hiçbir zaman hafife almam. Bu arada Aeval ile Morgaine çalışmalarınız hakkında ne düşünüyor? Diğer alıştırmalarını engelliyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Aslında onlar beni cesaretlendiriyor. Bir şeyler yaklaşıyor, Trillian. Beni o şeye hazırlıyorlar. Beltane’de olacak bir şey bu ama bana söylemiyorlar. Morio’nun da bunun bir parçası olduğunu biliyorum. Endişeliyim çünkü bu çok... büyük bir olay.”

Normalde çalışmalarım hakkında konuşmazdım. Pek çoğu özel şeylerdi, tıpkı Delilah’nın Ölüm Bakireleri’nin lideri Greta’yla çalışmaları gibi. Ama şimdi burada, Trillian’la birlikteyken hislerimi paylaşabilirdim.

Trillian yavaşça, sakince gülümsedi. “Ben de endişelenirdim. Aeval korkunç sürtüğün teki.” Güldü. “Beni yanlış anlama. Üçlü Bela’ya saygı duyuyorum ama onlarla fazla zaman geçirmek hiç bana göre değil.”

“*Sahiden mi?*” Kahkaha attım. “Hoşuna gideceğini düşündüm. Sonuçta Aeval ile Titania harika. Morgaine’in hiç kırıışığı yok, bana benziyor. Sadece... biraz daha yaşlı, ki yaşadığı zamanı düşününce şaşırmamak gerek.”

Trillian omuzlarını silkti. “Ne diyebilirim ki? Ben kadınlarımı biraz daha... *mükemmel* severim? Hayır, hayır. Doğru kelime bu değil. Bence güçlü kadımlar afrodizyak etkisi yaratır. O kırıışık kadınlardan olmamanı da seviyorum açıkçası. Ama

Peri Kraliçelerde fazlasıyla kendini beğenmişlik var ki ben bu nedenle onların sevgilisi olamam. Tanaquar adına asker olarak görev yaparken bazı tepkilerim oldu. Babanın gerçekten o kadınla yattığına inanamadım.” Yüzü kederlendi. “Peki, *güvende* misin? Çalışmalarında seni çok zorluyorlar mı?”

Sorusunu bir süre düşündüm. Çalışmalar hiç şüphesiz çok yoğun, çok hızlıydı. Şeytan savaşına katılmadığım zamanlar haftada iki kere.

Yarın alacakaranlıkta Üç Kraliçe’nin yeni kurduğu Dünya Tarafı Peri milletleri hükümdarlığı Talamh Lonrach Oll’daki görevime gitmeliydim. Son birkaç aydır rahibelik eğitimi alıyordum. Rahipliğin temel kurallarını öğreniyordum. Yani artık gerçek büyüye hazırdım. Bir sonraki aşama ayinleri yönetebilmemdi.

Ay Cadısı çalışmalarım beni yoruyordu ama karşı karşıya olduğumuz sorunu düşününce bu, devede kulak kalıyordu.

“Güvenli mi? Biz hiç *güvende* olduk mu?” Başımı iki yana salladım. “Eğitim çok hızlı değil ama zorlayıcı. Sanırım gelecek aylarda zombilerle hayaletlerden farklı canavarlarla karşılaşacağım. Belki de...”

Bunu düşünmek istemiyordum, söylemeye dilim varmıyordu ama bu düşünceyi aklımdan atamıyordum. “Belki de asıl korkum, içimde büyüyen canavardır. İçimdeki şeytandır.”

Ayağa kalkıp kapının arkasındaki havluyu aldı. “Hadi, kurulan da bir şeyler ye. Ondan sonra her şey için hazırsın demektir. O zaman bunları konuşuruz.” Havluyu omzuna atıp elini bana uzatarak küvetten çıkmama yardım etti.

Küvetten dikkatli bir şekilde çıkıp yumuşak bornozu al-

dım. Etrafıma sarıp banyodan dışarı çıktım. Yatak odamdaki yatağım Broadway yolundaki fahişeler gibi flört ediyordu benimle. İçimde çatışıyordum. *Açlık mı? Uykusuzluk mu? Açlık mı? Uykusuzluk mu?* Sonunda uyku kazandı.

“Yemek yiyemeyecek kadar yorgunum,” dedim yatağa doğru ilerlerken.

“Tamam sevgilim. Hadi sen yatağa gir, ben de üzerini örttüğünden emin olayım.” Trillian yorganı omuzlarıma kadar kibarca çekti. Bana iyi geceler öpücüğü veremedi uyu-yakaldım. Öyle derin uyumuşum ki gece Morio, Dumanlı ile Trillian geldiğinde duymamıştım bile.

Çok erken bir saatte uyumuştum, bana göre tabii, bu nedenle günün ilk ışıklarıyla uyandım. Güneş bir saat sonra doğacaktı. Yataktan sıyrılıp fırtına gibi horlayan Dumanlı’nın üzerinden geçtim. Pencereden dışarıyı izledim. Trillian da hâlâ uyuyordu ama Morio uyanıktı. Sessizce içeri girdi, duştan yeni çıkmıştı. Islak saçları üzerindeki kimonoyu ıslatıyordu. Kollarını bana doladı. Bir süre vadinin üzerine düşen titrek ışıkları izledik.

Vücudunu sırtıma yasladığında kabarak erekte olan penisini hissedip inledim. Onu istiyordum. *Bütün* adamlarımı istiyordum. Uzun bir uykudan uyanmıştım, açtım. Hem sekse hem de yemeğe açtım. Trillian ile Dumanlı’nın deliksiz uyuduğu yatağa baktım. Morio bakışlarımı yakaladı, ardından beni sessizce odadan dışarı sürükledi. Çıkarken sabahlığımla terliklerimi almamı işaret etti.

Sabahlığımın kemerini bağlayıp Morio'nun peşinden merdivenleri indim. Kafasını mutfığa hafifçe uzatıp içeriyi işaret etti. Sabahın beşinde mutfak boştu tabii. Buzdolabından çıkardığı malzemeleri ince hasırdan sepete doldurdu. Arka kapıdan kapalı verandaya çıktık. Verandayı da geçip çimenlik alana ulaştık. Daha kalın bir şey giymiş olmayı isteyerek ürperdim. Pasifik'in kuzeydoğusunda nisan sonlarında bile hava yağmurlu, serin olurdu.

Yıldızlar hâlâ belli belirsiz görünüyordu. Çimenliğin aşasına doğru hızla el ele ilerledik. Huşsuyu Gölü'ne doğru gidiyorduk. Ormanlık alana ayak bastığımızda kuş seslerinin yankılanmalarını dinledim. Birden durup yerinden sökülmüş, parçalanmış bir avuç ağaca baktım. Hyto beni kaçırdığında diğerlerine bir işaret göndermişti. Dumanlı, yanan ağaçları görünce öfkeden deliye dönmüş, diğerleri onu sakinleştiremeden önce işaretli ağaçları harap etmişti.

Gözlerim devrilen kalaslardaydı. Kürdan gibi nasıl da güçsüz kalmışlardı. Morio'ya baktım. Yavaşça elimi tutup dudaklarına götürüp öptü. Anıları geride bırakmamı isteyerek baktı bana. Titrek bir şekilde iç geçirerek onu takip ettim, birlikte gür ormanlığa geçtik.

Bahar kendisini tam anlamıyla hissettiriyordu; tabii bunun anlamı sıcak, güneşli günler değildi. Pasifik'in kuzeydoğusunda değil. Hava bugün sıcak olacak gibi görünüyordu, on dokuz yirmi derece gibi, ama şimdi on derece civarındaydı.

Derin bir nefes alıp sedir ağacının, eğreltiotlarının, yosunların kokusunu içime çektim. Buradaki orman kokusu-

nu da sevmeye başlamıştım. Öteki Dünya’da Darkynwyed ile Thistlewyd ormanları bana Dünya Tarafı’ndaki yağmur ormanlarını anımsatıyordu. Ama Y’Elestial ormanlarının kokusu daha keskindi.

Ağaçların arası yere düşen yapraklarla kaplanmıştı, orada burada mantarlarla yosunların üzerine düşen yapraklar doğal banklar oluşturmuştu. Hafifçe esen bir rüzgâr ormanın kokusunu daha da artırdı. Yazın oturma umuduyla açık alana kurduğumuz piknik masasına ilerledik.

Morio elindeki sepeti piknik masasının üzerine bırakıp bana anlamlı bir şekilde gülümsedi. Ben de gülümsedim. Üzerindeki kimonoyla Japon tarafının ortaya çıkmasını seviyordum. Hafifçe ürpererek sabahlığımı çözdüm. İpekten sabahlığım dirseklerime düştü, ipeksi yumuşaklığı göğüs uçlarımda hissettim.

Morio bana yaklaştı.

“Aklından ne geçiyor?”

Muzip bir şekilde gülümsedi, dudaklarından bazı sözcükler döküldü. O anda ağaçlardan, yapraklardan, dallardan yükselen davul sesleri gökyüzünde yayıldı. *Tutkunun ritmi, ateşin ritmi, ateş etrafındaki dansın ritmiydi.* Gözlerimi kapatıp kendimi müziğe bıraktım, davul ritmine hafif bir melodi eşlik ediyordu. Ben müzikle salınırken Morio üzerindeki çıkarıp masaya bıraktı. Karşımda çırılçıplaktı, ona yaklaşmamı istiyordu.

Sabahlığının kollarımdan düşmesine izin verdim. Bir zarar gelmemesi için eğilip yerden aldım. Sabahlığı piknik ma-

sasına bırakır bırakmaz kendimi de müziğe bıraktım. Hava çıplak bedenimi uzun parmaklar gibi okşuyordu. Kendimi ritme kaptırıp Morio'nun kucığında dans etmeye başladım. Ellerini bana sarıp okşamaya başladı.

Saçlarım arkamda salmıyordu, birden kendimi gülerken buldum. Dansımız öyle hoşuma gitmişti ki gülmeden edemiyordum. Ayaklarımızın altındaki toprak yumuşaktı, çimenlerin üzerine çiy düşmüştü. Güneş yavaşça yükselirken büyük bir gölge üzerimizden kalkacak gibiydi. Yükselen güneş çimenlerin üzerine altından kurdeleler takıyordu. Güneş yüzüme düşene kadar gözlerimi kapatıp Morio'yla dans ettim. Sonra müzik değişti. Eski bir melodi bizi etkisi altına alırken Morio kollarını belime dolayıp beni kendisine sınıksı çekti.

Bir süre yüzüne baktım. Hemen hemen aynı boydaydık. Kahverengi gözlerinin ardında sarı yakut rengi parlıyordu. Göğsüm onun göğsüne dokundu. İçimdeki açlık yükselirken nefesimi toparladım. Açlığım Morio'ya, onun gücüneydi. Gözlerim doldu.

“Sana sahip olduğum için... hepinize sahip olduğum için çok şanslıyım,” diye fısıldadım ama Morio başını iki yana salladı.

“Şşşt...” Kendisini bana yaslayınca sertleştiğini, sekse hazır olduğunu hissettim.

Ormandan kısık bir gülme sesi geldi. Yabanmersini çalılığının arkasında bir kıpırtı gördüm, sanki ardında bir şey süründü. İşte şimdi de bir yaprak kıpırdadı. Bir eğreltiotuyla

bazı yapraklar salınıp durdu... Ardından ağacın diğer dalları da eşlerini bulmak için yükseldi. Sincaplar hemen yandaki ağaca çıkıp eşleriyle dans ettiler.

Morio'ya döndüm. Beni yere yatırıp dudaklarımdan öptü. Tek düşündüğüm ne kadar güzel koktuğuydu, yaz sıcaklığını müjdeleyen tozlu bir kokusu vardı. Öpücüklerine gömülürken bedenimin her bir parçası alev alev yanıyordu. Dudakları boynuma kaydı, yavaşça emmeye başladı. Onu içime çekmek, penisini içime almak için yanıp tutuşuyordum.

Kollarımı Morio'ya dolayabilmek için pozisyon değiştirmeye çalıştım ama o, bileklerimden sımsıkı kavradı. Öpücükleri göğsümle memelerime kaydığında içimde bir kıpırtı oldu. Sağ mememi diliyle gezdi, ardından ağzının içine aldı. Öyle sert emdi ki canım biraz yandı. İnledim, artık dayanamayacak kadar yükselmişim. Ama davul sesleri Morio'yu yönlendirirken sessiz kaldım.

Morio devam etti. Dudakları karnıma ulaştı, oradan daha da aşağıya indi. Bacaklarımı kibarca ayırıp başını içeri gömdü. Diliyle vajinamı yalıyor, beni alevler içinde bırakıyor, aşkıyla yıkıyordu. Titreyerek inledim ama Morio yeniden yukarı yükseldi, ellerimi kavrayıp yanıma uzattı, bir kez daha sert bir şekilde kasıklarına yöneldi. Dudaklarını hissediyordum. Beni başka âlemlere sürüklüyordu. Daha fazla dayanamayıp çığlık atarak sertçe, hızla boşaldım.

Ben boşalırken Morio dizlerinin üzerine oturdu. Gözleri tamamen sarı yakut rengi olmuştu, dönüşmemek için kendini zor tuttuğunu hissediyordum. Şeytan formuna dönüştü-

günde seksimiz daha sert, daha güçlü oluyordu ki bu benim çok hoşuma gidiyordu ama şimdi Morio dönüşme isteğine engel oluyordu. Kendi benliğiyle içime girdi. Ellerimi başımın üzerinde birleştirdi, bense gözlerimi kapatıp kendimi onun kollarına bıraktım.

Kasıkları, kasıklarım üzerinde kıvrılıyor, beni altımdaki yumuşak toprağa bastırıyordu. Toprağa gömüldükçe kekremesi bir koku yayılıyordu etrafa. İçimdeki penisinin nabızı, çalan davulların ritmini yansıtıyordu. İçime her girip çıktığında seks isteğim daha da büyüyordu.

Bir anlığına, Peri Kraliçesi'nin büyüü altındaki ilk buluşmamızı hatırladım. Buluşmanın ardında zihnim temizlenmiş, aramızda oluşan büyüün gücü arttıkça bizim bağımız da güçleniyordu. Sertçe inleyerek Morio'nun elinden kurtulup onu yere yatırdım. Üzerine çıkıp oturdum. Penisi içime o kadar girmişti ki tek bir benlik olduğumuza yemin edebilirdim.

Üzerindeydim, bir at gibi binmiştim Morio'ya. İleriye baktığımda Trillian'la Dumanlı'nın durduğunu fark ettim. İkisi de gözlerindeki açlıkla bizi izliyorlardı. Kollarımı onlara açtım. Morio gülümseyip kollarını belime doladı, hâlâ içimdeydi.

Dumanlı ile Trillian kıyafetlerini çıkardılar. Dumanlı'nın saçları salınarak bize katıldı. Bir yanımda Trillian, bir yanımda Dumanlı duruyordu. Ellerini tuttum. İkisi de oldukları yerde kollarımı öpmeye başladılar. Dumanlı'nın saçları tenimi okşuyordu. Trillian yüzümü görebilmek için ilerledi, bir eli arkamdaydı.

Morio öyle bir inledi ki sesi ormanlık alanı doldurdu. Onun boşalmasından aldığımız hazla biz de yükseldik, se-

vişmemiz içimizde artan tutkuyla alevleniyordu.

Mor, gümüş, yeşil renkleriyle parlayan bir bulut parçacığı çimenlikte yükseldi, Morio boşalırken bulut da dönmeye başladı, bir enerji dalgası yükseliyordu. Hâlâ Morio'nun penisi üzerindeyken Dumanlı beni ayağa kaldırdı. Bacaklarımı beline dolayıp kucağına çıktım. Saçları düşmemem için belimden tutuyordu. Elleriyle de piknik masasından destek alıp penisini içime soktu. Ejderhamı zevkle içime aldım, kendimi onun kucağına bastırdım. Kulağıma çok kısık sesle bir şey fısıldadı, söylediğini duymadım ama kabul ettim. Ne dediğini biliyordum. Beni yere bıraktı.

Çimenlerin üzerine uzanan Trillian gülümsedi. Bacaklarımı iki yana açıp penisinin üzerine oturdum. Göğsümü onun göğsüne bastırıp kalçalarımı biraz kaldırdım. Arkamda diz çöken Dumanlı yavaşça, dikkatlice arkadan girdi. Kendini bana bastırıp ritmi yakalamamı bekledi. Ağırlığımı Dumanlı'ya verdim, ne kadar ağırlık kaldıracağımı biliyordum. Dumanlı, ikimizin yükünü Trillian'a vermemek için elleriyle destek aldı.

İkisi de benimle ritimle sevişti. Davullar da hareketlerimizle şekilleniyor, bizi yönetiyordu. Öyle doluydum ki sürtünme beni çılgına çeviriyordu. Yüksek bir çılgılık attım. Bir kez daha boşalmalıydım, boşalmak istiyordum, bütün dünyayı becermek istiyordum.

Bizi izleyen Morio, gözlerinde parlılıkla penisini okşamaya başladı. Birden şeytan formuna dönüşmeye başladı, devasa bir *youkai* olmuştu. Trillian ile Dumanlı beni iyice

çığına çevirirken nefesim kesik kesik çıkmaya başladı. Tutkuyla açlık hissediyordum.

Dumanlı önümde eğildi, onun devasa penisini emmeye başladım. Ağzıma alamayacağım kadar büyüktü, bu yüzden dilimi üzerinde gezdirdikten sonra yeniden emdim. Sert darbelerle kendini bana bastırıyordu. Bütün bunlar bir araya gelince içimde bir anda keskin bir his yayıldı, içimde dalgalanan penislerle ortalığı inleyen bir çılgılık atarak boşaldım. Dumanlı ile Trillian da boşaldı, benim sesimi bastırarak inlediler.

Birbirimizden ayrıldık ama müzik ritmini artırdı. Yeniden yükseldiğimi fark ettim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Yumuşak toprağa dizlerimin üzerinde çöktüm, yaprakları kenara itip toprağı parmaklarımla kazmaya başladım. Zengin toprağın ellerime dokunmasını hissettim.

Ardından Morio arkama geldi. Devasa penisini vajinama sürmeye başladı. Şeytan formundayken çok büyüktü ama ben o kadar yükselmişim ki onun sertliğiyle derinliğini kolayca karşılayabilirdim. Morio haykırarak kendisini bana bastırdı. Vajinama aldığım darbelerle alnımı yere yasladım, memelerim güzel toprağa değiyordu. Büyüyle yükselmeye, dönmeye, savrulmaya can atıyordum.

Davulların ritmi iyice arttı. Başımı kaldırıncı gözleri parlayan Dumanlı ile Trillian'ı gördüm. İkisi de oluşturduğumuz ağın içindelerdi. Biri bir yanıma, diğeri öbür yanıma geçti. Morio belimi kavrarken onlar da omuzlarımı okşuyordu.

Gücümüz gittikçe büyüyordu. Bizi bağlayan ruhlarımız birleştiğinde bir bütün olduk. Hepimiz aynı sonuca odaklanmış-

tık. Amacımızın ne olduğunu bilmiyordum ama bütün bunları ayarlayan Morio'ya güveniyordum. İçgüdülerimizi, etrafımızda yükselen müziği, bizi harekete geçiren vuruşları takip ettik.

Sonra oluşturduğumuz gücü gördüm. Astral düzeyde oluşan gücü yakaladım, yönlendirdim, döndürdüm, içimizde daha da büyümesini sağladım.

Bir süre sonra bizi bağlayan bağı yakaladım. Neredeyse bitiyordu. Morio'nun son vuruşları devam ediyordu. O hızlandıkça ben yeniden orgazm oldum. Öyle güçlü bir orgazmdı ki bütün bedenim büyüyle sarsılıyordu. Morio, Trillian ile Dumanlı yanımdaydı, enerjilerimiz birleşmişti. Başımı geri attım. Büyük bir zevkle, iştahla, arzuyla, aşkla yeniden boşaldım.

Oluşturduğumuz büyülü girdap havada asılı kaldı, sonra *vınn*, hızlı bir enerji değişimiyle astral düzeyden çıkıp kendi bedenlerimize geri döndük.

Bir süre sonra gözlerimi açtım. Orman sessizdi. Adamlarım yanımda uzanıyorlardı. Toprağın üzerinde doğrulup oturdum. Başımı gökyüzüne çevirdim. Güneş henüz yerini almıştı. Güneşi, ateşin nefesiyle karşılaşmıştık. Ama o ateşi nereye gönderdik, kime gönderdik; hiçbir fikrim yoktu.

Morio kendi formuna dönüp beni ayağa kaldırınca derin bir nefes aldım. Dumanlı ile Trillian da kalkıp Morio'nun hazırladığı piknik sepetini masanın üzerine boşaltmaya başladılar. Üzerimdeki toprakla yosunları temizleyip sabahlığımı giydim. Kemerimi de bağlayınca bazı sabahların nasıl da uyanmaya değer olduğunu düşündüm.

4. Bölüm

Eve doğru yürürken Hanna ya da Iris'in uyandığını fark ettim. Mutfak ışıkları yanıyordu, lavabonun üzerindeki pencere açılmıştı.

Biraz daha yaklaştığımızda mutfaktakinin Hanna olduğunu anladım çünkü Iris ile Bruce karavanlarından çıktılar. Biz, dördümüz, sabahlıklarımızla arka verandaya çıkarken karşılaştık. Gözlerimi kaçırdım. Hiç hoş bir karşılaşma değildi.

Iris ile Bruce bize bakıp verandaya geldiler. Iris sırtıırken Bruce acı biber yemiş gibi kızardı.

“Hepinizin acıktığını tahmin ediyorum?” Iris yanımdan geçip mutfak kapısını açtı.

“Şey... kesinlikle *evet*.” Derin bir nefes aldım. Piknik kahvaltımızda o kadar az yemiştim ki açlığımı bastıramamıştım. Üstelik mutfaktan gelen kokular çok kışkırtıcıydı. Hanna'nın ne pişirdiğini görmek için hızla içeri girdim. Henüz Iris kadar iyi bir aşçı değildi ama başarısız da sayılmazdı.

Ocağın üstünde büyük bir tencerede yulaf ezmesi kayanıyordu, yanındaki tavada da sahanda yumurta pişiyordu.

Hanna ızgaradaki sosisleri aldı. Iris önlüğünü boynuna geçirip ellerini yıkadıktan sonra bir dizi tost ekmeğini eline aldı. O sırada mutfağa yeni giren Roz da sürahiye taze sıkılmış portakal suyunu doldurmaya başladı.

Biz kahvaltı hazırlıklarını geride bırakıp odamıza yöneldik. Yosunlarla tozdan kaçınmaya başlamıştım. Sabahlığımı çıkarıp çamaşır sepetine attım. Her ne kadar temiz kullanmaya çalıştıysam da üzerinde lekelerle toprak vardı.

“Duşa giriyorum. Kim bana katılacak? Ama sadece *duş* alacağız.”

Trillian yanıma gelip vücudumu sabunladı. Ben durulırken o da ikinci duş başlığıyla saçlarını yıkadı. Pek fazla konuşmadık. Aklım hâlâ ormandaki o sahnede idi. Nasıl bir büyü yarattığımızı merak ediyordum. Bir de bugün neler yaşayacağımızı.

“Bugün ne yapıyorsun?” diye sordum sonunda, kurularıp kıyafetlerimizi giyinirken.

“Iris’in evi için çalışacağız. Epey bir yol aldık. Haziran gelmeden bitirebilmek için ne kadar işimiz kaldığını öğrenmeliyiz. Bugün tesisatçıyla elektrikçi gelecek.” Omuzlarını silktiler. “Mümkünse bir ay içinde bitirmek istiyoruz. Iris ile Bruce karavanda uzun süre kalamaz. Hem de bu hamile haliyle.”

Trillian’ın Iris için endişelenmesi beni çok duygulandırdı. Alfa sevgilim kibirli, iğneleyici biri olmaktan kibirli ama şefkatli biri haline dönüşmüştü. Svartan çekiciliğini hâlâ koruyordu, sinirlendiğinde jilet gibi keskin dilini çıkarıyordu ama Iris’e her zaman öyle saygılı davrandı ki beni kendisine daha fazla hayran bıraktı.

Yulaf ezmesine yetişebilmek için hızla mutfağa geçtik. Devasa bir tabakta kızarmış ekmekler, birkaç pastırma, sandalye yumurtayla dev bir kâsede meyve salatası bizi bekliyordu. Tabağımı tepeleme doldurup Hanna'nın uzattığı kahveyi aldım. Hanna birkaç ay içinde kafeinin lezzetini keşfetmiş, en az benim kadar bağımlısı olmuştu.

Nerissa, Menolly'nin sığınağından hızla çıktı. Nerissa'nın geceleri, Menolly'nin ise gündüzleri uyuduğunu düşününce beraber bu sığınakta yaşamalarının tehlikeli olmadığını düşünüp buraya taşındılar.

Menolly'nin karısı mükemmeldi. Altın Amazon kadınıyla pumaya dönüşebilirdi. Chase'le birlikte mağdur hakları danışmanlığında çalışıyordu. Bugün dar kot pantolonla gömlek giyinmişti.

"Kıyafetinden ofise gitmeyeceğini anlıyorum," dedi Delilah çamaşır odasından çıkarken. Fonda çamaşır makinesinin ritmik sesi duyuluyordu, böylece Delilah'nın çamaşır yıkama işine girdiğini anladım. Ah, umarım benim çamaşırlarım yoktur içinde.

Nerissa omuzlarını silkti, Iris'i kucakladı, ardından bir tabak alıp içine meyve salatası, pastırma, sosis koymaya başladı. Ekmekle arası pek yoktu ama etobur yanını besliyordu.

"Gece yanan bir apartmana gitmem gerek. Pek çok insan sokakta kaldı, özellikle Doğaüstü Varlıklar. Kalacak geçici yer bulmalarına yardımcı olmam lazım. Hayatta sahip oldukları her şeyi kaybettiklerini düşününce fazla sık giyinmek doğru olmazdı." Burnunu kırıştırdı. "Yangınlarla çalışmaktan

nefret ediyorum. Koku öyle keskin oluyor ki kusacak gibi oluyorum.”

“Patlama mıydı?” Nerissa’ya baktım. Kısa bir süre önce Doğaüstü Varlıklar, bazı nefret suçu eylemlerinin hedefi olmuştu ama Nerissa içimi rahatlattı.

“Hayır, endişelenme. Hatalı kablolama. Köhne binaları kiraya veren tiplerle genç bir çocuk sorumlu. Hem maddi tazminat ödeyecek hem de hapis yatacak. Arızayı tamir ettirmeyi bilinçli bir şekilde reddediyor. İki kişi öldü. Yani belisini ağır ödeyecek.”

Bir sandalye çekip yemeğime gömülürken İris bir diğer sosis tabağını masaya yerleştirdi. Yorgun görünüyordu. Rahminde bir bebek taşımak yerine ikizlere hamile olan İris’in düşündüğümüzden daha çok etkilendiğini fark ettim.

Zihnimi okumuş gibi, sallanan sandalyesine oturup geri kalan işleri Hanna’ya bıraktı. “İkizler insanın bütün gücünü emiyor. Ah! Dün bahsetmeyi unuttum. Bruce gelecek sömestir için Washington Üniversitesi’nden davet aldı. İrlanda Çalışmaları Bölümü’nde seneye ders verecek,” diye açıkladı İris. Bruce, İris’in İrlanda cücesi kocası, bir profesördü. Ailesi aşırı zengin olduğu için çalışmasına gerek yoktu aslında.

Hepimiz onun için kadeh kaldırdık. İyi haberler almayı özlemiştik, en ufak bir şey bile kutlanmaya değerdi.

“Teşekkürler,” dedi kızarak. “Çalışmayı seviyorum. Ama şimdi çıkmazsam geç kalacağım.” Evrak çantasını alıp ön kapıdan çıkmadan önce İris’i uzun uzun öptü. Şoförü her sabah sekizde kapıda olurdu. Bruce’un kendine ait limuzini

vardı. Bütün maaşını bağışladığını keşfetmiştik. Özellikle yemek bankalarına ya da hayvan barınaklarına bağışlıyor, ailesinin parasıyla da geçiniyordu.

Iris, kocasının arkasından el salladı. Sonra sallanan koltuktan kalktı. “Karavana gidip biraz kestireceğim. Hanna, gerisini sen halleder misin?” Hepimize öpücük atıp arka kapıdan çıkırdı.

Evi koruması için yerleştirdiğim korumalar yerinde mi diye bir bakış attım. Kristaller hâlâ parılıyordu. Bir sorun olsa hemen anlardım ama yine de bakarak içimi rahatlattım. Özellikle dün gece yaşananlardan sonra. Ekmeğimin son lokmasını da yuttuktan sonra tabağımı evyeye yerleştirdim. Ardından arkamı dönüp tezgâha yaslandım.

“Sanırım dün gece mezarlıkta olanları konuşmamız gerek,” diye konuya girdim ama telefonum çalınca sözüm yarım kaldı.

Delilah açtı. Birkaç mırıldanmadan sonra telefonu kapatıp bana yöneldi. “Umarım maceraya hazırsınızdır çünkü Chase’in bize ihtiyacı var.”

“Ah, lanet olsun. Sırada ne var?”

“Bir diğer mezarlık soygunu, topluca. Bir başka polis memuru... bir şey tarafından öldürülmüş. Bazı kayıp cadılar olabileceği endişesinden de bahsetti.” Hızla salona geçip anahtarlarıyla çantasını aldı. Chase’in bacağıının nasıl olduğunu soracaktım ki yeniden telefon çaldı. Trillian cevapladı. Bir dakika sonra ahizeyi bana uzattı.

“Alo?” Daha fazla kötü haber duymak istemiyordum. Bir

süredir sakın yaşadığımız için bunlara hazır değildik. Ama daha fazla kötü haber geldi.

“Camille, buraya gelebilir misin? Bir sorunumuz var.” Arayan, Yeşil Tanrıça Kadın Sığınma Evi’nin safkan insan müdürü Lindsey Cartridge’di. Aklıma ilk gelen, bebeğine bir şey olduğuydu. Ama ne olduğunu sorduğumda bu düşüncemin yersiz olduğunu anladım.

“Hayır, Feddrika gayet iyi. Hani geçen aylarda meclisinin yaşadığı sorunları hatırlıyor musun? Sorunlar geçmemiş gibi.”

“Yine medyum vampirler mi?” Daha fazla böhoutla yüzleşmek istemiyordum, bunlar içimizdeki büyü enerjisini emerek onları yönlendirene aktaran yaratıklardı. Gulakah bu şekilde pek çok cadıyla ve büyüyle uğraşan perinin enerjisini ele geçirmişti.

“Pek sayılmaz. Meclis üyelerimden birinin oğlunun başı dertte. Sean, mezar toprağı bulmak için sabah dışarı çıkmış, bu konuda lütfen bir yorum yapma.”

Kıkırdadım. Kendim de mezar toprağı kullandığım için fazla bir şey söyleyecek durumda değildim. “Devam et, dinliyorum.”

“Sabahın erken saatlerinde küçük bir mezarlıkta avlanırken mezar hırsızlarını görmüş. Onlara görünmeden saklanmayı başarmış. Polisler geldiğinde hırsızlarla dövüşmeye başlamışlar. Sean yakalanmadan kaçmayı başarmış ama çok korkmuş. Orada tuhaf bir şeyler olduğunu söyledi. Berbat bir enerji varmış.”

Dudağımı ısırdım. Az kalsın ayvayı yiyormuş. Biraz dü-

şünüp şöyle söyledim: “Sen, meclis üyenle Sean bir saat sonra Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’nde buluşun. Bütün bunları Chase’e *anlatmalısın*. Sana söz veriyorum, Sean’ın güvenliğini sağlayacağız. En azından biraz azar dışında bir şey olmayacak.”

Lindsey kabul edip telefonu kapattı. O sırada Delilah geri gelmişti, böylece dışarı çıktı. Benim arabamla gidecektik. Delilah’nın arabası arızalanmıştı, arkadaşımız Tim’in kocası Jason Binds bugün uğrayıp arabayı kontrol edeceğini söylemişti. Çantamı arka koltuğa attıktan sonra yerime kurulup kemerimi bağlayınca şunu fark ettim: Tatilimiz bitmiş, sahaya geri dönmüştük.

“Merkeze gitmeden önce Gizemli Büyüler’e uğramam gerek. Yolumuzun üzerinde hem. Birkaç dakikamızı alır sadece.”

Delilah kapıyı kapatır kapatmaz park yerinden çıkıp nadiren gördüğümüz kuru yollarda ilerlemeye başladım. İnce bulutların ardından güneş ışıldıyor, hafif serin havanın yanında ısıtan ışınlar mükemmel bir uyum oluştuyordu. İnsanın zihni temizleniyor, hayal gücü canlanıyordu.

Penceremi indirip derin nefes aldım. Birileri bir yerlerde çimlerini daha yeni biçmişti. Kendinden geçmiş bir sarhoşun yanından geçerken taze biçilmiş çimenlerin temiz kokusu, adamın pis kokusunu bastırıyordu.

“Puff,” diye inledi Delilah. Gülümsedim. Kendisinin de sarhoş olduğu o zamanlardan sonra böyle tiplerden kaçınırdı.

Merkeze yaklaşınca camı kapatıp klimayı açtım. Egzoz kokusu şu an için istediğim şey değildi.

“Dün gece Marion aradı,” dedi Delilah.

“Douglas’la yeni bir ev bulmuşlar mı?” Marion çakala dönüşebilen bir arkadaşımızdı. Koyanni eviyle işlettiği kafeyi yaktıktan sonra evsiz kalmıştı. Kafe yeniden yapıldı ama Marion ile eşi Douglas, ölüm büyücüsü arkadaşımız Wilbur’un yanında kalıyordu. Wilbur da bir saldırıya uğramış ama evi yerine ayağını kaybedecek olmuştu.

“Evet, bir yer bulmuşlar. Üç hafta sonra taşınacaklarmış. Onlar taşınana kadar kedileri Snickers’a bakmak için Marion’un kız kardeşi gelmiş. Kediyi tek başına bırakmak istemiyorlar, özellikle de Martin etraftayken. Kediyi yiyebilir.” Delilah yüzünü buruşturdu. Ben de aynısını yaptım.

“Tam bir ucube, tam anlamıyla öyle.” İç geçirdim. “Ama sanırım *bizim* ucubemiz, her ne kadar söylemek istemesek de. Bence Wilbur evine kavuştuğuna sevinecek.”

“Marion, Wilbur’un onları özleyeceğini düşünüyor.”

“Wilbur pisliğin teki. Ne zaman onu sevmeye çalışsam gidip saçma sapan bir şey yapıyor. Geçen gece Rodney’yi ödünç almak istedi. Ama Morio onu kovdu.”

“yle ne yapmak istiyor ki?” Delilah da benim kadar kuşkuyla görünüyordu.

“Bilmiyorum ama iyi bir sebebi olduğunu zannetmiyorum.”

Rodney bize hediye edilen ağzı bozuk, sorunlu bir golemdi, kemikten yapılmıştı. Howard Stern ile Rodney Dangerfield’m sevgili çocuğu olabilirdi ama yapısında biraz Don Rickles taşıyınca tam bir felakete dönüşmüştü. Bu küçük ucubeden kurtulamıyorduk çünkü onu Büyükanne Coyote, Morio’ya vermişti. Bir gün Rodney’nin kocaman bir balyo-

zun ucunda olmasını istemem çok da gizli bir dilek değildi.

Strand ile Oakes kavşağına geldiğimizde yaklaşmamızla oradan ayrılan bir arabanın yer açtığını gördüm. *Tam isabet!* Tam Gizemli Büyüler mağazasının önünü boşaldı. Ne zaman park yerine ihtiyacım olsa şansım yaver gider.

“İçeri gelmek ister misin yoksa burada mı kalacaksın?” Arkaya eğilip çantamı aldım, ardından birileri geliyor mu diye kontrol etmek için dikiz aynasına baktım. İstedğim son şey, kapıyı açtığımda biriyle karşılaşmaktı.

“Ben de geliyorum.” Delilah arabadan indi. Kaldırım taşları çatlamıştı, yol seviyesinden yükselmişti. Şiddetli yağmurlar yağınca mağazalar her ihtimale karşı dışarı kum torbaları koyuyordu. Ama bu düşük kiralı, kazancın pamuk ipliğine bağlı olduğu yerlerde hayatta kalmak oldukça kolaydı.

Mağazadan içeri girerken istemsiz olarak bir sorun var mı diye etrafı kontrol ettim. Artık kendi benliğimle bu şekilde davranıyordum, özellikle de bu büyüyle ilgili mağazalarla kulüplere girince.

Gizemli Büyüler ev gibi küçük bir mağazaydı ama görüntüsü yanıltıcıydı. Sahipleri ırklararası bir çiftti. Safkan insan cadiyla Peri kocası. Laslan Öteki Dünya’dan gelip Beth’e âşık olmuştu, tıpkı babamız gibi. Ama Öteki Dünya’ya gitmek yerine Beth, Dünya Tarafı’nda kalmaları için Laslan’ı ikna etmiş. İkisi de kendi büyü tarzlarında çok güçlülerdi. Ayrıca onların dürüstlüğünü o kadar seviyordum ki mağazalarına sık sık uğradım.

Delilah sevimli mumlara bakıyordu, bense diğer müşteri-

leri inceliyordum. Safkan insanların paganlıkla veya büyü-
cülükle ilgilendiği Wiccanlar kolundan iki kişi vardı.

Başka bir kadın koyu, derin, şaman enerjisi yayıyordu.
Keskin, güçlü, çekici bir havası vardı.

Dördüncüsü ise kitapların arasında boğulmuş, sinirli
görünüyordu. Yanma gidip kitapları bırakmasını, dışarıya
çıkararak kendi gücünü keşfetmesini söylemek istedim ama
benim mekânım değildi burası.

Bunun yerine ben de elime bir sepet alıp otlarla yağların
olduğu kısma geçtim. Her zamanki yerleri değiştilmişti.

Aslında etrafa şöyle bir bakınca bütün mağazanın görün-
tüsünün değiştiğini fark ettim. Bir süre sonra otları geçip
küçük küçük rafların olduğu duvara vardım.

Her bir rafta içi otlarla doldurulmuş kavanozlar vardı.
Alfabetik sırayla dizilmişlerdi. Sepeti yere bırakıp adamotu
köküyle pelinotunu kasanın bulunduğu tezgâha poşetlerle
bıraktım. O sırada elindeki kitabı sert bir şekilde rafa fırla-
tan adam öfkeyle iç geçirip dışarı çıktı.

Kasanın arkasından adamı izleyen Beth hemen kitaba ko-
şarak katlanan sayfaları düzelterek yeniden yerine geçti. Tam
o sırada beni gördü.

“Camille!” Sarılmak için yanıma geldi.

“Kim bu Bay Mutsuz?” Kapısının ardında uzaklaşan ada-
mı işaret ettim.

“Ah, o mu? Onu boş ver. Lanet olsun, bir kitabı daha mah-
vetti. Kitapları geri yollamayı sevmiyorum, yazarlara ayıp
oluyor. Ben de onları satın alıp evdeki kütüphanemde ödünç

verilecekler arasına eklemek zorunda kalıyorum. Ardından Jake'e bir fatura gönderiyorum, o da bir şey demeden ödüyor."

"Peki derdi ne? Mutsuz görünüyordu." Aslında adam açıkça öfkeli görünüyordu.

"Mutsuz mu? Evet, Jake öyledir. Hep buradadır, kitapların ona güç vermesini bekler. Aslında gerçekten çalışmak istemiyor, *eğer* büyü yaparsa parmaklarının yanacağını düşünüyor. Ama kötü bir insan değil. Sadece tembel, mızımız, ve hissiz. İlk önce büyü yaparak başlamamalı. Neyse, ondan çok bahsettik. Neye ihtiyacın var?"

Otlarla dolu duvara dönerken elini omzuma doladı. "Mağazanın yeni halini beğendin mi?"

"Bayıldım."

Evet, çok sevmiştim. Her şey planlı ve düzenliydi. Beth'e baktım. Benden daha uzun, daha iri, yani tombul biriydi. Ama ona çok yakışıyordu. Çingene eteğiyle, üzerine oturan dar badisiyle, kollarıyla boynuna doladığı geniş takılarıyla çok güzel görünüyordu.

"Bazı bitkilere ihtiyacım var. Adamotu kökü, pelinotu, birkaç şey daha. Bazı yağlar da almalıyım ama özleri *olmalı*. Kokulu yağlar olmaz. Gülle yasemin gibi." Öz yağlarla sentetik olanlar arasında ciddi bir fark vardı. Bazen büyü çalışmaları yaptığımda esansları kullanmamda bir sakınca oluyordu ama bu sefer kesinlikle bitki özlerine ihtiyacım vardı.

Suratını astı. "*Saf* yasemin yağı mı? Küçük bir şişe için yüz kâğıt bırakmaya hazır ol o zaman. Ben de sana istediğini sunayım." Beni arka odaya yönlendirdi. Mağazanın köşe-

sinde oturmuş dergileri karıştıran Delilah'ya baktım. İlerlemem için başıyla onayladı.

Beth'in beni getirdiği oda küçüktü, içeride bir masanın iki yanında sandalye vardı. Oturmamı istedi. Ben beklerken o da masanın yanındaki ecza çekmecesinden küçük bir şişe çıkardı.

"İşte burada. Yasemin yağı. Üç buçuk gramı kırk beş dolar. Gül ise kırk."

Şişeyi elime aldım. Üç buçuk gram çok azdı ama yapacağım şey için daha fazlasına ihtiyacım yoktu. "İkisinden de birer şişe, lütfen."

"Peki. Hangi otlara ihtiyacın vardı? Kerri'ye söyleyeyim paket yapmaya başlasın."

"Adamotu kökü istiyorum ama parçalanmış olsun. Elli beş gram yeterli. 25 gram kutsal tütün, yine 25 gram pelinotu, damiana, kava biberi. Bir büyük tutam amber reçinesi, 85 gram kulançotu."

Yağlarımı alıp çekmeceyi kilitletti. Siparişlerimi hızla yazdı. "Başka bir şey?"

"Evet, var aslında. Kemik cipsi. Gümüş toz. Bir örgü yeşil ot. İki tütsü, adaçayı, sedir ağacı olsun." Aslında bunları kendim yapıyordum ama elimde malzeme kalmamıştı. Bitkilerim de henüz yeteri kadar büyümemişti. Bu nedenle sezon sonuna kadar buralardan satın alarak idare edecektim.

Mağazanın ön tarafına geldiğimizde Beth elindeki listeyi ilk evliliğinden olan büyük kızı Kerri'ye uzattı. Genç kız bitkileri bulup benim için tartmaya başladı. Ben de Delilah'ın yanına geçtim.

“Neredeyse bitti. İlginç bir şeyler var mı?”

Doğa-Üstü-Varlık Dergisi’ndeki bir makaleyi okuyordu. Düşük bütçeli bu yerel dergi, iki kurt adamla bir Dünya Tarafı Perisi’yle çıkarılmaya başlamıştı. Tam olarak ilgilenmesek de hakkında bilgimiz vardı. Yine de kendilerini destekliyorduk.

“Aslında gözüme bir şey takıldı. Baksana.” Dergiyi masaya bıraktı. Alıp gösterdiği yeri inceledim. İki gün sonra gerçekleşecek bir toplantı ilanı sayfanın sekizde birini kaplamıştı. Bu ilan da Aleksais Medyumluk Ağı’ndan başka bir şey değildi.

“Lanet olsun... şaka mı bu?”

Aleksais Medyumluk Ağı, Gulakah için bhoutları topladığına inandığımız bir kuruluştı. Perilerle, büyüyle uğraşan safkan insanların kanlarını emmekle suçlanıyorlardı. Her yerde onlara giden bir iz aradık ama sanırım bakmamız gereken yer, yerel büyü mağazalarıymış.

“Biz derginin bu sayısını neden görmedik? Bu sayı *elimize geçti mi?*” Derginin ön sayfasına baktım, birkaç gündür piyasada olmalıydı.

“Belki de farkına varmadık.”

“Buraları kontrol etmek en mantıklısıydı.” Başını yavaşça sallayan kız kardeşime baktım.

“Ama bizim kim olduğumuzu biliyorlar. Oldukça göze batıyoruz, bu konuda bana hak vermelisin.” Kaşlarını çatmış düşünüyordu.

Omzumun üzerinden bakarak geri yaslandım. Beth alacaklarımı neredeyse hazırlamıştı. “Haklısın ama bazı yollar bula-

biliriz. Aklımda birkaç fikir var ama yardıma ihtiyacım var.”

“Camille... malzemelerin hazır.” Beth tezgâhın arkasından bana seslendi. Ben de ayağa kalkıp yanlarına geçtim. Otlarla şişeleri bana uzatan Kerri’ye kredi kartımı verdim.

İçeri girdiğimde dikkatimi ilk çeken kadına, şaman enerjisi olan kadına, baktım. Enerji benim tahminimden daha yüksekti. Ben de kendi enerjimi ona açtım. Arkasını dönüp bana baktı, kara bakışları yüzümde gezindi. Dikkatimi ondan çekmem oldukça zor oldu.

Kerri’den paketleri alırken Beth’e döndüm. “Şu kadın kim?”

Beth önce rafları inceleyen kadına, ardından bana baktı. “Adı Zinnia. Zorlu biridir, kimse onunla uğraşmak istemez. Edepsiz biri değildir ama biri onunla uğraşırsa da canına okur. Söz konusu iş olunca büyüye oldukça yatırım yapar.”

“Demek Zinnia?” Daha sonra zamanımız olduğunda kontrol etmek için adını kaydettim. Safkan insanlar arasındaki en güçlü cadıyı tanımakta fayda vardı.

Kartımın şifresini girdim, paketlerimi ellerime yerleştirdim, bana itinayla bakmamaya çalışan Zinnia’ya son bir bakış atıp kapıya yöneldim. Delilah da peşime düştü. İlanı gördüğümüz gazeteyi alıp cebime yerleştirdim. Arabaya döndüğümüzde yolumuzu Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’ne çevirdik.

Sargılı ayağını bir tabureye dayayan Chase masasının başındaydı. Biz içeri girince kafasını kaldırıp bize baktı. “Tam zamanında. Neredeydiniz?”

Sorusunu duymazdan geldim. “Chill, Johnson. Sana yardım etmekten başka işlerimiz de var bizim. Şimdi burada olduğumuza göre gerisinin bir önemi yok.” Kızdırmak için söylediğimi anlasın diye güldüm.

“Ayağın nasıl?” Delilah hızlıca sarıldı. Chase de onu yanaklarından öpüyordu ki Sharah içeri girdi. Elf doktora baktım. Kraliçe Asteria’nın yeğeni Sharah, aynı zamanda Chase’in kız arkadaşıydı, onun bebeğine hamileydi.

Bakışları önce Chase’e, ardından Delilah’ya, sonra yine Chase’e kaydı; ben *bu* bakışların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Ama ikisi de kendilerini sohbetle öyle kaptırmışlardı ki kafalarına bir şaplak atmak geldi içimden. Sharah vurgulayarak araya girdi.

“Chase, polis memurlarının raporları burada.” Sesi sertti, üstelik Iris’in hormonları yüzünden değişen aynı ses tonunu onda da yakalamıştım.

Delilah’ya yaklaşır sert gözlerle oradan çekilmesini işaret ettim. Delilah yüzüme baktı, ardından Sharah’ya bakınca olanları anladı. Chase’ten hemen uzaklaşıp bir yere oturdu.

“Teşekkürler.” Chase yaptığı gafin henüz farkında varmamışken mutlulukla Delilah’ya bakıyordu. “Bileğimde kırık var. Ama iyileşmesi uzun sürmeyecek. İki yerden kırılmış. Fena ağrı yapıyor.” Chase yine fark etmeden raporları eline aldı. Sharah öfkeli bakışlarla odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Chase’e döndüm.

“Salak. Kızın üzülüğünü görmedin mi?” Ellerimi belime koyup yüzüne baktım, ardından Delilah’ya döndüm. “Sen... sen daha iyi bilirsin.”

“Ne? Ben ne yaptım? Ne oldu şimdi?” Evet. Korkudan öylece kalakaldı. Hiçbir şeyin farkında değildi.

“Aklını kullan. Sharah hamileliğinin sonlarında, hormonları dengesiz. İçeri girince seninle Delilah’yı yanaktan öpüşürken gördü. Arkadaşça olsa da bir geçmişiniz var. Eminim kendisini çok güvensiz hissetmiştir. Hamile olması da eklenince... Elindeki işleri bırakıp gerçekten âşık olduğunu belli ederek onu öpeceğin yerde, yanaktan minik bir öpücük konduruyorsun.”

“Ama isteyiz...”

“Dostum. *Kadın hamile, seni seviyor.* İşte olmanın bir önemi yok. En azından bir gülümseyebilirdin ya da başka bir şey.”

Chase inledi, yüzündeki ifade *şimdi yandık* der gibiydi. “Dostum, kimse seni bu konularda uyarmadı mı? Hamilelik sürecinde kadına nasıl davranacağını anlatan baba olma kılavuzun yok mu senin?”

Delilah iç geçirdi. “Çok aptalım. Yanlış anlayacağı aklımanın ucundan bile geçmedi. Camille haklı. Özür dilesen iyi olur ama şimdi ona biraz zaman ver. Ayrıca çiçek alsan hiç fena olmaz.” Şakaklarını ovdu. “Birbirimize karşı hislerimiz olduğunu düşünecek...”

“Var zaten.” Chase, Delilah’ya baktı. “Her zaman da olacak ama bu demek değil ki... ben...”

“Ben de sana âşık değilim,” dedi Delilah kibarca gülümseyerek. “Ama bunu bilmesi gereken kişi Sharah.”

“Pekâlâ. Chase çiçek alıp hatasını kabul edecek. Ama

bundan sonra dokunmalı, hisli şeylerden uzak duracaksınız. Şimdi bu konuyu kapatalım. Lindsey Cartridge gelmek üzeredir, Chase. Sabahki olayı incelerken işine yarayabilecek bazı bilgilere sahip.” Bana anlattıklarını hızlıca geçtim. “Ona çocuğun başına bela almayacağına dair söz verdim.”

Chase yorgun bir şekilde iç geçirdi. “Mezarlık gibi kutsal alanlara yapılan saygısızlığın suç olduğunu biliyorsun.”

Yüzüne baktım. “Evet, biliyorum. *Ben* de mezar toprağı kullanıyorum. Beni bu yüzden tutuklayacak mısın?”

Uzun bir duraklamanın ardından Chase omuzlarını silkip raporu savurdu. “Her neyse. Bir çocuğun biraz toprak çalmasından daha büyük sorunlarımız var. Eğer mezar hırsızlarını gördüyse, adamlarıma neler yaptıklarını da biliyorsa o zaman ben de yaptığı suçu görmezden gelirim... makul bir şekilde.”

“Bu sefer hangi mezarlığa saldırdılar?”

“Wedgewood. O ruhlarla hayaletleri içine çeken şeyin ne olduğunu sahiden öğrenme imkânımız var mı?” Sharah’ın verdiği kâğıtlara bakarken kaşlarını çatı. “Bu polisi de muhtemelen zombiler öldürdü. Boynu kırılmış, kolu... yenmiş. Lanet olsun, karısına haber vermemiz gerek.”

“Köpek saldırısı olduğunu söyleyemez misin?” diye sordu Delilah.

“Sence iyi bir fikir mi? Hayatı boyunca köpeklerden nefret edecek.” Chase dudaklarını sıkıp elindeki dosyayı masaya fırlattı. “Zombi saldırısı olduğunu söylemeyeceğim ama hırpalandığını açıklamam gerek. Belki sadece bu kısmını söylerim.”

Tam o esnada Yugi kapıyı çalıp içeri girdi. “Lindsey Cartridge sizi görmek istiyor. Yanında başka bir kadınla genç bir çocuk var.”

Chase ofisine bir göz gezdirdi. Çok ferah bir mekân değildi. Koltuk değneklerini alıp onu takip etmemizi söyledi. “B salonunu kullanan kimse var mı?”

Yugi başını iki yana salladı. “Hayır, şu anda boş.”

“Gelenleri oraya yönlendirir misin?”

“Tabii, şef.” Yugi bizi selamlayıp geldiği yöne doğru ilerledi.

Delilah ile ben Chase’i takip ederek boş konferans salonuna geçtik. Chase’in ayağına zarar gelmemesi için ikimiz de dikkatli davranıyorduk. Güçlü biriydi ama kimse koltuk değnekleriyle yürümeyi istemezdi.

Oda bizden önce kullanılmış gibiydi. Notların yazıldığı kâğıtlar masanın üzerine dağılmıştı. Bazı kanlı olay yeri fotoğrafları vardı, belli ki önceki toplantıdan sonra burada unutulmuşlardı. Fotoğraflara bakınca midem bulandı.

Bakışlarımı yakalayan Chase, Lindsey gelmeden önce masadakileri kaldırmamı istedi. Yüzümü ekşittim ama yine de masaya ilerledim. Mantar panoya tutturulanları da çıkarıp çekmeceye yerleştirdim. O sırada Lindsey ile diğerleri içeri girdi.

Benden biraz daha kısaydı. Buğday rengi saçlarını arkada atkuyruğu yapmıştı. Fazlasıyla atletik bir vücuda sahipti. Safkan insan olmasına rağmen Delilah’ya bile kök söktürebilirdi. Daha birkaç aylık bebeği olmasına rağmen kadın bir yük treni gibi forma girmişti. İstese aynı anda birkaç kişinin hakkından gelebileceğine hiç şüphem yoktu.

Hemen arkasında Menolly kadar minyon, kahverengi kıvrıcık saçlı bir kadın duruyordu. Yanındaki çocuk da boyu hariç o kadına benziyordu. Çocuk, annesini neredeyse ikiye katlayan ürkek bir tavşan gibiydi.

Masanın etrafına sessizce oturduktan sonra Chase kahve dolu demliği uzattı. “İsterseniz taze kahvemiz var. Şurada çay için sıcak suyumuz da hazır. Ya da soğuk bir şeyler ister misin?” Chase, çocuğa baktı.

“Ee... olabilir. Kola alabilirim.” Çocuğun sesi titriyordu, üstelik şaşkın görünüyordu. Sanırım kendisini bekleyen büyük tehlikeden korkuyordu.

Chase, Delilah’ya bir dolar uzattı. Delilah da otomata gidip çocuk için kola aldı. Lindsey kendisiyle arkadaşı için kahve doldurdu. Bize de teklif etti ancak biz istemedik. Delilah kahve sevmezdi, ben de daha önce merkezdeki kahvenin tadına bakmıştım. Daha iyilerini tercih ederdim.

Chase etrafına toplanmamız için işaret etti. Kendisi çocuğun karşısına oturdu ancak geri yaslanıp ellerini cebine koydu. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Çocuğun üzerinde oluşan polis baskısını azaltmak istiyordu.

“Neden bana arkadaşlarını tanıtmıyorsun Lindsey?”

Lindsey başıyla onayladı. “Hemen tanıştırayım. Bu, Tracy Smyth, bu da oğlu Sean. Sean, Tracy, bu da dedektif Johnson. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’nin şefidir. Tracy benim meclisimin bir üyesi, dedektif. Sean da gençler için verdiğim eğitimi alıyor.”

Chase öne eğilip Tracy’nin elini sıktı, çocuğa da dost-

ça selam verdi. “İkinize de geldiğiniz için teşekkür ederim. Lindsey bu sabah bir şeyler gördüğünden bahsetti Sean. Korkunç şeyler miydi?”

Sean ona güven vermeye çalışan annesine baktı.

“Sorun yok. Devam et. Ona neler gördüğünü anlatabilirsin tatlım.” Oğlunun kolunu tuttu ama Sean geri çekti.

“*Anneeee*, insanların içinde bana böyle seslenme.” Sean kızardı. Ah, ergenlik yılları. Konu hormonlarla ergenlik olunca safkan insanlar daha yoğun yaşıyordu. Periler zaten bu duyguları aktif şekilde doğuyorlardı. Kendi bedenimize kafa tutarak büyümeye alıştık. Ama yine de kontrol altına almamıza yardımcı olduğunu söyleyemeyiz.

“Annen sadece seni düşünüyor evlat. Belki de ona fazla yüklenmemelisin?” Chase, omuzlarını silktikten sonra sırttan Sean’a gülümsedi.

“Tamam pekâlâ. Özür dilerim anne.”

“Sanırım şimdi bana gördüklerini anlatabilirsin.” Chase, masadaki not kâğıtlarından birine uzanıp kendisine çekti, cebinden bir kalem çıkardı. “Ayrıca endişelenme. Bayan Cart-ridge’in anlattıkları doğruysa başın derde girmeyecek. Gördüklerini tam olarak anlatırsan bize büyük bir yardımın dokunacak. Bu sabah erken saatlerde polislerimden biri öldürüldü. Geride karısıyla sen yaşlarda bir kızı kaldı. Eğer bir şey fark ettiysen katili yakalamamızda bize ciddi yardımın dokunur.”

Sean bir süre endişeli bir şekilde dudağını ısırdı, ardından derin bir nefes aldı. “Mezarlıktaydım...”

“Hangisi?”

“Wedgewood Mezarlığı. Aldığımız eğitimin bir parçası da mezar toprağını nasıl kullanacağımızı öğrenmek. Genellikle evin etrafında biraz bulunur ama bu sabah hiç yoktu, ben de ödevimi yetiştirmek zorundaydım.” Konuştukça Sean’ın sesi titriyordu. Kolasından bir yudum almak için durdu, ardından ağzını sildi.

“Ödev. Seni her zaman yakalar, değil mi? Okulda olsun da büyüyle uğraşsan da.” Chase kaşlarını kaldırdı, çocuk oldukça rahatladı.

“Evet, aynen öyle. Lindsey, yani Bayan Cartridge, bizi çok sıkı çalıştırıyor. Sert birisi...” Yutkunup Lindsey’ye kurnaz bir bakış attı. “Üzgünüm Bayan Cartridge, bizi çok çalıştırıyorsunuz. Ama haklısınız. Her neyse, belli saatlerde çalışmam gerekiyordu, bu nedenle sabahın erken saatlerinde mezarlığa gittim.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Chase. Bunu gerçekten bilmesinin bir önemi var mıydı yoksa amacı Sean’ı biraz açmak mıydı bilmiyordum. Fakat yapmaya çalıştığı her neyse işe yarıyordu.

Sean ısınıp öne eğildi. “Dinleyin. Bazı büyüler için günün belli saatlerini kullanmak gerekiyor yoksa her şey berbat olur. Benim de atalarımız üzerinde sabah erken saatlerde çalışmalar yapmam gerekiyordu, asıl büyü maddesi ise mezar toprağıydı. Evde hiç kalmadığını anlayınca yakınımızdaki mezarlığı düşündüm. Koşarak mezarlığa gidip bir avuç aldım.”

“Toprağın kutsanmamış ya da arındırılmamış olması gerektiğini biliyorsun, değil mi Sean?” Lindsey kaşlarını çatı.

“Biliyorum ama ne yapabilirdim ki? Eğer elimden geleni

yapmazsam bu işten kaydardığımı zannedeceğinizi düşündüm. Ödevlerimizi geçiştirdiğimiz zaman hemen anlıyorsunuz.” Sean kaşlarını çatarak masaya baktı.

“Evet, ama her zaman başka maddeler kullanmanız mümkün. Unutma; kediotu, adamotu, güzelavratotu, bahçe toprağının da bir nebze işe yarayacağını söylemiştim.” Tırnaklarıyla masada ritim tuttu. “Bir dahaki sefere bunu unutma, olur mu?”

Sean başını öne eğdi. “Özür dilerim Bayan C.”

Chase boğazını temizledi. “Dersi daha sonra verebilirsen?”

Lindsey kızardı. “Ah, aman Tanrım! Özür dilerim!”

Chase gülümseyerek özür dilemesine gerek olmadığını belirtti. “Önemli değil. Pekâlâ Sean, devam etmeye ne dersin? Mezarlığa gittin, bir avuç toprak alma niyetindeydin, sonra?”

Sean devam etti. “Evet. Ceketimi çıkarıp koşmaya başladım. Etrafta kimse yoktu, yani başta öyle zannediyordum. Bu yüzden eski bir mezarlık bulmaya karar verdim. Yeni gömülen birini rahatsız etmek istemiyordum. Bir de eski topraklar daha iyidir.”

“Öyle mi? İlginç.”

Onları izlerken Chase’in harika bir baba olacağını düşündüm. Çocuklarla arasında benim anlamadığım çok güzel bir bağ vardı. Anlamasam da takdir ediyordum. Sharah’ın bebeği çok sevinecekti, en azından Dünya Tarafı’nda. Asil bir ailede melez olmak, Öteki Dünya’da kesinlikle sorun yaratacaktı.

Sean öne eğildi, avuçlarının arasındaki kola şişesiyle oynuyordu. “Evet, toprağın yaşı önemlidir. Hiç tahmin etmeyiz ama öyle. Yeni mezarlar mı? Çok kaotik. Eskileri daha

güçlü, daha netlerdir. Her neyse, mezarlıkta dolaşırken bazı sesler duymaya başladım. Yol, çok eski bir sedir ağacının yanından kıvrılıyordu. Bir bağırma duydum. O ağacın etrafından geliyordu. Sedir ağacının arkasına saklandım hemen. Neler olduğunu bilmiyordum, olanları anlayana kadar gizlenmenin doğru olacağını düşündüm.”

“İyi düşünmüşsün.” Çocuğa güçlü bir destek verdim.

Başını bana çeviren Sean kızardı. Gözleri memelerime kaydı, yeniden kızardı, hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. Ah hormonlar.

“Teşekkürler. Şey, ağacın gövdesinden etrafı izledim, o zaman gördüm...” Sean yeniden solgunlaştı, yüzündeki rahatlık yok olup gitti. Korkmuş Tavşan geri gelmişti.

“Devam et. Bana anlattıklarını Dedektif Johnson’a da anlat.” Tracy uzanıp oğlunun elinden tuttu. Bu kez annesini itmedi.

“Bir şey gördüm... bedenler... eski bir filmde çıkmış gibilerdi, “Yaşayan Ölülerin Gecesi” filmi. Birkaç tane vardı onlardan. Şu polisi tutuyorlardı. Nasıl yakaladıklarını görmedim ama onu yere yatırdılar...” Sesi titredi, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Sinirle gözyaşlarını silerek dirseklerini masaya koydu.

“Ne yapıyorlardı Sean? Bize söyleyebilirsin.” Masaya uzanıp elini tuttum.

“Onu parçalara ayırıyorlardı. Et parçası gibi didikliyorlardı. Hâlâ hayattaydı, gırtlğından haykırışlar geliyordu! Evet, çğılıklarını duydum.”

Chase dudaklarını birbirine bastırdı, ardmdan derin bir nefes aldı. “Soluklan Sean. Uzun, derin bir nefes al.”

Sean burnunu çekip nefes aldı. Keşke Nerissa burada ol-
saydı. Bu çocuğun kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı. Ama
ne yazık ki Nerissa bir yangınla ilgilenmeye gitmişti. Etrafa
bakınıp bir kutu mendil gördüm. Kutuyu sessizce Sean'a it-
tim. Omzuna yavaşça dokunarak sakinleştirmeye çalıştım.

Bir süre sonra Sean boğazıyla gözlerini temizledi. "Ben...
ben başka birini daha gördüm. İki kişiydiler aslında."

"Kim? Bize tarif edebilir misin?" Chase birden panikle-
di. "Onlar da mı saldırıya uğradı?"

Sean başını iki yana sallayıp endişeli gözlerle annesiyle
Lindsey'ye baktı. "İçlerinden birini tanıyoruz. Diğerini de...
sanırım medyum fuarında gördük. Hani mecliste tuhaf olaylar
olmadan önceki fuarda. İkisinin orada öylece durup izleme-
sine inanamadım. Polise yardım etmek için hiçbir şey yap-
madılar." Sean durdu, başını sessizce öne eğdi. "Ama ben de
yardım edemedim. Sanırım ben de onlar kadar kötü biriyim."

"Sean, orada senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Lütfen
bunu unutma. O yaratıklar son derece güçlü, seni de öldüre-
bilirlerdi. Şimdi bize gördüğün kişileri, ne yaptıklarını anlat."
Bakışlarını yakaladım. İçimdeki saklanamaz peri ışıltısı
sözlerimi daha da güçlendiriyordu. Sean gençti, kolaylıkla
etkilenebilecek biriydi.

Gözlerini yeniden sildi, burnunu temizledi, hepsini bana
bakarak yaptı. Birkaç dakika sonra derin bir nefes aldı. "Sa-
nırım haklısın. Tanıdığımız adam, ismi Jake. Jake Evans.
Bizim tapınağımızın bir üyesi."

"Jake mi?" Lindsey şoka girmiş gibiydi. "Jake Evans mı

oradaydı?” Bize döndü. “Jake bizim tapınağımızın bir üyesi, üyesiydi yani. Topluluğumuzun düzenlediği pagan çalışma grubumuza katıldı. Tapınak büyüyle doğrudan ilgilenmek istemeyen ama çalışmalarımızla inancımızda bize yardımcı olmak isteyen insanlar içindi. Çembere katılmak için isteğiyle inancı yeterli olmayanlara göreydi. Ayinlere katılırlar, özellikle bayramlarda bizimle olurlar. Ama Jake tapınaktan geçen ay ayrıldı.”

Jake. Bu isim bana tanıdık geliyordu. Son zamanlarda duymuş olmalıydık. Sonra birden parmağını şaklattım. “Gizemli Büyüler mağazasına devamlı gider mi?”

Lindsey başıyla onayladı. “Evet, oranın müdavimidir. Beth’i deli eder.”

“Sanırım onu bu sabah gördük.” Delilah’ya döndüm. “Bu sabah mağazada gördüğümüz adamı hatırladın mı? İsteddiği şeyi bulamayınca deliye dönen vardı ya hani?” Kafam karışmış bir halde Lindsey’ye döndüm. “Ondan bir güç geldiğini hissedemedim ben.”

“Çok güçlü değildir. Ama çok kolay kötü amaçlar için kullanılabilir, iyi bir yemdir.” Lindsey kaşlarını çattı. “Ekinoks yaklaştığı zaman enerjimizi çeken kargaşayı hatırlıyor musun? Jake... evet, evet. Jake o zamanlar değişmeye başladı. Hemen sonrasında da tapınağı terk etti.”

“Neden?” Delilah dudaklarını büktü. “Kovuldu mu yoksa kendi isteğiyle mi ayrıldı?”

“İkisi de sayılır.” Lindsey hepinizi süzdü. “Bahsettiğim gibi, güce deli olduğu için tehlikeli sularda amatörce yü-

züyordu. Biz tapınak üyelerine büyüyle ilgilenme hakkını vermeyiz,” dedikten sonra bir süre durdu. “Camille, onunla ilgili bir şey daha var. Jake, Aleksais Medyumluk Ağı’na katılıp evini onlara devretti. Şimdi satılık. Sahip olduğu bütün parayı da onlara bağışladı. Şimdi onların yanında yaşıyor. Kız kardeşi bahsettiği için biliyorum.”

Yine karşımıza çıkmıştı işte. Aleksais Medyumluk Ağı. Oraya girip ne haltlar karıştırdıklarını görmek için içimde her zamankinden daha fazla istek duyuyordum. Sean’ın az önce söylediklerini hatırlayarak çocuğa döndüm. “Birinden daha bahsetmiştin.”

“Adını bilmiyorum ama o bir adım geride duruyordu... elinde bir şey vardı. Parşömen kâğıdına benziyordu. Ondan bir şeyler okudu. Biraz kısa boylu, kısa saçlı biriydi. Gözlük takıyordu. Fuarda da görmüştük onu anne. Bayan C, siz hatırladınız mı? Sizinle uzun süre konuşmuştu.”

Lindsey burnundaki köprüyü ovdu. “Nasıl unutabilirim? Halcon Davis. Beni çok endişelendirmişti.”

Yolumuz bir kez daha Aleksais Medyumluk Ağı’na çıkıyordu.

“Lindsey, Jake’in çok güçlü olmadığını ama iyi bir av olacağını söyledin. Aynı zamanda tehlikeli sularda yüzdüğünden bahsettin. Ölüm büyüğü ya da sihirden mi bahsediyorsun?”

Lindsey’nin rengi soldu. “Evet, ama tam olarak emin değilim. Onu daha fazla mecliste tutamazdım çünkü içinde yetenek olmayan insanlar bu konularla ilgilenirse çok tehlikeli olabilirlerdi. Bizim kurallarımıza uymayı da kabul etmedi.

Sorun çıkardığı için kaç defa kışına tekme basmak istedim. Ama aklıma hiç...”

Öğrendiklerimizi toparlamaya çalışıyordum. “Biri tarafindan ele mi geçirildi diye merak ediyorum. Acaba Halcon onu yönlendiriyor olabilir mi? Aleksais Medyumluk Ağı’nın pis işlere bulaştığını biliyoruz.” Az daha Gulakah’tan bahsedecektim ki kendimi tuttum.

Lindsey gözlerini kapadı. “Lanet olsun. Sence zombi yetiştirmesi için birileri onu kullanıyor mu?”

Sean korkuyla çılgılık attı. “Zombiler mi?”

“Sessiz ol, Sean.” Lindsey susması için çocuğu uyardı.

Lindsey’ye baktım. “Bu oldukça mümkün. Eğer büyüyen yapan kişi güçlü değilse bu tarz parşömenlerle birden fazla kişiyi etkisi altına alabilir.” Sonunda itiraf ettim. “Bence Jake bu durum için kullanılıyor.”

“Sence Halcon bunu yapacak güce sahip mi?” Başını yukarı kaldıran Delilah sordu.

Sandalyemi geri çekip kahvenin olduğu kısıma ilerledim, günün en sert kahvesini doldurdum. Tadına baktığım an yüzümü buruşturdum ama yine de biraz kendime gelmem gerekiyordu. “Bilmiyorum. Olabilir.” Bildiğim tek şey, Gulakah’la bir bağlantısı olduğuydu.

Tabii ki yanılıyor olabilirdik. Daha önce de yanıldığımız zamanlar olmuştu, Harold Young’ın gücü olmayan bir safkan insandı, Dante’s Hellions ruh mühürlerinden birine sahipti ama biz Gölge Kanat’la arasında bir bağlantı kurmamıştık.

Ama bu kez AMA ile Gulakah arasında bir bağ olduğuna

oldukça inanıyordum. Tabii Gölge Kanat'la da. Tabii bundan emin olup hemen harekete geçmemiz gerekiyordu. Sabah *Supe-R-Natural Weekly*'de bulduğumuz ilan da bu yola giden biletimizdi.

“Pekâlâ, şöyle yapalım. Sean, sen bir süre mezarlıktan uzak dur. Lindsey'nin öğrettiği alternatif yolları dene. *Bu olaydan kimseye asla bahsetme.*” Sean'a baktım. “Dinle, gördüklerini arkadaşlarına anlatmak istediğini biliyorum. Haklısın da. Kaç kişi hayatında zombi görebilir ki? Ama *söyleyemezsin.* Aksi halde pek çok insan zarar görür. Söz ver bana.”

Bir süre gözlerime bakakaldı. Ardından yutkunup başıyla onayladı. “Anladım. Söz veriyorum.”

“Güzel. Sana güveniyoruz.” Derin bir nefes aldım. Zorlu bir mücadele olacaktı ama ben hiç hazır değildim.

5. Bölüm

Lindsey, Tracy ile Sean çıktıktan sonra Chase'in ofisine geri döndük. Delilah ile ben köşedeki koltuğa yerleştik. Chase de sandalyesinden çok sıkılmış olacak ki masasına oturup yüzünü bize döndü. Penisi saklayamayacak kadar büyükmüş gibi bacaklarını iki yana açtı. Erkeklerin bu huy-ları vardır, bilirim.

“Öncelikle bacağına aşağı sarkıtman sağlıklı değil. Hem...” Delilah'nın yüzü buruştu. “Dostum, bana ne hatırlattığını biliyor musun?” Sözcükleri havada asılı kaldı.

Chase bir süre boş gözlerle bakındı, ardından ne demek istediğini anlayıp hızla masadan indi. “Özür dilerim. Hiç ak-lıma gelmemişti.”

“Köprünün altından çok sular aktı ama bilirsin, bazı gö-rüntüleri zihninden silemezsin. Bazı şeyleri beyin atamaz. Erika'nın dudaklarının penisinin etrafında gezinmesi görün-tüsü gibi.” Yüzünü buruşturdu.

Delilah'nın bahsettiği şeye sessiz kalmak için odaya

bakındım... Zorlanarak. Konuyu yeniden canlandırmadan sonlandırmak en iyisiydi.

Gerginleşen Chase kâğıtları karıştırmaya başladı. Konuyu kapatıp daha uygun şeylerden bahsetmeye karar verdim.

“Sean’ın anlattıklarından bahsetsek nasıl olur? Ama önce Gizemli Büyüler’deki Beth’e bir telefon etmeliyim. Bir şeyi doğrulamak istiyorum.” Telefonumu çıkarıp numarasını tuşladım. İkinci çalışta cevap verdi. “Beth, ben Camille. Bu sabahki adamı hatırlıyor musun? Jake? Soyadını biliyor musun?”

Bir an durduktan sonra hafifçe soluklandı. “Evans. Jake Evans. Bir keresinde karşılıksız çek verdiği için biliyorum. O zamandan itibaren de aldığı şeyleri sadece nakit ödeyebileceğini söylüyorum. Böylece faturalarını göndermek için adresini aldım. Mağazadan bir şeyler çaldığını da düşünüyorum.”

“Hırsızlık mı yapıyor?”

“Baktığı kitapların parasını ödemiyor, bence ceketinin altına saklayıp mağazadan çıkıyor. Ama onu durduracak kadar hızlı olamadım. Aslında sürekli baktığı reyonlara bir büyü yapmayı düşünüyorum.”

O sırada Aleksais Medyumluk Ağı’nın adresini Lindsey’den almayı unuttuğumuzu fark ettim. Tabii adresi biliyorsa. “Nerede yaşadığını biliyor musun? Aleksais Medyumluk Ağı’na katıldığına göre belli ki eski adresini kullanmıyor.”

“Bir yerlere yazmış olmalıyım. Buralarda vardır.” Bir süre sonra telefona geri döndü. “Üzgünüm, Seattle’da bir postane adresi. Ev adresi yok. Aleksais Medyumluk Ağı’na gelince... onlar kötü insanlar Camille. Uzak dur.” Mağazaya

müşteri gelmiş olmalıydı. “Gitmem gerek, müşteri var da.”

Telefonu kapatırken diğerlerine baktım. “Doğruymuş. Sabah mağazadaki adam *Jake Evans*’mış. Sabah Wedgewood Mezarlığı’nda, sonra da Gizemli Büyüler’deyse yakında oturuyor demektir. Demek ki AMA da buralarda.”

“Tabii bir günlüğüne şehirde vakit geçirmiyorsa.” Delilah omuzlarını silkti. “Merkezlerinin şehirde olduğunu bilmiyoruz. Dışarılarda da olabilirler.”

“Doğru. En azından *Jake Evans*’ın onlardan olduğunu biliyoruz. Parşömeni okuyan *Halcon Davis*’le birlikte mezarlıkta olduğunu da biliyoruz. Zombiler de yanlarındaydı. Ya bir cinayete karıştılar ya da tanıklık ettiler ama ne müdahale edildi ne de polise haber verildi.”

“Demek ki kendi gücü olmayan zavallının biri ama başkaları tarafından kolayca kullanılabiliyor. Harika. Şimdi de kütüphaneci tipli bir adamla mezarlıklar kazıyor.” Chase mutsuz bir şekilde homurdandı. “Neden biz de sıradan vakalarla karşılaşamıyoruz? Bar kavgası gibi, soygun gibi şeyler?”

“Ne dilediğine dikkat et yoksa başına gelir. Çileden çıkmış iki kurt adamın bar kavgasına tanıklık etmek ister misin?” Delilah gülümsedi, hemen ardından yeniden karamsarlaştı.

“Bence siz halledebilirdiniz bu işi, tabii... ruhlar emilmeseydi. Dün geceki gibi.” Chase kalemini masaya fırlattı. “Beş yıl önce bana bu tarz şeyler konuşacağımı söyleseydiniz sizi tımarhaneye attırırdım.”

“Sorabilirdik,” dedim. “Yani en azından denerdik. Ee, şimdi ne yapacağız?”

Chase bilgisayarına yöneldi. “Harekete geçmeden önce

şu Jake Evans'ı bir araştıralım. Bakalım, kayıtlarda var... Yok artık! Bu Jake Evans mı?" Ekranı görebileceğimiz şekilde çevirdi.

Bu oydu. Kısa boylu, kel, hafif tıknaz, sevimsiz biriymiş. Chase'i doğruladım. "Neden kayıtlarda var?"

"Son birkaç yıldır oldukça meşgul bir çocukmuş. Acaba Lindsey bu kayıtları biliyor mu, merak ettim."

"Ne yapmış?" diye sordu Delilah.

"Görünüşe göre Jake arkadaşımız dolandırıcılık yapıp yakalanmış. Bir saadet zincirine katılıp ceza indirimi karşılığında partnerlerinin bilgilerini vermiş. Hırsızlıktan dört kere tutuklanmış. Kavgaya karışmaktan iki kere tutuklanmış. Bar kavgasıymış, galiba dileğim gerçekleşiyor."

Kaşlarımı çattım. Neden Jake gibi azılı bir hırsız tapmağa katılmak istesin ki? Oraya katılanlar etik kurallara genellikle dikkat ederler, hırsızlık da bu etik kuralların başında gelir. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. İki kere madde etkisi altında araç kullanma, bir dizi ödenmemiş park cezası, sigorta dolandırıcılığına teşebbüsten şüpheli olma. Belli ki tutuklamak için yeterli kanıt bulunmamış." Chase kaşlarını çatıp geri yaslandı. "Küçük çaplı bir düzenbaz kendisi. İyi de neden mezarlıkta hırsızlık yapıyor?"

"Çünkü kolayca etkilenebiliyor. Maşa olarak kullanılırsa etkili bir hasara neden olabilir. Hatırlasanıza, Gulakah bhoutları kullanarak büyü yapanların enerjisini emiyordu. Bhoutları Şeytan Kapısı'ndan geçemeyince birilerini etkilemenin başka yolunu bulmuş olmalı. Halcon, Jake'i bulmuştur."

“Ama Jake güçleri olan birisi olsaydı daha mantıklı olmaz mıydı?” Chase’in kafası karışmış gibiydi.

“Pek değil. Eğer Jake iyi bir maşa olacaksa o zaman Gulakah için adamın tam bir zavallı olması daha iyidir. Kendisine yeterince güvenmeyecek, bu da kontrol edilmesini kolaylaştıracak.”

“Peki mezar hırsızlığı?” Chase’in kafası karıştı.

“Dün gece ruhları emiyorlardı. Belki de bhoutları canlandırdırmanın bir yolunu arıyorlardır. Belki de bedenler canlandığında ruhları da canlanıyordur. Belki de zombiler bir ucube gösterisidir ama ruhlar başka bir şeydir. Bilmiyorum. Bahçesindeki ruhlara olan sevgisini düşününce belki de Ivana bize ruhların ne işe yaradığını söyleyebilir?” Delilah’ya baktım. “Menolly uyuyordur şimdi. Bu gece Talamh Lonrach Oll eğitimi için orada olmam gerek, o yüzden Menolly’yle gidemem. Belki de Karask Rahibesi’ne şimdi bir uğrayabiliriz.”

Delilah’nın gözleri kocaman açıldı. “Kahretsin. Ciddisin, değil mi?”

“Ne yazık ki evet. Menolly onun kankası olabilir ama *bugün* Ivana’yı ziyaret etmemiz gerek.” Ivana’nın numarasını tuşladım. Desteğine ihtiyacımız olursa diye Menolly’den almıştım.

Bir kez çaldı... Beş kez çaldı... Altıncı çalışta açtı.

“Ne istiyorsun, Cadı Kız?”

“Benim aradığımı nereden bildin?” Bilmesine şaşırmalıydım. Karşımdakinin Ivana olduğunu düşününce her şey mümkündü. Özellikle de *gerçekten* bilmek istemediğim şeyleri düşününce.

“Ne zannediyorsun? Numaran kayıtlıydı, cadı. Pekâlâ, ne istiyorsun?” Ivana sinirli gibiydi ama sebebinin ben olmadığı mı düşünüyordum. Hayır, *endişeli* ve öfkeliydi.

“Ivana, sana bir sorum olacak. Eğer cevaplarsan, inan çok işimize...” Durdum. Yaşlı Peri’yle karşı karşıya olduğumu düşününce *yardım* kelimesini kullanmamaya dikkat ediyordum çünkü ona borçlu olmak istemiyordum. “Sana bir soru soracağım. İstersen yanıtlarsın.”

“O kadar da aptal *değilim* diyorsun. Ağıma düşeceğini sanmıştım. Ama dersini almışsın, değil mi? Neyse, hadi sor bakalım. Zaten sabahım kötü geçiyor, bahçem harap olmuş durumda.”

Telefonun diğer ucundan korkunç hıçkırıklar gelince korktum. Şimdi ona ne diyecektim? *Eee şey, korku zindanın zarar gördüğü için üzüldüm?* Ya da işte başına her ne gel-diye. Bu arada... Acaba gerçekten ne olmuştu?

“Ivana, dün geceyle bu sabah ruh toplamak için mezarlıklara gittin mi?” Sorunun bu şekilde sorulmayacağını biliyordum, sonuçta bir Yaşlı Peri’yle dans ediyordum. Ama şu anda bilgilere ihtiyacımız vardı, vals yapacak halde değildim.

Uzun bir sessizlik oldu, ardından... “Cadı, sen kabalığın vücut bulmuş halisin. Ama kız kardeşini, şu ölü olanı, sevdiğim için soruna cevap vereceğim. Hayır, *tahtalıköyde ruh araştırması yapmadım*. Bahçe dolusu hayaletimi alan görünmez bir güçle meşguldüm.”

Telefona baktım. *Yok artık!* “Ivana, bahçe dolusu hayaletinin...”

“Yok oldular. Emildiler. Gittiler. Tıpkı taze et bulmanın çok kolay olduğu, insanların bahsettiği bu güzellik konusunda fazla hassas olmadığı o günler gibi yok oldular.” Güzel bir devir kapanmış gibi iç geçirdi.

“Unut onu artık. Menolly ne dedi: *Taze et yok!* Bebekler yok!” Çok hassas değildim bu konuda ama Ivana’nın şakası yoktu, tabii benim de. Genç bedenleri biftek sosuna batırıp yiyen pek çok yaratık vardı. Gözümde canlanan görüntüyü atmaya çalışıp asıl konumuza döndüm. “Ivana, bahçene bakmak istiyorum. Seattle çevresinde ruhları neyin emdiği-ni araştırıyorum. Neden emdiğini bulmam gerek.”

Delilah çılgına dönmüş gibi bana baktı. *Olmaz!* diyor-du dudaklarıyla ama ben onu görmemiş gibi yaparak başka yöne baktım.

Ivana tereddüt etti, ardından kıkırdadı. “Misafirim gel-meyeli epey zaman olmuş ama kabul, evlat. Muhakkak ge-lip görmelisin. Ama bir ordu getirme sakın. Yanında sadece dört kişi olabilir.”

Eğer çılgına dönerse kimin onun üzerinde daha etkili ola-bileceğini düşünmeye başladım hemen. “Peki... evine nasıl geleceğiz?”

“Tangleroot Park’ın içindeki geçiş kapısından. Ben öteki tarafta bekliyorum olacağım. Ayarlamaları yaparım. Oradan da evime geçeriz. Evime normal yollardan nasıl geleceğinizi söylemeyeceğim. Siz, melez kızlar, öteki taraftansınız. Eski perilerden değilsiniz. Sizin saatlerinizin bitiminde benimle orada buluşun,” dedikten sonra telefonu kapattı. Telefonu kapatıp başımı kaldırdım.

Delilah'nın konuşmaları duyduğu belliydi.

Vezüv Yanardağı gibi patlayacaktı. “Sen lanet olası aklını mı kaçırdın? Bizi ağma düşürüp yiyecek. Ya da daha kötüsü.” Ürpererek kendisine geldi, öne arkaya sallanmaya başladı. “O kadar ödleğ değilim ama Ivana tam bir kaçık, beni çok korkutuyor.”

Chase boğazını temizledi. “Delilah’ya katılmak zorundayım. Bu iyi bir plan değil. Gerçekten... *hiç değil*. Neyse ki size katılmamak için iyi bir mazeretim var.” Bacağını işaret etti. “Ayağım. Acıyor. Pek yürüyemem. *Ciddiyim*.”

“Tamam, sizi bir bataklığa çekiyor olabilirim.” İğneleyici gözlerle Chase’e baktım. “Seni bu plandan azat ediyorum ama biz gideceğiz. Ivana bizi bekliyor. Morio, Dumanlı ile Shade’i arayacağım. İhtiyacımız olursa onlar işe yarar. Bu arada Delilah, neden aşağı kafeteryaya inip bize bir şeyler getirmiyorsun?”

Kız kardeşim başını iki yana sallayarak odadan çıktı. Çok öfkeli görünüyordu. Chase’le haklı olmamalarını, bunun büyük bir hata olmamasını umdum. *Ben demiştim*, zırvalıklarını dinlemek istemiyordum.

Telefonu kapattığımda kulaklarım çınılıyordu. Dumanlı pek memnun *olmamıştı*. İçimden bir ses bu memnuniyetsizliğinin güzel sonuçlar vereceğini söylüyordu. Son birkaç aydır ejderhamın bir şaplak fetişi başlamıştı. Bana zarar verecek boyutta değildi ama büyük, kötü ejderhayı oynamayı

seviyordu. Ben ne zaman sınırı aşsam bana iyi bir dayak çekiyordu. Ardından ben orgazmdan kendimi kaybedene kadar beni beceriyordu.

Bunu düşününce Ivana'ya yaptığımız ziyaretin faydaları olabileceği geldi aklıma.

Tangleroot Park'a vardığımızda bir süre önce beliren geçiş kapısının hemen yanındaki bir banka oturduk.

Büyük Bölünme sırasında, Yaşlı Peri Efendileri dünyayı bölümlere ayırmıştı. Binlerce yıldır bu ayrımlar ruh mühürleriyle korunuyordu. Ancak ayırım doğal yapıda değildi. Artık ruh mühürlerinin gün yüzüne çıkmasıyla uzay zaman dokusu bozulmuş, geçiş kapıları zarar görmüştü. Ortaya çıkan şeytan kapıları zapt edilemiyordu. Sabit değillerdi, her an felaketlere neden olabilirlerdi.

Aeval şeytan kapılarını kapatmayı denemişti ama başaramamıştı. Her ortaya çıktıklarında bu kapıların nereye açıldığını bilmiyorduk. Nihayet Dünya Tarafı'nda bazı periler görevlendirerek bunun takibini yapmaya başladık. Aeval bir büyü yaparak safkan insanların bu görüntüyü görmelerini engelledi.

“Saat daha sabahın on biri olmadı, biz çay içip bahçesinde gezinmek için Ivana'ya gidiyoruz. Chase'le kırık bacağına lanet olsun.” Delilah suratını astı. “Ucuz kurtuldu.”

Dumanlı sol tarafıma eğilip fısıldadı. “Kız kardeşin haklı. Bu şimdiye kadar duyduğum en düşüncesiz karar. Sana daha sonra göstereceğim.” Saçı, kolumu gıdıkladı, bütün bedenimi bir ürperti kapladı. Titreyip gülümsedim. Sessiz, boğazdan gelen bir hırıltıydı.

O sırada kapı oynamaya başladı. Hemen önüne geçtim. Dumanlı, Morio ile Shade arkamda duruyordu.

“Ah Tanrım, işte başlıyoruz.” Delilah gözlerini devirip yanımıza geldi.

Bir enerji dalgası yayılıp hortuma dönüştü. Ivana’nın öteki taraftan gelen sesini duydum.

“Cadı Kız acele et, salınma.” Ivana yeniden içimin ürpermesine neden oldu. İnsan olmaktan o kadar uzaktı ki sesi bile beni korkutuyordu. Ama o olduğu gibi biriydi, Yaşlı Periler de benim genlerimin bir parçasıydı.

Kapıya yaklaşırken derin bir nefes aldım. Buraya gelmek benim fikrim olduğuna göre ilk gidecek kişi bendim. Karşı tarafta bir tuzak varsa onları buna sürükleyemezdim. Morio’ya baktım, başıyla onayladı. Kendimi enerjiye bıraktım.

Ruh mühürleriyle açılan kapıların aksine şeytan kapıları vahşi ve ölümcüldü, enerjileri durmadan değişirdi. Buradan daha önce de geçmiştim. İlk iki geçişimde enerji beni etkisi altına almış, superilerinin şarkıları gibi etkilemişti. Şimdiyse kendimi bir rüzgâr tünelinden geçiyor gibi hissediyordum. Şiddetli rüzgâra karşı yürürken titriyor, hatta donuyordum. Rüzgâr uğulduyordu, saçlarımı şiddetle savurarak beni sersemletiyordu. Kulaklarım acımaya başlamıştı.

Sonunda her şeyi bırakıp dönmeyi düşünürken tünelin sonunda bir ışık belirdi, bana bakan Ivana’yı gördüm. Tuhaf, kuşa benzeyen yüzü yumrularla, kabartılarla doluydu. Sanırım siğillerdi ama bunu çözecek kadar yakınında olmak istemiyordum. Sokaklarda yaşayan, kafayı sıyırmış kadınlara benziyordu ama bunun bir kılık değiştirme olduğunu bi-

liyordum. Kendisi istemediği takdirde hiçbir Yaşlı Peri'nin gerçek yüzünü görmemize imkân yoktu.

Acele etmemiz için bize işaret etti. Yutkunup, bir hata yapmamış olmayı dileyerek kendimi enerji dalgasından fırlattım, toprağa ayak bastım.

Yoldan kenara çıkıp diğerlerine yol açtım. Etrafıma bakınca aynı safa çiçeği, çuhaçiçeğiyle şakayıkların olduğu bir bahçede buldum. Tabii beyazlatılmış, eskimiş pek çok mezar taşı da vardı. Normalden en az iki kat büyük olan bahçe büyülü bir kulübenin ardındaydı.

Ev tıpkı Cod Burnu tarzında, oldukça genişti, etrafını beyaz çitler sarıyordu. Çitlerin ardında koruluğa açılan küçük bir patika vardı. Evin içine elektrik hatları döşeli olsa da nerede olduğumuzu anlayabilmek için etrafıma baktığımda Seattle'ı çok geride bıraktığımı düşünüyordum.

“Çok güzelmış.” Derin bir nefes aldım. Şehir kirliliğinin çok hafif kokusunu alsam da burada hava temizdi.

“Ne bekliyordun? Şekerlemeden bir ev, yollara döşenmiş ekmek kırıntıları mı?”

Cevap verecektim ama bazen susmanın en doğrusu olduğuna karar verdim. Omuzlarımı silkerek kimin olduğunu merak ettiğim mezar taşlarına baktım.

Ivana yaklaşık bir metrelik gümüş asasım kaldırarak bahçesini işaret etti. “Bahçem. Dün sabah burada yüz tane hayaletim vardı. Ama şimdi...” Sesi düştü, gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. “Şimdi hepsi gitti. Benim güzel hayaletlerim yok oldular.”

Nasıl cevap vereceğimi kestiremeyerek öylece bekledim.

Evet, Ivana onlara işkence yapıyor, cehennem azabı yaşıtıyordu. Ama şöyle bir gerçek var ki onun hayaletleri öfkeli, açtı, insanlığa zarar vermişlerdi. Bu nedenle neyin doğru olduğunu bilemiyordum.

Shade etrafımızdaki alana baktı. “Onları burada ne için tutuyorsun ki?”

Gözlerimi kırıştırdım. Kimse Yaşlı Perilerle bu şekilde konuşamazdı. Ama yine de Shade bir yarı ejderhaydı, ejderhalar istedikleri her şeyi söyleyebilirlerdi. Ivana ona dikkatle baktı. Yüzünde yaramaz bir ifadeyle kıkırdadı.

“Gerçekten bilmek istiyor musun, Ejderha Efendi? Onların öfkesiyle nefretini emiyorum. Bu lezzetli malzemelerle büyü yaratıyorum.” Shade’e doğru eğildi, etrafını her zaman saran ışık daha da büyümeye başladı. “Peki, büyüyle ne yaptığımı bilmek ister misin?”

Shade, Ivana’ya dikkatle baktı, ardından başını iki yana salladı. “Hayır, Karask Rahibesi. Sanırım hiçbirimiz bilmek istemiyoruz.” Kırılmış bir mezar taşma eğildi. “Onları buraya sımsıkı bağladın, değil mi?”

Ivana başını evet anlamında salladı. “Neden? Sana ne söyledi, Kemiklerin Prensi?”

Shade mezar taşma dokununca parmağının ucunda mor renkli hafif bir ışık belirdi. Işık, mezar taşma çarptıkça titriyordu. “Hayaletler bahçenden vahşice alınmış. Olgunlaşmamış havuçlar gibi yolunmuşlar.” Yavaşça kalkarak pantolonundaki tozları temizledi.

“Bu hayaletler isteyerek gitmediler. Onları her ne aldysa daha önceden bir uyarı göndermedi. Artık var olduklarından

bile emin değilim, eskiden olduğu gibi değiller artık. Bu yaratıkların bilincinin de gittiğini düşünüyorum. Düşmanlarımız, onların koruduğu enerjinin peşinde.”

“Yani birinin hayaletleri öldürdüğünü mü söylüyorsun?” diye sordum başımı kaldırarak.

“Evet, açıklamanın bir yolu da bu tabii. Onları her kim ya da ne aldıysa, hayaletlerin özünü istiyor. Bunu yapabilmek için de bilinçlerini yıkmak zorunda. Hayaletlerin taşıdığı yaşam gücüne ihtiyaçları var.”

“Ölüm Bakireleri’nin bir ruhu asılı bırakması gibi.” Delilah inledi.

“Evet, sadece bir şey hariç. Ölüm Bakireleri enerjiyi merkezi bir havuza yönlendiriyor ki temizlenip yeniden hayat bulsun. Bu hayaletleri alan şey, enerjileri kendisi için kullanıyor. Onlardan besleniyor,” diye açıkladı Shade.

Ivana rahatsız edici bir şekilde gürlledi.

Bahçeye bakınırken neyle karşı karşıya olduğumuz biraz daha netleşmeye başladı. Bahçeden hayaletleri çeken her ne ise, yüz tane hayaleti tek seferde yok edebilecek güce sahipti. Ruhları aldıktan sonra enerjilerini kendisi için kullanıyor, ardından hepsini yok ediyordu. Gulakah’ın güçlü, büyük olduğunu biliyorduk ama Tanrı bile olsa bir sınırı olmalıydı.

Morio yanıma geldi. “Mezar taşlarından bir şeyler çıkarabilir miyiz diye bir bakalım.”

“Psikometri mi? Ben bu konuda çok iyi olamamıştım.” Eşyalara dokunup ardında neler olduğunu veya onlara sahip olan kişileri öğrenme konusunda çok başarılı değildim. Eğer

onlara sahip olan kişi şeytan soyundan değilse, yine de enerjilerini hissedebilirdim.

“Benim yardımımlla birlikte bu yönünü güçlendirebiliriz.”

Elimi tuttu, parmakları benim parmaklarıma kenetlendi. Teninin ipeksi yumuşaklığını hissettim. Parmaklarını öpüp gözlerimi kapadım. Ellerini omuzlarıma doğru kaydırđı.

Derin bir nefes alıp transa geçmeye başladım. Fırıl fırıl dönen karanlığın derinlerine ilerlerken, Morio’nun nefesi benimkini yakaladı. Ardından kalp atışları da benimkiyle eşleşti.

“Beni duyabiliyor musun?” Morio’nun düşüncelerini hissettim. Belki de fısıldıyordu ama bundan emin olamıyordum.

“Evet, sevgilim. Benden ne yapmamı istiyorsun?”

Ay büyüsuyle ilgilenmediğimiz zamanlar Morio’nun beni yönlendirmesine izin veriyordum. Karanlık âlemde o benim öğretmenimdi. Ölüm büyüünde sürüklenmeden nasıl ilerleyeceğimizi biliyordu. Ben de ona güveniyordum.

“Eğil, sol elinle önümüzdeki mezar taşına dokun. Bırak zihnin şeklini, formunu, hislerini kavrasın. Olabilecek bütün etkilere kendini aç.”

İstediklerini yaptım. Yere eğilirken Morio’nun benimle etkileşim halinde olmasına dikkat ettim. Fiziksel temas şart değildi ama işleri kolaylaştırđıyordu.

Dizlerimin altındaki toprak yumuşaktı, nemliydi; toprağın beni içine çektiğini düşündüm. Ivana’nın arazisinden büyü etkileşimleri yayılıyor, beni de içine hapsediyordu. Korsemi gevşetmek isteyerek nefesimi tuttum, göğüslerimi

toprağa gömmek istiyordum. Bir süre sonra Morio küçük bir ses çıkardı, onun da benimle aynı şeyi hissettiğini anladım.

“Ivana, bu enerji...” Gözlerimi açıp Ivana’ya baktığımda sözlerim ağızımda düğümlendi. Geri çekilip konsantrasyonumu bozmamak için o kadar zorlandım ki...

Karşımda Karask Bakiresi Ivana duruyordu ama kesirlikle çirkin, siğilli birisi değildi. Uzun boylu, ısıltılı, akşam gökyüzü gibi karanlıktı. Upuzun, gümüş rengi saçları salınıyor, aralarından siyah şeritler geçiyordu. Dumanlı’dan daha uzundu. Köşeli yüzü ayın gümüşü ışığı kadar soluktu. Gözleri siyahla şarap rengiyle ışıldıyordu ama vampirlerinki gibi değildi. Beyaz deniz ortasında yanan kömür gibilerdi...

Ivana Krask olağandışı görüntüsüyle inanılmazdı, Aeval ile Titania’dan da öte. İçinden manyetik bir yankılanma yükseliyor, eşmerkezli halkalar çıkarıyordu. Etkili, ritimli titreşimlerle beni kendine hapsedmişti.

İçgüdülerimle mücadele ederek kendimi sabit kalmaya zorladım. Morio da mücadele ediyordu. Morio’nun içinde yükselen şiddetli açlığı hissediyordum. Uzanıp elini tuttum, olabildiğince sert sıktım. Tırnaklarımı derisine geçirince uyuşukluğundan ayıldı. Hafifçe inledi, ardından başını iki yana sallayıp bana baktı.

Shade ağlayarak kucağında yatan Delilah’yı tutuyordu. Neler olduğunu bilmiyordum ama Delilah yaralı görünmüyordu. Bu nedenle dikkatimi yavaşça yanıma gelen Ivana’ya verdim.

“Bu da ne?” diye yüzüne bakarak sordum.

Ivana bir kez daha kahkaha atıp bana eğildi. Bir parmağını öpüp benim dudaklarıma bastırdı. “Cadı Kız, şunu sakın unutma: Bir Yaşlı Peri’nin pek çok şekli, senin asla tahmin edemeyeceğin gücü vardır. Size gücümü gösteriyorum.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Bilmeniz gerek. Çünkü hayaletçiklerimi alan yaratık benden daha güçlü. Dikkatinizi mezara verip bilgi toplama-
dan önce benim gücümü bilmelisiniz. O zaman nasıl yol al-
cağınızı da anlarsınız. Mezarlıklar soygunu konusunda beni
şüpheli gördünüz. Yapmak istesem yapardım. Ama bazı
şeyleri olması gerektiği gibi bırakırım. Mezarlıktaki ruhlar
evindeler, ben onların mekânını işgal etmiyorum. Ben sade-
ce öfkesinin huzur vermediği ruhların peşinden gidiyorum.
Bu... şey... artık her ne ise, kendi kurallarına göre oynuyor.
Özlerini yiyip kemiklerini atıyor.”

Etrafa bakındım. “Ben hiç kemik göremiyorum.”

“Burası mezarlık değil, sadece hayalet havuzu. Ama ke-
mikler, iskeletler, mezar soyguncuları, zombiler... bu yara-
tığın canlandırmasıyla geziniyorlar. Bir ordu yaratmak için.
Elde ettiği gücü düşünsenize.”

Başımı salladım. Bir Tanrı’yla karşı karşıya olduğumuzu
bildiğimizi söylemedim, bu noktada bazı sırlar tutmak daha
iyiydi.

“Söylediklerini anladım.” Tavsiyesi için teşekkür etme-
dim, üzerimde fazla güç kurmasına neden olurdu ama yaptı-
ğı şeyi takdir ettiğimi bilmesini istedim.

Ardından yeniden odaklanarak elimi mezar taşına bas-

tırdım. Başta topraktan yükselen enerji çok yavaştı. Buraya bağlı olan hayaletin bir izi vardı; o da nefret, öfke, acıydı. Ardından hisleriyle etkileşimlerini incelemeye çalıştım. Morio beni enerjiyle besliyordu. Hiçbir uyarı gelmeden, keskin bir kamçıyla birlikte gökyüzü açıldı, Gulakah'ın kalbiyle darbe aldım.

6. Bölüm

Başta her yer karanlık ve çamurluydu; sonra bir çılgılla korkuya kapılıp kendimi gri, çamurlu bir sıvının içinde sürüklenirken buldum. Gözlerimi kırptıştırıp başımı iki yana salladım, suyun yüzeyine çıkmıştım. Ben nasıl düştüm buraya? Ayrıca burası neresiydi?

Sert, sendeleyeen bir dalga çarptığında suyun yüzeyinde kalabilme mücadelesiyle aklımdaki bütün soruları unuttum. İşte o sırada yılanları fark ettim.

Kahretsin.

Etrafımdaki çamur denizi tamamen yılanla kaplıydı, bana yaklaştıkça hareketleniyorlardı. Suyu iteleyebilmek için çırpınıp durdum, tabii buna *sı* denilebilirse. Bu yoğun madde bana boyayı hatırlatıyordu, yapışkandı, soğuktu. Çürük deniz artıklarının kokusu burnuma doldu, fazla olgunlaşmış midyelerin sahilde yıkanırken çıkardığı kokuya benziyordu.

İçinde olduğum sıvı hareketlenip beni içine almaya çalışırken, yüzeyde hareket eden bir şey gördüm. Harika, sırada ne vardı acaba?

Zihnimin gerisinde, tutunabileceğim bir şey olmasını umdum. Bir odun parçası gibi. Şanslıysam bir can yeleği bile olabilirdi. Ama hayır, şans benden yana değildi. Sudan yükselen şeyi görür görmez olabildiğince güçlü tekmeler savurarak keskin bir dönüş yaptım. *Acil çıkış kapısı* ya da burada olmayan herhangi bir şey arıyordum.

Kocaman, mat siyah renkte, göze benzeyen bir şey sudan yükseldi. Damarları kıpırdıyor, ona yapışık yüzlerce yılan suda salınıyordu. Bir ahtapotun kolları gibiydi. Suyun altında ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum ama bu gözlerin devasallığını görünce geri kalan bedeni öğrenme niyetinde değildim.

Kendimi korkuyla savurdum, güçlü tekmelerle kaçmaya çalışıyordum. İçinde bulunduğum sıvı beni içine çekmeye çalışıyordu, eteğim bacaklarıma yapışmıştı. İçimden bir ses, bu nasıl mümkün olabilir, diye soruyordu. Ama kalbimdeki korku, bu ucube canavardan hızla kaçmamı istiyordu. Böylece mantıklı tarafım gölgede kalıyordu.

Ağır dalgalara karşı mücadele ediyordum. Sıvı, gerçek okyanuslara göre çok katıydı. Ben yukarıda kalmaya çabaladıkça içine batıyordum. Telaş içinde bir kıyı aradım. Uzaklarda, soluk renkli gümüş sahil şeritleri gördüm ama o kadar uzaktı ki bir anlığına, sadece bir anlığına bu durumdan belki de kurtulamayacağımı düşündüm.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Yaratık, denizin oldukça üstüne çıkmıştı, bedenini görebiliyordum. Nedense onu önceden tanıdığım hissine kapılıyordum. İşte o zaman onun kim olduğunu anladım. Şimdi sadece kötü şekillendirilmiş bir canavar formundaydı.

Yaratık şaha kalkınca çığlık attım, çamurlu sıvının bir kısmı ağzıma girdi. Pasla gübre tadı vardı. Yutmamak için hemen tükürmeye çalıştım. Ayaklarımla çırpınarak suyun beni içine çekmesini önlemeye çalıştım, bu sırada yaratık gitgide büyüyordu. Ölüler Diyarı'nın karanlık, renksiz dünyasından çıkıyordu. Şeytan ırkına batmıştı, iğrenç kokuyor, iştahla, bastırılamaz bir arzuyla bakıyordu.

Gulakah
Hayaletlerin Efendisi
Seni hissedebilir

Tanrı bana döndüğünde keskin bir çığlık attım, gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. Vücudundan çıkan yılanlar saçları gibiydi. Medusa'nın bukleleri. Üzerime doğru eğilince derin bir nefes alıp suya daldım, olabildiğince derine inerek beni kendisine çekmesine izin verdim. Onun beni yakalamasına izin vermektense suya batmayı tercih ediyordum.

Derinlere daldıkça ciğerlerim yanıyordu. Hiçbir şey görmeden suyun içinde savruluyordum. Bir kez daha su yüzüne çıkamazdım. Orada Gulakah vardı, onunla mücadele edemezdim. Hiçbir kaçış yoktu.

Ciğerlerim sıkıştıkça kendimi güçlendirmeye çalıştım, sonunda içime dolacak suya karşı hazırlanıyordum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Yapabildiğim tek şey, birinin beni bulması için dua etmektir. Dumanlı, Morio, Trillian ruh bağlama ritüeli sayesinde beni hissederek ölmediğimi anla-

yabilirlerdi. Kendimi bırakarak pes ettim, okyanusun griliğini kucakladım. Tam nefesimi bırakacakken yuvarlandım. başım sert bir cisme çarptı.

Bu da ne böyle?

“Ah.” Alnımı ovdum.

İlk kavrayış: Kendimi duyabiliyordum.

İkinci kavrayış: Boğulmuyordum.

Üçüncü kavrayış: Mezar taşının başında oturuyordum, Dumanlı beni kaldırmak için eğiliyordu.

“Camille, iyi misin? Seni trans halinden çıkaramadık.” Korkmuş gibiydi, evet benim ejderham korkmuştu. Ona sarılıp ellerimi boynuna doladım, Dumanlı beni havaya kaldırdı. Boğulma hissi bedenimde hâlâ hissediliyordu. Paniklemiştim, kafam karışmıştı.

Morio sırtımı okşayıp Dumanlı’ya benim anlamadığım bir şey söyledi. Delilah’nın Ivana’ya kızdığını duydum, ki bu iyiye işaret değildi. Dumanlı’nın beni yere indirmesini istedim ama bırakmadı. Beni tutarak gitmeme izin vermedi. Saçları uzanıp beni daha sıkı tuttu; ihtiyacı olduğu için değil, gücünü göstermek için yaptı.

“Ona ne yaptın böyle?” Delilah, Ivana’ya bağıırıyordu.

“Sözlerine dikkat et, Çizmeli Kedi. Cadı Kız’a bir şey yapmadım.”

Ivana’nın sesi otoritesini gösteren bir şekilde yükselmişti. Hâlâ uzun boylu, baş döndürücü güzelliğindeydi. Sesi bütün vadide yayılmış, yıkılmayan mezar taşlarına çarpmıştı.

Ivana'nın yüksek sesi kulaklarımın zarını deldi. Bir anda migrenim başladı. İnleyerek Dumanlı'ya yaslanıp gözlerimi ışıktan korumaya çalıştım.

Ivana gülmeye başladı. "Cadı gerçek ses tonuma dayanamadı demek? O zaman kibar davranayım." Saniyeler içinde evsiz kadın tipi geri döndü. Sesi yeniden kinayeli, tırtıklı sese döndü ama şimdi kulaklarımı kapatıp başımı ışığa gömmek istemiyordum. Baş ağrım anında azalmaya başladı.

Her zamankinden daha da büyük bir kafa karışıklığıyla Dumanlı'nın beni yere bırakmasını istedim. Olanların etkisinden kurtulamamıştım henüz. Ayağa kalkıp biraz sendeleyince mezar taşlarından birine tutunup oturdum.

"Yani gerçekten bir yere gitmedim? Ortadan kaybolmadım?"

Dumanlı başını iki yana salladı. "Hayır. Seni mezar taşından zor ayırdık. Sanki üzerinde bir çekim vardı, nefes almak için çırpınıyordun. Boğuluyor gibiydin."

Mezar taşına baktım, gayet normal görünüyordu. Bir kez daha dokunmak istemiyordum ama uzanıp da parmak ucumla dokunduğumda hiçbir şey olmadı. Soğuk duvar, başka bir şey değil.

"Ah, yatırın beni."

"Memnuniyetle," dedi Morio, sözleri ağzından istemsiz bir şekilde çıkmıştı. Ona bakıp hafifçe gülümsedim. "Affedersiniz. Alışkanlık olmuş. Ne oldu?"

Ivana'ya baktım. Ne kadarını bildiğinden emin değildim, onun önünde konuşup konuşmamaya karar veremiyordum. Her ne kadar bize birkaç kere yardım etse de ona güvenmiyordum. Morio endişemi anlayınca başını iki yana salladı.

“Gitmemiz gerek.” Elimi tutmak için uzandı.

“Benim hayaletçiklerim ne olacak? Onları kim çaldı?” Ivana’nın sesi rahatsız ediciydi ama asıl sesini duyduktan sonra bu beni çok da zorlamadı. Düşündüğümünden çok daha güçlüymüş ki bu da yeniden düşünmemiz gereken başka bir konuydu.

“Gittiler. Onları neyin aldığından emin değilim ama her ne ise sen haklıydın. Büyük, kötü bir şey. Bana kalırsa hayalet toplamaktan bir süre uzak kalman daha iyi olur. O şey bir kez daha gelebilir, bu kez senin peşine düşebilir.”

Ona kimin yaptığım söylemek, Gulakah’ın peşine düştüğünü görmek pek çok ilginç sonuç doğurabilirdi ama yine de söylememeyi tercih ettim.

Kaşlarını çattı. “Nasıl istersen, Cadı Kız. Ama şüphelerim sürüyor. Bildiğin her şeyi Karask Bakiresi’ne söylemediğini biliyorum. Ama kısa zamanda her şey ortaya çıkacak. Elimde güzel bir domuz eti var, suyu kaynamak üzere.” Santa Claus gibi burnuna dokundu, içim ürperdi. Ama neşeyle güven vermiyordu. Gerçi asıl Santa ile de tanışmış, onun da şişman, mutlu biri olmaktan çok uzak olduğunu görmüştüm.

Ivana geçiş kapısına kadar bize eşlik etti, biz de hızla ilerledik. Hepimiz ondan uzaklaşma niyetindeydik, hatta en az sıkılan Shade bile. Tangleroot Park’a vardığımızda kendimi bırakıp kaldırıma çöktüm. Artık gücüm kalmamıştı.

Delilah yanıma çöktü. “Camille, ne haltlar oldu orada? Sharah ya da Mallen’a görünmeye ihtiyacın var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Zannetmiyorum. Sadece çok yorgunum. Bir de kafam karışık.” Dumanlı beni kollarının

arasına aldı, bu kez indirmesini istememe aldırmadı. Uzun bacakları sayesinde patikadan kısa sürede çıktık. Arabaya varana kadar kimsenin bana soru sormasına da izin vermedi. Delilah arabamın anahtarlarını aldı, benim sürmemi istemiyordu. Böylece arabalara yerleştik. Benimle birlikte arkaya Dumanlı ve Morio oturdu. Shade ön koltuğa Delilah'ın yanına geçti.

“Pekâlâ... arabada güvende olduğumuza göre anlat bize, sana neler oldu?” diye sordu Morio, öfkeden deliye dönmüştü. Hiç kuşkusuz, bana saldıran şeyden öç almak istiyordu ama karşıdakiyle mücadele etmesi imkânsızdı.

Gerçekten Gulakah'la mı karşılaşmıştım? Sahiden o muydu? Yoksa zihnimde öyle bir algı mı oluşmuştu? Şüphelerimden arınıp olanları anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde hepsi ağzı bir karış açık bir şekilde bana bakıyordu.

“Şunu öğrenmem gerek... ben neredeydim? Dünya üzerinde kuşkusuz öyle bir okyanus yoktur.”

Morio başını iki yana salladı. “Bilmiyorum ama sanırım Gulakah'ın yakınında bir yere yolculuk yaptın. Onun korkusunun sahtesi olmaz.”

Shade boğazını temizledi. “Gerçek bir okyanus içinde olduğunu düşünmüyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Gri bir maddeye bulanmadığım için bu gayet açık. Ama bir çeşit... tuhaf bir sıvının içindeydim, yani ruhum öyleydi.”

“Hayır,” diye araya girdi. “Zannetmiyorum. Bence bunu tahmin etmek bile çok zor biliyorum.” Gözlerini kırpmadan

yüzüme baktı, etkileyici gözleri karamel rengindeki teninde keskin iki çukur oluşturuyordu.

“Söyle gitsin, dostum.” İnsanların durumları kıvırmalarından yorulmuştum.

“Bence... bence kendini Gulakah’ın zihnine yönlendirdin.”

Sözleri bir tuğla gibi yüzüme çarpıp beni yerle bir etti.

“Saçmalama. Hayır.” Düşünceyi kafamdan atmak için başımı sallamaya başladım. Bir Tanrı’nın, özellikle de Gulakah’ın zihnine girmiş olamazdım. “Hayır, hayır... hayır...”

Morio beni sımsıkı tutup kendine çekti. “Geçti Camille. Her şey geçti.”

Kollarından sıyrıldım. “Bir Tanrı’nın zihnine girmiş olamam. Bu demek oluyor ki... ö sıvı... o suyla yaratıklar...”

“Onun bir parçası olabilir. Bundan emin değilim Camille, ama...” Ben yeniden itiraz edecek oldum ki Shade elini kaldırdı. “Sakinleş. Bize çok kıymetli bilgiler getirmiş olabilirsin. Gulakah’ın zihnine girmeyi başardıysan oradan öğrendiklerini değerlendirebiliriz.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak Dumanlı’ya yaslandım. Her şeyi bütünüyle unutmak istiyordum. Bu fikrin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Belki Gulakah bana Hyto’yu hatırlattığı için, belki de daha kötüsü. Gulakah kendisinden korkulmasını, kendisine saygı duyulmasını istiyordu. Çok korkunçtu, enerjisi saptırılmış, çevrilmişti; tıpkı Hyto gibi. Tanrılar, bazen yaşlı ejderhalar kadar güçlü olamıyordu.

Ama Shade haklıydı. Hatırladığım her şey Hayaletlerin Efendisi’yle olan mücadelemizde bize yardımcı olabilirdi.

Onlara söylemediğim herhangi bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Ama başka hiçbir şey gelmiyordu aklıma.

“Üzgünüm... hatırladığım her şeyi size söyledim.”

Shade uzunca iç geçirdi. “Bir yolu varsa... senin zihnine girip gördüklerini görebilirse...”

Ürperdim. Daha önce de zihnime giren olmuştu, hiç istemiyordum.

“Belki daha sonra başka şeyler de hatırlarsın,” dedi Morio konuyu değiştirmeye çalışarak.

Dumanlı’ya bir bakış attım. Dudaklarını kenetlemiş, hiçbir şey söylemiyordu.

“Elimden geleni yaparım.” Geriye yaslanıp gözlerimi kapadım. Bugünlük çok şey yaşamıştım, tek isteğim eve gidip uzun bir duş almak, dinlenmek, akşam için hazırlanmak. Aeval ile yaptığımız çalışmalar çok zorlayıcıydı. Bu nedenle Talamh Lonrach Oll’e gitmeden önce yeniden enerji toplamam gerekiyordu.

Eve vardık. Delilah’dan Chase’i arayıp bulduklarımızı anlatmasını istedim. O, aramaya koyulurken ben de yukarı çıktım, yanımda kimse yoktu. Biraz yalnız kalıp dinlenmek istiyordum. Dumanlı ile Morio, Iris’in evi için çalışmaya gitti. Trillian mutfakta görev üstlenip Hanna ile Iris’e öğle yemeği için yardım ediyordu.

Küveti suyla doldururken bir yandan da karamel-elma kokulu duş jelini dökünce köpürmeye başladı. Küvet dolana kadar ben de yatak odasına geçtim, eteğimi çıkarıp korsem-den kurtuldum. İç çamaşırlarımı çıkarıp attım.

Puslu etrafta dolanıyordu, havalanan kuyruğuyla bana baktı. Ben banyoya geçerken o da peşimden geldi. Küvetin kenarına oturup Puslu'yu sevdim. Ruhunu saran ipek-si enerjisinde gezindi elim. Canlı bir kediyi sevmekle aynı şeydi ama bu daha yumuşak hissettiriyordu. Bir de bir şekilde mırıltıları daha yüksek geliyor, kulaklarım yerine ruhumu dolduruyordu.

“Bugün çok korktum,” diye anlattım ona.

Puslu mırılarak elime yaslandı.

“Şimdi de Talamh Lonrach Oll’e gidip başka bir zorlukla mücadele etmeliyim. Ah, çok yorgunum.”

O yemyeşil, kenevir gibi gözleriyle bana baktı.

“Hayat gitgide daha karmaşık hale geliyor,” diye devam ettim, Puslu küvete zıplayıp yanıma geldi. Çenesinin altını okşadım. “Jocko’nun ölümünden, şeytanlarla Gölge Kanat’ı öğrenmemiz üzerinden sekiz ay geçti. Şimdi savaş daha da kötüleşiyor. Menolly, Delilah ve benim, hepimizin zamanla enerji ayırması gereken başka bir sürü şey var. Yapacak çok şey var ama zaman yok. Eski günleri nasıl özleyorum! Köşeden dönünce karşıma kim çıkacak da dünyayı mahvedecek diye korkmadığım günleri özleyorum. Ama sanırım artık dönüşü yok, değil mi?”

Puslu başını kaldırıp bana süründü, ardından yere atladı. O sırada küvet de dolmuştu, böylece suyu kapattım. Puslu da kapıdan geçip gözden kayboldu.

Başta onun duvarların içinden geçmesine şaşıırıyordum ama artık alışmıştım. Birkaç mum yaktım, ışığı azaltıp aya-

ğımın ucunu suya soktum. Derin bir nefes alıp ayağımı tamamen suya indirdim. Çok sıcaktı ama rahatsız edici değildi. Kendimi büyük bir zevkle köpüklerin içine bıraktım. Geri yaslanıp gözlerimi kapadım.

Suyun sıcaklığı beni sararken kaslarım gevşiyor, ben de rahatlıyordum. Bütün endişelerimi kafamdan silip atmaya, biraz rahatlayıp evde olmanın verdiği güven duygusunu hissetmeye çalıştım.

Aklımda görüntüler belirliyordu: Dumanlı'nın sert ama sevgi dolu sarılması, Trillian'ın cazibeli gülüşü, ikimizi de saran büyü içinde Morio'nun tutkusu... Ardından Delilah'nın görüntüsü belirdi, Dünya Tarafı'na ilk geldiğimizden ne kadar da farklıydı. Menolly de öyle...

Görüntüler ışığa, enerjiye, sese dönüşünce uyuklamaya başladığımı, ne kadar yorulduğumu hissettim. Böylece kivetin içine iyice daldım. Derin bir nefes alıp transa geçtim.

Bir tür uzaylı dünyasında yürüyordum, en azından ben uzaylı olduklarını düşünüyordum. Gökyüzü gümüş, top tuncu rengindeydi. Etrafı inceleyince burayı tanıdığımı fark ettim. Şimdi sadece farklı bir açıdan görüyordum. Karanlık bir bulut üzerime çökünce yeniden Gulakah'ın zihninde olduğumu anladım.

Beni sana ne bağlıyor, seni ucube Tanrı?

Ürpererek ellerimi vücuduma dolayıp aşağı baktım. Tabii ki çıplaktım. Çünkü banyoda da çıplak duruyordum. O an

fark ettim ki daha önceden yaşadığım korkuyu şimdi hissetmiyordum.

Gerçekten burada mıydım? Yoksa zihnim mi bir yolculuğa çıkmıştı?

İkincisinin olması için dua ettim. Rüyaları yönetme gücü olan bir Tanrı'yla fiziksel olarak aynı yerde bulunmak istemezdim. Tamam, belki yönetmiyordu ama güçlü biriydi, gücünü kötüye kullanarak Ölüler Diyarı'ndan kovulmuş, Gölge Kanat'ın himayesine girmişti.

Gerçekçi ol! Rüyalarımda geziniyor olmalıyım yoksa fiziksel bir karşılaşmayı kaldıramam. Eğer bu gerçekse yenisinden okyanusun derinliklerine dalmam gerekecek. Yani güvende olduğumu düşünüp etrafa bakınsam iyi olur.

Gulakah'ın zihnindeyken kıyı çok bulanık görünüyordu ama şimdi orada yürüyordum. Bu da ancak iki anlama gelebilirdi; ya bilmem gereken bir şey vardı ya da zihnim boşlukları doldurmaya çalışıyordu.

Durup açık denize döndüm. Gri dalgalar kıyıya vuruyor, ardında mide bulandırıcı köpükler bırakıyordu. Diz çökerek dantelimsi görüntüyü inceledim. Neden gri? Ama cevabı biliyordum. Ölüler Diyarı'nda bulunduğum zamanlarda etrafı gri dalgalar kaplıyordu, gökyüzü bitmek tükenmek bilmeyen bir grilikte uzuyordu.

Shade'in söylediğine göre, hiçbir zaman değişim olmuyordu. Gulakah da Hayaletlerin Efendisi olduğu için enerjisi gümüşü sisle kaplı olacaktı. Tıpkı Morio'yla mücadele ettiğimiz pek çok hayaletinki gibi.

Bu konuda önemli bir şey olduğunu düşünüyordum. Anlamlandırmaya çalıştım.

Hayaletler... Hayaletler, hayatlarına devam edemeyen, sürgün edilmiş ruhlardır. Doğadışı yaratıklardır, Sonsuz Dönüşüm'ün içinde yer almazlar.

Kâbuslar denizinin kenarına çökerken her şeyin farkına vardım. Gulakah da sürgün edilmiş, doğal düzene uymayan bir Tanrı'ydı. Gücünü artırmayı amaçlamıştı, bu da onu Ölümler Diyarı'ndaki düzenden iyice uzaklaştırmıştı çünkü her âlemin kendine has dengesi vardı. Dengeler şaşıtıyındaysa...

"Aferin Camille."

Ürperince neredeyse denize düşecektim ki kendimi toparlayp etrafıma bakındım.

Yanımda, elmas kolye kadar şık bir kadın duruyordu. Ben-den biraz daha uzun, balıketliydi. Fildişiyle gümüş renklerinde, üzeri işlemeli bir korse giymişti. Beyazla buz rengi arasındaki uzun eteği bileklerinde salınıyordu. Gözleri simsiyahtı, içinde gümüşü parıltılar belli oluyordu.

Bir elinde ince bir sihirli değnek, diğer elindeyse parıltılı bir ışık huzmesi tutuyordu. Elini kaldıınca ışık parıldadı, ardından onu üfledi. Işık bir süre gökyüzünde asılı kaldı, ardından bana doğru hızla ilerledi. Patlayarak beni içine aldı.

"Ne... sen kimsin?" diye sordum, hâlâ çıplaktım. Karşımdaki kadın gözlerini bile kırpmadı.

"Beni tanımıyor musun, Camille? Tanıman gerek. Ben Pentangle, Büyünün Efendisi."

Sendeledim, ardından hemen dizlerimin üzerine çöküp başımı öne eğdim.

Pentangle, Kader Büyücüleri'nden biri. Pentangle, Büyünün Annesi.

“Leydim, benden ne yapmamı istersiniz?” Düşüncele-
rimin Pentangle’a nasıl geldiğini bilmiyordum ama akışına
bırakmaya karar verdim.

“Öncelikle, zihninde bir yolculuğa çıkmadın.” Hafifçe
gülümsedi, ondan süzülen enerji beni de içine aldı, fırından
süzülen hafif sıcaklık gibiydi.

Aklımı nasıl okuyabiliyordu? Haklı olabilir miydi?

“O zaman ben neredeyim? Gulakah’ın zihnine geri dön-
düysem kendimi tehlikede, dehşet içinde hissetmem gerek-
miyor mu?”

Bakışları beni geçip sonsuz okyanusa uzandı. “Gulakah’ın
zihninde değilsin ama evet, oradaydın... ilk seferinde.”

Ben bir şey söyleyemeden elini kaldırdı.

“Evet, neler olduğunu biliyorum. Ben Büyünün Efendi-
si’yim. Büyünün kötüye kullanılmasını engelliyorum. Odak-
lanmak istediğimde büyüler âleminde olan her şeyi bilirim.
Sana olanları da biliyorum. Çok sevdiğin kitapları okur gibi
okuyabiliyorum seni. Benden utanma, evlat. Zihninin derin-
liklerine dalıp her şeyi yüzeye çıkarabilirim, tabii istersem.”

Daha önce Kader Büyücüleri’nden sadece biriyle tanışmış-
tım, Büyükanne Coyote. O, Pentangle’dan daha çok insana
benziyordu. Büyükanne Coyote katı, sert birisiydi, bize yakın
bir korulukta yaşıyordu; yani en azından bir ayağı oradaydı.

Kader Büyücüleri ölümsüzdü, Doğanın Efendileri ile
Hasatçılar gibi. Bütün tanrılardan daha güçlülerdi, genellik-

le dengeler bozulduğunda, sonu kötüye varsa da varmasa da, insanların hayatlarında değişiklik yapmakla uğraşırlardı. Kader Büyücüleri pek sık ortaya çıkmazlardı ama çıktıkları zaman bir şeylerin patlak vermek üzere olduğunu anlardınız.

“O zaman neredeyim?” Etrafa bakındım. Eğer anılarım da gezinmiyorsam, Gulakah’ın zihninde de değilsem, o zaman *neredeydim*?

“Öfke Denizi’nin kenarında duruyorsun. Ölüler Diyarı’ndasın, hayaletleri ölüler âlemine bağlı tutan en kudretli güce bakıyorsun. Bu... duygu kaynağı... hayaletlerle birlikte Ölüler Diyarı’na gelen öfkeyle, hiddet duygularıyla oluştu. Bunu mahveden Gulakah oldu. O burayı kendi büyü kaynağı için kullandı. Buraya odaklandıkça, ölümlüler tarafındaki hayaletler o kadar çok güçlenip öfkeleniyor. Zaten bu yüzden, dengeleri altüst ettiği için sürgün edildi. Ama yine de büyük bir zarar verdi. Enerji havuzu çok güçlü, çomak soktuğu için dengeler gittikçe bozulmakta. Okyanus, ölümlüler tarafında oldukça fazla ruhu besliyor. Onlar da karşılıklı olarak okyanusu besleyip sinerjik enerji yaratıyorlar.”

Eğilip önümdeki sıvıya parmağımla dokundum. Bir kez daha korku, güçsüzlük beni etkisi altına aldı. Omzumun üzerinden Pentangle’a baktım. “Peki, benim korkum?”

“Sen maddesel bir varlıksın. Korkun doğal bir tepki. Öfkeli ruhlar onu büyütüyor. Gulakah da öyle. Kaybolduğun okyanusa gelince... onun bu enerji havuzuyla olan bağlantısına girdin. Şu anda bulunduğu yerden Öfke Havuzu’na varmanın yolunu bir şekilde buldu.”

Pentangle sözlerini bitirip arkasını döndü, sahilde yürümeye başladı. O yürüdükçe gümüş renkli kumlar hareketleniyordu. Yalınayaktı, eteğinin uçları nemli kumlar üzerinde geziniyordu.

“Bir dakika! Bunu bana neden gösteriyorsun?” Onu takip edecektim ki kıpırdayamadığımı fark ettim. Ayaklarım kuma saplanmıştı.

Geri dönmeden, omzunun üzerinden seslendi. “Çünkü bilmen gerekiyordu. Sözlerimi unutma. Buranın dengesini sağlamanın tek yolu, Gulakah’ın yenilmesinden geçer.”

Ardından gözden kayboldu. Okyanusa geri döndüm, kollarımı göğsüme sardım. Demek burası Ölüler Diyarı’ydı. Daha önce de buraya gelmiştim ama içine bu kadar inememişim. Buradan hemen ayrılmam gerektiğini de biliyordum. Canlılar, Ölüler Diyarı’nda pek hoş karşılanmazdı, bedenimiz de ruhumuz da onları rahatsız ederdi. Parıltıya bakarken bir rüzgâr esti, bedenimi okşayıp geçti. Rüzgârla birlikte çürük kokusu, eski tartışmalarla çoktan unutulmuş korkular da gün yüzüne çıktı. Hepsini kendimden uzaklaştırdım, beni etkisi altına almasını istemiyor, ruhumu etkilememeleri için bir kalkan oluştuyordum.

Gulakah uzun zaman önce Ölüler Diyarı’ndan sürgün edilmişti, o zamandan beri de bu okyanus çalkalanıyordu. Demek ki bu yüzden Dünya Tarafı’ndaki hayalet olayları çok sık görünüyordu. Bu denge ne zamandır altüst oluyordu? En azından yüzyıllarca devam ediyordu. Acaba bu hayaletler nasıl tuzağa düşürüldü, hareketleri nasıl engellendi,

onları ölümlüler dünyasına bağlayan temel duyguları olan öfkeyle nasıl zapt edildiler?

Çok fazla. Sözcükler zihnimde yankılanıyordu. Çok fazla. Hayaletlerin Efendisi'ni durduramazsak bu sayı daha da artacaktı. Ama onu gerçekten öldürebilir miydik? Öldürmeli miydik? Bir şeytan generalini öldürmek sorun değildi. Ama bir Tanrı'yı... Kulağa hiç doğru gelmiyordu.

Gulakah'ın ölümünden bahsetmedi... Yenilgisinden bahsetti.

Doğru. Kendimle tartışmaya başladım. Peki, *yenilgi* ne demekti? Onu yeniden Ölüler Diyarı'na göndersek dışarı çıkmasına izin verirler miydi? Yeraltı Dünyaları'na göndersek Gölge Kanat onu kullanmaya devam edebilir miydi? Onu öldürsek... O zaman ne olacaktı?

Her zamankinden daha da karışık bir halde, buradan ayrılmanın zamanı geldiğine karar verdim. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, sonra açtım.

Köpükler sönmüş, su soğumuştı. Tıpayı açıp suyun çekmesini bekledim. Ardından duş suyunu açıp üzerimdeki sabunu duruladım. Havluya sarınıp, giyinmek için odama döndüğümde aklıma o düşünce geldi. Gulakah'la yapacağımız mücadeleye az kalmıştı.

Bir başka tatsız düşünce daha zihnimi kurcaladı. Gulakah bu kadar güçlüyse, Gölge Kanat'la birlikte çalışıyorsa Şeytan Lordu kim bilir ne kadar güçlüydü. Kendi kendime oynadığım bu eğlenceli soru cevap oyunuyla dizaltımda bir etek, üzerine de mürdümeriği bir büstiyer giydim. Ardından gecikmiş öğle yemeğini yiyip diğerleriyle konuşmak için aşağı indim.

7. Bölüm

Aşağı indiğimde Iris ile Hanna’nın bir dizi sandviç hazırlayıp denizyatağı çorbası yaptıklarını görünce mutlu oldum. Üzerinde Monterey Jack peyniri olan ekşi maya ekmeğine bir dilim pastırma yerleştirdim. Ardından kendime büyük bir kâse çorba doldurdum. Sandalyeme yerleşirken diğerlerine baktım.

“Hayalet faaliyetlerinin neden bu kadar güçlü olduğunu biliyorum.” Diğerleri durmuş bana bakarken sandviçimden bir lokma ısırđım.

“Ee, anlatacak mısın?” diye sordu Vanzir, sandalyesine iyice yaslandı. Tabağındaki sandviç bir kule gibi uzamıştı. Gülümsedim. Vanzir genellikle yemek yemezdi, bizim gibi yemeye bir şekilde ihtiyacı yoktu. Ama şimdi iştahı öyle bir kabarmıştı ki ne var ne yoksa silip süpürecekti.

“Şunu bir bitireyim,” dedim ağzım yemekle dolu bir halde. Lokmamı çiğneyip yuttuktan sonra banyoda olanları anlattım. “Yani evet, hayalet faaliyetlerinin artmasının sorumlusu Gulakah

ama bu son zamanlarda olan bir şey değil, Ölüler Diyarı'ndan sürülmeden önce başlamış. Bu da demek oluyor ki bu faaliyet uzun zamandır Dünya Tarafı'nda sürüyor.”

“Gerçek anlamda burada bulununca da etkisi arttı,” dedi Delilah. “Pentangle dedi ki, dengeyi sağlamanın tek yolu...”

“Onu yenmek. Ama Gulakah bir *Tanrı*. Onu ne halt edip yeneceğiz?” Morio'ya baktım. “Tuzu uzatır mısın, lütfen?”

Tuzluğu Morio'dan alıp çorbama ekledim.

“Tanrılar ölümsüz değiller, bizden daha iyiler bu konuda. Bir zayıflığı olması gerek.” Morio geri yaslanıp kaşlarını çattı. “Ama ne?”

“Egosu?” Omuzlarımı silktim. “Yenilmez olduğunu düşünüyor.”

“Ama buna tamamen inanıyor olamaz. Gulakah'ın peşinden mağaraya gittiğimizde Charlotine büyü yaparak ona kafa tutmayı başardı. Ona zarar veremedi ama onu etkilemeyi başardı. Bu önemli olabilir.” Shade kaşlarını çattı. “Hayır, aptal biri değil. O fark etmeden egosu üzerine oynayamayız. En hassas noktasına dokunmalıyız.”

“Eğer Aleksais Medyumluk Ağı'yla ilgisi varsa Camille bu ayın on üçünde fuara gidip öğrenebilir. Bu sabah ilanı bulduk.” Delilah bu sabah Gizemli Büyüler'den aldığımız gazeteyi masaya bıraktı.

“Ama kılık değiştirmem gerek. Bu şekilde gidersem beni tanırılar.” Kaşlarımı çattım. “İris, benim üzerimde işe yarayacak bir büyün var mı?”

Bir süre düşündü. “Sanırım... saçlarını platin sarısı yap-

biliriz!” Tam karşı çıkacaktım ki bana gülümsedi. “Biliyorum, biliyorum. Ama belki de... Morio, sende de illüzyon büyüsü yok mu?”

O sırada aklıma bir fikir geldi. İkinci sandviçiyle meşgul olan Trillian’a döndüm. “Aşkım, ilk tanıştığımızda bizim için bulduğun madalyonu hatırlıyor musun?”

Buz rengi gözlerini kırıştırdı. “Hatırlıyorum. Sanırım onlardan nerede bulacağımızı da biliyorum. Bize biraz pahalıya mal olabilir, Y’Elestial’a gitmem gerek. İstersen öğleden sonra hallederim.”

“Para önemli değil.” Dumanlı, Trillian’a baktı. “İhtiyacımız olursa elimde altın var. Her yerde geçerli. Camille’in güvenliği her şeyden önemli.”

Trillian onayladı. “O zaman sen de benimle geliyorsun? Ne kadar tutacağını bilmiyorum. Gece olmadan dönmeliyiz ayrıca.”

Zihnimde sarı tuğlalı yolda ikisinin yürürkenki halleri belirdi; öksürdüm, sandviç neredeyse boğazıma kaçıyordu. Morio sırtıma vururken Iris de bir bardak su uzattı. Akıllıca davranıp dilimi ısırdım ama kendimi gülmekten alamadım.

Trillian bana uzun bir bakış attı. “Bir şey mi söyleyecektin karıcığım?”

“Birbirimizi öldürmeden bir yolculuğa çıkabileceğimize inanmıyor sanırım,” diye açıkladı Dumanlı.

Avuçlarımla yüzümü kapatarak inledim. “İkiniz de kesin. Bu ciddi bir şey.”

“Baksana, yakalandığı için konuyu değiştirmeye çalışıyor.”

Dumanlı eğleniyordu. Gözlerinden okuyabiliyordum bunu.

Trillian da Dumanlı'ya katıldı. "Ona daha iyi davranışlar öğretmeliyiz."

"Haklısın." Dumanlı tabağını ileri itti. "Pekâlâ, öğleden sonrayla akşam için planlarımız neler? Trillian ile ben Öteki Dünya'ya gideceğiz."

"Benim bu akşam Talamh Lonrach Oll'da görevim var, öğleden sonra evde kalıp dinleneceğim." Gecedен önce kendimi fazla yormak istemiyordum. Üçlü Bela beni kıtır kıtır doğrayacak zaten.

Delilah patates cipsini bitirip ellerini temizledi. "Ben gali-ba ofise gideceğim. Kaç gündür uğrayamadım. Mesajlarım-ba bakıp benlik bir iş var mı diye kontrol etmeliyim. Senin için Giselle'le konuşabilirim, Camille. Indigo Crescent'te her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenirim. Sonra da belki de..."

"Sonra da bir Tanrı'yı etkisiz hale getirmenin yollarını araştırmama yardım edeceksin." Roz öne eğilip dirseklerini masaya koydu. "Bazı zayıflıkları olmalı. Bu akşam gidip Carter'la konuşabiliriz. Kendisi yarı Titan. Tanrılar hakkın-da muhakkak bir şeyler biliyordur."

"İyi fikir," dedi Delilah, elindeki tabağı evyeye mutfak tezgâhına yerleştirdi.

"Ben, Menolly ve Vanzir ile evde kalacağım. Akşam Camille, Dumanlı ile Trillian burada olmayacağına göre evi korumamız gerek." Shade gülümsedi. "Menolly ile ben Nerissa'ya savunma dersleri veriyoruz, böylece çalışmak için zamanımız olacak."

Menolly ile Shade'in karşılıklı dövüşler için Nerissa'ya ders verdiğini biliyordum. Nerissa puma formuna dönüştüğünde kendisini koruyabilirdi ama insan formunda pek de başarılı değildi. Artık Menolly ile evlenip burada yaşadığına göre bazı çalışmalar yapmasında fayda vardı.

Masadan uzaklaştım. "Gecedен önce meditasyon yapmalıyım. Biraz bahçede oturacağım."

Diğerleri kafa salladı. Dışarı çıkmadan önce adamların hepsini tek tek öptüm. Holde durup ayın esasını kaptım. Iris'le birlikte Northland'e gittiğimde Aeval bu asayı hediye etmişti. Kimse bana nasıl kullanacağımı öğretmemişti, ben de detayları sormayacak kadar iyi tanıyordum onları. Uygun olduğumu gördükleri zaman beni eğiteceklerdi.

Asa benden biraz uzundu. Cilalanmış porsukağacından yapılmıydı. Üzerindeki yumruğum kadar gümüş tokmağa kuvars kristalleri işlenmişti. Aşağıdan yukarı doğru bir sarmal uzanıyordu, alt kısmı gümüş kaplamaydı. Asayı yavaşça kavradım.

Henüz baş gösteren bitkiler yetiştirdiğim ön bahçeye çıktım. Yeni çıkan bitkilerime sevinirken, Dumanlı'ya Rainier Dağı'ndan getirttiğim küçük kayanın yanına gittim. Kayanın üzeri pürüzsüz, rahattı. Bankta oturmaktan daha doğal hissettiriyordu. Asayı kayanın üzerine çıkarıp bahçemi görecekte şekilde yerleştirdim.

Lavantalar gittikçe büyüyor, kekikler çok güzel görünüyordu. Karakafes bütün köşeyi sarmıştı. Adaçayı, biberiyeyle rezene mutfak bitkileri kısmında büyüyordu.

Bir de çok dost canlısı olmayan bitkiler vardı. Ama büyü yapmak için onlara ihtiyacım vardı: güzelavratotu, pelinotu, sedefotu, adamotu. Adamotlarını bir yıl önce ekmiştim ama büyü yapmak için onları toplamadan önce biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Bütün bu karanlık ay bitkilerim, mutfakta kullandıklarımızdan uzakta, güvenle yetişiyorlardı.

Geriye yaslandığımda bedenimi serin bir rüzgâr okşadı. Bir kez daha transa geçtim. Omuzlarıma dökülen saçlarımdan dudaklarımda oynayan havaya kadar bir anda her şey hafifleşti. Transıma karşılık meme uçlarım sertleşti. Transa geçmek fazlasıyla duyuşal bir deneyimdi. Büyüyle cinsellik birbiriyle tamamen iç içe geçmiş iki unsurdu; biri uyandığı zaman diğeri de canlanıyordu.-

Asa hâlâ elimdeydi. Astral âlemlere yavaşça seyahat ederken bir yandan da asayı parmak uçlarımla okşuyordum. Porsukağacı elimde kıpırdanıyor, etkisi bütün kolumu kaplıyordu.

Porsukağacı başkalaşımınla Sonsuz Dönüşüm'ün ağacı, en kutsal, en güçlü ağaçlardan biriydi. Meşeden bile etkiliydi. Porsuk yeniay, ölüm büyüsiyle Karanlık Tanrıçalar'a uygun bir ağaçtı. Yenilenmenin ağacıydı, ölümle doğumun ağacı.

Yüzeye çıkıp durdum. Parmaklarımla altında bir şey kıvrılıyordu. İşleme olabilir mi yoksa runik harfler mi? Ama gözlerimi açıp baktığımda tahtadan başka bir şey göremedim. Asayı burnuma kaldırıp kokusunu içime çektim. Hafif bir koku yükseldi, tanıdık bir kokuydu ama bir türlü hatırlayamadım.

Dikkatimi, üzerinde kristal taşlar olan gümüş tokmağa verdim. Kuvarslarla içinde oluşan gökkuşaklarına baktım.

Bana fısıldadıklarını fark ettim ama şarkıları dokunamayacağı kadar uzaktı.

Bir süre sonra, üç kere daha derin nefes aldım. Üçüncü nefesimi tuttum, ardından yavaşça bırakıp beni sarmasına izin verdim. Böylece trans halimden yavaşça çıktım. Asayı kenara koyup telefonuma baktım. Saat neredeyse akşam altı olmuştu. Talamh Lonrach Oll'e gitme zamanım neredeyse gelmişti. Araba kullanacak kadar ayıldığımı hissedene kadar kollarımı dizlerime dolayıp oturdum. Ardından ayaklanıp asayı arabama yerleştirdim. Rahibe kıyafetim zaten arabadaydı.

Çıkacağımı haber vermek için evin arka girişine yürürken Dumanlı ile Trillian'ın çıktığını gördüm.

“Büyükanne Coyote'nin kapısına şimdi gidiyorsunuz?” Yanlarına gidip kollarımı bellerine doladım.

“Evet, Öteki Dünya'ya gidiyoruz.” Dumanlı eğilip alnımdan öptü.

Altta kalmamak için Trillian da dudaklarımdan tutkuyula öptü. “Dikkatli ol, karıcığım. Eve döndüğümüzde lütfen korkutma bizi. En geç yarın evde oluruz.”

Dumanlı beni kollarına aldı. “Trillian haklı, dikkatli ol. Üçlü Bela'ya hâlâ güvenmiyorum. Ama Aeval seni korur. Sana ihtiyacı var. Neden bilmiyorum, sadece yüzündeki ifadeden anladım.” Beni yeniden öpüp yere bıraktı.

Koluna dokundum. “Sizi bırakmamı ister misiniz? Şimdi çıkıyorum.” Birbirlerine baktılar. Ardından omuzlarını silerek kabul ettiler. “Burada bekleyin. Çıktığımı evdekilere söyleyeceğim.”

Hole girince çantamla anahtarımı tam da bıraktığım yer-

de, orta sehpanın üzerinde buldum. Onları alırken diğerlerine seslendim. “Talamh Lonrach Oll’e gidiyorum.”

“Dikkatli ol!” Iris’in sesi mutfaktan yankılandı.

Böylece evden ayrıldık. Dumanlı ile Trillian’ı Büyükanne Coyote’nin arazisinin yanında bıraktım, ardından kendi yoluma geçtim. Uzun bir gece olacaktı ama en azından bitkin değildim. Hem banyodaki hem bahçedeki meditasyon bana enerji vermişti.

Yol boyunca aklım o deli okyanustaydı. Bütün o öfke, sinir, kızgınlık... Ne büyük bir enerji kaybıydı.

Aslına bakılırsa Öteki Dünya periler diyarıydı. Dünya Tarafı’ndaki Periler Krallığı’nı ise Talamh Lonrach Oll oluşturuyordu. Seattle’ın en kuzeyinde binlerce dönümlük bir alana, Cascade Dağları’nın eteklerinde kurulan Talamh Lonrach Oll, Parlak Elmalar Ülkesi, Dünya Tarafı’ndaki perilerin bağlı olduğu krallıktı. Işığın ve Sabahın Kraliçesi Titania, Alacakaranlığın Yarı Peri Kraliçesi’yle uzaktan kuzenimiz Morgaine, Gölgenin ve Gecenin Kraliçesi Aeval tarafından yönetiliyordu.

Hükümet, Peri Kraliçeleri ile –ki ben onlara Üçlü Bela demeyi tercih ediyordum– bir antlaşma yapmıştı. Hükümet karşıtı hiçbir eyleme katılmadıkları sürece yirmi bin dönümlük alanı kullanmalarına izin verilecek, bağımsız yönetilen resmi milletlerden biri olarak tanınacaklardı. Talamh Lonrach Oll’de yaşayanlar gittikçe arttı, sayıları Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’yle boy ölçüşecek duruma geldi.

Pek çok peri, Talamh Lonrach Oll’de yaşamazken orada

yaşayanlar, topluluğu canlı tutmaya yetiyordu. TLO askerlerinin gücü de artıyordu. Bu bölgedeki yüz asker, çetin bir şekilde yetiştirilmişti. Üçlü Bela, şeytan tehdidinin ne olduğunu biliyordu, bize destek vermeye söz vermişti, özellikle de Aeval'in Krallığı'na katıldığımdan beri.

Alanı koruyan gümüş kapıların önüne park ettim. Her yer tamamen korunuyordu, bir saraya ana kapıdan girilmesinin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Arabamdan indiğimde bir anda içgüdüsel olarak bir enerji dalgasını hissettim. TLO güçlüydü, kökleri tarihin öyle derinlerine aitti ki hiçbir ölümlü bu bölgenin ne zamandır var olduğunu tahmin bile edemezdi. Aslında sadece bu bölgeyi değil; Titania, Aeval ile hatta bizim gibi yarı peri olmasına rağmen kuzenimiz Morgaine'in gücünü bile tahmin edemezlerdi.

Bir koku sardı etrafı. Meşe yosunu, nergis, menekşeyle, yeni biçilmiş yosun kokusuyla bir dizi hafif çiçek kokusu birbirine karışmıştı. Bu, kara büyü'nün kokusuydu. Yaz tutkusunun, gecenin karanlığında ormanda parıldayan ışıklarrın, benim kaderimin kokusuydu.

Kapıdaki görevliler beni tanıyıp kapıyı açtılar. İçeri girerken de selamladılar. Böyle bir alışkanlığım olmadığı halde ben de reverans yaptım. Beni, bekleyen at arabasına götördüler. Bu açık bir arabaydı. Ama yağmur yağmadığı, hava da soğuk olmadığı için sorun etmedim.

Arabacı bana elini uzattı, böylece içeri girdim. Yanımda ayın için kullanacağım eşyalarımıla kıyafetlerim vardı. Arabacı eşyalarımı da yukarı kaldırdı, hepsini kucağıma yerleştirdim. Nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, Aeval ile Morgaine ona ne dediyse beni oraya götürdüğüydü.

Arabacı tuhaf bir ses çıkarınca atlar hareketlendi. Arkama yaslanırken alacakaranlığın çökmeye başladığını fark ettim. Gökyüzü kararıyordu ama güneşin son demleri ağaçların arasından yüzünü gösteriyordu. Akşam olmak üzereydi.

Yol daralıp başka yerlere kıvrıldıkça kaldırım taşları üzerinde atların toynakları takırdıyordu. Oraya buraya saçılan tek katlı evler, nüfus arttıktan sonra daha da çoğalmışlardı. Burada elektrik hattı yoktu. Halk topraktan, büyüden, rüzgârdan, sisten veya güneşten enerji elde ediyordu. Yollara sokak ışıklarıyla sokak isimlerini belirten tabelalar koyulmuştu. Dünya Tarafı Peri Kraliçeleri bu büyülü sokak ışıklarını Öteki Dünya'dan ödünç almışlardı. Karşılığında onlar da Dünya Tarafı'nın bazı teknolojik konseptlerini almışlardı. Bunu teknolojiyi büyüyle bilim arasında bir köprü kurmak için istiyorlardı.

Ana gezegenimin değiştiğini düşününce içimde bir sızı oldu. Ama orası da önceden Dünya Tarafı'nın bir parçası olduğu için etkileşim halinde olmaları gayet doğaldı.

Bir yanım bütün kapıların açılıp Dünya Tarafı ile Öteki Dünya'nın yeniden birleşmesini içten içe istiyordu. Ama bunun büyük bir felakete yol açabileceğini de biliyordum. Birleşme düşüncesi hoşuma gitse de sanırım ayrı kalmak en iyisiydi.

Başka bir yola döndük. At arabası takırdayarak ağaçlık bir yola girdi, önümüzde tanıdığım bir kulübeyle mağara

vardı. Kış gündönümünde Aeval'in Krallığı'na burada kabul edilmiştim. Arabacı inmeme yardım edip eşyalarımı çıkardı. Midemde bir kıpırtı hissettim. Rüzgârda büyü vardı, buranın her yerinde büyü vardı. Elementlere, ayla güneşin enerjisine karışmıştı.

Kış gündönümünde buraya geldiğimden beri sedirle köknar ağaçları, yeni yeşeren dalları hariç, aynı duruyordu. Ama yaprak döken ağaçlar tomurcuklanmış, dalları yeşil yapraklarla dolmuş, gölgeli tabloları andırıyorlardı. Güneşin son ışıkları yaprakların arasından süzülüyordu.

Yabanmersinleri iyice serpilmişlerdi, tıpkı eğreltiotlarıyla böğürtlenler gibi. Bir şekilde ormangülleri de yetişmişti burada. Dağ külü olarak da bilinen üvez ağacı, diğerlerinin arasından göz kırpyordu adeta. Meyveleri henüz beyazdı; parlak turuncu olması yazın sonunu, hatta sonbaharı bulacaktı.

Arı vızıltılarıyla böcek çıtırtıları kulaklarıma geldi. Günün solgun ışıkları da kaybolmak üzereydi, alacakaranlık etrafı kaplıyordu. Aeval'in hükmü baş göstermeye başladıkça Morgaine'in zamanı tükeniyordu.

Beni eğitmek için Morgaine'in görevlendirilmesine rağmen, neden Aeval'in Krallığı'na geçmem emredilmişti bilmiyordum. Ayrıca beni neden sürekli Aeval eğitiyordu? Bu konuyu açsam da kimse bana cevap vermiyordu. Ne kadar üzerine düşersem cevaptan o kadar uzaklaşıyordum. Bu nedenle artık sormayı bırakmıştım. Ne zaman geri çekileceğimi biliyordum.

Çantamı kulübeye taşıdım, burası hazırlık için kullanı-

lan bir yerdı. Ben kıyafetlerımı çıkarırken rahibe yardımcısı geldi. Biraz korkmuş görünüyordu. O konuşmaya çalışırken gülümsedim.

“Leydi Camille? Size... ben... size dememi istediler ki...”
Kızın kafası o kadar karışık görünüyordu ki ona acıdım.

“Endişelenmene gerek yok. İsmın ne?”

“Tanya.”

İşte buna şaşırmıştım. Tanya bir insan ismiydi, peri aileleri bu ismi kullanmazdı.

“Pekâlâ Tanya, kötü bir haberse söyle gitsin.” Bu endişesinin nedeninin yıldız faktörü olduğunu düşündüm ama asla tahminde bulunmamayı öğrenmiştim. Camnı fazlaca yakabilir, seni utandırabilirdi.

Bir süre sonra haklı olduğumu anladım. Tanya kızardı, ardından omuzlarını hafifçe silkti. “Özür dilerim. Ben biraz endişeliydim. Sizin hakkınızda o kadar çok şey duydum ki. Pekâlâ, yeniden başlayayım.”

Derin bir nefes alınca Tanya’nın bir safkan insan olduğunu anladım. Kesinlikle peri değildi. Ben bu fikrimi ona sormadan Tanya bir kez daha açıklama yapmaya başladı ama bu kez sözleri sorunsuz bir şekilde çıkıyordu.

“Rahibe Morgaine kıyafetlerinizle asanızı almamı istedi. Sizi öncelikle kaplıcada yapacağı bir törene bekliyor. Ardından öbür tarafa geçip tören için giyineceksiniz. Kıyafetlerinizi burada bırakabilirsiniz.”

İşte bu tuhaftı. Söylediklerini kabul edip kulübeye girdim.

Oturma odası, işlemeli kavanozlar içindeki bir dizi titrek

ışıklı mumla aydınlanıyordu. Küçük evin dört odası vardı.

Mutfak soluk günışığı rengindeydi. Etrafında sekiz sandalye olan yuvarlak bir masayla bir kuzine vardı ama bu kuzine dökme demirden yapılmamıştı. Anamaddesini tam olarak çıkaramasam da çok güzel çalışıyordu. Mutfakta bir de elektrikle çalışan eski tarz bir buzdolabı vardı. Buzla kar büyüsiyle daima soğuk tutuluyordu. Kuzine bulaşık yıkamak için gerekli sıcak suyu, musluktan akan soğuk suyla elde edebiliyordu.

Peri Kraliçeleri tesisat sistemine önem verdikleri için bu konuda uzman kişilerle çalışmışlardı. Banyoda duş vardı; üstelik dışarıdan gelen kaplıca suyuyla. Ah, kim burada yıkanmak istemez ki?

Diğer ikisi toplanma odasıydı, özellikle de oturma odası. Kenardaki küçük alansa yatak odasıydı. Ayin eşyalarının tutulduğu oda olarak kullanılıyordu.

Üzerimdekileri hızla çıkardım. Morgaine'i bekletmesem iyi olurdu; aynı şekilde Aeval'i de. Bu gece onun da orada olacağını düşünüyordum.

Kıyafetlerimi çıkarıp yerden kaldırdım. Üzerime şeffaf sabahlığı geçirdim. Ardından duvara çakılı olan çiviye çıkardığım kıyafetleri astım. Tahta dolaplardan birine çantamı yerleştirdim. Ayin için gerekli olan şeyleri oturma odasında beni bekleyen Tanya'ya zaten vermiştim. Hızla tuvalete uğrayıp işimi hallettim, ellerimi yıkadım. Aynada kendime bakarken dışarıda beni nasıl bir zorluğun beklediğini merak ettim. Tek yolu gidip öğrenmekti. Yavaşça nefes alıp yenisinden Tanya'nın yanma gittim.

Tanya beni arka kapıya yönlendirdi. Ayağımın altındaki

metal levha serindi. Hafifçe aşağı indiğimizde günün son ışıkları da kaybolmuştu. Menolly şimdi uyanmış olmalıydı diye düşünürken dikkatimi şu anda buraya vermenin daha doğru olduğunu düşündüm. Büyü, tam konsantrasyon gerektirirdi; özellikle de Karanlık Kraliçelerle çalışırken.

Koruluğu bir fısıltı kapladı, kuş seslerinin yankısı serin akşamda bir ağaçtan diğerine yansıyor. Hava serindi, üzerimizde hafif bir sis vardı, bu ince kumaş sabahlığın içinde titriyordum.

Tanya başka bir şey söylemedi, gözlerini önümüzdeki yoldan ayırmadan benim ayin eşyalarımın, asamla ilerledi. Ben de peşinden gidiyordum. Çalılıkların arasında bir kıpırtı oldu, tam oraya baktığım anda yeşilliklerin arasından fırlayan şeyi gördüm. Çıkan şey her neyse, insan ya da hayvan olmadığını biliyordum. Peri olabilirdi ama yüksel ihtimalle bir Element'ti. Ben aya nasıl bağlıysam o da toprağa öyle bağlıydı.

Birkaç dakika sonra kaplıcaya vardık. Büyük, gerçekten geniş bir havuzdu. Üzerinden buharlar çıkıyor, karşıdan bakınca çok güzel bir sis oluştuyordu. Sıcak su, yosun, kum kokusu karşıladı beni. Sabahlığın üzerimden çalılığa düşmesine izin verdim. Tanya selam verdi, sabahlığı da alıp yoldan geri döndü.

Ayağımı dikkatli bir şekilde suya soktum.

Hatırladığım kadar sıcaktı, omuriliğimden yukarı tatlı bir ürperti yayıldı. Adım adım havuza girdim. Hafif meltemle küçük dalgalanmalar oluşuyor, ben ilerledikçe etrafımda şekil alıyorlardı. Sakin su sinirlerimi yatıştırdı. Su kalçalarımın

gelince durup elimi suyun yüzeyinde gezdirdim. Gözlerimi kapattığımda içimi bir enerji dalgası kapladı. Tenimi içine çekti, stresimi, endişelerimi, korkularımı silip götürdü.

Nefesim hafifledi, göğsümdeki yumru çözülmeye başladı. Yumru çözülünce boynumdaki kasılmayı, bacağımdaki yarayı, kuyruksokumumdaki hafif ağrıyı hissettim. Göğüs hizama gelinceye dek suya girmeye devam ettim, ardından durdum. Memelerim suyun yüzeyinde hafifçe salındı.

İçimi erotik bir his kaplamaya başladı. Ben bunları düşünürken meme uçlarım sertleşti. Bacaklarımın arasında bir sızı oluşurken karnımda kıpırtılar belirdi. Düşünmemeye, aklımdan atmaya çalıştım ama bedenim yavaşça yanıyordu. Su beni sarmaya devam ederken benim nefesim gittikçe derinleşiyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Çalışmalar sırasında kendimi azgın hissettiğimde bununla nasıl başa çıkacağımı kimse öğretmemişti. Bütün hislerimi geride bırakıp devam etmeye çalıştım. Arzular denizinde nefes alıp veriyordum. Bir süre sonra havuzun ortasına geldim. Başım da suyun altına girdi. Ancak ilerledikçe artık dönüş yolunun geldiğini fark ettim.

Yürümeye devam ediyordum, ben karşı kıyıya yaklaştıkça havuzun suyu da azalıyordu. Morgaine'in beni beklediği öteki kıyıya vardım. Karşısında çıplak bir halde durmam için işaret etti. Üzerim sadece suyla kaplıydı. Cüppeli iki kişi öne çıktı. Biri yanıma geldi, diğeri de Rahibe Pozu almamı istedi.

Kollarımı iki yana açtım, bacaklarımı araladım. Çenemi

kaldırıp karşıya baktım. Karşımdaki eğilip beni kurulamaya başladı.

Bu bir tuzak olabilirdi. Karşımdaki, elindeki havluyla kibarca bacaklarımı kuruladı. Yumuşak kumaş tenime değdikçe ürpermemeye dikkat ettim. Havlu yukarı uzanıp vajinamla kasık tüylerimi sessizce, yumuşakça kurulamaya başladığında inlememek ya da iç geçirmemek için kendimi çok zor tuttum.

Görevli ayağa kalkıp gövdeyi kuruladı. Ardından havluyu göğüslerime bastırdı. Bir kez daha kendimi dizginlemeye çalışarak dudaklarımı ısırdım. Başımı kaldırıp gökyüzünde beliren ilk yıldızlara baktım. Cinsel uyarılarım o kadar güçlüydü ki onları bastırmak, tutkularımın arzularımdan arınmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Tek bildiğim, bütün bunların eğitimin bir parçası olmasıydı. İçinde bulunduğum hali korumam gerekiyordu.

Kurulandığımda cüppeli kişi geri çekildi. Morgaine bana çok içten ama biraz da ürkütücü bir şekilde gülümsedi.

İki cüppeli, hemen yanımdaki yabanimersini çalıllığından benim eşyalarımı aldılar. Biri elbisemi tutuyordu. Kollarımı kaldırıp elbisenin bedenimi sarmasına izin verdim. İpin boynuma sıkıca bağlandığından emin oldum. Görevli gümüş kemerimi belimde sıktı.

Diğer görevliyse takımın eşi olan kimonomu giydirdi. Hem elbise hem de kimono Öteki Dünya'nın en güçlü malzemesi olan örümcek ipeğinden yapılmıştı. Pürüzsüz, sıcak,

incecik bir kumaştı. Elbiseyle kimono mavili, yeşilli, morlu tavus kuşu tüyleriyle işlenmişti.

Giyindikten sonra ilk görevli tacımı kaldırdı. Bu gümüş bir taçtı. Önünde gümüş renginde parlayan bir tam ay, üzerinde bronzdan bir hilal vardı. İki boynuz onları işaret ediyordu. Başımın üzerine geçirdikten sonra asamı elime verdi.

Morgaine onaylayıp bana doğru ilerledi. “Çok güzel, çok güzel. Artık hazırsın.”

Aradaki onca mesafeyi saymazsak, Morgaine bizim uzak-tan kuzenimizdi. Menolly’dan daha kısaydı. Minyon tipli, 1,50 boylarındaydı. Saçları dizlerine kadar uzanıyordu. Değişik bir örgü modeliyle arkadan bağlanmış, yanlarına özgür bıraktığı bukleler serpiştirmişti. Gümüş tacı, çoktandır alındaki yerini almıştı. Hoş biriydi, hatta güzel de denebilirdi. Gözleri siyahtı ama büyü yaptığı zaman benimkiler gibi gümüşe dönüyordu. Çok yaşlıydı, Büyük Bölünme’den bile önce dünyaya gelmişti. En az bir kere Abıhayat Suyu’ndan içmiş olmalıydı. Aksi halde bir yarı peri yardım olmadan bu kadar uzun yaşayamazdı.

Titania ile Aeval o kadar hırslı değilken Morgaine açgözlüydü. Durmadan güç arzuluyordu, kimse de gerçek gücünü bilemiyordu. Bu nedenle Aeval ile Titania onu hep gözetim-de tutuyordu.

Morgaine cüppeli görevlilere işaret etti. Onlar da cüppeleriyle birlikte kimliklerini de çıkardılar. Midemde rahatsız bir kısırtı belirdi.

Beni kurulayan görevli, Morgaine'in yeğeni Mordred'di. Bu çocuk bizden nefret ediyor, Morgaine'in bizimle olan akrabalık bağından utanıyordu. Tıpkı halası gibi güç arzuluyordu. Bana sert gözlerle baktı, bakışları öyle kötüydü ki rahatsız oldum. Nefretle tutku hastalıklı bileşenlerdi. Bütün bunları Hyto'dan acı bir şekilde öğrenmiştim.

Diğer görevli, Abıhayat Suyu içmiş safkan insan Arturo'ydu. Morgaine'e âşıktı. Morgaine ne derse yapmaya hazırdı. Morgaine de ona emirler veriyor, en sıradan kibarlıkla davranıyor ama hiçbir sevgi kırıntısı göstermiyordu. Arturo başıyla selamlayıp bana hafifçe gülümsedi.

"Aeval, Koruluk'un merkezinde bizi bekliyor." Morgaine, Karanlık Kraliçesi'nin ismini söylerken sesi titredi. "Eğitim gecesi olacağını söyledi."

Kuzenimin peşinden gidecektim ki durup bana döndü.

"Karanlık ve Gecenin Kraliçesi sayesinde burada olabilirsin ama öğrenmen gereken çok şey var, evlat. Sana krallığını teklif ettim, sen burun kıvırdın. Ama Aeval'in parmaklarını sana geçirip bir kukla olmanı sağlamasına izin verdin. Ben küçümsenmeyi asla affetmem. Sizin eğitiminize karışmıyorum, evet, görevimi ciddiye alırım. Ama inan bana benim genç kuzenim, bir noktada seninle kafa kafaya geleceğiz. Sana, bizim soyumuza bağlı olmak ne demekmiş öğreteceğim. Şimdilik... geceyle buluşmalıyız."

Böylece arkasını hızla dönüp koruluğa ilerledi. Mordred bana pis bir gülüş attı. Yanından geçerken kıkırdarak elini kalçama doğru kaldırdı.

Bileğinden tutup gözlerinin içine baktığımda tek bir söz söyledim. “Dumanlı.”

Mordred geri çekildi ama yüzündeki ifade kesinlikle benim düşmanım olduğunu söylüyordu. Bunu o da ben de biliyorduk.

8. Bölüm

Morgaine, beni dar bir patıkaya yönlendirdi. Arkamdan Mordred ile Arturo geliyordu. Mordred bana bu kadar yatkınken kendimi oldukça rahatsız hissediyordum ama yapacağım bir şey yoktu.

Aeval'in Krallığı'na kabul edildiğim ağaçsız alana geldik. O gece orada olanlar bir sır gibi kalmaya devam edecekti; her özel ayinin olması gerektiği gibi. Orada olmayan hiç kimse neler olduğunu bilmemeliydi.

Patikadan çıkıp bulutların hilal şeklindeki ay ışığını yansıttığı açık alana vardık. Anne Ay'm yansıttığı gümüşü ışıklar açık alanı aydınlatıyordu.

Aeval ile Titania çimenlerin üzerine işaretlenen pentagramın tam ortasında duruyordu. Aralarında uzun boylu bir adam hilalin ışıkları altında duruyordu. Adam gerçek anlamda ışık saçıyordu. Onlara yaklaşıncı Morgaine ilerleyip merkez çemberin hemen dışındaki yerini aldı.

Aeval'in bakışları beni geçip arkamdaki Mordred ile Arturo'ya takıldı. Onlara hafif bir küçümsemeyle baktı. "Ko-

vuldunuz. İkiniz de. Morgaine'in krallığına gidip onu orada bekleyin."

Mordred sinirlendi, Aeval'e hafifçe selam verip hemen arkasını döndü. Arturo daha saygılı bir şekilde eğilerek selam verdi, ardından alandan ayrıldı. Onlar baş belalarıydı ama karşılaştırmak gerekirse Mordred daha tehlikeliydi.

Aeval bir süre bekledikten sonra Morgaine'e döndü. Neler konuştuklarını duymadım ama Morgaine bana düşmanca bir bakış attı.

Titania boğazını temizleyip bana yaklaşmamı işaret etti. Onların içinde bulunduğu mührün içine girip girmemeye karar veremeyerek yaklaştım. Işığın ve Sabahın Kraliçesi tereddüt ettiğimi anlayıp içinde olduğu yıldızı gösterdi. "İçeri girebilirsin."

Pentagramın çevresinde sessizce dolaşıp saat yönünde akan germen harflerinin oluşturduğu girişe geldim. Sembolün ilk çemberinin içine girdim. Bir enerji akımı kapladı içimi. Bu hissin verdiği zevkle nefesimi tuttum. Çember beni içine çekiyordu. Eğer davetsiz girseydim küle dönene kadar yanardım.

Sırayı takip ettikçe onların durduğu merkeze kadar geldim. Aeval gülümseyerek selamladı beni. "Camille, hoş geldin, evlat."

Tedbirli bir şekilde yanlarına geçtim. Aeval kollarını bana dolayıp daha da yakınına çekti. Nefesimi tutarak neler olacağını beklemeye koyuldum. Gölge ve Gecenin Kraliçesi bu tarz gösterilerde bulunmazdı genellikle. İyi bir zamanın-

da olmalıydı ya da korkunç bir hafta geçirdiğim için bana iyi davranıyordu.

Aeval ile Titania arasında duran adam bana döndü, yüzünde kurnaz bir gülüş vardı. Adamla ilgili bir şeyler bana tanıdık geliyordu. Ay ışığı kadar solgun, omuzlarına dökülen mavi-siyah saçlı, koyu renk gözlü bir adamdı. Dudakları kiraz gibiydi. Kırmızı ruj sürmüştü değil, doğal bir kırmızılıktı onun. Trillian boylarında olmalıydı ama aşırı uzun değildi. Güçlü, kaslı bir yapısı vardı. Üzerinde siyah deri pantolon, göğüs kıllarını gösteren yakası açık beyaz bir gömlek vardı. Boynuna altınla gümüş renkli zincirler takmıştı. Üzerindeki siyah yelek de çakma korsan görüntüsünü pekiştiriyordu. Ama bir şekilde başarıyordu.

Aeval önce adama, sonra bana baktı. “Camille, bu geceki eğitiminden önce konuşmamız gereken birkaç konu var. Önemli konuları burada, aramızda ajan yokken konuşmakta fayda var.”

Eyvah! Bu iyiye alamet değildi. Ne söyleyeceğimi bilemeden bekledim.

“Seni Bran’le tanıştırayım. Bran, bu Rahibe Camille te Maria, Camille D’Artigo.”

Selamlaşmak için elimi uzattım. Ancak tokalaşacağı yerde elimi dudaklarına götürüp öptü. Ardından avcumu açıp bileğimden öptü. Öperken de hafifçe ısırdı. İçimde bir açlık hissi oluştu. Havuzda hissettiğim güçlü tutkular tam etkiyle yeniden belirdi. Nefesimi bırakmadan önce kendimi toparladım. Kaba olmamaya çalışarak elimi olabildiğince hızlı bir şekilde çektim.

“Tanıştığıma memnun oldum.” Kim olduğuna dair hâlâ en ufak bir fikrim yoktu ama içimden bir ses onu tanıdığımı söylüyor, enerjisi bana tanıdık geliyordu.

Titania bakışlarımı yakaladı. “Aeval, Bran’ın Kuzgun Anne ile Siyah Tekboynuzlu At’ın oğlu olduğunu söylemeyi unuttu.”

Kuzgun Anne. Siyah Tekboynuzlu At...

Hiçbir şey söyleyemeden Bran’e döndüm, yüzüne dikkatle baktım. Babasını ben öldürmüştüm, o yaşayabilsin diye Siyah Tekboynuzlu At’ı kurban etmiştim.

Kuzgun Anne, Doğanın Hanımefendileri’nden biriydi. Sürekli benim leydimin gücünü çalmaya çalışıyordu. Kuzgun Anne, gümüşü ayla Anne Ay tarafından yönetilen, onun parıldayan büyüsünü kıskanıyordu. Aramızdaki dengesiz ilişkiyi açıklamanın kolay yolu yoktu.

Bran bakışlarımı yakalayınca dudakları büzüldü. Uzanıp bir kez daha elimi tuttu. Bunun nereye varacağını bilmediğim için elimi çekmek istedim ama aksine karar verdim. Elimi çekmem kabalık olabilirdi. Araya girmesini umarak Aeval’e baktım ama onun da durumla ilgisi yok gibiydi.

Bran’in elleri benimkilerin üzerinde ateş gibiydi. Emin olduğum bir şey vardı, o da Bran’in küçümsenemez bir gücü olduğuydu. Bana dokunması bile içimde bir kıpırtı oluşturuyor, kolumdan yukarı binlerce iğne batmış gibi hissediyordum. Gözleri buz gibi bir ışıkla parlıyordu.

“Demek babamı kurban eden rahibe sensin.”

İşte! Benimle oynuyor mu yoksa doğal tavrı mı bu hâlâ anlayamıyordum.

“Başka şansım yoktu. Bu benim kaderimdi. Ayrıca baban yeniden doğabilmek için beni seçmişti.” Aslında şöyle söylemek istiyordum: *Bak dostum, bunu kabullensen iyi olur. Zaten çok garip bir durumdayız, daha da garipleştirmeyelim.* Ama bunları söyleyebileceğim bir ortam yoktu. Açıksözlü biri olsam da politik davranmak zorunda kalabiliyordum.

Elini çekerken tırnaklarıyla elimi taradı, neredeyse derimi yırtacaktı ama sert değildi. “Biliyorum. Annem senin hakkında çok şey anlattı. O... senden çok etkilenmiş.”

Kolumdaki izlere baktım, uzun beyaz çizgiler vardı ama ona kızacak kadar değillerdi. Aeval’e bakınca beni denediğini, tepkimi beklediğini fark ettim. Ne istiyordu ya da ne bekliyordu bilmiyordum. Kendimi toparlayıp omuzlarımı dikleştirdim.

“Benimle bir sorunun varsa şimdi açığa kavuşturalım. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama belli ki bazı sebepleri var. Zaman değişiyor, sanırım birlikte çalışmak zorunda kalacağız. O yüzden bir sorunun varsa ya da babanın emrettiği şeyi yaptığım için bana öfkeliysen şimdi söyle.” Gözlerimi kaçırmadan yüzüne baktım, başka bir yere çekmeye niyetim yoktu.

Güm. Güm. Güm...

“Sana kızmak mı? Hayır. Babam kendi kararını verdi. Ben daha çok annemin izindeyim. Ona çekmişim.” Sesi pürüzsüzdü, yüzünde yine kurnaz bir gülüş vardı.

Birden bir içgüdüyle Bran’ın neyinden hoşlanmadığımı ölçmeye başladım. Kolumda bıraktığı izler dışındaki dürtü-

leri gerçek değildi. Ama Bran'le ilgili rahatsız bir şey vardı, bunu anlayamıyordum.

Sonra birden fark ettim. Onun içini okuyamıyordum. Pek çok kişiyi bu şekilde anlayabilirdim.

Onu çözemediğim için güvenip güvenmeyeceğimi de bilemiyordum. Bu adam sinirlerimi bozuyordu. *Adam* demek bile doğru değildi. Ne yani şimdi bu, Doğanın Hanımefendileri'nden biriyle Dahns Tekboynuzlu Atlarının Efendisi'nin oğlu muydu? Ne güç ama! Ne karmaşık güç!

“O zaman sorun yok?” Aeval yüzündeki hafif gülümsemeyle onayladı. “Bran, TLO askerlerini eğitmek için burada. O bir büyücü, aynı zamanda yumruk yumruğa dövüşme uzmanı. İhtiyacımız olduğu takdirde dümeni o kontrol edecek.”

Etrafımda dönüp yüzüne baktım. Yok artık! Mücadelemizden Kuzgun Anne'ye bahsetmiş olamazdı. Karşı çıkmak için ağzımı açtım ki Aeval'in suratındaki ifadeyi görünce sustum.

Kuzgun Anne ile Siyah Tekboynuzlu At'ın Gölge Kanat'ı bilmemesi bir mucize olurdu bundan sonra. Söyleyeceklerimi yutkunup beşe kadar saydım. Derin nefes alıp bıraktım. Politika berbat bir şeydi, özellikle de kuralları ben koymadığım zaman.

“Anladım.” Başka bir şey söyleyebilecek durumda değildim.

“*Sen de Bran ile Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi ve ÖDHA arasındaki bağlantıyı sağlayacaksın.*” Yeniden buz gibi bir gülümsemeyle karşı çıkmamı engelledi.

Bir kez daha söyleyeceklerimi yutup olabildiğince kibar bir şekilde karşılık verdim. “Nasıl isterseniz.” Kahretsin! İstemesem de istemesem de Bran’le bir arada olmak zorundaydım. Üstelik şimdilik kesinlikle istemiyordum. Bran’e döndüm. “Önümüzdeki birkaç gün içinde konuşup her şeyi açığa çıkarırız.” *Oyunu bizim kurallarımıza göre oynuyoruz, ayağını denk alsan iyi olur.*

“Heyecanla bekliyorum.” Sesi bir kez daha pürüzsüz çıktı, gözleri parladı. Ah, bu adam büyük bir sorundu. Ama çekici bir sorun. Beni köşeye kısıtıyordu, eminim kız kardeşlerim de aynı şeyi hissedirdi. Sürekli büyüyen dünyamızın bu küçük kısımlarını ancak doğru bir planla sorunsuz hale getirebilirdik.

Titania’ya baktım. Çok rahat görünmüyordu, aynı şekilde Morgaine de bariz bir şekilde öfkeliydi. Canını sıkıyordu neydi acaba? Bran’e, koltuğuna göz dikmiş gibi bakıyordu.

Tabii ya! Canını sıkı, sahip olduğu pozisyondur. Hiç kuşku yok ki TLO askerlerinin başına Mordred’i getirmek istiyordu. Aeval ile Titania ise hiç oralı değillerdi.

Titania boğazını temizleyip ona dönmemi istedi. “Giriş kısmı bitti sanırım. Camille, akşamki eğitimine başlamadan önce konuşmamız gereken bir konu daha var.”

Demek ki eğlence yeni başlıyordu! Akşam için biriktirdiğim enerji yok olup gitmek üzereydi. Uzun uzun iç geçirdim. Aeval, içinde bulunduğum sıkıntıyı anlamış olacak ki uzanıp çenemi okşadı.

“Sabırlı ol.”

Bran kıkırdayınca Aeval sert bir şekilde döndü. “*Bu kadarı yeter. Şu anda benim krallığımdasın, ailen her kim olursa olsun kurallara uygun davranacaksın.*”

“Tabii leydim.” Bran dudaklarını birbirine bastırıp hiç de mutlu olmayan bir şekilde hafifçe başını eğdi. Hakkımın korunmasının verdiği gururla keyifli bir şekilde gülümsedim.

“Az önce söylediğim gibi bir sorunumuz var, bunu çözmek istiyoruz. Bizim başarabileceğimiz bir şey değil. Daha önce aramızda geçen konuşmalar yüzünden, inanıyorum ki, siz daha fazla bilgi edinebilirsiniz.”

“Biz derken; kız kardeşlerimle ben mi yoksa sadece ben mi?”

“Sen ve kız kardeşlerin. Sizin araştırmalarınız bu konuda bize daha fazla yardımcı olacak.” Aeval kollarını göğsünde birleştirdi. Önce Bran’e, ardından bana baktı. Gözlerinde bir anlığına şüphe olduğunu gördüm ama Aeval başını iki yana salladı. “Soylularımızdan biri, Lord Faerman, iki gün önce bize geldi. Karısı kaçmış, görünüşe göre bir tarikat tarafından beyni yıkanmış. Bu tarikat da Aleksais Medyumluk Ağı. Faerman karısını geri istiyor.”

Ne demek istediği çok açıktı. *Kadını getirin. Canlı bir şekilde.* “Adı ne? Nasıl olmuş?”

Aeval başını yana eğip uzun tırnağıyla yanağına vurmaya başladı. “Adı Syringa. Bir arkadaşına iyilik olsun diye AMA toplantısına gitmiş. Faerman’ın söylediğine göre, karısının bu tarz bir şeyle ilgisi yokmuş, arkadaşı Shirley yalnız gidemediği için ona eşlik etmiş. Bu geçen hafta olmuş. O gece de kadın ortadan kaybolmuş. Shirley de kaybolmuş tabii.”

Syringa mı? Bu leylak ağacının adıydı.

“*Syringa* bir orman perisi mi?” Orman perileri asla bir insan grubuyla kaçmazdı. İnsanlara tahammül bile edemezlerdi hatta. Tıpkı diğer ağaçlık perileri, orman ruhları gibi. Iris gibi ev perileri ise insanlarla birlikte olmaktan hoşlanır, kolaylıkla aile kurabilirlerdi. Ama Dünya Tarafı Orman Perileri? Hiç zannetmiyorum.

“Pek sayılmaz. Ama evet, soyunda orman perileri var. *Syringa* insan soyunun lanetli olduğunu düşünmüyor, eğer öğrenmek istediğin buysa. Ama ailesiyle evini bırakıp kaçmak isteyeceğine inanmıyorum. Kocasını çok seviyor. Onu bulup ait olduğu yere getirirseniz çok minnettar oluruz.”

İsteğinin bir rica değil, emir olduğunu biliyordum. “Nasıl isterseniz leydim.” Aslında bu durum benim de işime yarayabilirdi çünkü kılık değiştirip içlerine sızmak zorundaydım. “Elimizden geleni yaparız. Ama birkaç güne ihtiyacımız var.”

“Nasıl isterseniz. Lord Faerman’dan sabırlı olmasını isteyeceğim.” Böylece pentagramın tam ortasına geçti. “Şimdi Titania, Morgaine ile Bran’e saraya giderken eşlik edebilirsiniz umarım.”

Bran beni selamladı. “Şimdilik hoşça kalın, sevgili rahibem.”

Bir süre gözlerine baktım. Numarasını anlamıştım, pürüzsüz bir sesle dayanılmaz şeytani bakışlar. “Haklısın. Şimdilik.”

Morgaine bir kez daha kötü gözlerle yüzüme baktı, ardından Titania’yla birlikte Bran’i pentagramdan çıkarıp saraya giden yola ilerlediler. Aeval hepsinin gözden kaybolmasını bekledi.

Derin bir nefes aldım. Titania'yı seviyordum ama pek ortak noktamız yoktu. Diğer ikisi olmadan da başa çıkabilirdim. Pilim bitmişti, üstelik önümde zorlu bir ayın vardı.

Aeval pentagramın ortasına gelip önünde diz çökmemi istedi. İsteğini hemen yerine getirdim. Çocukluğumda öğrendiğim bir şeydi bu: Öğretmenin senden bir şey yapmanı isterse hemen yap. Kuralları sorgulayabilirdin ama yine de yerine getirmek zorundaydın.

Ben önüne çökerken o da cebinden küçük bir şişe çıkardı. Dudaklarımı parmaklarıyla okşadı. Dudaklarımı aralamamla şişeden bir iki damla boşalttı.

Yutkundum. Boğazımdan aşağı bir ateş yayıldı, beni yakmaya başladı. İçimde enerji yükselirken sersemledim. Kaslarım güçlendi, zihnim tazelendi. Gökyüzüne bakarak bulutların aralandığını, yıldızların parıldayan ışıklarını yansıttığını gördüm.

Yıldızların güzelliğine kapılıp kollarımı uzattım, onlara ulaşmak istiyordum. Neredeyse dolunay olan ay, geceyi izliyordu. Hangi boyutta olursa olsun Anne Ay'ın gücü her zaman yerindeydi.

Aeval sessizliğini sürdürüyordu, yüzündeki ciddi ifadenin yerini içten bir gülümseme aldı. Tırnaklarını benim tırnaklarıma geçirip ellerini sımsıkı kapattı. Onun cezbedici, kıpırtılı gücü beni de sardı. Bir kez daha günün bütün yorgunluğunu sildiğimi, yeniden enerjiyle dolduğumu hissettim.

Gülerek elini sıktım. Başıyla onaylayıp elimi bıraktıktan sonra bir adım geriledi. Bana da ayağa kalkmamı işaret

etti. Ayağa kalkmamı bekledikten sonra Aeval, pentagramın mum yaktığı her köşesine yürüyüp dua etti.

“Toprak perileri, gecenin hâkimi, içine çek, merkezin yap bu kutsal ayini.”

Ayaklarımızın altındaki toprak yerinden oynadı, topraktan gelen enerji ikimizi de kapladığında ayinimiz başlamış oldu. Aeval bir süre bekledi, ardından bir sonraki adımı işaret etti. Çemberin dışına çıktık. Hava için bir mum da orada yakılmıştı.

“Hava perileri, gecenin hâkimi, yukarı yükselt bu kutsal ayini.”

Sözcükler oldukça basitti ama Aeval konuşurken içimi bir ürperti kapladı, esen rüzgârda bir kahkaha duyuldu. İçtiğim iksirin verdiği enerji zihnimi hâlâ taze tutuyordu. Her şeyi çok net bir şekilde hissedebiliyordum.

Aeval bir diğer noktaya ilerleyip kırmızı bir mum yaktı.

“Ateş perileri, gecenin hâkimi, parlak ışığınla yak bu kutsal ayini.”

Aeval’in çağrısına Elementlerin bir kez daha cevap verdiğinin ben hissettim. Tıpkı biraz önce girdiğim havuzda olduğu gibi, şimdi de içim inanılmaz bir cinsel arzuyla kıvrılıyordu. Sersemlediğimi hissettim, vajinam ıslanmış, meme uçlarım sertleşmişti. Hafif esen meltem, binlerce sıcak parmak dokunuşu hissi veriyordu.

Aeval dördüncü noktaya ilerledi, orada da mavi bir mum yaktı.

“Su perileri, gecenin hâkimi, yıka ve temizle bu kutsal ayini.”

Bir dalga gürledi, yükselip üzerimden aktığını hissediyordum. Bu görünmeyen his o kadar güçlüydü ki düşmemek için kendimi zor tutuyordum. Su, bedenimle ruhumu temizleyip beni bütün endişelerimden, sorunlarımdan arındırırken kendimi daha güçlü, daha uzun, olanlara daha çok odaklanmış hissediyordum.

Aeval pentagramın ortasına siyah bir mum yakarak fısıldamaya başladı. Sesi uzak, soluktu.

“Evrensel dansın perileri, bütün kutsallığını getirin bu ayine.”

Aeval’in duası meltemle yankılanırken ben uzun bir tünele giriş yaptım. İçe doğru, kendi benliğime, her şeyin gerçektü, canlı olduğu yere yavaşça ilerledim. Sokak lambaları daha derin, yıldızlar daha parlak olmaya başladı. Ağaçların kokusu canlandı, doğa bir karnaval havasına dönüşene dek büyümeye devam etti.

Son olarak Aeval gümüş rengi bir mum yakıp siyahın yanına yerleştirdi, öbür yanma da altın renkli bir mum yaktı. Ellerini havaya kaldırıp hilal şeklindeki aya döndü. Sesi yüzünde inliyordu.

“Toprak, Hava, Ateş ile Su üzerinden parlak ışığını eksik etmeyen Anne Ay, rahibeni kabul et. Camille’i, kutsanmış kızını, şimdi al. Boynuzların Efendisi, Toprak Baba, Korumamız, Kollayıcımız, Ağabeyimiz, yeni rahibinizi, Sevgili Leydimizin Âşığını çağırın.”

Anne Ay omuzlarıma ulaşmak için aşağı inerken ormanın ilerisinde birini gördüm. Görebildiğim kadarıyla bir erkekti,

bir rahip ışığında parılıyordu. Bir Tanrı gibi. Üstelik o, *benimdi*. Benim olduğunu biliyordum. Olduğum yere üzerimdeki kimonoyu düşürdüm. Bana doğru yaklaşırken elbisemden kurtuldum. Aeval'i unutmuştum, ayini de unutmuştum. Düşünebildiğim tek şey, birazdan olacaklar için üzerimdeki-lerden kurtulmam gerektiği-ydi.

Ay ışığında yıkandığım bir çıplaklıkla onu bekledim. Hafıfça sola ilerledim.

Yönlendirdiğim şekilde ilerledi, ben de yavaşça halkadan çıktım. Gülerek elimle yanıma gelmesini işaret ettim. Onu arzuluyordum ama önce hak etmesi gerektiğini biliyordum. Hakkını veremeyen kimse benden bir istekte bulunamazdı. Bu, Tanrılar için de ölümlüler için de geçerliydi. Benimle karşı karşıya gelip istediğini elde etmek için mücadele etmeliydi.

Pentagramdan dışarı çıktım, rüzgârı topuklarımda hissediyordum. Gırtlaktan gelen güçlü bir kahkaha attı. İçimden bir ses bu gülüşü tanıdığımı söylüyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum. Çünkü onun bir adı yoktu, benim de yoktu. Burada sadece kadınla erkektik, Tanrı'yla Tanrıça'ydı, evrenin mükemmel uyumunda dans eden zıtlıklardık. Birbirimizi mıknatıs gibi çekiyorduk. Ama o bana yaklaştıkça ben de ondan uzaklaştım.

Onu hâlâ göremiyordum çünkü üzerinde kara bir pelerin vardı, içini göremediğim bir peçe takmıştı. Ondan korkmuyordum. O, benim eşimdi. Seçilmiş Kişi'ydi. Ben, bense güçlü kraliçeydim. Unvanına layık olmak istiyorsa karşıma çıkıp beni buna ikna etmeliydi. O zaman içeri girmesine, ge-

cenin büyüüne kapılmasına izin verirdim. O zaman kutsanmış olabilir, benim kutsal ışığım la seksten yararlanabilirdi.

Durduğu anda yüzündeki gülümseme soldu, gözleri beni süzmeye başladı. Ben de durdum, omuzlarımı dikleştirdim. Saçlarım rüzgârda salınıyordu. Ardından havamız değişti, artık atağa geçmeye başladı. Pentagramın merkezine geçtim.

“Vücudumun tadına bakmak istiyorsan hak etmelisin. Orman Kralı olmak istiyorsan buna layık olduğunu göstermelisin.” İçimin derinliklerinden gelen sesim ormanda yankılandı.

“Seni temin ederim.” Kısık sesle konuşmasına rağmen yine de içimde çınladı. “Mücadeleyi adlandıralım.”

Eskiden olduğu gibi üç testten geçmek zorundaydı. Kendime engel olamadan konuştum. “Şeytan mücadelesi.”

“Öyle olsun.” Sesi korkunç bir tonla çınılıyordu.

Neden yaptığımı bilmeden elimi kaldırdım. Tek bildiğim, bunu yapmak zorunda olduğumdu. O esnada ürpertici, çok güzel bir kadın belirdi. Bir Japondur. Şeytan ırkından olduğunu düşündüm. Adam çılgılık atarak geri çekildi. Korku dolu sesi geceyi böldü. Kadın gülererek bir mızrak kaldırdı.

Adam, ne zaman eline aldığını görmediğim kılıçla kadına saldırdı. Dövüşmeye başladılar. Mızrak ölümcül bir hamleyle kılıca çarptı. Kadın oldukça sertti, elinden gelse adamı oracıkta öldürecek. Yüzünde açlıkla tutku görünüyordu. Ağzını açtığında inci gibi parlayan sivri dişlerini gördüm. Uçlarında kan damlaları vardı.

Kadın, üzerine atlayıp adamın elindeki kılıcı düşürme-

yi başardı. Adam bir çığlık kopardı ama son anda kadının elinden kurtulup arkasına geçmeyi başardı. Elindeki mızrağı kavrayıp gözünü kırpmadan, tereddüt etmeden kadının göğsüne sapladı. Bir çığlık koparan kadın tozla küle dönüşüp ortadan kayboldu.

Bana döndüğü zaman bile adamın yüzünü göremiyordum. Elini kaldırıp beni selamladı.

“Bir,” dedi.

Kendimden iyice geçmiştim artık. Bir kez daha neden olduğunu bilmeden elimi kaldırdım. Ayınlerde, büyü etkisini işte böyle gösterirdi. Ben de onun gücüne kendimi bıraktım. Bu geceyi Anne Ay yönlendiriyordu. Ben onun maşasıydım, o kadar.

Gökyüzünde bir ışık kümesi, ışığın içinden de belli belirsiz bir figür belirdi. Üzerinde pırlanta şekillerin olduğu kıvılcıklı renkli büyük bir yılan çıktı karşımıza. Geri çekilip yılanın yolundan kaçtım. Oldukça uzun boylu olan yılan neredeyse Menolly genişliğindeydi. Yılan oynatıcısı gibi görünen adamın önüne sürünerek geçti. Adamın üzerine eğilip dilini tıslayarak dışarı çıkardı.

“Sen... demek geri döndün.” Adam elini kaldırdı. “Uzun zaman oldu...”

Yılan saldırmak için eğildi. Adam yerinden kıpırdamadan saldırıyı bekledi. *Çekil oradan*, diye bağırarak istedi ama sesim dondu. İzlemekten başka çarem yoktu. Yılan, adamın etrafına sarıldı. Onu kavrayarak içine aldı. Yüzümü buruşturup adamın çığlık atmasını, yılan tarafından kırılan

kemikleri duymayı bekledim. Bunun yerine, kollarını yılanı dolayıp bekledi. Yılan bir o tarafa bir bu tarafa kıvrıldı. Bir süre sonra adamın bağırıldığını duydum.

“Özür dilerim. Seni terk ettiğim için özür dilerim. Kaçmam gerekiyordu yoksa ikimiz de ölecektik. İnan bana, başka çarem yoktu ama geri döndüm. Yemin ederim, seni aramak için oraya geri döndüm. Ama gitmiştin.” Sustu. Pişman olduğu, üzüldüğü anlaşılıyordu.

O anda bu mücadelenin ne anlama geldiğini anladım. Bazı şeytanlar... Bazıları bize zarar vermeye çalışanlar değildi. Bazı şeytanlar, kaçtığımız ama asla geride bırakamadığımız, her zaman anılarımızda olan insanlardı. Bir adım geriledim. Bu yılan her kimi temsil ediyorsa adamın kaybettiği biri olmalıydı.

Bir süre sonra yılanın hareketleri yavaşladı, adamdan sıyrıldı. Adam yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kalmıştı. Yılan kibar bir şekilde uzanıp adamın alnının ortasına diliyle dokundu. Ardından karanlık gecede kayboldu.

Adam elini kaldırıp yılanın arkasından fısıldadı, “Güle güle.”

Bu iki kelime öyle keder, öyle acı yüklüydü ki suçluluk duygusuyla başımı öne eğdim. Acılarını hatırlamasına ben sebep olmuşum, bu hiç hoşuma gitmiyordu. Uzun saatlermiş gibi geçen kısacık sürede arkamı döndüm.

“İki.”

Döndüm. Adam bana bakıyordu. Hâlâ karanlıklar içinde olduğundan kim olduğunu çıkaramıyordum, bulanıktı.

İçimden bir ses, son mücadelesinin en zoru olacağını söylüyordu. Yıldızlara bakıp başımı salladım. Elimi bir kez daha istemsizce kaldırdım.

Ama hiçbir şey belirmedi.

Bir süre sonra bir fısıltının bana seslendiğini duydum. Tüylerim diken diken olmuş bir halde o yöne döndüm. Orada, ay ışığının altında annem duruyordu.

Maria D'Artigo. Benim en büyük kaybım, annem.

Cenazesinde üzerinde olan elbiseyi giyiyordu şimdi de. Babamın soyundan gelenler, ölülerini çıplak bir şekilde ağaç altlarına gömerlerdi. Ama tören sırasında, Gümüş Güz Şehri'nde olduğumuz için oranın kurallarına uygun davranmamız gerekiyordu. Kadın ölülere, ayın rengi olan gümüş renkli elbise giydirilirdi. Erkeklerle ise güneşi temsil eden altın renginde pantolonla gömlek giydirilirdi.

Başımı kaldırdım. Bu, *adamın* mücadelesi değil miydi? Annemin burada ne işi vardı? Ayrıca burada gerçekten ne yapıyordu?

Ama ona bakınca bütün bu düşüncelerim kayboldu. Tek düşündüğüm, ne kadar güzel olduğuydu. Pürüzsüz, açık tenliydi. Delilah'nınki gibi altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Ama gözleri kapalıydı, başındaki büyük yaradan yanaklarına kanlar süzülüyordu.

Bütün mücadeleyi bir anda unutup anneme koştum. “Anne? Anne?”

Annem gözlerini açtı. Bembeyazdı gözleri, gözbebeği yoktu, ela rengi halkaları yoktu. Ne bir samimiyet ne bir sı-

caklık vardı bana karşı. Elini kaldırıp işaretparmağıyla beni suçlamaya başladı. “Sen benim yerimi aldın. Benim hafızamı çalıp yerime geçtin.”

Sözlerinin keskinliğiyle geri çekildim. Şaşkındım. Onun yerini *almıştım* çünkü buna mecbur bırakılmıştım. Boşluğunu doldurmak için elimden geleni yapmıştım, üstelik asla onun gibi biri değilken denemiştım bunları. Söylediklerine karşı çıkmak için ağzımı açtığımda, daha önce orada olduğunu bilmediğim büyük bir öfke püskürdüm.

“*Sen bizi terk ettin.* Abıhayat Suyu’ndan içmedin. *Bizi bırakıp gittin.* Babanın sana iksir vermesini kabul etseydin hâlâ yanımızda yaşıyordun. Ama sen kalmadın, çünkü ölmeyi tercih ettin.” Sözlerim beni ürpertti. En karanlık gecelerimde bunları hissettiğimi bile bile şimdi içten içe bir suçluluk yaşıyordum. Bunları dile getirmeyi hiçbir zaman düşünmemiştim.

Annem elini indirip kollarım göğsünde bağladı. “Ben inançlarıma bağlı kalmayı tercih ettim. Babanızı çok sevdim ama ben bir insandım. İnsan kalmak istedim.”

“*Sen bir korkak* olmayı tercih ettin!” Sözlerim karanlık gecede yankılandı. Ağzımı ellerimle kapattım, söylediğim şeyden anında utanmıştım. Biricik anneme nasıl korkak diyebilirdim? Sefreh ile Öteki Dünya’ya giderek her şeyini geride bırakmıştı. Kendisine tamamen yabancı olan bir dünyada yaşamış ama yine de bizleri sevgiyle büyüttmüştü. Onu güçsüz olmakla nasıl suçlayabilirdim?

“Ben... ben...” Annem sustu, derin bir iç çekince öfke-

si yatıştı. Omuzlarını silkti. “Camille... ölmekten çok, bin yıllarca yaşamaktan korktum. Ölümün ne anlama geldiğini anlayabiliyordum. Ama bin yıllarca yaşayıp akıl sağlığımı koruyabileceğimi hiç düşünmedim. Sizin doğanızda bu vardı ama benimkinde yoktu.”

“Ama bizim sana ihtiyacımız vardı.” Artık fitil ateşlenmişti, içimdekileri açığa çıkarabilirdim. “Sana ihtiyacımız vardı. *Benim sana ihtiyacım vardı.* Çok hızlı büyümek zorunda kaldım. Senin yerini almak zorunda kaldım çünkü birimiz bunu yapmalıydık ama Delilah ile Menolly çok küçüktü. Ben onların annesi olmak zorundaydım, oysaki tek istediğim genç bir kız olmaktı. Babama gelince... o, senin ölümünü asla atlatamadı. Seni çok sevdi. Sana *tapıyordu.* Hiçbir şeyi doğru yapamadım. Senin mükemmel olduğunu durmadan hatırlattı. Ona göre ben... ben mükemmel değildim.”

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Onu incitmekten ya da benden nefret etmesinden çekinmeden içimdekileri dökmüş-tüm. “O kadar çok zaman sana ihtiyaç duydum ki. Ama sen yoktun. Ben, kız kardeşlerim için elimden geleni yapmaya çalıştım en azından. Fakat ihtiyacım olduğunda gidebileceğim, kollarımdan tutup her şeyin düzeleceğini söyleyen kimsem yoktu benim. Babam işleriyle çok meşguldü, senin yasını tutmakla da öyle meşguldü ki çocuklarının ona ihtiyacı olduğunu fark etmedi bile. Bunu bana nasıl yapabildin?”

Annem başım suçlulukla öne eğdi, böylece kavgamız bitti. “Başaramadım Camille. Geri dönüp olanları değiştiremiyorum. Kimse bunu yapamaz. Vermem gereken kararı verdim.

Ya yaşayacak ya da bırakacaktım. Ama seni üzdüğüm için çok özür dilerim. Seni ve kız kardeşlerini hep izledim. Size göz kulak olmaya çalıştım. Hiçbir zaman uzanıp size yardım edemedim ama sizi asla unutmadım. Siz fark etmeniz de etmeseniz de sizinleyim.”

Gözyaşları içinde yere çöktüm. “Sana ihtiyacım vardı. Anneme ihtiyacım vardı.”

Annem bana yaklaştı. Bedeni öyle parlaktı ki neredeyse kör olacaktım. Yanıma çöktüğünde kollarını omuzlarıma dolayıp sessizce sarıldı.

“Ağlama kızım. Çok ağır bir yükün vardı. Ama artık bırak... bütün sorumluluklarını bırakabilirsin. Çok fazla şey yüklüyorsun kendine ama artık kız kardeşlerin büyüdü. Artık onların annesi olmak zorunda değilsin. Kendin için, eşlerin için yaşamalısın. Onlara, arkadaşlarına odaklan biraz. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olduğumu, seni dinlediğimi hatırla yeter.”

Annemin yumuşak tenine başımı bastırdım. Puslu’ya dokunmak gibiydi bu. Daha önce hiç ağlamamışım gibi ağlamaya başladım. Babamın beklentilerini karşılamaya çalıştığım yıllara ağladım. Menolly’nin ölümüyle, yeniden doğmasıyla annesiz başa çıkmaya çalıştığım yıllara ağladım. Hyto beni kaçırdığında yaşadığım yalnızlığa ağladım. Uzun zaman sonra ilk defa gözyaşlarım hafıfladı. Bunca senedir boğazımda hissettiğim düğüm kayboluyordu. Hıçkırıklarımla son buldu. Başımı öne eğip geriledim.

“Özür dilerim. Bütün o söylediklerim için özür...”

“Hayır,” dedi annem. “Beni sevdiğin gibi bana kızgın olduğun gerçeğiyle de yüzleşmen gerekiyordu. Bu hislerini o kadar bastırdın ki için için yemeye başlamıştı. Seni boğuyorlardı.”

Burnumu çekerek başımı salladım. Annem ayağa kalktı, ben de yanma geçtim.

“Seni özledim.”

“Ben de seni özledim, tatlım.”

“Seni seviyorum.”

Annem yüzüme baktı, gözlerindeki ela halkaların her zaman beni izlediğine emin oldum. Gözyaşlarıyla kırpıştırdı gözlerini. “Ben de seni seviyorum. Şimdi gitmem gerek. Lütfen... ben mutluyum. Seni bekliyorum. Ama umuyorum ki bu uzun, hatta çok uzun bir bekleyiş olacak. Olması gereken bu.”

Böylece ben bir şey söyleyemeden annem dumanlı ışığa yürüyüp gözden kayboldu.

Bitkin bir halde, karanlıklar içindeki adama döndüm. “Neden annem? Neden ben? Bunun senin mücadelen olduğunu sanıyordum.”

“Benimdi. Benim mücadelem, geride kalıp en büyük kaybınla yardım almadan kendi mücadeleni vermeni izlemkti. Bu da üç etti.”

Böylece bana doğru yaklaştı. Ay ışığı yüzünü aydınlattı. *Morio*. Benim büyü partnerim. Rahibe olarak rahip eşim. Buranın kralı, ben de onun tanrıçası.

Ay ışığı bir kez daha tutkularımı harekete geçirdi. Kol-

larımı iki yana açtım. Morio, üzerindeki kimonoyu çıkarıp bana koştu. Sertleşmiş erkekliğiyle cırılçıplak bir şekilde beni kucağına alırken Anne Ay üzerimizde parıldıyordu. Korulukta öten kuşların sesleri duyuluyordu. Anne Ay ile Boynuzlu Kişi'nin kollarında durmadan, dinlenmeden bir dansa kapılmıştım, Morio da benimleydi.

9. Bölüm

Beltane geliyordu, ikimizi birden bir güç kapladı. Kral Stag hareket halindeydi, Hükümdarlığın Tanrıçası'yla birleşmeye hazırdı. Böylece kral olacaktı, bir daha hiçbir şey onları ayıramayacaktı. Anne Ay beni yüceltiyordu.

Hayatımda bir ileri bir geri gidiyordum. Bir süre Tanrıça oluyor, sonra yeniden kendi halime dönüyordum. Anne Ay güldü, onun gülüşünü kendi boğazımda hissettim. İçten gelen bir kahkahayla gülüyordum artık.

Morio'nun *youkai* benliği kendini göstermeye başlamıştı ama şeytan formundansa başının üzerinden çıkan boynuzlarla, Tanrı'dan aldığı güçle tutkulu bir şekilde gülmesini tercih ediyordum.

Geri çekilerek onu pentagramın ortasına davet ettim. Koruluğun içinden gelen bazı sesler dikkatimi çekti. Gece- nin yaratıkları olanları izlemeye gelmişti. Bir avuç yaprağın saçıldığı yere ilerledim. Pervaneler ışıldayarak başımın etrafında gezinmeye, her yeri aydınlatmaya başladı. Gece rüzgârında kanatlarını çırpıyorlar, ardından sessiz bir çağrı al-

mışlar gibi bir halka oluşturup dans ederek havada süzüldüler. Onların sessiz dansını el ele izledik, sanki sığırcıklar mırıldanıyordu.

Neşeyle, mutlulukla gülümserken Morio'ya döndüm. Bana bakıp ellerimi kaldırdı.

“Eşleştiğimiz zaman...”

“O zaman senin rahibin olacağım. Bunu hak etmek için elimden geleni yapacağım.”

İşte o zaman anladım. Bu gece, Morio'nun *kabul gece-siydi*. Hem benim hem de eşimin büyü danışmanı Anne Ay egemenliğinde benimle yan yana yürüyebilirdi artık. Morio'yu önce merkeze, ardından pentagramın her köşesinde yanan mumlara götürdüm. Mum ışıkları daha da büyüdü. Ellerini yana koyarak cırılçıplak bir şekilde durmasını, ardından diz çökmesini istedim.

Ayakuçlarını yavaşça öptüm. “Tanrıların yolundan yürüyen ayakların kutsansın. Bu yoldan hiç ayrılmayasın.”

Hafifçe ürperdi.

Dizlerini öptüm. “Tanrıların önünde diz çöken dizlerin kutsansın. Bizi korurken seni de sakın unutmasınlar.”

Morio derin bir nefes aldı, ardından yavaşça bıraktı. Ben dizlerimin üzerinde kalmaya devam ettim.

Penisiyle yumurtalıklarının hemen üstündeki kasık kemiklerini öptüm. “Tarlayı sürüp ardında izini bırak, Tanrıça'nın arzularını dindiren belin kutsansın. Her zaman erkeksi kal, Tanrıça'nın arzularına karşılık ver.”

Morio yavaşça inledi, o sırada sertleşmeye başladı. Onu

uzun uzun emme isteğime zorlukla engel oluyordum. Bunu daha sonra yapmalıydım.

Ayağa kalkıp öne eğildim. Morio'yu kalbinden öptüm. "Kalbin kutsansın. Aşkla tutkuyu Tanrıların huzurundayken daima bul."

Artık tamamen transa geçmişti. Gözleri parlamaya başladı. Dönüşeceğine dair hiçbir iz yoktu. Etrafında mor renkli bir güç akımı dolaşıyordu. Bedenine her dokunduğumda çatırdıyor, cızırdıyordu. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp tutkuyla öptüm.

"Tanrıların sesi olan dudakların kutsansın. Bu yolda daima doğruları konuş."

Böylece geri çekilip fısıldadım. "Boynuzlu Kişi seni kutsasın, sana yol göstersiz. Tanrıça seni gözetip seninle olsun. Doğanın Efendileri çağrılarına kulak versin. Büyü seni özgür, vahşi kılsın. Toprak'ı saran güç daima seninle olsun. Yolun açık, aydınlık olsun."

Morio sessizce güldü. Yüzünde tatminkâr bir ifade vardı. Bana uzandı. Kucağına yaklaşınca beni belimden kavrayıp pentagramın merkezine götürdü. Üzerindeki Tanrı gücünü hissediyordum. Tanrı'nın güçleri Morio'nun havasına karışmıştı. Omuzları dikleşmiş, ormanın doğurganlığıyla heyecanı benim kocamla, rahibimle birleşmiş, gücüyle tutkularını pekiştirmişti.

Onu kendimden geçmiş bir şekilde, bütün bedenimle arzuluyordum. Morio'yu kendime çekip dudaklarına yapıştım. Memelerimi göğsüne bastırdım, kasıklarımda onun

sertliğini hissediyordum. Sertleşmişti, güçlüydü, enerji doluydu. Ormanın hareketliliğini taşıyordu. Bahar zamanlarındaki yenilenme şimdi onun üzerindeydi.

Basit bir seksten daha fazlasını istiyordum. Ruhla bedenin birleşimiydi istediğim; onun büyüyle ve tutkusuyla benimkileri birleştirecek, iki farklı benliği bir bütün yapacak bir şeydi.

Dudaklarını boynuma indirdi. Saçlarımı geri atınca yavaşça emmeye başladı. Ardından tenimle birleşti, ısırıyor, emmiyordu. Öpücükleriyle omzumdan aşağı, göğüslerime indi.

Dizlerimizin üzerine düştük. Beni geri yatırdı, dudakları meme uçlarımdan üzerindeydi. Omzunun üzerinden karanlık gökyüzüne baktım. Yıldızlar bizim üzerimizde parlarken çimenlerle bereketli toprağın kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Çalılıkların arasından bir ses bana yalnız olmadığımı hissettirdi ama umursamadım. Güçlü bir ayınla birleşiyorduk, bütün doğa bunu izleyebilirdi.

Klitorisim yanıyordu, bacaklarımı açıp onu içime gömmek istiyordum. Morio yumuşak öpüşleriyle göbeğime indi. Ardından kasıklarımın arasına geldi. Başını kaldırıp parlayan gözleriyle bana baktı. İnemeye, o izlerken göğüslerimi okşamaya başladım. Gözlerinin ışığı iyice parlamaya başladı. Kafasını bacaklarımdan arasına sokup tutkuyla emmeye, ısırmaya başladı.

Beni gıdıklayıp kızdırmaya çalışırken güldüm, içimdeki istek büyüyordu. “Ah... dayanamıyorum, lütfen acele et. Bırak da boşalayım!”

Morio geriye yaslanıp ayaklarının üstüne oturdu, dizlerimden tutarak dengede durmaya çalıştı. “Ne dedin karıcığım?”

“Lütfen, lütfen izin ver boşalayım!” Çok yaklaşmıştım ama gülmeye engel olamıyordum. Bu istek beni deli ediyordu.

Gözlerindeki bir kıpırtıyla başını kaldırdı. “Kendini okşamayı izlemek istiyorum. Nasıl istediğini göster bana. Göster bana, Camille.”

Sesiyle, büyüleyici kokusuyla kendimden geçmiş bir şekilde ellerimi aşağı kaydardım. Bir parmağımı klitorisim için sokup yavaşça okşamaya başladım. İçim alev alev yanıyordu. Diğer elimle göğüslerimi okşuyor, meme uçlarımın üzerinde oyalanıyordum. Kalçalarımı kıvrarak vajinam üzerinde daha sert, daha hızlı hareketler yapmaya başladım. İnliyordum. Öyle sert okşadım ki zevkten çıkıp derin bir ihtiyaç boyutuna geçmiştim.

Morio sertleşen penisini avucuyla kavradı, beni izlerken sertçe sıklmaya başladı. Penisinin ucunda ilk damla göründü. Onun açlığıyla dudaklarımı yaladım. Ağzımı, kalçalarımı, içimi doldurmasını istiyordum.

Morio bu açlığımı hissedip üzerime eğildi, dizlerinin üzerindeydi. Penisi, benim beklenti içindeki ağzımı doldurdu. Daha sert, daha hızlı bir şekilde mastürbasyon yapmaya devam ettim. Dudaklarımı, penisinin etrafına sımsıkı bastırıyordum. Tuzlu denizle çayırın tadı vardı. Tutkuyla emiyordum. Kendimi boşalmanın eşiğinde buluncaya dek emmeye devam ettim. İçimde inanılmaz dalgalanmalar, büyük bir orgazm isteği vardı.

Ama henüz değil. Morio penisini ağzımdan çıkarıp üzerimde ilerledi, penisini vajinama soktu. Öyle sert ve derindi ki bütün vajinam onunla doluydu. Bir parmağı da yavaşça, ritmik bir şekilde kalçamdaydı. Bir kez daha orgazm isteğiyle dolunca çılgık attım. Bu kez daha hızlı gelmişti.

“Seni öyle bir becermek, içine öyle derin girmek istiyorum ki orada olduğumu hiç unutma istiyorum,” diye fısıldadı. “Kendini bana aç, izin ver içine gireyim, beni asla geri çevirme.”

“Asla...” Sanki gece bizim sevişme ritmimizle ilerliyordu. Rüzgâr yükseldi, tenimizi daha sert yalıyordu. Başımı kaldırdığımda pervanelerin ay hariç gökyüzünü kapladığını gördüm.

Morio var gücüyle kalçalarımın bastırıyor, her bastırıpta beni daha derin bir tutkuya sürüklüyordu. Boynuzlu Kişi’nin Morio’yu tamamen etkisi altına almış gibi bizi yönlendirdiğini hissedebiliyordum. Onun tutkusu Morio’dan bana geçiyordu. Ben de bu birliktelikten zevk alıyordum. Ben onun danışmanıydım, o da benim danışmanımdı. Ben onun karısıydım, o da benim kocamdı. Ben onun rahibesiydim, o benim rahibimdi. Tanrı bütün adamlarla bağlıydı, Tanrıça da bütün kadınlarla. Evrenin eşleşmesi bizim dansımızla gerçekleşiyordu.

Gururlu, bütün adamlarla kadınların birleşmesi anlamına gelen evrenin dansıyla bütünleşmiş bir şekilde bedenlerimizi birleştiriyor, hazzın doruğuna çıkıyorduk. Morio inanılmaz bir şekilde inledi, belimi sımsıkı kavradı. Ben yeniden

orgazm oldum. Onun orgazmıyla da bütün orman bizim tutkumuzla titredi.

Morio benden ayrılıp yere oturdu, sersemlemiş görünüyordu. Ben de oturur pozisyona geldim. Tatmin olmaktan çok daha fazlasını hissediyordum ama ben de biraz sersemlemiştim. İçimde yükselen enerji beni havalandırıyor, başımı döndürüyordu.

“Vay canına.” Morio’ya baktım. “Bu geceki ayinin bir parçası olacağını bilmiyordum. Benim beklediğim daha... daha fazla...”

“Travma yaratıcı mı?” Başını kaldırıp gülümsedi. “Benimle iletişime geçip resmi rahibin olarak seninle birleşmemi söylediler. Sonuçta birlikte büyü çalışıp ruh bağlama ritüeli tek başına yeterli değil. Sanırım Beltane büyük bir şey olacak, değil mi?”

Yavaşça başımı sallayarak kollarımı dizlerimin etrafına bağladım. Bu serin karanlığa bıraktım kendimi. “Aeval, Av için hazır olmamı söyledi. Beltane dolunayda gerçekleşecek. Vahşi Av da Sabbat gecesi sanırım. Neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyorum.”

Morio yana yaslandı, kollarını omuzlarıma doladı. Vücudunun sıcaklığı içimi ısıttı.

“Anne Ay’ın egemenliğine girdiğim ilk an Av için görevlendirildim. Ama bu çok daha büyük, zorlu, yaşadığım her şeyden daha farklı hissettiriyor. Hyto tarafından kaçı-

rıldığım zaman Anne Ay'ın beni bulması gibi hissettiriyor. Beni gökyüzüne çıkardı, bulutlarda onunla gezindim." Bu çok güzel hissettirmişti. Dünyadaki öcümü almak, onu mahvetmek için tazelendiğimi hissetmiştim.

Morio mırıldandı. "Anlıyorum."

"Anlatsana... dövuştüğün şeytan kimdi? Şu yılan... tabii geçmişine dair anlatmak istemediğın anılar değilde."

Morio durdu, ardından uzun bir nefes aldı. "Şeytan, gençken dövuştüğüm bir şeytandı. Büyüdüm, bir benliğim var ama hâlâ naifim, kolayca kandırılabilirim. Güzel bir kadın olarak karşıma çıkıp beni baştan çıkarmaya çalıştı. Bana eşlik eden biri vardı, çok inançlı bir rahipti. O kadın onu kandırıp yeminini bozdurmak istedi. Onu ele geçirdikten sonra işkenceler yapıp yoldaşımı öldürdü. Ben onu koruyamadım. Kadını tuzağı düşürüp öldürdüm ama tehlikeyi göremeyecek kadar kör olduğum için kendimi asla affetmedim."

Pişmanlık... Sesinde pişmanlık vardı. Eşlerimin sırlar sakladığını biliyordum, ben de saklıyordum. Ama Trillian'la bu konuda birbirimize karşı daha açıldık. Biz her şeyi konuşurduk. Morio geçmişi hakkında çok az şey anlatırdı. Dumanlı hakkında bildiğimden daha az şey biliyordum Morio hakkında.

"Üzüldüm." Başka bir şey söyleyemedim.

"Hayır, çok uzun zaman önceydi, geçti gitti. Ama sanırım... sanırım her zaman aklımda olacak. Ölmesine gerek yoktu. Ben daha dikkatli olsaydım o tehlikede olmazdı. Yolculuğumuz sırasında onun güvenliğinden ben sorumluydum, başarısız oldum."

Başını öne eğdi.

Öne eğilip çenesini yukarı kaldırarak öptüm. “Bazı şeyleri engelleyemeyiz. Sadece ders çıkarıp yolumuza devam ederiz. Peki... o yılan?”

Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Dudağını ısırıp başını öne eğdi. “Katliam sonunda annemlerin bütün insanları suçlamadığını, Büyükanne Coyote’nin babamı kurtarıp büyüttüğünü biliyorsun?”

“Evet. Çiçek perilerini yöneten doğa perilerinden Kimiko’yla yaşaması için göndermiş onu, değil mi?”

“Evet. Gençliğimde onu ziyarete giderdik. Onun evinde olmaktan, etrafında toplanmaktan hoşlanırdım. O zaman benim yaşımda genç bir kadınla tanıştım. İkimiz de... şey, ikimiz de gençtik. O benim ilkimdi.” Utangaç bir şekilde gülümseyerek başını öne eğdi. “Özgür ruhlu, canlı birisiydi. Ailesi onu dizginlemek istiyordu ama işe yaramıyordu. Her neyse, birlikte Kimiko’nun orada bir yaz geçirdik. Ona âşık olmuştum. O yaştaki bir genç için her bakış, her dokunuş dünyayı titretiyordu.”

Hafifçe güldüm. “Shamas ile ben gibi. Ailemiz bizi ayırmadan önce tabii.”

“Aynen.” Morio kaşlarını çattı. “Shamas’ı bu konunun dışında bırakalım olur mu? Hâlâ senin peşinde olmadığın-
dan emin değilim.”

Tartışmamak için omuzlarımı silkip dilimi ısırardım.

“Her neyse, bir gün dolaşmak için dışarı çıktık, bir mağara geldik. Orayı keşfetmek için içeri girdik. Orada büyülü

bir denizyılanı yuvası bulduk. Uçurumların, okyanusun tam dibindeydik.”

Daha önce yılanları hiç duymamıştım. “Zehirliler miydi?”

“Oldukça.” Bir süre dudaklarını birbirine bastırdı, ardından iç geçirdi. “Uzun lafın kisası, o yılanlar bizi ayırdı. Hızlılardı, güçlülerdi. Onu benden ayırmayı başardılar. Başka seçeneğim yoktu. Eğer oradan çıkmasaydım beni de öldüreceklerdi. Onu ardımda bırakmak zorundaydım. Onu sürüklerlerken attığı çığlıklar hâlâ kulağımda. Arkama baktım ama tek gördüğüm sürüklenen, kıvrılan bedenlerdi. Yardım çağırmak için eve koştum. Kimiko aramaya kendisi katıldı. Ama Yoshiko’yu bulamadık. Ona ait tek bir iz bile bulamadık. Ama o yuvayı bulup yok ettik. Öldüğünü bilsem de bütün yaz boyunca her gün oraya gidip bir şekilde kurtulmuş olmasını bekledim.”

“Peki ya ailesi? Haberi nasıl aldılar?”

Morio omuzlarını silkti. “Onlara karşı çıkıp benimle gelmesine çok öfkeleniler. Bizim birlikte olmamızı yasaklamışlardı. Onu hafızalarından çıkarıp unuttular. Yok saydılar.”

Tüylerim diken diken oldu. Bir aile nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Babamın bana yaptığını hâlâ affedebilmiş değilim, üstelik son birkaç aydır bize karşı olan hoş tavırlarına rağmen. Onun bende açtığı yara çok daha uzun zaman sonra iyileşirdi ancak.

Morio’nun elini avcumun içine alıp sımsıkı tuttum. “Kendini asla affetmedin, değil mi? Senin suçun değildi. Orada canavarların olduğunu bilemezsiniz.”

“Bilmeliydim. O bölge tehlikeli bir yerdi, Kimiko ilk git-
tiğimde dikkatli olmam için beni uyarmıştı. Benimle kaçması
için onu cesaretlendirmeseydim, Yoshiko belki de hâlâ ha-
yattaydı.” Susup başını kaldırdı. “Onu orada bırakmak, çare-
sizce hiçbir şey yapamamak... bu hissi asla unutmayacağım.
Hyto seni kaçırdığında bütün bu duygularım yeniden canlan-
dı. Hiçbir şey yapamadım. Onu durduramadım. Dışarıda bir
yerde seni beklediğini biliyorduk, buna izin verdik.” Yüzüne
baktı. Gözlerindeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

İşte orada. Pişmanlık gözlerindeydi. İki mücadelesi de,
hem şeytan hem de yılan, başarısızlığı yüzünden yaşadığı piş-
manlıkla ilgiliydi. Bende de başarısız olacağını düşünüyordu.

“Bende başarısız olmayacaksınız.” İki elini de avuçlarıma
alıp göğsüme bastırdım. “Sevgilim, dinle beni. İnsanlar ölür.
Canavarlar gerçektir. Chase’in her zaman söylediği gibi,
‘Kötü şeyler olur.’ Karşılaşacağımız trajedileri önceden tah-
min edemeyiz. O rahibi sen öldürmedin, şeytan öldürdü. Sen
kandırıldın, tuzağa düştün. Olan oldu. Yoshiko’yu da sen öl-
dürmedin, yılanlar yaptı. İkiniz de çok gençtiniz, gençliğini-
zin tutkularına yenildiniz. Aklına gelmezdi bu olanlar, onun
da gelmezdi. Bu çok normal.”

Ayağa kalkıp ellerini açtı. “Mantıklı düşününce bunu an-
lıyorum. Yine mantıklı düşününce, biz ne yaparsak yapalım,
Hyto’nun sana ulaşacağını biliyorduk. Aklımda bunu biliyo-
rum ama duygusal olarak...”

Elini tutup beni ayağa kaldırması için çektim. “Duygusal
olarak, suçluluğundan vazgeçersen kötü bir insan olacağı-

nı düşünüyorsun, değil mi?” Bu kesin bir hüküm değildi, sadece ihtimaller üzerine konuşuyordum ama neler olduğunu yavaşça çözüyordum. “Bu suçluluğu üzerinde taşımak zorunda değilsin, özellikle *de sen hatalı değilsin*. Her şeyi ardında bırakırsan kimse senin için kötü şeyler düşünmeyecek. Suçluluk seni aşağı çeker ve zayıflatır. Bırak gitsin, sevgilim. Seni suçlamıyorum. Yoshiko’yla rahip arkadaşın; onlar artık çok geride kaldılar.”

Derin bir nefes alıp onayladı. “Haklı olduğunu biliyorum.”

“O zaman söyle. Senin hatan olmadığını söyle bana.” Bazen sesli söylemek çok işe yarıyordu.

Omuzlarını dikleştirdi, olduğundan daha uzun göründü. “Biliyor musun... bu, hayatımda yaptığım en zor şey.”

“Sen benim rahibimsin. Olabildiğince güçlü olman gerek. İlginle enerjini yaratıklara vermen gerek. Yoksa sevdiğin insanlara zarar vererek seni zayıflatırlar.”

Anne Ay bedenimden süzüldü. Gözlerimden o bakıyordu. Ben bir kenara çekilmiş onun konuşmasını dinliyor, onun Morio ile konuşmasını dinliyordum aslında. “Gücünü yeniden ispatla.”

Titreyen Morio yavaşça nefes aldı. Gözlerimin içinde Anne Ay’ın varlığını gördüğünü biliyordum.

“Pekâlâ Leydim. Ben... ölümlerden ben sorumlu değilim. Hyto’nun seni kaçırmasının sorumlusu da ben değilim. Bu olanları durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Elimden gelenin en iyisini yaptım.”

O konuşurken aydan gümüşü bir ışık benim bedenime

indi. Elimi kaldırıp ışığı Morio'nun alnına bastırdım. "Arınabilirsin."

Ürperen Morio'nun bedeninden binlerce arıyı andıran siyah bir bulut yükselerek geceye karıştı. Ormandan gelen parlak bir diğer ışık benim üzerime doğdu. Diğer elimle ışığı Morio'nun kalbine aktardım.

"Av Efendileri'nden biri ol."

Arkasındaki uzun sedir ağacının altında bir geyik belirirken Morio diz çöktü. Boynuzları gökyüzüne vahşice yükseliyordu. Öyle yaşlıydı ki boynuzları yosun bağlamıştı. Gözleri parlak kırmızıydı. Benim omuz boyuma gelecek kadar uzundu. Morio'ya yaklaştı. Öfkeyle burnundan soluyordu.

Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Morio uzanıp yaşlı geyiğe dehşet bir çığlık attıran darbe indirdi. Morio geri çekildi, o anda dünyanın durduğuna yemin edebilirim. Birden tilki formuna döndü. Geyik son sürat hızla ormana kaçtı. Morio da peşinden gitti. Endişe içinde Morio'yu takip etmek istedim ancak bir taşa takılıp sendeledim.

Orada oturup yaralı popomu iyileştirmeye çalışırken bu mücadelenin Morio'nun olduğunu anladım. Ben karışamazdım. Bu onun deneyimiydi, peşinden gitmeliydi. Akşamın serinliğinde ayın elbisemi bulup yavaşça giyindim. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde çalılığın yanına bırakılmıştı.

Ben beklerken gecenin serinliği arttı. Aeval'in nerede olduğuna dair endişelerim de artmıştı. Genelde ayinden sonra beni almak için gelirdi. Ama şimdi hiçbir yerde görünmüyordu. Morio da geri dönmemişti. Gittikçe endişelenerek

ormanlık alanda gezinmeye başladım. Acaba beklemeli miydim yoksa Morio'nun peşinden mi gitmeliydim? Aveal'i bulmam mı gerekiyordu?

Bana verilecek emirleri beklemeyi öğrenmiştim. Konu büyü yapmak olunca kendi başına hareket edemezdin. Üstelik ayinler zorlu, güçlü olurdu. Pek çok gece ayinine katılmışım. Bazen enerjimin aşırı yükseldiği, benliğimden başka hiçbir şeyin orada olmadığı zorlu testlere giriyordum son birkaç aydır.

Anne Ay'ın Öteki Dünya'daki Yüksek Rahibesi Derisa, binlerce yıl sonra Dünya Tarafı'ndaki en büyük nin ben olacağımı söylemişti. Yani önümde yıllarca sürecektir çok zorlu çalışmalar vardı.

Gece kendini iyice göstermeye başlayınca soğuk da gitgide arttı. Kuzeybatı Pasifik ılık geçen yazlarıyla biliniyordu. Şimdi sabaha karşı saat iki, sıcaklık da beş derece kadar olmalıydı. Ormanlık alana bir göz attım. Morio'yu peşinden sürükleyen geyikten hiçbir iz yoktu. Sarayın, sıcak havanın olduğu kısma baktım. Oradan da bir şey görünmüyordu. Kıpırtılar bana yalnız olmadığımı söylüyordu. Biraz kulak kesilince sokak hayvanlarının ormanlık alanda olduğunu fark ettim.

Aya baktım.

"Morio'yu bulmaya gitmeli miyim?" diye sessizce sordum. Ama Anne Ay benimle konuşmadı.

Açık arazinin etrafında gezindim. Sonra birden, kısacık bir zamanda daha fazla bekleyemeyeceğimi anladım. Asamı kaptığım gibi ormana doğru ilerledim. Morio'yla geyiğin bıraktığı izleri takip ettim.

Gecenin tutkusuyla gücü sona eriyor gibiydi. Yaklaştığını hissettim. Dikkatli bir şekilde çalılığa ilerledim. Altımdaki yeşillik sertti ama neyse ki civarımda dikenler yoktu. Eğreltiotları kocamandı. Diğer çalılar da ilerlemem konusunda zorluk çıkarıyorlardı ama hiçbiri tehlikeli görünmüyordu.

Yerde toplanmış ağaç yapraklarının altında kalan dala takıldım. Eğer asama tutunmasaydım çok fena düşecektim.

Nereye gittiler acaba? Ben Av'ın peşinden gittiğimde onu sabaha kadar kovalamıştım, en sonunda takatim kalmamıştı. Ama gökyüzünde dolunay yoktu. Tanrı acımasız, sağı solu belli olmayan biriydi; Tanrıçaların aksine. Tanrıçalar acımasız olabilirdi ama Tanrı vahşi, kaos yaratıcıydı.

“Morio? Morio!” diye bağırdım ilkin. Ama sonra iyice korkmaya başladım. Ciğerlerimden yükselen bir sesle adını haykırdın; öyle güçlü bağırdım ki sesim havaya çıkıp ağaçlarda yankılandı.

Birden yumuşak bir şeyin üzerine bastım. Bunlar ya çürümüş yaprak ya da bir zamanlar canlı olan bir şeydi. Aklima başka bir şey gelmiyordu. Ayağımı yandaki çimenlerin üzerine sürerek temizlemeye çalıştım. Eğilip neyin üstüne bastığıma baktım. Ah ne hoş, muz sümüklüböceği yuvası!

Kuzeybatı Pasifik muz sümüklüböcekleriyle ünlüydü. Bunlar, ikinci sınıf bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi görünen devasa yaratıklardı. On on beş santim boylarında, başparmağım büyüklüğündeydiler. Rengârenklerdi, üzerlerinde yeşilin ya da bazen sarının tonları vardı. Nadiren kahverengiydi. Geçtikleri yollara yumuşak bir doku bırakıyorlardı.

Ayağımı temizlemek için elimden geleni yapıp yoluma devam ettim.

Bu arazi daha önce hiç bu kadar büyük gelmemişti. Ama şimdi karanlıkta, tehlikedeysen çok daha büyük görünüyordu. Ormanda ilerlemeye çalıştım. Dümdüz gitmeye çalışıyordum ama nasıl olduysa birkaç kere dönmüştüm. Yarım saat geçtikten sonra kaybolduğumu anladım. Sesim artık çıkmıyordu. Bu kadar zaman boyunca Morio'ya seslenmiş ama bir cevap almamıştım. Sadece çalılardan gelen hışırtıları duyuyordum. Orman perileri ya da çiçek perileri bile ortalıkta yoktu.

Ayaklarım daha şimdiden ağrıyordu, üstelik onları bulma umudum da kalmamıştı. Bir çalılığın üzerine bastım. Topuğuma büyük bir diken battı. Acı hiç beklemediğim bir anda gelince büyük bir çığlık attım. Elimdeki asa yere düştü. En yakındaki ağaca yaslanıp ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Diken batan ayağımı öteki dizimin üstüne yerleştirdim. Öne eğilirken ağaçtan destek alıyordum. Dikkatle dikenini aradım.

İşte oradaydı; keskin, sağlam bir dikendi. Ayağımın derinine girmişti. Elimle yokladım, çengelli kısmı derimin içine girmişti. Dikenini çekip çıkarsam yarayı açık bırakmış olacaktım. Üstelik enfeksiyon kapmam da oldukça muhtemeldi. Ama bu pislikle yürüyemezdim de. Aksi takdirde daha derine girecekti.

Derin bir nefes aldım. Dişlerimi sıkıp tüm gücümle dikenini çektim. Başta yapamayacağımı düşündüm ama sonra yumuşak bir çıkışla derimden ayrıldı. Dikenini elimle kaldırıp

inceledim. Gerçekten oldukça keskin, büyük bir dikendi. Ne yazık ki beklediğimden daha çok kan akmasına neden oldu.

Önce onu atmak istedim ama sonra üzerine yeniden basmaktan korktum. Böylece ağacın gövdesine batırdım. Tırnaklarımla küçük bir delik açıp dikeni oraya yerleştirdim. Bir sorun çözülmüştü. Geride, çözülmesi gereken bir düzine daha vardı.

Bir sonraki iş: Ayın yaptığımız düzlüğe çıkmak için hangi yöne gideceğine karar ver. Ayın şu anki konumuna bakarak yönü belirlemeye çalıştım ama bulutlar önünü kapatıyordu. Ben dikenle meşgulken gökyüzü kapanmıştı. Şimdi gerçekten çok karanlıktı. Gözlerimin önüne tuttuğum elimi bile zar zor görüyordum.

Ayağımın hâlâ kanadığını hissediyordum.

Rahibe elbisemden bir parça koparıp ayağımı sarmayı düşündüm ama hoş olmayacağını düşünüp vazgeçtim. Onu elde edebilmek için çok uzun, çok zor çalışmalar yapmıştım. Geçerli bir sebebi olmadıkça zarar vermek istemiyordum. Belki bir balta veya keskin bıçak yarası için yırtabilirdim? Evet, bunlar geçerli sebeplerdi. Ayağıma batan diken? Pek de geçerli değildi.

Söylenerek ağaca yaslanmaya çalıştım, hâlâ ayağımın üstüne basmamak için uğraşıyordum. Pek çok çiçeği dokunarak hissedebiliyordum, akçaağacı bile. Akçaağacın büyük yaprakları vardı ama senenin bu zamanlarında henüz çiçeklenmemişlerdi. Tabii yaramı kaplayacak büyüklükteydiler. Onlara karşı herhangi bir alerjim de yoktu. Sadece yarayı

sarmak için değil, bir kalınlık oluşturmaları için birkaç yaprak birden aldım.

Şimdi de yaprakları ayağıma bağlayabilecek bir şeye ihtiyacım vardı. O anda aklıma bir fikir geldi. Muz sümüklüböceğine bastığım yere geri dönüp kalan iğrenç artıkları buldum.

Elimi hiç sürmeden yaranın etrafına buladım. Bir tutkal gibi tenimi sardı. Bu işimi görürdü. Ayağıma koca yaprağı sardığımda tutacak kadar böcek artığı sürmüştüm. Minik yapraklar da yaranın etrafına tutundu.

Geçici bandajı dikkatli bir şekilde denedim, işe yarıyordu. Ayağım hâlâ topallayacak kadar ağrıyordu ama en azından yere basabiliyordum. Şimdilik yara daha fazla kötüleşmezdi.

Artık bu koruluktan nasıl çıkacağımı çözmem gerekiyordu. Yorulmuştum, ah hem de ne yorgunluk! Üstelik hem Morio hem de kendim için endişeleniyordum. Burada büyü-lü yaratıkların ya da tuzakların olmadığını düşünüyordum ama pekâlâ dağaslanları ya da ayılar olabilirdi. Belki de şu anda buralarda geziniyorlardı.

Çok yorulmuş, üşümüştüm, artık sabrım kalmamıştı. Topallayarak bir başka ağaca doğru gidip yaslandım. O sırada kendimi bir patikada buldum

“Ah, çok şükür. Bu patika beni bir yere götürür.” Biraz daha nefeslenip beni muhtemelen Talamh Lonrach Oll’ün göbeğindeki saraya çıkaracak olan patikaya ilerledim.

Bir süre daha Morio’ya seslenmeyi sürdürdüm ama artık sesim çıkmıyordu. Ben patikada ilerledikçe gökyüzü daha da aydınlanıyordu. Acaba sabah mı oluyordu? Öyle yorul-

muştum ki ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Seks sonrası yayılan tatlı, ılık hava çoktan geçmişti. Bran'e olan sinirim bile yatışmıştı. Sadece evime gitmek, yatağıma uzanıp saatlerce uyumak istiyordum.

Bozuk dengemle ilerlerken bir süre sonra sarmaşıkların kapladığı bir duvar gördüm. Oraya otururken tırnak boyunda bazı örümceklerin yerlerinin belli olmasıyla yuvalarından fırladıklarını gördüm. Belki de oraya oturmam çok kötü bir fikir değildi. Tabii ki örümceklerin geçiş yolunda değil ama bir yere dayanmak güç veriyordu.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, son örümceğimsi yaratıkları da geride bırakıp oturabileceğim bir yer aradım. Yolun kenarındaki kayalıklardan biri oturabileceğim büyüklükteydi. Hatta uzanabilirdim bile. Kaya beni kendisine çağırıyordu. Morio hem bir tilki-cini hem de ejderhaydı. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Aveal ise beni bulmak istiyorsa haber göndermeliydi.

Bitkin bir halde kayanın üzerine oturdum. Yaslanırken derin bir nefes aldım. Patika yolda bir kayalık bulmak o kadar güzel hissettiriyordu ki... Bacaklarımla bağdaş kurup yaslandım. Ellerimi altına koyarak gökyüzünü izlemeye başladım. Yıldızlar parlıyor, gökyüzü giderek aydınlanıyordu. Bir kez daha derin derin nefes alıp gözlerimi kapadım.

Tam uykuya dalacaktım ki bir ses duydum. Kendimi doğrulmaya zorladım. Esneyerek etrafa bakındım. Bu gece burada ne çok ziyaretçi var diye düşündüm. Arkadaki koca köknarın ardından bir kadın çıktı.

Uzun boylu, etkileyici bir kadındı. Soluk teni, mavi siyah saçları, kıpkırmızı dudakları vardı. Daha önce hiç bu kadar kırmızısını görmemiştim. Göğüsleri, giydiği korsenin üzerinden fazlasıyla taşıyordu. Cilveli bir şekilde güldü.

“Yeniden karşılaştık Camille. Oğlumla tanıştın, değil mi?”

İşte o zaman Talamh Lonrach Oll’de yalnız kalmam gerektiğini anladım. Çünkü oğlu Bran’i Aeval çağırrsa da annesini buraya davet etmezdi.

Oturduğum yerde iyice, dikkatli bir şekilde doğruldum. Acaba şimdi neler olacaktı? Onunla daha önce hiç tek kalmamıştım, kalmak da istemiyordum. Çünkü kötü niyetli ol-
sun olmasın, Anne Kuzgun beni çok korkutuyordu.

10. Bölüm

Kuzgun Anne karşımda durmuş, sol kolunu göğsünde tutup sağ dirseğini kavrarken, sağ eliyle de çenesini ovuyordu. Bana baktı, bir şey bekliyordu.

Ne yapmam gerektiğinden emin olmayarak kayalığın kenarına süzülüp ayaklarımı yere uzattım. Oyun oynayamayacak kadar yorgundum ama yine de dikkatli olmalıydım. Kuzgun Anne en büyük entrikacılardan biriydi. Ayrıca ölümsüzdü. Kara Boynuz'un yoldaşığı, bu nedenle ona saygı göstermem gerekiyordu. Ama benim üzerimde gücü olduğunu gösteren herhangi bir şey de söylemek istemiyordum. Kuzgun Anne, daha önce onun yanma Darkynwyrd'a taşınıp krallığına geçmemi istediğini belirtmişti, bu da benim en son isteyeceğim şeydi.

Şüpheli olduğun zaman bir şey söylememen gerekir. Ağzımı kapatıp esnedim.

“Yorgunsun, değil mi Ay Cadısı? Yorgunsun, güçsüzsün belki de. Ah, kusuruma bakma.” Muzip bir şekilde gülümse-di. “*Rahibe* Camille demem gerekirdi.”

Onda Bran’i görebiliyordum, gerçekten annesinin oğluydu. Kuzgun Anne ile Siyah Tekboynuzlu At’ın nasıl üreyebildiğine dair bir görüntü canlandırmaya çalıştım zihnimde. Ama bazı olasılıklar gözümü korkuttu. İkisinin de ölümsüz olduğunu düşünürsek, nasıl gerçekleştiğini bilmek istemiyordum açıkçası.

Başımı evet anlamında salladım. “Evet, yorgunum. Saraya dönüş yolunu bulmaya çalışıyorum.” Kaybolduğumu kabullenmekten nefret ediyordum ama tükendiğim çok açıktı; bu nedenle patika yoldaki bir kayalığın üzerine uzanıp kestirdiğimi düşününce her şey zaten ortadaydı.

Kuzgun Anne kıpırdadı, ellerini eteğindeki gizli ceplere yerleştirdi. Bana doğru salmarak yürüdü. Ben kayanın üzerinde oturmaya devam ediyordum. Ayağa kalkıp saygı gösterecek gücüm yoktu. Genellikle saygıda kusur etmez, hemen reverans yapardım ancak bu haldeyken? Hiç zannetmiyorum.

“Demek küçük rahibe ormanda yolunu kaybetti? Kırmızı başlık giymen gerekmiyor muydu? Bir de kırmızı pelerin, değil mi?” Güçlü bir kahkaha attı, kendimi Kuzgun Anne’nin kıpkırmızı dudaklarına bakarken buldum. Nasıl da dolgun, büyük, büyüleyiciydiler!

Yanıma gelip tepeden bana baktı. Kuzgun Anne hayattan daha inanılmaz uzun, daha büyüktü. Tuhaf bir şekilde fazla canlıydı. O yüzüme böyle bakarken sabit kalabilmek için çabalıyordum.

“Ah, canım benim. Sevgili Camille, Anne Ay kendi hizmetine hep çok iyileri tercih eder. Oğlumla tanıştın. Sana

sunduğum teklif hâlâ geçerli. Gel, bana katıl. Oğlum da sana *katılmaktan* memnun olacak. Ejderhalarla tilkiler iyidir, evet, ama onlar bizim sihir dünyamıza ait değiller. Tabii ki çekici olanı yanında getirebilirsin. Svartanlar Darkynwyrd'da hoş karşılanır.”

İç geçirdim. Her karşılaşmamızda beni baştan çıkarmayı deneyecek miydi? Ayrıca Bran'ın bana *katılması* fikri beni deli ediyordu. Ama... Oğlunu hiç çekici bulmadığımı söylemek şu an hoş olmazdı. Yine de tiksintim kendini ele verdi.

“Anne Ay’a olan bağlılığımı biliyorsunuz. Yeni bir bağlılık için eski yeminimi bozmamı mı istiyorsunuz? Ben kaypak değilim. Yeminimden dönmem.”

Gözlerini kısıp delici bakışlarla bana baktı. Ah kahretsin! Ben ne yaptım? Derin bir nefes alıp verdi. Solucanların, toprağın, sonbaharın erken dokunuşlarının kokusunu aldım. Sabahın ışıkları belirmeye başlarken ayaklarıma odaklanmaya çalışıp gözlerimi kırıştırdım.

“Gün ışığı yakında kendini gösterir,” dedi Kuzgun Anne. Sesi keskin ve sertti.

“Şey, evet. Öyle görünüyor.” Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sadece söylediklerini onayladım. Sabah olmak üzereydi. Menolly uyumaya hazırlanıyor olmalıydı. Morio birazdan ortaya çıkmazsa gerçekten kafayı yiyecektim. Tabii, Kuzgun Anne benim küstahlığımı cezalandırmak istemezse.

Ama bir süre tepeden bana baktıktan sonra başını gökyüzüne çevirip güldü. “Ah tatlım, sen tam bir merak konusun. Öyle olsun bakalım. Madem beni çevirdin, o zaman

ben de hayal kırıklığımı içime gömüp seni sevgili Aeval'nin yanına götürecek yolu göstermeliyim. Bir gün, genç cadı, kaderinin benimkiyle birleştiğini düşünürsen, benim karanlık ormanımın güzelliğine katıl. O zaman, parıldayan yıldızların altında gece boyunca dans edebilirsin.”

Geriledi. “Sana yolu göstereyim. Beni takip et.”

“Yaralıyım. Hızlı yürüyemem.” Bir kez daha güçsüzlüğümü kabullenmek istemiyordum ama başka yolu yoktu. Teklifini kabul etmemi istiyordu ama onu tamamen geri çevirmemin imkânı yoktu. Özellikle de kaybolmuşken.

“Yaralandın mı, canım? Ay'ın Kızı'nı kim yaralayabilir?”

“Ayağım. Büyük bir diken kesti.” Ayağımı kaldırıp yapıştırdığım yaprakların ardındaki yarayı gösterdim.

Kuzgun Anne bir süre ayağıma baktı, güldü mü yoksa kızdı mı anlamadım. Biraz sonra iç geçirdi. “Pekâlâ. Madem kuzgunla koşamıyorsun o zaman kuzgun seninle koşar.” Bir adım öne çıkıp beni sarmaya hazırlandı.

Kuzgun Anne'nin beni bu şekilde tutması ürkütüyordu ama daha beni kolları arasına almamıştı ki önümüzdeki çalılar ayrıldı, vahşi ormandan Morio çıktı.

“Karımla ben ilgilenirim.” İnsan formuna bürünmüştü, kızarıklıkla çizikleri vardı. Ama oldukça sağlıklı duruyordu.

Kuzgun Anne burnundan soludu ama beni bıraktı. “Görünüşe göre şeytan prensin, seni *büyük, kötü kuzgundan* kurtarmak için geri döndü. Ah, tilki-cini, düşüncelerine rağmen karına benden zarar gelmez. Ona yardım et. Çok yorgun,

zavallı yaralı ayağı yüzünden acı çekiyor.”

Morio sessizce aramıza girdi, Kuzgun Anne kötü gözlerle Morio’yu süzdü. “Seni uyarayım, tilki-cini. Beni düşman belleme. Sevgilin tehlikede değil. Eğer kabalaşırsan hayatın boyunca buna pişman olursun.”

Neyse ki Morio cevap vermedi. Kolunu tutup sessiz kalması için yüzüne baktım.

“Dilini mi yuttun? Belki de böylesi daha iyidir.” Kuzgun Anne bana döndü. “Canım, seninle yeniden karşılaşacağız. Aeval’e selamlarımı ilet. Anne Ay’a da kızına iyi bakmasını söyle. Yoksa seve seve anne rolü oynayacak birileri muhakkak bulunur.” Sözü bitirdikten sonra gözleri kör eden bir ışık parladı. Gözümü açtığımda havalanan bir kuzgun gördüm. Üç şiddetli ötüştten sonra gökyüzünde kaybolup doğruya doğru kanat çırpı.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Morio bana dönerek. “Öteki Dünya’ya ait olduğunu düşünüyordum.”

“Doğanın Efendileri ve Kraliçeleri istedikleri yerlere gidebilir. Sen de biliyorsun. Onlar için kapılar, âlemler yoktur. Bu arada hangi cehennemdeydin? Bütün gece seni aradım.” Ayağımı gösterdim. “Ayağıma diken battı. Antibiyotik ya da iyileştirici bir iksirle bandaj olmadan yürüyemiyorum.”

Ayağımdaki yarayı inceledi. “Sevgilim, özür dilerim ama Boynuzlu Kişi beni bütün gece ormanda koşturdu. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Doğada özümü buldum.”

Kaşlarımı çattım. “Yardımcın nerede? Kurukafa olmadan dönüşemezsin. Nereye kayboldu?”

Morio başını iki yana salladı. “Bana yardım etmesi gerekiyordu. Kurukafa çantamda, sarayın yakınındaki kulübede.”

İşte bu tuhaftı ama nihayetinde Boynuzlu Kişi’yle konuşuyordu. Yani Tanrılarla dans ederken her şey mümkündü. “Neredeyiz? Seni ararken kayboldum.”

“Bu patikada mı? Burası doğrudan ön kapılara çıkıyor. Talamh Lonrach Oll’ün en doğu tarafından geliyor. Peri Krallığı’na çok yakın.” Gülümsedi. “Neredeyse gelmişsin.” Durup dikkatle bana baktı. “İyi misin?”

Ağlamama ramak kalmıştı ama neden olduğunu bilmiyordum. Başımı öne eğdim. “Yaralandığımı zannettim. Bir de çok yoruldum. Kuzgun Anne gelmeden önce dinlenmeye çalışıyordum. Onu karşımda görünce ödüm koptu.”

Morio sessizce mırıldadı, ardından gerileyip şeytan formuna döndü. “Gel, sevgilim. Daha fazla konuşma. Ağlama da. Gel, seni Aeval’in sarayına götüreceğim. Sonra eve gideceğiz.”

Beni kollarına aldı. Başımı omzuna yasladım. Maggie’yi taşır gibi kibarca kavramıştı beni. Sallanarak ilerlerken gözlerim kapandı. Kapıya yaklaşmadan önce tilki-cini kocamın kollarında uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda, üzerime geniş bir elbise geçirilmişti, arabaydık. Morio kullanıyordu. Uzanıp alnıma düşen saç düzeltip saçlarımı arkaya doğru taradı. Ayağım zonkluyordu, başımı eğip yarama baktım. Gayet güzel bir şekilde bandajlandığını gördüm.

“Şşst... konuşmaya çalışma. Aeval’in yardımcısı, adı Tanya mıydı? Hah evet, Tanya seni giydirdi, ayağmla ilgilendi. Eve gittiğimizde detaylıca konuşuruz. Ama şimdi biraz uyu. Ben araba kullanmak için iyiyim.”

Sesi gitgide azalmıştı bile. Pencereden dışarı baktığımda güneşin yükseldiğini gördüm. Kırmızı-turuncu çizgiler maviliğin üzerine düşmüştü. Pamuktan bulutlar da gökyüzünü kaplamıştı. Ben dışarıyı izlerken birlikte uçan bir sığırcık sürüsü belirdi. Devasa bir kanat gibiydiler. Onların güzelliğiyle büyülenmiş bir şekilde gözlerimi kapadım.

Arabayı park ettiğimizde kendimi zorlayıp gözlerimi açmaya çalıştım. “Beni burada bıraksan olmaz mı? Koltuklar öyle rahat ki burada uyuyabilirim.” Arabadan çıkıp odama gitmek istemiyordum.

“Hadi, Uyuyan Güzel. Iris bizi bekliyor.” Arabanın etrafında dolaşıp benim kapımı açtı.

“Ne? Neden? Sen mi aradın?” Sabahın keskin havası ciğerlerime doldu. Morio elimden tutup arabadan inmeme yardım etti. Uykulu gözlerle arabadan indim. En azından yarım saat kesintisiz uyuyabilmişim.

“Hayır, o beni aradı. Seni uyandırmak istemedim.” Sesi endişeli geliyordu.

Kahretsin. Başka sorun istemiyordum. “Lütfen acil durum olduğunu söyleme. Dün geceden sonra daha fazlasını kaldıramam. Enerjim gerçekten tükendi.” Kolumu Morio’nun boy-

nuna doladım, merdivenlere yöneldik. Ayağım zonklamasına rağmen daha iyiydi. Ormanlıkta yaşadıklarımı düşününce bu oldukça iyi durumdaydı. Tabii ki Üçlü Bela, peri dünyasının en güçlü iyileştirme iksirlerine sahipti.

“Evet, yeni bir durum var. Ama konunun üstüne hemen gitmek zorunda değiliz. Biraz dinlenmek için vaktin var. Iris derin bir uyku çekmen için bir şeyler hazırlıyor. Böylece daha hızlı bir şekilde enerjini toparlarsın.” Kapıyı açınca her zamanki gibi bir kaosla karşılaştık.

Tam neler olduğunu soracaktım ki ben daha ağzımı açmadan Iris küçük bir şişeyi ellerime tutuşturdu.

“İç şunu. Hem de hemen.” Endişeli görünüyordu. Hiçbir şey sormadan dediğini yaptım. Bana verdiği şey her neyse acı çamur gibiydi. Yüzümü buruşturdum. Neler olup bittiğini sormadan oda etrafımda dönmeye başladı. Morio’nun kollarına düşerken hatırladığım son şey, Iris’in gülümsediğiydi.

Birden bilincim açık bir şekilde uyandığımda güneşin pencereye vurduğunu gördüm. Gözlerimi kırptırıp ayağa kalktım. Hangi cehennemde olduğumu anlayamıyordum. Bir süre sonra odamda olduğumu, geniş geceliğimi giydiğimi fark ettim. Saat on bir olmuştu. Yalnızca beş saat uyuma rağmen zihnim oldukça açıktı. Yataktan indiğimde bütün kaslarım tutulmuştu ama ayağım çok daha iyiydi. Eğer gerinirsem kaslarım acır ama ayağım ağrırdı. Ben de tutuk kalmayı tercih ettim.

Duş almak için ilerlerken midem bulandı. Kusmak için tam zamanında tuvalete yetiştim. Neyse ki midemde fazla bir şey yoktu. Ağzımı temizlerken aynaya baktım. Gözlerim şişmişti, yüzümün sol yanında küçük kabartılar vardı. Kahretsin, bunlar da ne? Ama kaşınmadıklarından kafama takmamaya karar verip duşa girdim. Sırtıma değen sıcak su çok iyi geldi. On dakika sonra duştan çıktım. Islanmasın diye atkuyruğu yaptığım saçlarımı açtım ve hızla odama geçtim.

Birisi benim için kıyafetlerimi hazırlamıştı. Hemen ince kumaşlı yeşil eteğimi giydim, üzerine mürdümériği korsemi geçirdim. Ardından ayakkabılarımı aradım. Bilek boyunda biten siyah botlarımı buldum. Üzerinde gümüş file vardı. Kısa topukları pek tarzım değildi ama bu ayakkabılar çok hoşuma gitmişti. Daha da önemlisi, içinde jel tabanlık vardı. Elimde olan en rahat botlar bunlardı. Sonunda makyajımı da yapıp hızla aşağı indim.

Mutfağa girdiğimde Hanna, erken öğle yemeği için bir dizi sandviçle büyük bir kâse patates kızartması hazırlamıştı.

Bana içten bir şekilde gülümsedi. Hanna bizimleyken gitgide daha da güzelleşiyor, kadınlığı yavaşça ön plana çıkıyordu. “Uyandığını duydum. Acıkmış olmalısın.”

“Teşekkürler, sıra yemeğe ancak geldi. Çok acıktım.” Midem gurulduyordu. Bulantı açlığa dönüşmüştü. Salamli, çedar peynirli bir sandviçe uzandım. Sandviçi tabağıma koyduktan sonra bolca patates kızartması aldım. Böylece yemek masasına geçtim. Hanna tabağıma baktıktan sonra bana bir bardak süt doldurdu. Masaya meyve salatasını da yerleştirdi

yüksek sesle yemeğin hazır olduğunu duyurdu herkese.

Tek bir ısırıkla, bu zamana kadar yediğim en lezzetli şey olduğuna karar verdim; ya da ben fazlasıyla acıkmıştım. Delilah ile Shade geldiğinde ben bir sandviçi bitirmiş ötekine başlıyordum.

Iris arka kapıdan kafasını uzattı. Beni görünce hemen yanıma oturdu.

“Dumanlı ile Trillian Öteki Dünya’dan dönmediler mi daha?”

Iris başını iki yana salladı. “Hayır ama henüz yirmi dört saat dolmadı.”

Beni baştan aşağı süzdü. “İyi misin?”

“Uyandığımda kustum ama deliksiz bir uyku çektim. Bana ne verdin öyle? Her ne verdiysen işe yaradı, her şeyden tamamen koparak uyudum.”

Iris sevindi. “Bu nedenle onu sık sık hazırlamıyorum. Eğer bir yılda iki veya daha fazla alırsan, hem insanın zihnini bulandırıyor hem de vücuda büyük zararlar verebiliyor. Ama olanları düşününce... Biraz dinlenip olabildiğince güç kazanman gerektiğine karar verdim.”

Bu sözleri hiç hoşuma gitmedi. Diğerlerinin yüzündeki ifadeye bakınca da kötü şeyler olduğunu anladım.

“Hepiniz mutsuz görünüyorsunuz. Neler oldu? Bana da anlatın.”

“Bir sorunumuz var.” Rozurial akşam gazetesini bana uzattı. İlk sayfada iki zombi fotoğrafı, üzerinde de büyük bir manşet vardı. *ZOMBİ KİYAMETİ Mİ KOPUYOR?*

“Ah, lanet olsun.” Gazeteyi alıp yazıyı okumaya başladım. Yazı, Andy Gambit’in ucuz palavralarını hatırlatıyordu.

“Bir şekilde ortaya çıkacaktı,” dedi Morio.

“Zombilerle ghouların varlığını sonsuza dek saklayamazdık. Sonuçta vampirler bile ortaya çıktı.”

Perilerin varlığı, vampirlerin ortaya çıkması, dönüşebilenlerin çift yönlü varlığı safkan insanlar tarafından bilinirken, zombi saldırılarıyla daha pek çok sorunlu gece varlığını saklamayı bir şekilde başarmıştık. Hayalet hikâyeleri hep dolanırdı ama bu fotoğrafla her şey çığırından çıkmıştı. Mezarlıktan biri bu sabah fotoğraf çekmeyi başarmıştı.

“Başka bir mezarlık hırsızlığı mı?”

“Evet. Diğerleriyle aynı. Bu arada oraya bir göz attım, dün hırsızlığın olduğu yere de baktım. Bütün ruhlar kaybolmuş.” Vanzir omuzlarını silkti. “Gittikçe yayılıyor.”

Roz başıyla onayladı. “Chase sağa sola telefonlar ediyor. Acil durum numaraları, kapısının önünde zombi olduğunu söyleyen insanlarla doluymuş. İlk defa periler suçlanmıyor.”

“Haklısın ama vampirleri suçluyorlar.” Delilah tedirgin görünüyordu.

“Vampirleri mi? Onların bu işle ne alakası var?” Kaşlarını çattım. “Vampirler zombi yaratmaz ki?”

“Tabii ki yaratmaz. Ama zombiler gibi ölü olduklarını düşünürsek bir kez daha Fani Kardeşler Tarikatı Kilisesi’nin nefret dalgasıyla karşı karşıyayız. Andy Gambit’in ölümünden sonra kabuklarına çekilmişlerdi ama bugün yine haberlere çıkmışlardı. Bütün sabah Saklı Bahçe Sütleri’nde nöbet tutmuşlar.”

“Bu kez olmaz. Wade orada yaşıyor. Eskiden psikolog olan Vampir Anonim’in kurucusu Wade Stevens hayatını “vampirlerin hayatı”na adanmış biriydi. “Vampir Anonim yönetimi şu anda Roman tarafından yönetilen Seattle Vampir Birliği’nde olsa da Wade, bu grup üzerinde hâlâ oldukça etkili.”

“Evet. Yönetim ilk günden beri bu pisliklerle ilgileniyor.”

Nefret suçluları, vampirlerin yaşadığı binaları hedef almaya başladığında bu binalara korumalar görevlendirilmişti. Tecavüzcü gazeteci Andy Gambit’in ölümünden sonra, ki o bu nefret suçlarının elebaşıydı, diğerleri biraz olsun kabuklarına çekilmişti.

On Peri, on bir safkan kadına tecavüz ettiği kesinleştikten sonra onu takip eden nefret grupları sessizleşti, isimlerinin onunla anılmasını istemediler.

İnsanların Gambit’in ölümüne sevinmelerinin ardından bu gruplar daha da sessizleşti. Ama birkaç ay geçtikten sonra insanlar başlarına gelen kötülükleri hızla unuttular.

“Hasar tespitini nasıl yapacağız peki? Eminim Chase şu anda delirmek üzeredir.” Chase’in merkezi, ilk hedef olacaktı.

“Sakin davranmalıyız.” Delilah dirseklerini masaya yaslayıp tabağına baktı. “Sen uyandığında merkeze gitmemizi istedi. Menolly neler olduğunu bilmiyor. Bütün bunlar patlak vermeden önce yatağına gitmek zorunda kaldı. Ama bu gece vampirler uyandığında, hiç kuşkusuz, pek çok kan emici isminin zombilerle anılmasına, bu olaylarla suçlanmalarına öfkelenecek. Roman da bu konuda bir şeyler söyleyecektir.”

Derin bir nefes aldım. İşler sarpa sarıyordu. “Bu söylentiyi

yayan muhabirin çekeceği var. Roman ile Kanlı Wyne çok seçkin insanlar, ne yapacaklarını tahmin edemiyorum. Kızıl Peçe de arka planda rol oynuyor. Salak gazetecinin evrende yeri kalmayacak. Üstelik neler olduğunu kimse bilmeyecek.”

Roman beni korkutuyordu. Delilah’yı da korkutuyordu çünkü Menolly duymadığı zaman bunu konuşmuştuk. Menolly’nin başka seçeneği olmadığını, şimdi Roman’ın onun soy bağının sahibi olduğunu düşünürsek, Roman ile hayatlarımızın bir noktada daha birleşmesi bizim hayatlarımızı hiç de kolaylaştırmıyordu.

“Kanlı Wyne üzerinde hiçbir etkimiz yok. Her ne kadar biz öyle düşünmesek de, Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi’nde de bir yetkimiz yok. Kanlı Wyne isterse ülkeyi bile yönetebilir. Kendi alanında kalması için dua etmekten başka bir şey yapamayız.” Delilah kurabiyesini iştahsızca ısırdı. “Yani birkaç dakika içinde merkeze gidiyor muyuz?”

“Sanırım...” Çalan telefon sözümü kesti. En yakında ben oturduğum için telefonu açtım. Hiç kuşkusuz Chase arıyordu.

“Camille? Uyandın mı? Sevindim.”

“Biz de merkeze gelmek için hazırlanıyorduk,” diyecektim ki sözümü kesti.

“Hayır. Size başka bir yerde ihtiyacım var. Acil durum.”

Son iki kelimeyi son zamanlarda ne çok duyuyorduk. Hayatımız şu günlerde acil durumdan duruma sürükleniyordu.

“Ne oldu?”

“Gazeteyi gördün, değil mi?” Telaşlıydı.

Homurdandım. “Gördüm.”

“O, buzdağının görünen yüzü. Dövüş silahlarınızla gelmeniz gerek. Fritz ile Abby’nin evini hatırlıyor musun? Hani yerle bir etmişlerdi?”

“Eee?” diye endişeyle sordum.

“Orada başka şeyler oluyor. Biz neler olup bittiğini çözünceye dek adamlarına geride kalmalarını emredeğim kadar tuhaf şeyler dönüyor. Bir dizi zombi saldırısı. Bütün alanı çevirttim. Çoktan terk edilmiş bazı evlerin de boş olduğundan emin oldum.”

Boğazımı temizledim. “Nasıl tuhaf bir şey? Bir yaratık mı? Bir yapı mı? Geçiş kapısı mı? Kanatları olan koca popolu bir at mı?”

Chase güldü. “Keşke öyle olsa. Ne olduğunu bilsem sizin gelip görmenizi istemezdim. Bunun yerine, ‘Şehirde dev bir peynir tekerleği dolaşüyor,’ ya da ‘Devasa bir sümüksü böcek, salgısını evlerin üzerine bırakıyor,’ derdim. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım organik bir şey. Yani canlı olduğunu düşünüyorum. Ama dürüst olayım mı? Tam olarak anlayamadım. Son zamanlarda kaybettiğim memurlarımı düşününce de işimi şansa bırakmak istemedim.”

Yüzümü astım. Chase haklıydı. Birkaç tane iyi yürekli memurunu kaybetmişti, bu nedenle olayın her yönünü ince ince düşünmeliydi. “Haklısın. On beş yirmi dakikaya orada oluruz. Başka kimseyi yaklaştırmayın... her ne olursa olsun. Bu arada Chase?”

“Efendim?” Sesi yorgun geliyordu.

“Arkandayız dostum. Gerçekten.”

“Biliyorum Camille. Bunun için minnettarım.” Telefonu kapatırken diğerlerine döndüm.

“Hadi çıkalım. Silahlar, kalkanlar... her şeyi alın. Kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz.” Elimizde olan her şeyi toplayıp çıkarken Iris de yolda yememiz için birkaç sandviç paketledi. Chase’in anlattıklarını diğerlerine anlattım. Vanzir kapıdaki elf görevlileri uyardı. Gözlerini dört açmalarını, Trillian ile Dumanlı evde olmadığı için çok dikkatli olmalarını söyledi. Arabalara geçerken hepimiz içimizdeki büyük endişe nedeniyle sessizdik.

İki arabaya ayrıldık: Morio, Vanzir ile ben Lexus marka arabama bindik; Delilah, Shade ile Roz ise Delilah’ın ciline bindi. Anacaddede trafiğe takılmasaydık yolculuk çok uzun sürmeyecekti. Saate baktım. On dakikamız kalmıştı, biz ne kadar gecikirsek Chase ile adamlarının başı o kadar derde girerdi. Başka yola sapan açık bir şerit gördüm.

“Delilah’yı arayıp Körfez Caddesi’nden gittiğimizi söyle.”

Morio hemen numarayı tuşladı, bir dakika sonra sağ şeritteki caddeye saptık. Körfez tabelasını gördüğümde dönüş yapmayı başarmıştık, arkamdan Delilah da geliyordu. Hızlı, keskin bir dönüşle yola girdik.

On dakika sonra Fritz ile Abby’nin evine gelmemize bir sokak kalmıştı. Böylece Seattle’ın en büyülü sokağı Greenbelt Parkı Caddesi’ne girdik. Bu kez Gulakah’ın fitili ateşlediğini bildiğimiz için her şey daha da sinir bozucu bir hal alıyordu.

Sedirle köknar ağaçları caddeyi kaplamıştı. Bütün evler eskimiş, yıkılmıştı. Dört yol ağzına geldiğimizde polis ara-

halarının etrafı şeritle çevrelediğini gördük. Chase bölgeyi kuşatmıştı.

Park eder etmez arabadan inip Chase'i aradık. Delilah'y-la gelenler de hemen arkamızdaydı. Bir süre sonra Chase'i gördüm; endişeli ve sinirliydi. Yanına gitmemiz için işaret etti. Yanında nadiren olay yerine çıkan Yugi vardı.

"Neler oluyor?" Delilah'ya işaret edip yanlarına geçtik. "Yugi, senin burada ne işin var?"

"Olanları anlaması için sezgi güçlerini kullanabileceğini umuyordum." Chase'in sesi yorgun geliyordu, esnedi.

Yugi başını iki yana salladı. "Ben sabit şeyleri anlayabilirim, hava dalgaları kafamı karıştırıyor. Üstelik dikkatli dinlemek için odaklanamıyorum, bu şey her neyse burada büyük bir kaosa neden oluyor."

Chase'in Yugi'yi kendi görevleri dışında kullandığını ilk kez görüyorduk. Evet, Yugi bir sezgiciydi ama bu zaman kadar merkezin onun yeteneklerini *kullandığını* görmemiştim.

"Boşuna uğraşma," dedi Shade. "Buradaki enerji bıçak kadar keskin, yönlendirmek hiç de kolay değil."

Gözlerimi kapadım, sessizce etrafı dinledim. "Shade haklı. Buradaki enerji, kalın tuğlalardan bir kulenin içindeki arı sürüsü gibi." Ne kadar uğraşsam da büyük bir cızırtıdan başkasını anlayamadım. Ama bu, etrafta hiç şeytan olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bence gözlerimizle görsek daha iyi olur." Morio, Chase'e baktı. "Sen burada kal, bacağın yaralı. Yoksa kolay bir av olursun. Aslında haberci olması için adamlarından birini alabiliriz. Kolay lokma olmasın."

Yugi gönüllü olmak istedi ama Chase karşı çıktı. “Sana ihtiyacım var, sen ikinci sorumlu kişisin. Keo, lütfen sen onlarla git.”

Keo bir adım öne çıktı.

Delilah şaşırды, ardından kahkaha patlattı. “Kurt adam mı?”

Başını evet anlamında salladı. “Öyle.” Ardından gülümseyip ekledi. “Eşit zihinler takım arkadaşlığı için iyidir, bilirsin.”

“Haklısın.” Delilah bana döndü. “Plan nedir?”

“Morio’yla ben önden gidiyoruz, Shade ile Vanzir arkamızdan geliyor. Sen, Roz ile Keo; siz arkayı kollayın. Gözünüzü dört açıp etrafı inceleyin. Kimsenin bizi arkadan kuşatmasını istemeyiz.” Delilah’yı kenara çektim. “Keo’ya göz kulak ol. Eğer tehlikede olduğunu düşünürsen onu gönder.”

Delilah kabul etti.

Şeride geldiğimizde Anne Ay’ın gücünü içimde toplayabilmek için bir dakika istedim. Bugün hava güneşliydi. Yıldırım istememe imkân yoktu, bu nedenle güç toplamak için onun enerjisine odaklandım.

Siyah Boynuz’un boynuzunu da yanımda getirmiştim. Ama gerekli olmadıkça eteğimdeki saklı bölmeden çıkarmak istemiyordum. Bir iki iyi patlamayla yüksek enerji elde edilebilirdi. Her yeniay döneminde boynuzun enerjisini yeniliyor, gücünü iyileştiriyordum.

Ne olduğunu bilmesem de Morio bir büyüye hazırlanıyordu. Arkama baktım. Shade’in silaha ihtiyacı yoktu. *Kendisi* bir silahtı zaten. Hiçbirimizin anlamadığı bir şekilde güçleri gelişen Vanzir de öyle. Aslına bakılırsa kendisi de güçlerini henüz anlayabilmiş değildi. Delilah hançerini çı-

kardı. Roz ise taşıdığı silahları kolaylıkla alabiliyor mu diye ceketini kontrol etti.

“Hazır mısınız?”

Başlarını evet anlamında salladılar.

“O zaman gidelim.” Polis şeridinin altına girip sokağa ilerledik. Her iki taraftaki ağaçlar da hastalıklı görünüyordu. Birine uzanınca içimi tuhaf bir akım kapladı. Yılan gibi kıvrılıyor, çürümüş, sımsıkı kavrayan bir eli hatırlatıyordu bana. Elimi hemen çekip diğerlerini uyardım.

“Sanırım bunlar bizim düşüncelerimizi okuyabiliyor, bu nedenle dikkatli olun. Aklınızdan geçirdiklerinize dikkat edin. Hepimizi bir noktada içlerine çekiyorlar ama astral seyahate çıkmak için hiç uygun bir zaman değil.”

Hemen birkaç koruma ayarlamaya çalıştım. Morio ile son birkaç aydır içsel bir koruma kalkanı oluşturma üzerine çalışıyorduk. Bu konuda gittikçe iyiye gidiyordum. Koruma büyüü hiçbir zaman en iyi sayıldığım alan olmamıştı ama aradan geçen bunca zamanda daha iyi olmuşum çünkü koruma büyüüne sık sık ihtiyaç duyuyorduk.

Sokağın sonuna gelince ucunda büyük bir demir kapı olan kaldırıma geldik. Kapının menteşeleri kırıldığı için gevşek duruyordu. Bir zamanlar oldukça görkemli duran bu kapının şimdiki hali içler acısıydı.

Yuvarlak araba yolunun karşısında Abby ile Fritz’in evlerinin enkazı duruyordu. Bu evi bir şeytanla bazı yaramaz ruhlar ele geçirmişti. Ne tür bir pislik çıkacağını merak ede-

rek tedirgin bir şekilde etrafa bakındım. Ev yerle bir edilmişti, birkaç çatlak kolonla açıkta kalmış bodrum duruyordu. Ön veranda yakılmıştı, çürük kerestelerin üzerinde nasıl bir girdap olduğuna dair bilgi yoktu.

“İşte orada,” diye seslendi Keo, verandayla girdap olan kısmı işaret etti.

Chase’in *tuhaf bir şey* diye tanımlaması oldukça yerindeydi. O şey her neyse gerçekten *tuhaftı*. Orada yaklaşık üç metre boyunda, belli belirsiz bir şekilde yuvarlak hatlı bir şey duruyordu. Chase’in neden organik, yani canlı, dediğini şimdi anlıyordum.

O şey açık gri rengindeydi, neredeyse gümüş diyebilirdim. Yüzeyi pürüzsüz, parlaktı. Ama çok katı görünmüyordu. Hatta biçimsiz gibiydi. Hiçbir uzantısı, kolu, bacağı ya da buna benzer bir şeyi yoktu. Biz orada durmuş izlerken o şey titreyip biraz daha büyümeye başladı.

“Bir Damla,” diye fısıldadı Delilah.”

“Çok fazla televizyon izliyorsun,” diye yanıtladım. Aslında benim de aklıma gelmişti ama bu öyle görünmüyordu. Yumuşak değildi, sızılmıyordu.

“Peki ama ben bu şekilde tanımlayacağım. Çünkü başka bir bilgi yok elimizde, değil mi?” Delilah bir adım atıp park yoluna girdi. Damla, başka bir tanımlaması olmadığı için ben de böyle diyeceğim, tekrar titremeye başlayıp yine büyüdü.

“Pekâlâ, biz baktıkça bu şey büyüyor. Bunun da iyi bir fikir olduğunu zannetmiyordum. O şey her neyse iyi kalpli

olamaz. Ah, şuna bakın.” Morio karşı yolu işaret etti. Gözlerimi kısıp işaret ettiği yere baktım.

Karşıdaki çimenlerin üzerinde bir grup zombi vardı. Ama bizi fark etmemiş gibiydiler. Bizim aksimize doğrudan gri şeye odaklanmışlardı.

Shade öne atıldı. “Sanırım zombilerin bu gri şeye dokunmasına izin vermememiz gerekiyor. Keo, sen burada kal.” Hemen yola çıktı. Kurt adam hariç hepimiz onu takip ettik. Birkaç metre ilerimizde bir grup belirdi.

Durdum. “*Bunlar* da kim?”

“Bilmiyorum ama insanla peri karışımı gibiler. Hatta başka varlıklar da olabilir.” İnsanlar o şeyle zombiler arasında canlı bir kalkan oluştururken Delilah yanımdaydı.

“Delirdiniz mi?” diye bağırdım gruba. “Onlar zombiler. Sizi anında öldürürler.”

Ama yaklaşık yirmi kişilik grup el ele tutuşup etten bir şerit gerdiler, o şeyin etrafında yarım halka oluşturdular. Pek çoğu kadındı, hiçbir şey demeden boş gözlerle gülümsüyorlardı. Gruptan bir mırıltı yükseldi, başta tuhaf bir şarkı söylediklerini düşündüm ama sonra yükselen enerjiyi fark ettim. Evet, enerji bize doğrultulmuştu.

“Lanet olsun, grup büyüü yapıyorlar. Yere yatın!” Başka kimseye bakamadan yere kapandım. Saniyeler sonra büyük bir enerji dalgası üzerimizden geçti. O sırada Delilah’ının olduğunu tahmin ettiğim bir çığlık duydum. Havada bir patlama oldu. Parlak alevler başımızın üzerinde salınıp yavaşça soldu.

Büyünün yüksek sesi ve etkisiyle şaşkına uğramıştım. Yavaşça ayağa kalktım. Etrafa bakınca Delilah'nın yaralandığını gördüm. Sağ yanağıyla omzunun bir kısmı yanmıştı ama ayağa kalkıp hareket edecek kadar iyiydi.

Saniyeler sonra hepimiz ayağa kalmıştık. Artık onların kim olduğunu, kiminle karşı karşıya kaldığımızı biliyorduk.

11. Bölüm

“Saldırmayın!” Diğerlerini telaş içinde geri çektim. “Geri çekilin. Ateş hattına girmeyin.” En yakındaki sedir ağacının arkasına geçtim, herkesin peşimden gelmesini umuyordum. Titreyerek ağaca yaslandım. Diğerleri de peşimden gelmişti. Emin olduğum tek şey, hepimizin tehlikede olduğuydu. Bizi koruması için Shade’e işaret ettim.

“Yaralı mısın?” diye sordum Delilah’ya, yanıklarına bir göz attım.

“Evet, sızlıyorlar ama ateş yapaydı. Neler oluyor? Bizi neden oradan çıkardın?” Delilah bıçağını ağaca sapladı.

“Çünkü onlar Aleksais Medyumluk Ağı cadıları. Bazılarını Gizemli Büyüler mağazasından tanıyorum. Onlara saldıramayız. Bir büyü’nün etkisindeler, beyinleri yıkanmış ya da bunun gibi bir şey.”

Aklıma bir fikir geldi. Hızla arkamı dönüp ağacın gövdesinden ileri baktım. Faerman’ın karısını görmeyi umuyordum ama görebildiğim kadarıyla içlerinde değildi. Bir kere de işimiz rast gitse olmaz mı?

Ağaca yaslandım. “Peki, ne yapacağız? Onlar saldırsa bile biz saldıramayız.”

“Haklısın.” Delilah kaşlarını çattı. “Etkisi altında oldukları büyüü bozma imkânımız yok mu? Onları kontrol eden şeyi ortan kaldırsak?”

“Olmaz çünkü onları neyin etkilediğini bilmiyoruz. Bir büyü olabilir, basit bir beyin yıkama tekniği de olabilir. Belki de... bir çeşit fiziksel akımla bağlanmışlardır. Onlardan birini yakalamadan bunu asla bilemeyiz. Ama safkan pagan insanlarla cadılar üzerinde büyüyen güce bakarsak birini yakalamak oldukça tehlikeli olacak.” Dudağımı ısırdım.

Morio kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pekâlâ, günün geri kalanını burada geçiremeyiz. Şu gri şeye ne demeli? Ne olduğunu biliyor musunuz?”

Shade kenara geçti. “Neler bulabileceğime bir bakayım.” Bir süre sonra tuhaf bir ses çıkardı. “Çalışmam için yeterince gölge yok, kahretsin. Gölge bulmak için etrafa bir bakınacağım ama havanın güneşli olduğunu düşünürsek bulabileceğimi zannetmiyorum.”

“Ben bir astral seyahate çıkıp bakayım.” Biz bir şey söylemeden Vanzir ortadan kayboldu. Bir şeyler bulmasını o kadar çok istiyordum ki! Bu durumda olmak sinir bozucuydu. Sadece cadıları bitirecek olsak sorun olmazdı ama içlerinde iyi insanlar da vardı. Onları piyon olarak kullanmalarına izin veremezdik.

Bir dakika sonra Vanzir geri döndü. Şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. “Hadi orayı hatırla da gördüklerini bize anlat.”

Ağacın gövdesinden geriye baktım. Zombiler cadılara

varmışlardı ama onlara saldırmak yerine gri şeye doğru ilerliyorlardı. Birden... O da ne? Zombiler gri şeyin içine girip ortadan kayboldu. Gri damlaya dokunduklarında bir ışıltı meydana geldi, ardından görünmez oldular. İnsanlar hâlâ oradaydı, yola bakıp dönmemizi bekliyorlardı.

Kafam iyice karışmış bir şekilde geriledim. “Millet, şuna bir bakın. Neler olduğunu anlayamıyorum. Acaba bu şey bir illüzyon mu?”

Vanzir başını iki yana salladı. “Bu cisim bir illüzyon değil. Astral düzeyde de oldukça canlı, büyüyor da. Hemen döneceğim.” Bir kez daha gözden kayboldu. Biz de dönmesini bekledik. Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu.

“Pekâlâ, anlatıyorum. Zombiler bu şeyin içinde her yürüyüşünde... onları yiyor, güçlerini emiyor. Benim tahminim, o şey her neyse, akşam yemeğini yiyor. Onu yöneten kişinin araya cadıları ekleyeceğini sanmıyorum.” Vanzir kusacak gibi duruyordu.

“Bunu astralde halledebilir misin?” Yüzüne baktım. Vanzir’in güçlerinin geri dönerek geliştiğini biliyordum. Üçlü Bela’nın bunda parmağı olmalıydı.

Yüzüme uzun uzun baktı. David Bowie’nin Jareth karakterindeki gibi dikenli saçları, ince yüzü, gözlerinde dönen çiçek dürbünüyle Vanzir zor zapt edilen, engel olunamayan biri gibi duruyordu. Rüya avcısı şeytanla benim karmaşık bir geçmişimiz vardı. İkimiz de hatırlamak istemiyorduk.

“Sanırım yapabilirim. Aslında hepimiz gitsek daha iyi olur, zaten başka seçeneğimiz de yok.” Etrafa bakındı. “Roz

birilerini astral seyahate götürebilir. Ben gidip geliyorum ama yanımda birini götüremem. Peki ya sen Shade?”

Shade iç geçirdi. “Ölümler Diyarı ile güçlü bir bağı yoksa bir ölümlüyü taşımamam daha iyi olur. Ama şansımızı deneriz. Şimdiden uyarayım, benimle gelen güçlü bir etki hissedecek.”

Morio omuzlarını silkti. “Ben bir tilki-ciniyim. Bana çok da tesir edeceğini sanmıyorum. Sen beni götür. Roz da Camille’le Delilah’yı alsın. Vanzir, sen burada Delilah ile bekle. Roz, i bıraktıktan sonra gelip onu alır. Biz de öbür tarafta birlikte büyü yapabiliriz.”

Shade söylenenleri kabul etti. “Şansınızı denemek istiyorsanız bana uyar.”

“Her ne olaksa hemen harekete geçelim. Burada daha fazla bekleyemeyiz. Keo, Chase’e giderek adamlarını geri çekmesini söyle. Ona ne yaptığımızı anlatıp mümkün olduğunca çabuk geleceğimizi söyle. Bizden bir saat içinde haber alamazsanız olanları Dumanlı’ya anlatın.”

Kurt adam iyice dinledikten sonra hızla koşmaya başladı. Güvenli bir şekilde gözden kaybolduğunu gördükten sonra kurnazca kaşını kaldıran Roz’a döndüm. Gülümseyip yaklaştım. Kollarını açarak beni pek çok silahın saklı olduğu göğsüne bastırdı.

“Dostum, yıllardır sarıldığım en rahatsız kucaksın.” Kollarımı beline dolayıp iyice gömüldüm.

“Bir de çıplakken dene,” diye fısıldadı ama ben kızamadan Ionyc Denizleri’ne yolculuğa çıktık. İçimi o bildik uyku hali kapladı. Rozurial’in güvenli kollarında gözlerimi kapadım.

Boyutlararası geçişin verdiği hafif uyuşukluk içime işliyordu.

Bir dakika ya da bir ömür sonra yere indiğimizde gözlerimi açtım. Önümüzde sisli bir ova vardı. Ağaçların, binaların, insanların fiziksel varlığını temsil eden belli belirsiz şekiller gördüm. Arkasına saklandığımız ağaç vahşice parlıyordu, ruhu büyüye karışmıştı.

Kenara çekilip ağaç “gövdesinin” etrafında döndüm, Van-zir’in ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. İnsanların oluşturduğu etten kalkanın arkasında o bahsettiği parlak, tit-reşen varlığı gördüm. Renkler karmaşık ve vahşiydi. Buradan şişmiş, patlayacak gibi görünüyordu. Zombi olduğunu düşündüğüm çok az parıldayan karanlık şekiller o şeye doğru ilerliyor, içine girdikten sonra da yaratığın parıltısı artıyordu.

“Kahretsin. Bu da neydi? Altından bile daha parlak bu.” Başımı kaldırdım. Bir şey vardı, aklımda bir şeyler dönüyordu ama dile getiremiyordum. “Bana tanıdık bir şeyi hatırlatıyor.”

O anda Shade, Morio’yla geldi. Roz ise Delilah’yı almak için kayboldu.

Morio’nun midesi bulanıyor gibiydi. Shade onu bırakınca hemen bir yere dönüp kusmaya başladı. Shade, dizlerine kadar inen ceketinden bir şişe su çıkarıp Morio’ya verdi.

“Seni etkileyeceğini biliyordum. İç bunu. İyi gelir.”

Morio ağzını ceketinin koluna sildi, suyla ağzını çalkaladıktan sonra biraz içti.

“Lanet olası a... gerçekten çok mide bulandırıcı yerlerden geçiyorsun dostum.” Morio başını iki yana salladı. “Biraz kendime geleyim.”

“Seni uyarmıştım. Ölüm büyüleriyle uğraşsan da Ölüler Diyarı’nın akımı onu yaşamayanlar için şiddetlidir. Eminim Camille, Gulakah’ın zihnindeyken ne demek istediğimi anlamıştır.” Shade yüzüme baktı, acıyan gözlerle beni süzdü.

Omuzlarımı hafifçe silktim. “Gerçekten kötüydü. Ama daha kötülerini de gördüm.”

“Eminim Rahibe Camille, eminim.” Shade başını hafifçe öne eğerek beni selamladı.

O sırada Roz, Delilah’yla birlikte döndü. Peşinden de Vanzir geldi. Hepimiz pozisyon alıp plan yapmaya başladık.

“Mesele şu: Bu insanlar bizimle burada dövüşemez. Evet, çoğunun safkan pagan insanlardan daha güçlü olduğunu biliyorum, aralarında periler de var ama bizim burada olduğumuzdan habersiz gibiler ya da haberleri olsa da yapabilecekleri pek bir şey yok.”

Vanzir omuzlarını silkti. “O zaman etraflarında dolaşıp yaratığa arkadan saldırabiliriz. Zombiler bize bir şey yapamaz. Böylece enerji emiciye vardığımızda onu kimin yönettiğini anlamaya çalışacağız.”

Etrafa bakındım. “Sence buradan o yaratığı yakalayabilir miyiz?”

Dudaklarını birbirine bastırıp düşündü. “Olabilir. Büyünün şiddetiyle onu yöneten kişiye bağlı.”

Delilah ağaç gövdesinin etrafında dolaştıktan sonra bize döndü. “Bu şeyin ne olduğuna dair kimsenin bir fikri yok mu yani?”

“Bana bir şeyi hatırlatıyor ama bir türlü çıkaramadım.” Neye benzediğini düşünmeye başladım.

“Gümüş, yumuşak bir portakala benziyor,” dedi Delilah yüzünü buruşturarak.

İşte o anda hatırladım. “Portakal değil. *Yumurta*. Bana dev balık yumurtasını hatırlattı ya da buna benzer bir şey. Yani şey... Tabii olamaz ama...” İçimi büyük bir korku kapladı birden. Eğer bu şey gerçekten bir yaratığın yumurtasıysa ve zombileri yiyorsa çatladığı zaman ne çıkacaktı? “Shade, bu bir ejderha yumurtası değil, öyle değil mi?”

Shade boğuk bir, “Böğ,” sesi çıkarıp deli olduğumu düşünerek yüzüme baktı. “*Ejderha yumurtası mı?* Hayır, değil. Ama bir konuda haklı olabilir. Bu bir yumurta olmalı. Sorularım şu: İçinden ne çıkacak, ne zaman çatlayacak?”

Son zombi de gözden kaybolduğu zaman cadılar dönüp yaratığa doğru yürümeye başladılar.

“Lanet olsun! Hemen bir şeyler yapmalıyız yoksa onları da yok edecek!” Hemen öne atıldım. “O insanları yemesine izin veremeyiz.”

O anda aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya Gulakah bütün büyücü dünyasını bu şeyi beslemek için kullanırsa? Ya bunlardan daha fazla varsa?

Sisin içine koşarken bütün bunlar aklımı tırmalıyordu. Astral seyahatte Roz hariç hepsinden hızlı koşabiliyordum. Ejderha formuna dönüşen Dumanlı beni ancak yakalayabiliyordu. Böylece diğer herkesten önce o yumurtaya, artık gerçekten her neyse, vardım.

Cadıların ona ilerleyen hayaletimsi silüetlerine baktım. Bir şey yapmalı, bir şekilde bu büyüü bozmalıydım. O an anla-

dım. Hemen Siyah Boynuz'un büyülü boynuzunu çıkardım.

Etrafında altınla gümüş işlemelerin de olduğu bu kristal boynuz tam bir güç merkeziydi. İçinde boynuzun içindeki elementlerin enerjilerimin kaynağı olan küçük bir cindi.

Formaliteleri uygulayacak zamanım yoktu, ayrıca astral seyahatte bir işe yarayıp yaramayacağını da bilmiyordum.

"Bununla nasıl savaşaçağımı bilmiyorum, bunun ne olduğunu da bilmiyorum ama bana yardım et." Enerjiye odaklandığımda güçlü bir dalga hissettim. Daha sonra hatırladığım tek şey boynuzun içinde olduğum, yanımda duran Eris-
kel'in korkuyla baktığıydı.

"Fazla zamanım yok. Düşmanımız bir... bir şey işte. Sen bana yardım etmezsen pek çok masum insanı öldürecek." Jindasel'e baktım. Hem korkmuş hem de sinirlenmişti.

Eriskel iki metre boyunda, irikiyım biriydi ama şimdi bir boynuzun içinde farklı bir boyutta olduğumuzu düşünürsek bu ölçümlerin pek de değeri yoktu. Siyah saçları sımsıkı bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı. Kulaklarında altın halka küpeler vardı. Kıyafetleri yeşildi, öyle parlak yeşildi ki neredeyse kör edecekti.

Benim endişelerimi eliyle savurdu. "Burada zamanın bir önemi yok. Biliyorsun."

"Dışarıda seninle konuşurken çok zaman kaybettiğimi de biliyorum." Tartışacak gücüm yoktu. Tek isteğim artık dışarı çıkıp şu yaratığın icabına bakmaktı.

"Söz veriyorum, sorun olmayacak Rahibe Camille. Ne yaptığınızı bana anlatın." Mutlu görünmüyordu, eğer yü-

zünden bir anlam çıkarmam gerekirse tedirgindi.

İç geçirdim. Eriskel gibi yaratıklarla tartışmanın bir anlamı yoktu, istediklerini öyle ya da böyle elde ederlerdi. Etrafıma bir göz atınca Doğanın Efendileri'nin dördünün de bizi izlediğini gördüm. Odanın dört duvarındaki ekranlarda görünüyorlardı. İlki Toprağın Kraliçesi yemyeşil bir ormandan izliyordu. Rüzgârın Efendisi dev bir kartalın yanında, yüksek bir dağın zirvesinde oturuyordu. Üçüncüsü kaynayan bir yanardağın üzerinde oturan Ateşin Rahibesi'ni gösteriyordu. Dördüncüsü ise bir okyanusun içindeki, omzundan kıyı yükselen Derinlik Efendisi'ydi. Hepsi bana selam verdi.

Odanın ortasında bir masa, iki sandalye vardı. Her zamanki gibi oflayarak oturdum. “Gerçekten mi Eriskel? Eğer dışarıdaki insanların ölmesini istemiyorsan bana yardım et, yoksa seni benimle tanıştığına pişman ederim.”

Son derece ciddiydim. Zaten yeterince kayıp vermiştik, üstelik daha kaç cadının tehlikede olduğunu bilmiyordum. Onları, ne olduğunu bilmediğim bir yumurtanın yok etmesine izin veremezdim.

Eriskel bir sandalyeye geçti. Yayıldıktan sonra kollarını sandalyenin arkasına attı. “Rahatlayın Rahibe Camille. Size söz veriyorum, zaman akmayacak. Ne zaman istersem o an bu odadaki zamanı durdurabilirim.”

“Sadece bana onu... o şeyi yok etmemde yardım etmeni istiyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum ama beyni yıkanmış ya da büyülenmiş pek çok masum insana zarar vermek üzere. Onları yiyor, belki de emiyordur. Her ne yapıyorsa

pek çok zombiyi içine çekti. Şimdi de onu koruyan insanları hedef almış durumda.”

Eriskel başını kaldırdı. “Yaratığın ne olduğunu bilmiyorsun?”

“Hayır. Henüz çözemedik. Bir yumurta olduğunu düşünüyoruz, Gulakah’la bağlantılı olduğundan neredeyse eminiz. Ölüler Diyarı’nın kralıydı, ta ki...”

Bir elini kaldırdı. “Gulakah’ın kim olduğunu biliyorum. Siyah Boynuz bütün Tanrıları bilir.”

“Her neyse, sürgün edilip Yeraltı Dünyaları’na gönderildi. Şimdi Gölge Kanat onu kullanıyor. Bunu da biliyor muydun?” Sabırsızlanıyordum. Bütün bu konuşmaların bana hiçbir faydası yoktu. Hemen dışarı çıkıp dövüşmek istiyordum ama Jindasel’in sözleri beni durdurdu.

“Biliyordum,” dedi kibar bir sesle. “Dövüşmek üzere olduğunuz şeyin içinde ne olduğunu da biliyorum.”

“Gerçekten mi?” Yüzüne bakakaldım.

Başıyla onayladı. “Evet, bu yüzden saldırmak üzere olduğunu gördüğümde seni buraya çektim. Camille, o tek başına bir yaratık değil. İçerisinde bir şeytan ağı barındırıyor ama onlar Yeraltı Dünyaları’na ait değil. Gulakah oradakileri buraya getirip onları yönlendirmede sorun yaşırdı. Hayır, bu yumurta Ölüler Diyarı’ndan.”

Rengim soldu. Gulakah bir şeytan türünde uzmanlaşıyordu, kabul. “Bhoutlar mı? Bhoutlar bu şekilde mi ürüyor?”

“Hayır, onlar değil. Onlar Şeytan Kapısı’ndan gelmek zorundalar. Bunlar daha tehlikeli. Ruh şeytanları. Bir ağ dolusu ruh şeytanı.”

Ruh şeytanları mı? İçim ürperdi.

Daha önceleri biriyle karşı karşıya olduğumuzu düşündüğümüz zaman Vanzir açıklamalarını yapmıştı ama sonunda yanlış alarm olduğunu anlamıştık. Bir zebani kanıyla yaralandığım zamandı. Ama Vanzir'e göre bir zebaniyle karşılaşmak, ruh şeytanına göre çocuk oynucağıydı.

"Ruh şeytanının ne olduğunu biliyor musun?" Eriskel yüzüme bakıp kibarca konuşmaya başladı. "Sanırım biliyorsun."

Yüzümü asarak başımı salladım. "Büyü onlara zarar vermez, aksine onları besler. Bu nedenle beni durdurdun, değil mi?"

"Evet, bu nedenle durdurdum."

"Astral düzeyde onlara saldırabilir miyiz?"

"Hayır, öbür tarafa gitmeniz gerek. Yumurta çatlamak üzere. Bir çatlak oluşana kadar onu beslemeye devam edecekler. Sonra şeytanlar her yana yayılacak. Gidip arkadaşlarını uyar. Elinden geleni yapmalısın."

Kendime geldiğimde yeniden yumurtanın yanındaydım, elimde boynuzla duruyordum. Neler olduğunu anlamaya çalışarak başımı salladım. Boynuzu eteğimin gizli bölmesine yerleştirip sıkıca kapattım. Ne boynuz ne de büyüm kullanılmalıydı. Bu yaratıklarla dövüşmek için gümüşe ihtiyacımız vardı.

Diğerleri yanıma geldiğinde hızla işaret ettim. "Fiziki dünyaya geri dönmemiz gerek. Bu lanet olası yumurta bir ruh şeytanları ağı."

"Kahretsin," dedi Vanzir. "Onlarla astral düzeyde dövüşemeyiz. Öbür tarafta sizi bekliyorum." Birden ortadan kayboldu.

Roz da bir şey demeden beni belimden kavradı. “Shade, Delilah için geri dönene kadar burada bekleyin.” Böylece bir anda tozlar içinde kalıp Ilyc Denizleri’ne yolculuğa çıktık.

Ruh şeytanları yüzünden paniklediğim için bu geçiş oldukça zorlu oldu ama korkularıyla endişem dayanıklılık gücümü artırdı. Yere indiğimiz an Roz, beni Vanzir yanına bırakıp yeniden gözden kayboldu.

Etrafımda dönüp cadılardan gelebilecek bir büyü patlaması bekledim ama onlar doğrudan yumurtaya yürüyorlardı, muhtemelen bizim varlığımızı bile bilmiyorlardı. Bunun son olmasını umut ettim.

Vanzir bir hançer çıkardı ama gümüş olmadığını görünce kılıfına yeniden soktu. “Gümüş bir bıçağa ihtiyacım var.”

Ruh şeytanları büyüden, bhoutlar gibi ruhani enerjiden besleniyorlardı. Ama bunlar çok daha tehlikelilerdi, dağıtılmaları bir o kadar daha zordu. Kapan büyüünü bilmediğin zaman büyüünün onlar üzerinde bir etkisi yoktu. Bir tek kapan büyüyle zapt edilebilirlerdi. Ama ne Morio ne de ben onu başarabilecek kadar güçlüydük. Hayır, gümüş silahlara ihtiyacımız vardı.

“Bir dakika bekle. Roz’da birden fazla olabilir. Lanet olsun, gittikçe yaklaşıyorlar!” Safkan paganlarla perilere bağıştım ama beni görmezden geldiler. “Onları durdurmamız gerek!”

Vanzir dudaklarını ısırıp, ardından beni birkaç adım geri itti. “Burada bekle.” Vanzir yumurtaya en yakın cadiya koştu, onu yakaladığı gibi yere kapaklandı. Havaya uçmasını

bekleyerek çığlık attım ama cadı yeniden ayağa kalktı. Vanzir öteki cadıya koşarken, yeniden yumurtaya koşmaya devam etti.

Hedeflerine bu kadar odaklandıklarını fark edince ben de Vanzir'e katıldım. Yumurtaya en yakın insana koşup hedefini değiştirmeye çalıştım. Bir yerini kırmaktan çekinerek yere devirdim. Ama incinmişe benzemiyordu. O yeniden ayaklanırken ben de diğerine koştum.

O sırada bağırtilar duyup o yöne döndük. Morio, Delilah, Shade ile Rozurial oradaydı. Vanzir ile ben de hemen yanlarına geçtik.

“Öyle bir trans haline geçmişler ki bizi fark etmiyorlar bile. Tamamen o yaratığa odaklanmışlar, bu yüzden çok acele etmemiz gerek. Yumurtaya dokundukları anda onları içine çekip öldürecek.” Çok da ölümcül görünmeyen gümüş hançerimi çıkardım. “Onlara zarar vermek için gümüş kullanmamız gerek, büyü yaparsak daha çok güçlenirler.”

Delilah hançeri Lysanthra'yı çıkardı. “Ben silahlıyım.”

Ceketini açan zor bir dizi silah gösterdi. “İki tane gümüş hançerim... ah, bir de sivri uçlu gümüş çubuğum var. Bir işe yarayabilir. Kim ister?”

Morio başını iki yana sallayıp çantasına eğildi. Ayağa kalktığı anda elinde Ninja yıldızları vardı. “Bunlar gümüş. Bir de gümüş bıçağım var.”

Ama Shade ile Vanzir ellerini kaldırdı. Roz çubuğu Shade'e, hançerlerden birini de Vanzir'e verdi. Kendisi de diğerini aldı. “Sanırım elimizden gelenin en iyisi bu.”

Yumurtaya döndüğümüzde Delilah ürperdi. “Bu şeylerin neler yapabileceğini bana hatırlatın. Adlarını duydum ama haklarında pek bir şey bilmiyorum. Bir sürü şeytan çeşidi var.”

Vanzir’in sesi titriyordu. Koktuğu her halinden belliydi. “Ruh şeytanları en kötüleridir. Ölümler Diyarı’ndan geliyorlar çünkü maddesel şeytandan çok ruhlar. Bir zamanlar kalplerinin olduğu yerde bir boşluk vardır, içinde hortum döner. Büyüyle, ruhani enerjiyle beslenirler. Ruhunu emdikleri zaman seni öldürürler.”

“Büyü onlara etki etmiyor,” diye ekledim. “Bu, ateşe körükle gitmek olur. Ancak gümüş kullanarak fiziki saldırı gerçekleştirebiliriz. Ne olursa olsun size dokunmasına izin vermeyin.”

Ben bunları anlatırken cadılardan biri bizi geçip yumurtaya ulaşmayı başardı. Ben ileri atılıyordum ki Shade beni geçti. Kadını yakalayıp yere çöktü. İnleyerek geri geldi, kadının da yanındaydı. Ama kadına olanları gördüğüm zaman Shade’in hiç dokunmamış olmasını tercih ederdim. Kadına dehşetle baktım.

Orada öylece yatıyordu, gövdesi, başıyla kolları lastik gibi olmuştu. Sanki eriyordu. Ama hâlâ hayattaydı. Bedeninde büyük kurşun darbeleri almış gibi delikler oluşuyordu. Ama bir damla bile kan veya vücut sıvısı akıyordu. Sadece soluk bir enerji akımı oluyordu. Kadın, çılgınlık içinde yerde eriyip dehşetli çılgınlık atarken midemde bir düğüm oldu. Bu sesleri hiç duymamış olmayı isterdim.

“Ruhani olarak can çekiyor.” Hançerimi tereddütle kal-

dırdım. Onu kurtarmanın başka yolu yoktu. Onu iyileştiremezdik.

“Bir şey yap!” Delilah çılgık attı.

Shade bir şey yapacaktı ki ben atıldım. Gözlerimi kısıtım, kalbimdeki acıyla hançeri kadının göğsüne sapladım. Hızla içine sokarak acısını dindirmeye çalıştım. Bir kere kıvrandı... iki kere... Sonra öylece kaldı. Diğerlerine baktım. Korku içindeydim.

“Şu pisliği yok edin. Birisi, kim olursa, bu insanların ona yaklaşmalarına izin vermesin.” Yumurtaya doğru haykırdım. “Bütün gücünüzü kullanın.”

Telefonumu çıkarıp hızlı arama tuşlarına basarak Dumanlı’yı aradım. Trillian ile Öteki Dünya’dan lanet olası eve gelmiş olmalarını umuyordum. Ben endişeyle beklerken Roz bir sonraki cadıya yöneldi. O da diğerleri gibi ne yaptığından habersiz gibiydi. Neler olduğunu anlamıyorlardı bile.

Bu basit bir beyin yıkama değildi çünkü kendilerini korumayı bile reddediyorlardı. Eğer sürü psikolojisiyle hareket etselerdi, biz döndüğümüz zaman yumurtayı korumak için harekete geçerlerdi. Bana kalırsa büyülü bir şekilde programlanmışlardı; yaşayan zombiler gibi. Astral seyahat için buradan ayrıldığımız anda ruh şeytanlarını beslemek için harekete geçmişlerdi.

Dumanlı telefonu açınca rahatladım. “Neler oluyor? Daha yeni geldik.”

“Sesini duyduğuma çok sevindim. Herkese ihtiyacımız var. Iris’i getirmeyin. Maggie ile Hanna’yı yanına alıp Me-

nolly'nin sığınağına inmelerini söyle. Orada güvende olurlar. İçi ruh şeytanlarıyla dolu koca bir yumurtayla karşı karşıyayız ki yumurta çatlamak üzere. Beyni yıkanmış safkan paganlarla, büyüyle uğraşan periler onu beslemek için kendilerini yumurtaya atmaya çalışıyorlar.”

Dumanlı yavaşça ılık çaldı. “Trillian ile birkaç dakika sonra orayız. Shamas karşımızda. Onu da alırsınız. Neredesiniz?”

Adresi verdim. “İonyc Denizleri’nden gelebilir misiniz? Durum çok acil.”

“Daha önce oraya hiç gitmedim ama yakınlarda bir park biliyorum. Shamas ile Trillian’ı yanıma alabilirim. Beş dakika... En fazla on.”

“Beş dakika olsun. Yanınızda gümüş silahlar getirin. Bu yaratıklara saldırmamızın tek yolu bu.” Telefonu kapatıp yumurtaya döndüm.

Roz, hayatını tehlikeye atacak fedakâr bir teklif yapmıştı ki bir gürültü yükseldi. Ses başta basit bir titreşim gibiydi ama sonra oldukça yükseldi, yumurta çatlamaya başladı. Dizlerimin üzerine çöküp kulaklarımı tıkadım. Delilah da aynısını yaptı. Titreme etkisi karşı konulmazdı ama yine de cadılar kendilerini yumurtaya atmakta ısrar ediyorlardı. Roz titreşimi görmezden gelmeye çalışarak onları korumayı deniyordu.

Morio bana bir şey söylemeye çalıştı ama kulaklarımı kapattığım için onu anlayamadım. Gümüş damlanın üzerindeki noktayı işaret etti. Gözlerimi kısarak bakmaya çalıştım. Solgun güneş, gözlerimde parlıyordu. İşte o zaman ışıkla aramıza bir bulut girdi, Morio’nun ne demek istediğini anladım.

Kahretsin. Yumurtanın üzerinde ince çatlaklar oluşmaya başladı, örümcek ağma ya da karmaşık mozaiklere benziyordu. Saç teli kadar ince çatlaklardan parlak bir ışık süzülmeye başladı. Ölüler Diyarı'ndan gelen bir enerji olduğunu tüm yüreğimle biliyordum. Ruh şeytanlarının enerjisiydi bu.

Midem düğümlendi. O şey çatlamak üzereydi. Ayakta kalmaya çalıştım ama gürültü beni yeniden diz çökmeye mecbur bıraktı. Roz, Morio, Shade ve Vanzir ayaktaydı. Et-kilenen Delilah'yla ben olmalıydık.

"Lütfen, Anne Ay, diğerleri gelene kadar dayanmama izin ver. Elimizden geldiğince yardım etmeliyiz," diye fısıldadım. Kendimi bile duyamadan dua etmeye devam ettim. Bu dövüşte büyü kullanamazdım ama belki bir ihtimal bize küçük bir şans, bir yardımcı gönderirdi.

Sonra birden sesler kesildi, neler olduğunu anlayamadan ayağa kalktım. Delilah da aynı şekilde... Hançerlerimizi kavrayıp yumurtaya döndük. Çatlaklar yukarıya ulaşmıştı bile, her yanlarından parlak ışıklar yansıyor. Ama şimdiye dek hiç genişlememişti. Tavuk yumurtasına benzeyip benzediğini bilmiyordum, hemen yumurta duvarının arkasında şeytanlar mı duruyordu? Tek tek mi çıkacaklardı yoksa bir sürü halinde mi? Ayrıca içinde kaç tane ruh şeytanı vardı ki?

Aklımızda cevapsız bir sürü soruyla dövüşmeye hazırlandık. *Zor kasma geldik.* Diğerlerine tereddütle baktım.

"Henüz içerideyken mi saldırmalıyız? Dumanlı, Trillian ile Shamas yoldalar. Onları beklemeli miyiz? Ne yapacağımı bilmiyorum!" Vanzir'e korkuyla döndüm. "Sen onlar hakkında daha çok şey biliyorsun. Ne yapmalıyız?"

O da en az benim kadar endişeliydi. “Önce büyü yapanlara odaklanacaklar. Bana kalırsa Morio’yla buradan hemen gitmeniz gerek ama o kadar hızlı koşamayacaksınız. Bir yumurtada destelerce şeytan olabilir ama henüz tam güçlerine kavuşmadılar. Hızlılar, Gulakah onlara yemek gönderse de açlıktan gözleri dönmüş.”

“Ne zaman saldırmalıyız?”

Shade araya girdi. “Dışarı çıkmadan önce olmaz. Yumurtayı biz kırarsak bir anda dışarı çıkarlar. Şansımız yaver giderse tek seferde birkaç tane çıkar. Emin değilim ama onlara yardım edemeyiz.” Gökyüzüne baktı. “Dua edin de daha çok bulut çıksın. Hava biraz bulutlu ama gölgeye dönüşebileceğim kadar değil. Gölge halinde onlara saldıramayabilirim ama onları yönlendirebilirim.”

Sonunda! Yapabileceğim bir şey çıkmıştı!

“Bir dakika.” Hançerimi çıkarıp gökyüzüne kaldırdım. Dövüşmek için şimşek yaratamazdım ama bulutları çağırabilirdim. Gökyüzünde bana yetecek kadar bulut vardı.

Derin bir nefes alarak ufuktaki yağmuru buldum. Fırtına yaklaşmak üzereydi ama daha hızlı gelmesine ihtiyacımız vardı. Bardaktan boşanırcasına yağmayacaktı ama katman karabulut oluşturabilirdim. Alçak seviyede beliren kara bulutlardı, güçlü bir dalgayla doluydular. Eteğimin gizli cebinden boynuzu çıkarıp havaya kaldırdım.

“Rüzgârın Efendisi, Derinliklerin Lordu, duy beni. Bana rüzgâr getir, yağmur getir, gökyüzünü bulutlarla kapla ama saldırma; koru, kamufle et.”

Ben konuşurken gürültüyle bir fırtına koptu, bulutlar hızla oynamaya başladı. Zaman yolculuğu yapan filmlerdeki gibi hareket ediyordu. Rüzgâr, saçlarımı savurarak esmeye başladı. Yağmurun dokunuşları içimi kapladı. Güldüm. Doğanın hoş tadı beni içine çekiyor, korkularımı siliyordu.

Boynuzu gizli cebime koyup kapattım. “Bu yeterli mi?” diye Shade’e sordum.

Yüzünde kurnaz bir gülüşle yanıtladı. “Sen harikasin,” diyerek gölge haline döndü.

Bulutlar gökyüzündeki yerini alırken bir fırtınadan daha fazlasını istediğimi fark ettim. Büyük bir şey gelmek üzereydi. Ama şimdi bunun için endişelenecek zaman yoktu çünkü Dumanlı, Trillian ile Shamas karşı caddeden bize doğru geliyorlarken yumurta çatırdamaya başladı. Açık gri kabukları yanlara düştü. Gölgemsî yaratıklar dışarı çıkıyordu, belirsizlerdi ama fark ediliyorlardı. Öfkeyle bize yöneldiler. Gümüş hançerimi kaldırdım. Bir dövüş başlamak üzereydi, biz onlardan çok azdık.

12. Bölüm

Kararan gökyüzünün önündeki ruh şeytanı akımı çok korkunç bir görüntü oluşturunuyordu. Bir çeşmenin akışını izlemek gibiydi. Ölüler Diyarı'nın mor renkli parlak ışığı yansıyordu belli belirsiz şekildeki şeytanların üzerlerinden.

Daha önce bu yaratıklarla hiç dövüşmemiştik, ben onların *bhout*lardan ne kadar kötü olabileceğini düşünürken birisinin önüme gelmesiyle sorumun cevabını aldım.

Saydam olmasına rağmen yüzüyle bedenini görebiliyordum, bir de parlak turuncu ateşin parladığı boşluğunu. Tam olarak insana benzemeseler de iki ayakları vardı. Ama kalplerinin olduğu kısımda dönen bir bulutla Vanzir'in tüplerini hatırlatan dokunaçları vardı. Bana sürüklendikleri zaman sessizlerdi. Bir tanesi başımı hedef aldığı anda hızla eğildim. Darbesinden milimetrelerle korundum.

Lanet olsun! Bu şeyler o kadar hızlıydı ki bir arada dövüşmemiz imkânsızdı. Bir tanesini önümdeyken yaraladım. Dokunabileceğim kadar yakındı, doğru bir darbe indirmeyi

başardım. Gümüş hançer ona değdiği anda haykırp kendini üzerime attı. Bir kez daha eğilip ondan kurtulmayı başardım. Üstelik bir darbe daha indirmiştim. İkinci darbemin ardından yaratık alev alıp yok oldu.

Öldürdüm mü onu? Bu bir şaka olmalıydı! İşte o zaman daha yeni doğmuş yaratıklarla mücadele ettiğimizi anladım. Şeytan olsun olmasın, hepsi kırılganlardı. Artık dışarıda beslenmek üzere olduklarına göre gittikçe güçleneceklerdi.

Roz'un sesi kulaklarımda yankılandı. "Hayır! Bu bir kâbus olmalı!"

Hemen onun olduğu tarafa yöneldim, zaten yakınımıydı. Oraya gittiğimde bir grup ruh şeytanının safkan insanlarla perilere yöneldiğini fark ettim. Kendilerini korumak için hiçbir çaba göstermiyorlar, içinde bulundukları büyümlü ruh halini sürdürüyorlardı. Roz şeytanları bir o tarafa bir bu tarafa fırlatıyordu ama gelmeye devam ediyorlardı.

Birkaç tane cadı kadın ölmüştü. Yumurtaya değen cadı gibi ortadan kaybolmak yerine silahla yaralanmış gibi her yerlerinde delikler açılmıştı. Katliam gittikçe büyüyordu. Geri kalan cadıları korumak için Roz'a yardım etmeye çalıştım ama yumurtaya bir bakış attığımda zamanla mücadele ettiğimizi anladım.

Ruh şeytanları yumurtadan çıkmaya devam ediyorlardı. Henüz gereken besinlerini almadan onları öldürmemiz imkânsızdı. Ayrıca cadıların yaşam enerjileriyle büyü güçlerini emen şeytanlar oldukça güçleniyorlardı. Bedenleri gittikçe sertleşiyor, daha büyük, daha güçlü görünüyorlardı.

Şimdi ne yapacaktık?

Ama bu sorunun cevabını arayacak zamanımız yoktu. Yemek arayışında olan bir sonraki ruh şeytanı bana yaklaştı, dokunacılarından biri koluma değdi. Beni kavramaya çalışırken içimi bir elektrik akımı kapladı. İşte o anda bufa balığına benzeyen ağzının içindeki iğne gibi sivri dişlerini gördüm.

“Ah hayır, yapamazsın!” Dişlerini bana geçiremeden kınara kaçıp ondan kurtuldum, elimdeki hançeri dokunacına batırdım. Tepki vermedi, çığlık atmadı; yalnızca bana gelmeye devam etti. Hareketlerindeki soğukkanlılıkla sessizliği yaratığın kendisinden daha korkutucuydu. Her şey tam bir sessizlik içinde oluyordu, onu görmesem hareket ettiğine inanamazdım.

Yaratığın hareketlerini önceden sezmeye çalışıp tepkisini bekledim. İlk seferinde şansım yaver gitti, başka bir dokunacını kesmeyi başardım. Ama ikinci seferde o kadar da şanslı değildim. İki uzvunu da bana uzatıp beni iyice kavradı. Ardından o keskin dişlerini tenime geçirdi. Çığlık atarak onu kendimden uzaklaştırmayı denedim. Tenime bu kadar yakınken bıçağımı kullanmak çok zordu ama bu şeyi üzerimden çekmem gerekiyordu, üstelik diğer herkes kendi mücadelesindeydi.

Hançeri kullanarak yaratığın dokunacıyla kolumun arasına girmeye çalıştım. Ruh şeytanının benimle bağlantısını kesmek istiyordum. Bıçak kısmını derimin üzerinde gezdirerek araya girdim. Keskin bıçak dokunacın hemen altına erişti. Hızlı bir hareketle hançeri yukarı kaldırıp ağzını hedef almayı başardım

Ruh şeytanı dokunacını geri çekti. Yine sessizlik içindey-

di. Ben tam diğerk dokunaca saldırımk için bıçağımı kaldırdım ki tenime zarar verdi. Kanıyordu, canım yanıyordu ama önceleri daha kötü yaralar da almıştım. Her zamankinden daha çok sinirlenerek hançerimi kalbinin yerinde, dokunacıların çıkıp hortumun döndüğü boşluğa sapladım.

Pes etmedim, hançeri daha da içeri sapladım. Mücadele ediyordu; elimden geleni yapıyordum, ağırlığımı da üzerine verip son bir darbe indirince ruh şeytanı yere düşüp yok oldu.

Onun işini bitirir bitirmez büyüyle kendisine bağlanan Aleksais Medyumluk Ağı üyelerinin yanma gittim. Çoğu ölmüştü, biz de kaybedeceğimiz kanlı bir mücadelenin içindəydik. Elimizden gelen tek şey daha az hasar almaktı.

Ruh şeytanları gökyüzünü doldurdu, her yanı bir gölge kapladı. Panik içinde etrafa bakındım. Onlara göre çok azdık, tam gücümüzle savaşamıyorduk. Çünkü gümüş silahlar kullanmak zorunda olduğumuz için kısıtlıydık.

Ama büyük resme odaklanmak için zaman yoktu. Bir çift şeytan daha bana doğru geliyordu. Neyse ki genç, toylardı. Biriyle mücadele ederken diğerkini de kaçırmamak için biraz geri çekildim. Kıvrılan bulutlar titrediğinde ortalığı bir gök gürültüsü kapladı. Peşinden de şimşek geldi. Fırtına hemen tepemizde başlıyordu işte. Galiba biraz içten çağırıştım.

Gökyüzü hızla kararırken yükselen fırtınanın gücüyle bir şimşek daha çaktı, yumurtayı yerle bir etti. Şimşek büyü gücüyle çağırılmadığı için yumurtayı beslemek yerine ona zarar verdi. Yumurtanın titreşen parçaları patlayıp etrafa hızla saçıldı. Ben uzakta olduğum için tehlikede değildim ama Delilah'nın bağırdığını duydum. O yöne baktığımda koluna

saplanan damla parçalarını gördüm. Ama Delilah parçaları kolundan atıp ruh şeytanlarıyla dövüşmeye devam etti.

Ben de kendi düşmanıma döndüm. Durmadan bana yapışmaya çalışıyorlardı, onları nasıl uzaklaştıracağımı bilmiyordum.

O sırada caddenin aşağısından bağırımlarla ayak sesleri duydum. Henüz neler olduğunu anlayamadan Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'nin iriyarı adamlardan oluşan yirmi beş üyesini, ellerinde gümüş kılıçlarla bize koşarken gördüm. Genellikle ayıyla puma dönüşenler vardı ama Marion'un çakala dönüşenler klanından da birini gördüm. Bize yardım etmek hızla yanımıza geldiler.

Kendimi birden irikıyım Jonas'ın yanında buldum. Kıvrıkcık siyah saçlı, kısaltılmış top sakallı bir ya dönüşendi. Eski bir futbolcuydu, bunu belli ediyordu. Ayrıca bir de eski denizciydi ki bu güçle dövüşürdü. Dolunay çıktığında asıl benliğini nasıl sakladığını hep merak etmişim ama şu anda ruh şeytanları bize saldırırken bu sorunun pek bir önemi yoktu. Jonas beni kenara itip elindeki korkunç kılıçla ruh şeytanını tam ortadan ikiye ayırdı.

Etrafta hiç kurt adam olmadığını düşündüm çünkü onlar da vampirler gibi gümüşten hoşlanmıyordu ama diğer hayvana dönüşenler için böyle bir sorun yoktu.

Jonas bana saldıran ikinci şeytanın da işini bitirirken ben dövüşmenin verdiği yorgunlukla geri çekildim. Dövüşmeye alışıkтым ama büyü yapmadan bilek gücüyle dövüşmek zor geliyordu. Dumanlı hızla yanımdan geçtiğinde kafamı

toplamaya çalışıyordum. Beni kolunun altına altığı gibi koşmaya devam etti. Az önce durduğum noktaya şeytanların saldırdığını gördüm, geldiklerini fark etmemiştim bile.

Beni dövüş alanından çıkarıp sokağın karşısına geçirdi. Yardıma gelen diğer on kişilik grubun yanına yere bırakırken inledim. “Ona dikkat edin. Sakın yaralanmasın,” dedikten sonra gitti.

Başımı çevirdiğimde Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nde son zamanlarda önemli roller oynayan kurt adam, Frank Willows’la karşılaştım. Beni başıyla selamladı. Frank bir çiftçiydi, çok iyi bir adamdı. Et ihtiyacımızı ondan karşılıyorduk, Menolly için gereken kam o tahsis ediyordu. Kurt adamlar normalde büyüyle vampirlerden hoşlanmazlar. Frank de öyledir ama bu zamana kadar ne Menolly’ye ne de bana kaba davrandı. Bizler dosttuk.

“Frank, burada ne işin var? *Sen* gümüş kullanamazsın.” Kaşlarımı çattım. Yolun karşısına geçmeyi başarırlarsa, diğer kurt adamlar gibi o da kendisini karşıımızdaki ruh şeytanlarına karşı koruyamazdı.

“Gelebilen pek çok kurt adam burada zaten. Johnson acil durum için aradığında Doğaüstü Birliği’nin başı olduğuma göre buraya gelmeyi bir borç bildim. Camille, buradan uzaklaşman gerek. Senin için güvenli bir yer değil. Chase bu şeylerin büyüyle beslendiğini söyledi. Sen de... büyülüsün.”

Kibar dille konuşuyordu, sesi titriyordu. Yüzündeki ifa-
de gülümsememe neden oldu. Frank’in tahmin edemeyeceği kadar korkunç şeyler yaşamıştım. Ama benimle ilgilendiği

için minnettar olduğumu düşünmesini isteyip egosunu sarsmadım.

“Sanırım burada güvendedeyiz. Adamlarınız bize yardıma geldiği için sanırım onları kıstırdık.” Gerçekten de ruh şeytanları giderek azalıyordu. Aslında buradan kaç tane kaldığını sayabilirdim. On iki tane gibi görünüyordu. Ama şimdiye dek kaç tane öldürdüğümüzü hiç bilmiyordum. Yetmiş beş ya da daha fazla olabilir.

Bir süre sonra başımı kaldırıp Frank’e baktım. “Dostum, sizi Chase’in aradığını söyledin, değil mi?”

“Evet. Johnson, Dumanlı’nın büyü yapmayan dövüşçülere ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir de gümüş silahlar kullanmada yetenekli olmalıydı. Onun tek bildiği buydu. Hemen bir telefon trafiğiyle toplayabildiğim kadar adam topladım. Neredeyse uçarak geldik.” Frank yavaşça soluklandı. “Senin ejderha kocan bir kılıçla nasıl savaşaacağını çok iyi biliyor.” Gümüş bir kılıç taşıdığını hiç fark etmediğim Dumanlı’ya baktı. Bir tarafı dişli, bir tarafı düz olan bir kılıç vardı elinde.

“Yok artık! Böyle bir kılıcı olduğunu bile bilmiyordum.” Gözlerimi kırıştırdım. “Acaba büyükbabasının mı?” Dumanlı’nın büyükbabasından pek çok değerli eşya miras kalmıştı ama şu anda o hazinenin içinde gizli neler olduğunu merak ettim. Kılıç mükemmeldi. Bu fırtınalı, karanlık havada bile parılıyordu. Şeytanlara çarptığı her an açık mavi bir ışık belirliyordu.

Beyler geri kalan son şeytanlarla mücadele ederken Delilah üstü başı çamur içinde, bitkin bir halde yanımıza geldi.

“Sana ne oldu?”

“Ruhlar enerjimi emmeye çalıştı ama sanırım büyüyle uğraşmadığım için fazla derine inemediler. Fiziksel boyutta zarar veremedikleri için birkaç ısırtktan başka bir şey yok. Galiba Ölüm Bakireleri’nin tadını sevmadiler.”

“Olabilir. Ya da... Sonbaharın Efendisi ile bağlantılı olduğu için senin enerjinle başa çıkamadılar? Belki de araştırmamız gereken bir şeydir bu.”

“Haklı olabilirsin.” Frank’e bir selam verdikten sonra beklemek için çimenlere oturdu. Ben de ona katıldım. Başımı omzuna yasladım. “İyi misin?”

“Galiba. Birkaç darbe aldım ama inan bana, beni en çok sarsan, bu şeylerin kanımı emmeye çalışması oldu.”

“Vanzir’in yaptığı gibi...” Sesi titriyordu, kaşlarını havaya kaldırdı.

Omuzlarımı silktim. Vanzir bir keresinde benden beslenmeye çalışmıştı. Doğrusu, olanlar onun suçu değildi. Hepimiz baskı altındaydık, o güçlerini kullanmaya çalışıyordu, ben öyle çok büyü saçtım ki kendisine engel olamadı. Zihnimi ele geçirmesi için onunla sevişerek durdurmuştum.

“Biraz... ama o zaman Vanzir’in bilinçli yapmadığını biliyordum. Bu şeyler zarar vermek için dışarıdaydı. Sonucu aynı olsa da daha farklı hissediyordum. Vanzir’i asla bu şeylerle bir tutamam.” Yerden bir ot koparıp çiğnemeye başladım.

“Kabul etmek istemeyebilirsin ama seni temin ederim ki hiçbir rüya avcısı onun gösterdiği iradeyi gösteremez. Pek çoğu senin gücünü emmek için dışarıdadır. Bilinçli bir şekilde.” Neler olduğunu görebilmek için uzağa baktı. “Neredeyse bitti gibi görünüyor.”

“Belki de öyledir ama Vanzir diğer şeytanlar gibi değil. Bize büyük yardımı oldu, önündeki engeller kalktıktan sonra bizimle olmak zorunda değildi.”

Delilah iç geçirdi, ayağa kalkıp üzerini silkeledi. “Dinle, Vanzir’in diğer şeytanlar gibi olmadığını biliyorum ama onun tehlikeli olduğunu görmezden gelemeyiz. Asla, ama asla unutma.” Eğilip bana elini uzattı. Ben de ayağa kalktım.

“Biliyorum. Düşmanlarımdan ya da arkadaşlarımdan gücünü asla unutmam.” Sinirlensem de bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Bulutlar açılıp da gök gürlediğinde yerimden fırladım. Öyle bir yağmur yağmaya başladı ki gözlerimi açmam bile imkânsızdı.

Bir dakika sonra gökyüzü bir şimşekle aydınlandı, hemen peşinden de gök gürledi. Yağmur, doluya döndü. Bezelye tanesi kadar dolu parçaları bizi dövüyordu. Parçalar tenime battığında bağırmaya başladım, canım yanmıştı. Frank etrafı bakındı, elimden tuttuğu gibi en yakındaki sedir ağacının altına çekti. En alçak dalın altına sürükledi. Delilah da peşimizdeydi, başımızı ellerimizle koruduk.

Frank beni korumak için olduğu yerde öylece duruyordu. Onu da ceketinden çekip bizimle birlikte ağacın altına çekmek istedim ama gelmeyeceğini biliyordum. Bu artık gurur meselesi olmuştu. Dumanlı benim güvenliğimden onu sorumlu tutmuştu. Delilah yanımda olsa da sonuna kadar sözünde durmak istiyordu. Doludan korunmasını isteseydim kişisel bir hakaret olarak algılayacaktı.

Bulunduğum yerden karşıda neler olduğunu göremeden ağacın arkasında saklanmış, ıslak toprak kokusunu içimize

çekiyorduk. Anne Ay’a fısıldayarak dua ettim. *Lütfen, bütün ruh şeytanlarını bulmalarını sağla. Bir tanesi bile kaçmasın. Lütfen arkadaşlarımıza zarar gelmesin.*

Bir dakika sonra dolu hızlandı, büyük parçalar yerine artık gökten buz yağıyordu. Delilah ağacın ardına iyice kıvrıldı, bense dışarı çıktım. Frank ayağa kalkmama yardım etti. Biz orada öylece dururken diğerleri caddenin karşısında göründü. Rozurial bitkin görünüyordu. Vanzir pek çok kere çamura düşmüştü. Shade ile Morio ise yorgunlardı ama üstleri başları çok da fena değildi. Tabii bir de Dumanlı... Bayramlıklarını giymiş gibi tertemizdi. Ama hiçbiri gülümsemiyordu.

Peşlerinden Doğaüstü yardımcıları geldi. Bazıları arkadaşlarının omuzlarından destek alıyordu ama genellikle iyi görünüyorlardı. Heyecan içinde Dumanlı’nın gelmesini bekliyordum, yanında Jonas vardı.

“Neler oldu?” Aslında bilmek istemiyordum. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nden dostlarımızı kaybetmek çok ağır gelirdi. Kendilerini yumurtaya atan cadıları zaten kaybetmiştik.

“Bazı adamlar yaralandı ama hayattalar. Chase yardım gönderiyor. Ruh şeytanlarının hepsi öldü. Cadılar da...” Dumanlı durdu. Uzunca iç geçirdi, ardından ipek gibi parmaklarıyla çenemi kaldırdı. Gözlerindeki karla, dumanla yüzüne baktı. “Hepsi öldü. Ama bunu zaten biliyordun, tatlım.”

“Evet, biliyordum.” Dumanlı’ya yaslanıp başımı göğsüne dayadım. Kollarımı beline doladım. Misk kokusu vardı, yeni düşmüş kar gibi taze kokuyordu. Bu kokuyu tanıyordum, hem de çok iyi. Bütün kocalarımı farklı şekilde seviyordum.

Hiçbirinin sevgisi diğerinden daha az ya da fazla değildi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı, yavaşça öne arkaya salınıyordu. “Doğrudan savaşın içinde olmayan insanların ölümü seni incitiyor, biliyorum. Ejderha olmama rağmen seni anlıyorum. Savaş çok korkunç bir şey, masum insanlarla çocuklar ölüyor. Dünyanın düzeni bu. Savaş basit bir şey olsaydı barış için bu kadar mücadele etmezdik.”

“Barışı bulmakta çok da iyi iş çıkardığımızı söyleyemeyeceğim.” Ağlamak istiyordum. Meclisinden bir grup arkadaşının, ruh şeytanları tarafından enerjileri emilerek öldürüldüğünü Lindsey’ye nasıl söyleyecektik?

“Elimizden geleni yapıyoruz.” Dumanlı dudaklarımı öptü, dili ağzımın içinde ilerliyordu. Beni kibarca öptü. Saçlarıyla omuzlarımı kavrayıp sırtımın etrafını sardı. Böylece beni kendisine iyice yapıştırdı. Öpücükleriyle kollarında eriyordum. Onu istiyor, ona ihtiyaç duyuyordum. Stresimi atmanın en mükemmel yolu seksti benim için. Şimdi de stresim tavan yapmış durumdaydı. Yavaşça inledim. Bir eliyle kalçalarımın yakalayıp beni kendi boyuna kadar kaldırdı.

“Sana ihtiyacım var sevgilim. Morio, Trillian ile ben seni bu katliamdan uzaklaştıracğız. Bir süreliğine bile olsa.”

Sımsıkı sarıldım, bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

Dumanlı kulağıma fısıldadı. “Ailenle seni hemen şimdi buralardan götürebilirim. Hepimiz gidebiliriz. Ejderha Kalyaklıkları’na gideriz. Orada güvende olursun. Kız kardeşlerinle Maggie de öyle... sonra Iris, Bruce... herkes. Annem sizi memnuniyetle karşılar. Sana çok düşkün.”

Çok cazip bir teklifti. Bu savaşı bırakıp dünyanın en tepesinde yaşamak... Ama aklım buna asla izin vermezdi. Delilah ile Menolly'nin de aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Şeytanla melek arasında sıkışıp kalmıştık. Şu anda ait olduğumuz yer burasıydı. Pek çok insanın kaderi bizim ellerimizdeydi, görevimizi öylece bırakamazdık.

“Ben de annene gerçekten düşkünüm ama olmaz. Sen de biliyorsun ki gidemeyiz.” Dumanlı'nın alnından öpüp elimi göğsüne koydum. “Kalbinin derinliklerinde sen de biliyorsun. Ejderha olsan da bütün bu insanları önemsiyorsun.”

Bu konuyu nadiren açıyordum. Dumanlı, diğer bütün ejderhalar gibi duyguları konusunda alıngandı. İnsanlarla dünyaya önem verdiğini söylemememden hoşlanmazdı. Ya bu konuda hassas olduğu için ya da duygularından konuşmaktan hoşlanmadığı içindi, bilemiyorum. Ama itirazlarına rağmen haklı olduğumu biliyordum. İnsanlarla perilerden nefret etseydi ailemi, arkadaşlarımı bu şekilde umursamazdı.

Bizimle yaşamaz, bütün hakaretlere katlanmaz, evin sıklığına boyun eğmezdi eğer nefret etseydi. Şu anda bizimle şeytanlara karşı dövüşmezdi. Ben şimdi bunu onun ağzından duymak istiyordum. Bunu söylemesine ihtiyacım vardı.

Gözlerimin içine baktı, yüzündeki gülümseme gitti. “Sevgilim... haklısın, burada kalmamız gerek.” Böylece beni yere indirdi. “Hadi gel, yapacağımız işler var. Gidip Chase'le konuşalım. Ayağı bu haldeyken biz yanına gitsek daha iyi olur.”

Başka bir şey söylemeden Delilah'yla diğerlerinin yanına geçtik. Biz caddenin sonuna ilerlerken Keo ile Yugi de

inceleme için olay yerine geçtiler. Doğaüstü Birliği görevlilerini yaralıları almaları için yönlendiriyorlar, ölenleri de Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi'ne götürmek için hazırlanıyorlardı. Aleksais Medyumluk Ağı yüzünden on dört safkan cadı, dört tane peri ölmüştü. Şimdi on sekiz aileye ne söyleyeceğimizi düşünmemiz gerekiyordu.

Eve varıp hepimiz temizlendikten sonra saat akşamüzeri dört olmuştu. Chase ailelerle iletişime geçmeyi biraz daha ertelemek istedi. Yakınlarını kaybeden insanlar hemen kapımızı çalmazlardı sonuçta. Biz de o zamana kadar ne söyleyeceğimizi düşünürdük. Bu şekilde bir bilgiyi geciktirmekten hoşlanmazdı Chase ama bir daha yaşanmayacağından emin olabilmemiz için neler yaşandığını kavramamız gerekiyordu.

Yemek masasına yerleştüğümüzde Iris ile Hanna geç öğle yemeği ya da erken akşam yemeği hazırlıyordu. Masaya bir kâse salata, parmesan peynirli tostlar, et tabağı, bir tepsi kurabiye sessizce yerleştirdiler. Hanna bir sürahi de soğuk böğürtlen çayı koydu.

Herkes bitkin görünüyordu. Delilah masaya bakıyordu, Shade'in kolu omzundaydı. Rozurial ile Vanzir alışıktı olmadığımız bir şekilde sessizlerdi. Morio ile Trillian, Dumanlı ile benim yanımdaki sandalyelere yerleştiler. Karşımdaki sandalyeye oturan Shamas bile sessizdi.

Iris bir süre bekledi, ardından ellerini beline koyup, “Yiyin,” dedi. Biz yemeklere yavaşça uzanırken ekledi. “Neler

olduğunu anlatın. Sessizliğinize bakılırsa olanlar pek hoş değilmiş.”

Iris’e baktım. “Değildi. Dördü peri, on dördü safkan pagan; toplam on sekiz kişiyi kaybettik. Hepsi Aleksais Medyumluk Ağı üyesiydi. Bir grup zombiyle birlikte, içinde ruh şeytanları barındıran bir yumurtaya kurban oldular.”

“Üzüldüm.” Iris kaşlarını çattı. “Sizce bu yumurtadan başka da var mıdır?”

Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum ama kısa bir süre önce benim de aklımdan aynısı geçiyordu. Başım ağrı-maya başlayınca enseme ovdum, fazlasıyla kasılmıştım.

“Emin değilim. Eğer bu tek yumurta *değilse*, Gulakah’ın başka yumurtaları da varsa o zaman yumurtalar patlamak üzeredir, ki ruh şeytanları her yana savrulabilir. Çok az büyü gücü bile olan herkes tehlike altında demektir. Eğer gereken miktarda yumurta çatlırsa o zaman dünya tehlikeye girer.”

“Onları durdurmayı nasıl başardınız?” Iris sallanan sandalyeye yavaşça otururken Hanna da Maggie’yi alıp kucağıma verdi.

Küçük gargoylemizi kucağıma aldım, yüzümü tüyelerine gömdüm. Maggie böyle günlerde derdimizi çözemesi de bizi rahatlatıyordu. Yavaşça başından öptüm.

“Doğaüstü Varlıklar Birliği olmasaydı onlarla başa çıkamazdık. Bunu söylemekten nefret etsem de hayvana dönüştürülenler güçlülerdi ama ruh şeytanları daha güçlüydü. Tabii bir kere beslenme imkânı bulurlarsa. Bir tek gümüş silahlardan etkileniyorlardı. Biz de birlik olup beraber mü-

cadele ettik.” Maggie’yi boynunun altından gıdıklayınca kıkırdadı, parmağımı yakalayıp emmeye başladı.

Shamas öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. “Onlarla mücadele etmemizin başka bir yolu olmalı ama varsa bile bu güçlü bir şeytandan geçer. Ya da... Gulakah gibi birinden.”

Delilah güldü. “Gulakah mı? Evet, o yardımcı olabilir. Sadece onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıyız.”

Maggie’yi yeniden Hanna’ya verdim. “Başka yolu yok. Yarın gece Aleksais Medyumluk Ağı içine sızacağım. Gulakah’a ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.” Trillian’a döndüm. “Sorma fırsatım olmadı, kılık değiştirici madalyonlardan birini alabildiniz mi?” *Lütfen evet de, lütfen.* Bünyem daha fazla kötü haberi kaldıramayacaktı.

Trillian yorgun bir şekilde gülümsedi. “Svartalfheim derneğiyle güçlü bağlantıları olan eski bir arkadaşımla görüştüm. Evet, madalyonu aldık. Saldırıya uğramadığın ya da sen bozmadığın sürece büyü devam edecek, ki bu olmasa iyi olur, yoksa ben içeri girip oradaki herkesin kafasını koparırım.”

“Ben de yardım ederim.” Dumanlı başını iki yana salladı. “Karaborsacıyla neden anlaşma yapmadığını anlayamıyorum.”

Trillian güldü. “O adam tek bir lafıyla beni küle çevirebilirdi. Seni de denerdi eminim. Svartan olduğu için onu hafife alma. *Benim* insanlarımdan bazıları *senin* insanlarıyla mücadele edip gerçekten kazanabilir.” Gözleri parıldadı, Dumanlı’yı kışkırttığını biliyordum.

Tabii ki Dumanlı oltaya geldi. “Ben kimseyi küçümsemiyorum...”

Trillian dalga geçer gibi güldü. “Haklısın. Sen herkesi küçümsersin. Sen *koca güçlü ejderhasın*, sana kimse doku-namaz, sana kimse ...”

Dumanlı güldü ama bu hiç dostane bir gülüş değildi. “Sence dokunabilir mi? Şeytanlar evet ama insanlar? Pek çok peri? Çok az insanın bana zarar verebileceğini kabul et-melisin, peki ya sen...”

“Evet, ben zarar *görebilirim*, bunu *biliyorum*. Ama sen de şu ihtimali bilmelisin ki seni büyük kertenkele...”

Ayağa fırladım. “Yeter, sizi şebekler! Gerçekten. *Yeter*. Öteki Dünya’ya giden koca yolu gidip birbirinizi öldürme-den geri döndünüz. *Şimdi* mi yapacaksınız? *Gerçekten mi*? Sizce bunları duymak istiyor muyum? Trillian, Dumanlı’yı kışkırtmaktan vazgeç. Dumanlı, sürekli bu tuzağa düşmek zorunda mısın?”

Morio araya girme ihtiyacı hissetti. Öksürdü. “Sahiden, Camille arayı bulmadan onca yolu nasıl gidip geldiğinizi merak ediyorum.”

Dumanlı *homurdandı*. “Ben sana göstereceğim nasıl ol-duğunu...” Durup gülümsedi. “Gitmeden önce bir anlaşma yaptık. Ateşkes imzaladık.”

İkisine birden bakakaldım. “Yirmi dört saatlik yolculuktan sağ dönebilmek için sahiden anlaşma mı imzaladınız?” Üze-rimdeki stresle bu olayların saçmalığı artık çok fazlaydı. San-dalyeye geri çöküp öyle güçlü güldüm ki gözlerimden yaşlar geldi. “Bazen bir çift ergenle evlendiğimi düşünüyorum.”

“Demek ergen he?” Trillian, başını sallayan Dumanlı’ya uzun bir bakış attı.

Dumanlı'nın saçından bir tutam uzanıp enseme dokundu. Tenimi gıdıklayan saçları hissedince yerimden zıpladım. Dumanlı gülümseyerek beni gıdıklamaya devam etti.

“Pekâlâ, şuna bir son ver!” Durmasını istediğimden emin değildim aslında. Kötü hissetmekten yorulmuştum, biraz iyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Dumanlı uzanıp bileğimden kibarca kavradı, Trillian da ötekini tuttu. Dumanlı'mn saçı uzanıp eteğimin altına girdi, kalçalarımı sardı.

Çığlık attım. “Tamam, tamam pes ediyorum.”

“Gerçekten durmamı istiyor musun Camille?” İsmimi söylerkenki edası nefesimi kesti. Saçları yavaşça gevşeyip biraz daha içerilere kaydı. “Tek istediğim bir kelime söylemen.”

Delilah gülmeye başladığı zaman kızardım. Başını Shade'in omzuna yasladı. Shade herhangi bir tepki vermemeye çalışıyordu ama başaramıyordu. Vanzir ile Roz, yüzlerindeki kurnaz gülümsemeyle yemeklerini yiyorlardı. Bir tek Shamas kaşlarını çatmış, yemeğini yiyordu.

“Öyle mi? Durmamı mı istiyorsun?” Bir kez daha Dumanlı'nın saçı kasıklarımaya vurmaya başladı, parmakları da aynı ritimde masaya vuruyordu.

Yorgundum, yaralar almıştım. Eşlerime tek tek baktım. Beklenti içinde yüzüme bakıyorlardı, hepsinin hevesini hissediyordum. Dumanlı'nın dokunduğu yerden başlayarak bedenimi bir ateş kapladı. Onları ne kadar istediğimi fark ettim. Tek yapabildiğim sandalyede inlemeden oturmaya çalışmaktı. Derin bir nefes aldım. Onların arzuları beni ha-

rekete geçirmişti. Şimdi tek isteğim yukarı fırlayıp onları içime almaktı. *Ah, teşekkürler ruh bağlama ritüeli.*

Morio ile Trillian'a baktım. Morio dudaklarını oynattı. *Yukarı. Şimdi.*

"Her neyse. Bizim biraz dinlenmeye ihtiyacımız var. Chase ararsa bir araya gelmek için bir iki saate ihtiyacımız olduğunu söyle. Başka bir şey olmasa iyi olur çünkü önümüzdeki on iki saat boyunca acil bir durumla ilgilenmeyi düşünmüyorum." Yavaşça ayağa kalktım. "Odamıza çıkıp biraz dinlen..."

Shade bir kahkaha patlattı. "Ah, evet. Ne yapacağınızı *biliyoruz*." Sonra göz kırıp yemeğine döndü. "Bu arada biz de temizlenip biraz dinleniriz. Değil mi Kedicik?" Delilah'ya sokuldu. Delilah kızardı ama o da gülümsedi.

"*Temizlenmek* uzun bir *banyo değil* de kısa bir duş anlamına geliyorsa kabul. Sevmediğimi biliyorsun."

Dumanlı içten bir kahkaha atıp beni kollarına aldı. "Hadi karıcığım. Adamlarının sana ihtiyacı var. Senin de onlara ihtiyacın var."

Trillian ile Morio da sandalyelerini geri çektiler, biz yukarı çıkarken aşağıdan gelen kahkahaları duydum. Benimse tek düşündüğüm adamlarım, onların elleri, yatağımızdı.

13. Bölüm

Oda sıcak olduğu için Trillian pencereyi açtı. Dumanlı beni yere indirip etrafımda döndükten sonra ellerini belime doladı. Trillian hemen önümde durdu. Yüzündeki hafif gülümsemeyle, kararlı elleriyle belimdeki korsem metal kancasını çözdü.

Odadaki enerji, fırtına öncesi havası gibi yüksek, ağırdı. Dokunuşları altında ürperdim. Korsem düşmeden önce Dumanlı yakalayıp kenara attı.

Orada öylece duruyordum, Trillian birini okşarken meme uçlarım gittikçe dikleşiyordu. Bir tanesini öyle bir sıktı ki midemde bir kıpırtı hissettim. Beni biraz çevirince Dumanlı eteğimin kopçasını buldu. Açtığı gibi yavaşça yere indi. Trillian'ın elini tutup dengemi sağlayarak eteği ayağımdan sıyırdım.

Trillian ellerimi bırakmadı, bakışları yüzümü kilitlenmişti. Dudakları en üst noktaya kadar kıvrıldı. Ona bakarken aklıma ölü cadıların görüntüleri geldi. Kafamdan atamıyordum. Henry Jeffries'in ölümünü hatırlatıyorlardı bana. Indigo

Crescent'te benimle çalışan arkadaşımıydı. Benim kitabevime olan aşkı yüzünden öldürülmüştü. Bu uzun, zorlu savaşın artık taşıyamadığım ağırlığıyla hıçkırmaya başladım, çok yıpranmıştım.

“Düşünmek istemiyorum artık. Ama aklımdan o görüntüleri çıkaramıyorum.” Sözlerim aslında yardım çağrısıydı.

“Bizim yönlendirmemizi ister misin?” diye sordu Trillian gözlerimin içine bakarak.

Başımı salladım. “Evet... lütfen...”

Trillian, hâlâ arkamda duran Dumanlı'ya daha önce sadece birkaç kere gördüğüm bir bakış attı. Lanet olası savaştan öyle yorulmuştum ki ağlamak istiyordum. O sırada Dumanlı'nın uzanan saçı beni sarıp havaya kaldırdı. Kendisi sandalyeye oturdu, beni de yüzüm yere dönük bir şekilde dizlerine yatırdı.

Morio başımın yanında eğildi, ben ne yaptığını anlayamadan gözlerime uyku bandını doladı. Karanlık beni rahatlatıyor, dikkatimin dağılmasını sağlıyordu. Kadife göz bandının yumuşaklığını tenimde hissediyordum. Derin bir nefes alıp endişelerimi geride bırakmaya karar verdim. Dumanlı'mın kucağında uzanırken beyaz, dar pantolonundan ereksiyon halindeki penisini hissedince heyecanlanmaya başladım. Saçları uzanıp ellerimi arkamda bağlayınca hafifçe inledim. Bileklerimden kavrayıp oynatmamam için sıkıttı. Beni başka bir pozisyona geçirirken içimi arzular kapladı.

Kokusundan Morio'nun olduğunu anladığım bir parmak dudaklarımın arasında gezindi. Dilimi uzatıp tadına baktım. Parmağını ağzımın içine sokmasıyla emmeye başladım.

“Ona istediği şeyi ver,” diye emir verdi Dumanlı.

Birden Morio'nun penisinin dudaklarıma bastırıldığını hissettim. Büyük bir istekle ağzımı aralayıp onu içime aldım. Bir yandan emerken bir yandan dilimi sert teninde gezdiriyordum. Tenindeki misk kokusu içimi doldurdu. Yavaşça ileri geri salınmaya başlayınca ben daha büyük bir istekle emmeye başladım.

“Ona oral seks yapmanı izlemeyi seviyorum.” Trillian kulağıma fısıldadı. “Seni sevişirken izlemeyi seviyorum, be-beğim. Alfanın ben olduğumu bildiğin sürece başka adamlarla birlikte olmanı izlemekten hoşlanıyorum.” Dudaklarını boynuma bastırdı, ardından öpücükleri sırtımda ilerleyip kalçalarımaya geldi. Kalçamın sağ yanağını hafifçe emdi.

Vajinam öyle ıslanmıştı ki ağzımdaki Morio'nun penisine olmasına rağmen çığlık atmak istiyordum. Ancak tek yapabildiğim ağzımı açmadan inlemektir. Bütün gücümle inledim.

“Kıpırdama.” Dumanlı'nın sesi sertti ama daha fazla itaat edemiyordum. Trillian bu kez bacağımanın arkasına geçti, beni emiyor, gıdıklıyor, öpüyordu. Kasıklarımaya geldiğinde, ansızın birinin bileklerimden tutup bacaklarımı ayırdığını hissettim. Hiç şüphesiz, Dumanlı'nın saçları bacaklarımı açmam için bileklerime kenetlendi. İçimde inanılmaz bir kırpıntı oldu. Hiç düşünmeden bir kez daha inledim.

“Emirlerime karşı geldin, sevgilim.” Dumanlı'nın sesi

yumuşak ama katıydı. Birden kalçamda bir şaplak hissettim.

Morio ağzımın içinde ileri geri hareket etmeye devam ediyordu, bu nedenle bağıramadım. Bir şaplak daha gelince bedenim ısınmaya başladı. Birinin içime girdiğini, beni becerdiğini hissediyordum. İçimde alevler yükseldi.

“Emirlere karşı geldiğin için seni cezalandırmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Genellikle bu oyunu oynardık, Dumanlı beni yönlendirmeyi seviyordu. Aslında bunu her zaman yapmazdık ama şimdi ihtiyacım vardı, aklımdaki düşüncelerle içimdeki kötü duyguların uçup gitmesini istiyordum.

Her zamanki gibi açıklamasını yaptı. “Unutma, durmamız için tek bir şey söylemen yeterli.”

Bir kez daha başımı salladım. Benden gelecek tek bir sözle dururlardı. Ama durmalarını istemiyordum. Tek isteğim saf, şehvetli duygulardı. Birinin beni yönlendirmesini, kederimle korkularımı benden alıp sorumluluğu üstlenmesini istiyordum.

Bir süre sonra kalçama bir şaplak daha yedim, gözlerimi kapatıp ağzımdaki Morio’nun, kalçama dördüncü, beşinci kere inen Dumanlı’nın şaplağının tadını çıkarmaya çalıştım. Şaplakların ritmine kapılıp saymayı bıraktım. Canımı acıtmadan vurmaya devam etti.

Sonra Dumanlı durdu. Bir süre sonra Trillian vajinama girdiği zaman iç çektim. Dumanlı’nın saçları hâlâ bacaklarımı ayırıyordu. Trillian sert, büyük penisini iyice içime

soktu. İnliyordum. Birinin yağlanmış parmağı arkadan yavaşça içime girmeye başladı. Hızını yakalayan Morio'nun penisıyla bir kez daha inledim.

Başka bir el klitorisimi bulup parmağıyla okşamaya başladı. Başlangıçta yavaşça bastırdı, sonra daireler oluşturarak okşamaya başladı. İçimde büyüyen muhteşem arzulardan başka bir şey düşünemiyordum. Hareket etmeden, hiçbir şey yapmadan, adamlarımın beni yönlendirmesine, bütün günün yorgunluğunu atmasına; hüznü, üzüntüleri, korkuları, yükselen gözyaşlarımı alıp götürmesine izin verdim.

Morio haykırarak ağzımın içine boşaldı. Dilimde tuzlu, ağdalı bir tat bıraktı ama kesinlikle mide bulandırıcı değildi. Ağzımdaki her damlayı keyifle yutup penisini iyice emdim. Ağzımdan penisini çekip beni öpmeye başladı. Dili dilimin üzerinde geziniyor, ellerini başımın iki yanında tutuyordu. Onu göremiyordum ama benim *youkaim*, tilkim, sevgilim olduğunu biliyorum.

“Camille, ah Camille... benim rahibem...” Beni öyle tutkulu, öyle içten öptü ki içimde yutkunamadığım duygular kabardı. Trillian'ın penisi içime daha sert girerken Dumanlı'nın parmağı da beni gitgide yükseltiyordu. Bulutlarda geziniyordum, adeta odada yükseliyordum.

Hislerimle başa çıkamıyordum, gözyaşlarım akmak üzereydi. Ateşler içinde yanarken gittikçe yükseliyordum. Gözümdeki göz bandının ardından yaşlarım süzüldü. Bir yandan ağlarken bir yandan vajinamdaki güçlü enerjiyle orgazmın zirvesine ulaştım. Kendisi boşalmadığı için kalçalarımın

kavradı. Bir kez daha, yeniden bir enerjiyle orgazm oldum. Hızlı, sert bir orgazmdı bu. Hafifçe vurarak içimden ayrıldı.

Morio göz bandını çıkarırken, Dumanlı'nın saçı beni serbest bırakırken inledim. Dumanlı beni kaldırıp yatağa taşıyarak sırtüstü yatırdı. Üzerini çıkarırken yüzünde şehvet dolu bir gülümseme vardı. Morio ile Trillian da yanımıza geldi.

"Açıl bana seni küçük fahişe. Benim güzel karım." Dumanlı üzerime doğru gelirken başımı yastıklara koyup bacaklarımı açtım. Dizlerimi kırdım. Dumanlı yavaşça içime girdi. Mutluluktan inledim. Tansiyonumuz indiğine göre artık oyun oynayabilirdik. Dördümüzün birden mutlu olduğunu, korkularımızla endişelerimizi geride bıraktığımızı düşünüp hırladım.

Morio güldü. "Benim için de yer var mı, bebeğim?"

"Her zaman." Dumanlı'ya baktım. "Beni kaldırır mısın?" Dediğimi yaptı, Morio altıma geçebilsin diye yukarı kaldırdı. Trillian'ın Morio'ya yağı uzattığını gördüm. Morio penisini yağladı. Böylece Dumanlı beni yavaşça indirdi. Morio'nun parmakları deliğimi aralarken Dumanlı beni hâlâ tutuyordu. Sonra çok yavaşça indirdiğinde Morio arkadan içime girdi. Sıra Dumanlı'daydı. İkisi birden beni penisleriyle doldurdular. Neredeyse canım yanacaktı. Ama neredeyse. Şu an mutluydum.

Tamamen sahiplenilme hissi, üç adama ait olma hissi ruhumu okşuyordu. Yanımıza uzanan Trillian'a dokunmak için uzandım. Parmaklarımı öptü. Elimi gövdesinde gezdirip sertleşen penisini tuttum. Elimin içinde onun sert, ılık,

canlı penisini tutarken zevkten inledim.

Dumanlı yavaşça bastırmaya başladı. Dikkatli, hassas davranıyordu. Morio da karşılık verdi. Birlikte bir ritim tutturarak uzun uzun, yavaş yavaş beni becermeye başladılar. Vajinam zevkten zaten ıslandığı için yağ sadece işimizi biraz daha kolaylaştırıyordu. Bunu pek sık yapmazdık, sadece gerçekten ihtiyacım olduğu zamanlarda yapardık.

Sırtıma değen Morio'nun göğsü, ellerini belime dolayıp bir kez daha içime girmesi; Dumanlı'nın üzerime bastıran teni, vajinamın içindeki penisi; Trillian'ın yumruğumun içinde atan nabızı aklımdaki bütün düşünceleri alıp götürüyor, beni zevkten zevke sürüklüyordu. Bir süre sonra odanın içinin çılgınlıklarla, zevk inlemeleriyle dolduğunu fark ettim. Bir zaman sonra bu çılgınlıkların şehvetle orgazm olan bana ait olduğunu anladım.

Gözlerimi kırpıştırarak uyanıp doğrudum. Odanın içi, batmak üzere olan güneşin solgun ışıklarıyla aydınlanıyordu. Belli ki yaratmaya çalıştığım fırtına işini yapmış, ardından çekilmişti. Pencere hafif aralıktı, içeriye temiz hava doluyor, zihnimi tazeliyordu. Gerinip esnedim. Beynimdeki uyuşukluğu atmaya çalıştım.

Morio da yatakta yanımda oturuyordu, bağdaş kurmuş, meditasyon yapıyordu. Dumanlı ile Trillian etrafta görünmüyordu. Morio gözlerini açmadan konuştu. "İyi akşamlar, uyuyan güzel."

"Ne kadardır uyuyorum? Bu kadar yorgun olduğumu

bilmiyordum.” Saate baktım. Yedi buçuk olmuştu. Güneşin batmasına kırk beş dakika vardı.

“Deliksiz uyudun.” Morio gözlerini açıp bana baktı. Yataktaki ilerleyip battaniyelerden sıyrıldım. Morio beni kollarına aldı.

“Biraz üşüttüm sanırım,” diye fısıldadım. “Ama bu öğlen çok güzeldi. Teşekkür ederim.”

“Bizim sana teşekkür etmemiz gerek.” Beni uzun uzun öpen dudakları yumuşacıktı. Saçları göğüslerimi okşadı. Üzerinde misk kokusu vardı ama sevişmemizin ardından duş aldığını anlıyordum. Şimdi tek isteğim kucığına sığınmak, öylece sarılıp kalmaktı. “Seni seviyorum Camille. Trillian ile Dumanlı da öyle. Biz seni seviyoruz.”

Beni sevdiklerini biliyordum, onlar da benim onları sevdiğimi biliyorlardı. Biraz endişelenerek burnuna dokundum. “Biliyorum. Ama... bir sorun mu var? Kötü, çok kötü bir şey mi oldu?”

“Hayır, hiçbir şey yok,” diye mırıldandı. “Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız. *Ben çok şanslıyım*. Bazen bunu yeterince söylemediğimizi düşünüyorum. Biliyorsun ki çok zor bir kadınsın. İnatçısın, otoritersin, korselerle makyaj malzemelerine bir servet harcıyorsun.” Gülümsedi.

“Bunları beni kazanmak için söylemiyorsun herhalde?” Başımı kaldırıp cümlesinin devamını bekledim. Söyledikleri doğrudu ama cümlesinin devamında bir *ama* geleceğini biliyordum.

Yanılmadım. “*Ama...* aynı zamanda inanılmaz güçlü bir

kadınsın. Sevgi dolusun, seksisin, asla ama asla pes etmiyorsun. Bütün bunlar, otoriter tavrın da dahil, seni sen yapan özellikler. Evlenmek istediğim tek kadınsın.” Bir kez daha beni öptü, eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

“Şanslı olan *benim*,” diye fısıldadım. Bunu içten söylüyordum. Ben çok ama çok şanslı bir kadındım. Üç kere...

Morio uzanıp yüzümü okşadı. Gözlerimin içine bakınca koyu renk gözleri parlak sarıyla aydınlandı. Gözlerinin kıvrımı, uzun ipek gibi saçı, hafif kalkık dudaklarıyla mükemmel bir adamdı.

Parmağımı dudaklarında gezdirdim. “Aeval sana ne dedi? Seni Talamh Lonrach Oll’e çağırarak için?” Bilmek istiyordum. Bizi neyin beklediğini tabii ki Aeval anlatmayacaktı.

Parmağımın ucunu hafifçe ısırды, emdikten sonra öptü. “Sana söyleyebileceğim ya da söyleyemeyeceğim bazı şeyler var. Aeval’e söz verdim. Sana zarar gelmediği sürece sırrını saklayacağım.”

“Karanlıklar Kraliçesi’yle sır saklamandan hoşlanacağımı sanmıyorum.” Yatağın baş kısmında ayaklarımı toplayıp oturdum. Çenemi dizlerime yasladım, kollarımı da etrafıma sardım.

“Elimden bir şey gelmiyor bebeğim. Anlaşmamız böyle.” Bana göz kırptı. “Kalbimdeki yerini kimsenin alamayacağını biliyorsun.”

“Kız kardeşim neredeyse alıyordu.” İstmeden söylemiştim bunları. Söylediğim anda hata yaptığımı anladım. “Özür dilerim. Bunları söylemek istemedim. Olanlarda senin bir

suçun yoktu, onun da suçu yoktu. Üstelik ortada sorun kalmadı. Söz veriyorum, bir daha bu konuyu açmayacağım.”

Morio gözlerini devirdi. “Aynı şey senin başına gelseydi ben de unutmayı tercih ederdim. Menolly’den hoşlandım ama haklısın. Ne benim hatam ne de onun hatasıydı. Herhangi bir şey yaşanmadan da bu sorunu çözdü.”

“Haklısın,” dedim kaşlarımı çatarak. Kıskanç olmaktan hoşlanmıyordum. Öyle biri olmak da istemiyordum. Bu konuda anneme çekmiştim ama elimden geldiğince bastırmaya çalışıyordum. Kıskançlık kalp kırıklıklarına neden oluyordu. Üstelik Morio’nun beni sevdiğini biliyordum.

Bir süre sonra *beni affet* gülüşü attım. “Konumuza geri dönecek olursak... duşa girmeden önce anlat bakalım. Lütfen bana anlatmana izin verilen kısmı eksiksiz anlat.”

Morio derin bir nefes alıp geri yaslandı, dirseğinin üzerine dayanarak anlatmaya başladı. “Pekâlâ. Anlatıyorum.” Başını geri atıp odaya bakındı. “Bir rahiple eşleşmenin bir nedeni var ama hayır, sakın sorma çünkü ben de bilmiyorum. Her neyse, biriyle eşleşmen gerekiyordu. Zaten üç adamla evli olduğunu; bunlardan birinin, yani benim, ölüm büyüyle ilgilendiğimi düşünürsek başka biriyle eşleşmen uygun olmazdı.” Başını kaldırdı. Koyu renk gözleri parlıyordu. Şeytan formuna dönüşmesine az kalmıştı, kıskançlığının kokusunu alabiliyordum.

İşte o zaman anladım. “*Sen onlara gittin. Seni çağırmadılar.*”

Söylediklerimi düşünürken hâlâ gözlerime bakıyordu. Onunla tanıştığımda kıskanç biri olmadığını düşündüm. Aslında haklıydım da. Ben mutlu olduğum sürece kendisini

geri çekiyor, beni rahat bırakıyordu. Üsteleyen biri değildi. Benden de korkmuyordu.

Ancak evlendiğimizde Morio değişti. İddiasını kanıtlamak ister gibi, Ruh Bağlama Ritüeli'nde benimle birlikte, Dumanlı ve Trillian'la da birleşti. Üçü de sessiz bir anlaşmayla ya da belki de benden habersiz aldıkları bir kararla, benim üzerimde bir koruma üçgeni geliştirdiler. Yaşadığımız şeyleri düşününce beni olabildiğince korumaya çalıştılar. Ben onların karısıydım; onlar da benim koruyucularım, eşlerim.

“Onlar çağırdılar. Ama bu konudaki görüşlerimi almak için çağırdım. Seni sonuna kadar desteklediğimi ama bir adamla bir kadını ölüm büyüsünün birbirine nasıl bağladığını bildiğimi söyledim. Seni anlardım ama bundan memnun olmazdım. Dumanlı'yı düşünsene? Tanrıların önünde seninle birleşen başka bir adamı asla kabul etmezdi.”

Benim yüzümü bir gülümseme kaplarken Morio boğazını temizledi. Çenemi dizlerime koydum. “Sen de gönüllü oldun.” Ama cevaba ihtiyacım yoktu. Yüzündeki ifade her şeyi açıklıyordu. “Öyle değil mi?”

Bir süre sonra yavaşça başım salladı. “Evet. Çünkü bebeğim, sana bir şey söyleyeceğim, sonuna kadar dinlemeni istiyorum. Sen Anne Ay'ın rahibesisin. Yerine getirmen gereken bazı görevlerin var. Ama seninle benim aramda öyle güçlü bir büyü bağı var ki, bu bağı başka bir adamın bozmasına asla izin vermeyeceğim. Bu bizim özelimiz. Sen benliğinden vazgeçemezsin. Bunu senden asla isteyemem. Ama başka bir adamın bizim büyü bağımızı bozmasına da izin veremem.”

Gülümsemek istiyordum. Taşlar şimdi yerine oturuyor-

du. Morio, bedenimi Dumanlı ve Trillian’la paylaşabiliyordu ama büyü tarafım ona aitti. Tıpkı Trillian’ın beni paylaşması ama alfam olduğunu sık sık belirtmesi gibi. Dumanlı’nım, araya başka biri girmediği sürece beni diğerleriyle paylaşması gibi.

Aklıma bir fikir gelince yüzümü ekşittim. “Bran olamaz. Akıllarında Bran yoktu...”

Morio başını iki yana sallayıp gülümsedi. Yataktan kalktı. “O konuya hiç değinme çünkü olmayacak. Sana söyleyebileceğim tek şey, temel şeyler için anlaştım. Anne Ay’ın rahibi değilim ama Aeval’in Krallığı’nın bir rahibiyim artık. Böylece Üçlü Bela için senin resmi büyü eşin olarak yanında durabileceğim.”

İşte hepsi buydu. Bana söyleyebileceği her şeyi anlatmıştı. Nevresimden sıyrılıp çıplak ayaklarımla banyoya yöneldim. Birden durup Morio’ya baktım.

“Teşekkür ederim.”

“Ne için bebeğim?” Morio yatağımızı topluyordu.

“Kendin olduğun için. Beni koruduğun için. Benimle, başka kimsenin paylaşamayacağı bir şey paylaştığın için. Ben bir duş alayım. Aşağıda görüşürüz.” Ben odadan ayrılırken Morio öylece durmuş beni izliyordu. Gözlerinin parladığını biliyordum.

Temizlenip giyindikten sonra aşağı indim. Menolly uyanmak üzereydi, Chase’in herhangi bir şeyler öğrenip öğrenmediğini merak ediyordum. Ayrıca Trillian ile Dumanlı’nın

birlikte getirdikleri madalyonu denemek istiyordum çünkü yirmi dört saat içinde, bir saat de ekler ya da çıkarırsak, Aleksais Medyumluk Ağı'nın gizli yollarına girecektim. Bu nedenle rolümü iyi oynasam iyi ederdim. Ayrıca şehirde devam eden zombi saldırısına da dikkat etmemiz gerekiyordu.

Herkesin oturma odasında toplandığını gördüm. On beş dakika içinde güneş batacak, Menolly yanımıza gelecekti. Ne yapacağımızı konuşmak için onu beklemek en doğrusuydu.

Trillian, Dumanlı ile Bruce yarınki planları için Iris ile Bruce'un evinin şablonunu inceliyorlardı. Nerissa ile Rozurial, Hanna'yla birlikte çamaşırları katlıyorlar, Vanzir de bilgisayarından bir şeylere bakıyordu. Shamas belli ki hâlâ işteydi. Delilah, Maggie'yle oynuyordu, Iris de mutfaktaydı.

Kurabiyelerin kokusunu içime çekerek Iris'e yardım etmeye karar verdim. "Selam genç anne. Nasılsın?"

Iris iki tepsi kurabiyeyi fırından çıkarmak üzereydi. Fırın eldivenlerini ondan alıp tepsileri çıkardım. Dört aylık hamileydi. Geri çekilince onu şöyle bir süzdüm. Göğüsleri şimdiden büyümeye başlamıştı.

Bakışlarımı fark edip gülümsedi. "Evet, Bruce da bu durumdan çok memnun. Ama yakında yeni sutyenlere ihtiyacım olacak. İkizler gaza bastı... geliíyorlar." Sallanan sandalyeye geçerken mutlu bir şekilde gülümseyip ayaklarını uzattı. Ancak gözaltındaki morlukları gördüm.

Fırından çıkardığım tepsileri nihalelerin üzerine yerleştirdim. Tepsiden çıkarabilmek için spatula ile altlarını kazıdım, ardından büyük servis tabaklarına aldım. Fıstıkezme-

liyle damla ikolatalılardı. Delilah havalara uçacaktır.

“Uyuyamıyorsun, değil mi? Sabah bulantıların nasıl?”

“Sabah bulantılarım biraz azaldı ama artık çok çabuk yoruyorum. Daha fazla uyukluyorum ama deliksiz bir uyku ekemiyorum.” Ellerine baktı. “Derin bir uykuya dalamıyorum.”

“Sorun ne? Bruce mu horluyor?”

“Hayır, horlamıyor.” Durdu, ardından gülümsedi. “Yani çok değil. O kadar sorun olmuyor.”

“O zaman sorun ne?” Konuşmak istemediğini anlıyordum ama ortada onemli bir sorun olduğu belliydi. “Hemen anlat yoksa bir şeyler sakladığını Menolly’ye söylerim.” Tehdit etmeyi sevmiyordum ama altında onemli bir şey olduğundan emindim.

Iris oturduğu yerde doğrulup sallanmayı kesti. “Bunu yapamazsın.”

one eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. “Dene istersen.”

Yüzünü astı, somurtarak omuzlarını silkip arkasına yaslandı. “Pekâlâ. Ama bunu bytmeyeceksin.”

“Neler olduğunu hemen anlatır mısın? Sen böyle yaptıkça ben daha çok endişeleniyorum. Ayrıca daha fazla endişelenmek istemiyorum.” Yanına diz çöktüm. “Anlat hadi.”

“Anlattığım zaman bana söz ver...”

“Söz falan yok. *abuk anlat.*”

“Of, tamam. Lanet olası karavan yüzünden uyuyamıyorum. Hayatımda yaşadığım en rahatsız yer orası. Kocaman bir tenekede yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.” Bir anda

gözyaşlarına boğulmasına şaşırdım kaldım. Sanırım buna hormonları sebep oluyordu

“Nefret ediyorum. Gece bir ses duyduğum anda bir daha uyuyamıyorum. Hamile olduğum için de bedenimde olan hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. Evimiz yapılane kadar bekle-yemeyeceğim. Açıkçası sizinle yaşamayı da özledim! Sürgün yemiş gibi hissediyorum ama bunu ben kendim istemiştim.”

Yüzünde hüznü bir ifade belirirken onu kollarımın arasına alıp omzumda ağlamasına izin verdim. “Ah tatlım, ah Iris. Çok üzıldüm. Eğer istersen Marion ile Douglas’ın çıktığı odayı size ayarlarız.”

Iris burnunu çekti, arkasına yaslanıp hüznü gülümsedi. “Çok tatlısın ama olmaz. Çok güzel bir karavanımız var, kirasını çoktan ödedik.”

Başımı iki yana salladım. “Bir ay neredeyse bitti. Buraya geri taşının. Evin bitmesine bir ay kaldı sadece. Evet, kalabalığınız ama hep böyle değil miydik? Bu bir sorun değil. Bruce zengin birisi, bir aylık karavan kirasını dert edinmeye...”

Mutfaktaki kitaplık kapısı açıldı, Menolly çıktı. Bize gülümsedi. “Ne konuştuğunuzu saklamaya çalışmayın, Iris, her şeyi duydum. Camille haklı. Eviniz bitene kadar misafir odasında kalırsınız. Karavan hemen yarın gidebilir. Bu konuda tartışmayalım yoksa sinirleneceğim. Sinirlenmemi de asla istemezsin.”

Iris kızardı, başını öne eğdi. “Siz büyük bir sorun olma-yacağımı düşünüyorsanız...”

“Hadi hemen gidip Bruce’a söyle. Beyler akşam için ge-

reken eşyalarınızı getirsinler.” Menolly elini havada savurdu, ev perimizin salona gitmesini gülümseyerek izledi. Iris gittikten sonra güldü. “Hormonlar. Onları sevmeye başladım. Neyse ki hiç endişelenmek zorunda olmayacağım bir durum.” Sesindeki hüznü hissettim.

Menolly’ye baktım. “Çocuk mu istiyorsun?” Benim biyolojik yaşıma henüz geçmediği için Dumanlı farklı türlerden olmamız sorununu aşarsa beylerden çocuğum olabilirdi. Eğer bir çocuğum olacaksa önce Trillian’dan olmasını isterdim çünkü o benim alfabemdi. Eğer ebeveynlik işini kıvrabilirsek üç çocuğum olsun isterdim. Ama bu konuyu pek düşünmüyordum. En azından şimdilik. Buna karar vermemiz için çok, çok uzun zaman vardı, kimsenin beni zorlamasını istemiyordum.

Menolly omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Sanırım... keşke seçim yapma şansım olsaydı. Ama Dredge beni öldürdüğü için hiçbir seçim hakkım yok.”

“Nerissa bebek sahibi olabilir. Siz ebeveynlik yapabilirsiniz.” Yeni kurabiye hamurlarını tepsiye dizip fırına verdim. Menolly sıcak kurabiyelerden bir tane aldıktan sonra mutfaktan çıkarken bana eşlik etti.

“Düşünülebilir tabii. Belki...” dedi, odaya girdiğimiz anda konuyu kapattı.

Iris ile Bruce’un peşinden Hanna mutfığa geçti. “Eşyalarıyla gerekli malzemeleri getirmelerine yardım edeyim.” Bana gülümseyince Iris’in mutsuzluğunu daha önceden fark ettiğini anladım. “Maggie yirmi dakika içinde kremalı içeceğini içmeli.”

“Biz hallederiz.” Maggie’nin Puslu ile oynadığı köşeye baktım. İkisi de Marion’un kedisi Snickers’ı kızdırıyorlardı, içimden bir ses Delilah’nın da onlara katıldığını söylüyordu. Maggie etrafında dönüyor, Puslu da onu takip ediyordu. İkisi de nasıl mutluydu!

Hepimiz bir yerlere kurulduk. Ben sallanan sandalyedel-i Dumanlı’nın kucağına geçtim. Menolly ise her zamanki yerine, tavandan sallanarak kuruldu. Nerissa elindeki çamaşır sepetini odadan çıkardı.

“Pekâlâ, sanırım genel toplantı zamanı. Bazı şeylerin üzerinden geçmem lazım. Aleksais Medyumluk Ağı’na sızıp Gulakah ile ruh şeytanlarını barındıran yumurta hakkında bilgi edinmem lazım. Ayrıca bir de Seattle’da kol gezen zombiler hakkında. Ah Menolly. Haberleri duymadın. Roman ve Kanlı Wyne’la görüşmen gerekebilir.”

Tuhaf bakışlarını görünce olanları hızla anlattım. Roz da ona bazı belgeler verdi. Belgeleri incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Yani zombi istilasından vampirler mi sorumlu? Bu insanlar nasıl bu kadar aptal olabilir?” Menolly’nin bıraktığı kâğıtlar Maggie ile Puslu’nun oynadığı yere düştü, Maggie kâğıtlara uzandı.

Roz o yetişmeden kâğıtları almayı başardı ancak Maggie ağlamaya başladı. Delilah onu kucağına alıp pırpışlamaya başladı.

“Aptal değiller. Aslında Fani Biraderler çok zeki. Suçu vampirlere atıp yeni bir nefret suçu çıkaracaklar. İnsanlar öl-

düğünde de ekmeklerine yağ sürülecek tabii. Seattle’ın çoğu zombilerin var olduklarını zaten bilmiyordu. Artık öğrendiler ama onları kimin canlandırdığını ya da mezarlarından çıkardığını bilmiyorlar.”

Morio yüzünü astı. “Zombi istilası.”

“Evet. Sadece bununla da sınırlı kalmayacak. Her neyse, onları vampirlerin canlandırdığı düşüncesi? Halk arasındaki genel büyü bilgisi seviyesini düşününce buna hak vermeleri çok da zor olmadı.”

Derin bir nefes aldım. “Korktukları için onları suçlayamayız. Bu... George A. Romero’nun dünyalarının canlanması gibi. *Yaşayan Ölüler Gecesi* insanların zihninde derin izler bıraktı. *Walking Dead* de öyle. *Zombie Strippers* bile...”

Menolly aşağı indi. “Evet, evet biliyorum ama kahretsin ki bu ucubelerin saçma sapan şeyler yayıp insanları inandırmasına dayanamıyorum. Sırf bu yüzden, masum insanların canı da dahil, her şeyi kullanabilirler. Tek istekleri teorilerini açıklamak ya da açıklamaya çalışmak.”

“Düşünsene, bizi de ucube azınlık olarak düşünüyorlar. Hiç hoşgörülerini yok.” İç geçirdim, çenemi ellerimin üzerine dayayarak öne eğildim. “Halk arasında iyice yayılmadan onları durdurmamız lazım.”

“Peki ne yapacağız?” Trillian bana baktı.

Yeniden dışarı çıkmak istemiyoordum. Bu geceyi evde geçirmek, hiçbir şey yapmadan kurabiye yemek, oyun oynamak ya da film izlemek istiyordum. Ama izlediğimiz filmler olayları çözmeyecekti. Sadece geçici çözümler sunacaktı bizlere.

“Şu madalyonun nasıl kullanıldığını öğrenmem gerek, bu yüzden Saklı Bahçe Konakları’na gitmeliyiz. Korumalar zaten burada.” Ayağa kalktım. “Hepimizin gitmesine gerek yok. Ben gidiyorum. Başka kim avcılık oynamak ister?”

Menolly elini kaldırdı. “Beni de say.”

Trillian başını iki yana salladı. “Beni de sayın. Genelde evde kalırım ama bu gece çıkasım var. Bazılarının başını ezmek için bile olsa çıkabilirim.” Hole çıkıp uzun deri ceketini aldı.

Dumanlı onayladı. “Ben de geliyorum. Shade, bu seferlik sen evde kal.”

Sonunda Shade, Vanzir ile Delilah’nın evin güvenliği için kalmalarına karar verdik. Morio, Trillian, Dumanlı, Menolly, Rozurial’la ben de arabalara geçtik. Neyle karşı karşıya kalacağımızı bilmediğimizden bir iki kişi gitmek-tense kalabalık olmamız daha doğrudu.

Menolly kendi Jaguar’ına geçti. Roz onunla gelirken, kocalarım benim arabama geçti. Park yerinden çıkarken yağmur yağmaya başladı. Bir kez daha geceye karıştık.

Yoldayken Morio, Chase’e telefon edip planımızı anlattı. Telefonu kapattığında yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anladım.

“Chase işlerin kötüye gittiğini söyledi. Bu sabahkinin büyüklüğünde dört yumurta daha bulmuşlar. Patlamalarından önce çok kısa zamanımız var. Daha çok zombi geliyor. Bu sabahki gibi yumurtayı besleyecekler. Protestocuları dağıttıktan sonra oraya gitsek iyi olur.”

Neyse ki gün içinde biraz uyuma imkânım olmuştu. Tek yapabileceğim şey onaylamaktı. Bir dizi ruh şeytanıyla daha karşılaşmak istemiyordum. Bu olaya onları karıştırmak istemesem de aynadan Morio'ya baktım.

“Delilah'yı ara. Frank Willows'la iletişime geçmelerini söyle. Hemen bir telefon trafiği başlatsınlar. Ama biz oraya varmadan, neler olup bittiğini öğrenmeden önce sakın gitmesinler. Delilah da gelse iyi olur. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti ile iyi anlaşıyor. Sanırım... Menolly'yi arayıp arkaya iki kişi daha almasını söyle. Evden henüz çok uzaklaşmadık.”

Morio aramalara başlarken ben de kendimi önümüzdeki çetin mücadeleye hazırlamaya çalıştım. Gözlerimi yoldan ayırmadan yağmurlu geceye karışan hızımızı artırdım.

14. Bölüm

Şehrin mülk sahiplerinden birkaçı, güvenli apartmanlarını vampirlere kiralayarak ne kadar para kazanacağını fark etmişlerdi. Saklı Bahçe Sütleri şehrin görkemli bir yerindeydi. Gündüzleri periler, akşamları da vampirlerin kol gezdiği bu konaklar genellikle vampirlerin merkezi olarak bilinirdi. İnanılmaz bir iş çıkarmışlardı, iki kule de tıklım tıklım doluydu; hatta burada ev almak isteyenlerin uzun bir bekleme listesi bile vardı. Gelecekte bu listenin daha da artacağını söylüyorlardı.

Her dairede en az iki tane penceresiz oda vardı, diğer pencereli odalar da güneş ışığını kesinlikle içeri geçirmiyordu. Odalar döşeme kaplıydı, kolaylıkla temizlenebilirlerdi. Yatak odalarının kapıları güvenlik kilitleriyle kapalıydı.

Wade Stevens işte burada yaşıyordu. Korumalar için ekstradan para vermek istemeyen pek çok vampir de öyle. Halkın tanımadığı vampirler korumasız da yaşayabilirlerdi ama o kadar çok nefret suçu vardı ki herhangi bir vampir bir

şey yapsa kötü ünü hemen yayılıyordu.

Park yerine vardık. Grev hattını buradan görebiliyorduk. Öyle uzundu ki bizi rahatsız etti.

Birkaç dakika sonra Menolly de benim Lexus'umun yanına park etti. Rozurial ile Delilah da onunlaydı.

Aralıksız yağan yağmura yüzümü ekşitip ceketimi düzelttim. Hava serindi, ayrıca büstiyerimin ıslanmasını istemiyordum. Eğer bu pisliklerle konuşmaktan ötesine geçeceğimizi bilseydim jakarlı kumaştan büstiyerimi değiştirirdim. Ama yolda Chase'le konuşup ikinci yumurtayı öğrendikten sonra eve geri dönüp üstümü değiştirerek vakit kaybetmek istemedim. Artık arabada dövüş için uygun kıyafetler taşısam iyi olacaktı. Ah, bu düşünce beni deli ediyordu!

"Planımız ne?" Menolly gözlerini kalabalığa dikti. "Buradan çok da çetin görünmüyorlar."

"Çetin olmayabilirler ama doğrudan içlerine girip onlarla dövüşemeyiz. Kalabalıkta bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Ayrıca *Seattle Tattler* yeni bir işin peşinde olabilir. Neden olduğunu sormayın, öyle hissediyorum."

"Aslında bu işe yarayabilir." Trillian iç çekti. "Onlara duymak isteyeceği şeyler söyleyelim. Karşılık verdiklerinde kanunlara uygun bir şekilde tutuklarız. En küçük bir gruba yönelik yapılan haksızlık bile nefret suçu değil midir?"

"Evet ama konuşma özgürlüğü bir suç değil ki. Harekete geçmeden önce neyle karşı karşıya olduğumuza bir bakalım." Her zamanki gibi beklediğimizden daha büyük bir belanın içine girdiğimizi hissediyordum. *Neden biz?*

Menolly yüzünü astı. "Konuşma özgürlüğü suç değil

ama onlar kışkırtıyorlar. Şu lanet yazılara baksanıza.” Biraz yaklaşınca sokak lambaları sayesinde onları daha net görmeye başladık.

Şehrin en mükemmel yeri olmasa da Saklı Bahçe Süitle-ri’nin konumu güzeldi, herhangi bir tehlikeye karşı korumalıydı. İç huzurunun yanı sıra apartmanların dışı çelikle kaplanmıştı, çelik malzemenin içinde beton yapılar vardı ama bu sistem dışarıdan görünmüyordu. Eğer birisi dışarıdaki çelik kapıya saldırırsa diğer yapılar da hemen koruma altına giriyordu.

Binalar yangına dayanıklıydı, giriş çıkışların hepsi kame-ralarla izleniyordu. Dışarıdan gelen her işçi veya yabancı için önceden bilgilendirme almak gerekiyordu. Zaten gelenlerin çoğu Doğaüstü varlıklardı. Anti-Doğaüstü söylemlere uzaktan bile karışan birisi anında dışarı atılıyordu.

Her biri yirmi katlı ikiz binalar estetik olarak göze hitap ediyorlar; gizemli, etkileyici görünüyorlardı. Oldukça üst düzey bir çevre planlamışlardı. Açıldığından beri civarında bulunan işletmelerin fiyatları uçmuştu. İnsanlar, vampirlerden korktukları kadar onları seviyorlardı. Ancak şimdi Fani Biraderler ortaya çıkınca bu görüş anında değişti. Bana öyle geliyordu ki, Seattle ticaret odalarıyla yerel emlak firmaları, huzuru korumak için bu davranışları aşılıyordu.

Menolly ile öne geçtik; arkamızda Delilah ile Roz, ardından Trillian, Dumanlı ile Morio vardı. Parka doğru yürürken protestocular bizi fark ettiler. Bir anda yan yana gelip bir sıra oluşturdular. Bu da neydi? Yine bir etten duvar mı?

Menolly onlara çok öfkeli olduğu için liderliği ben aldım.

Gruba şöyle bir göz atınca kimseyi tanımadığımı fark ettim. Belki de yeni bir ekiple mücadele ediyorduk ya da bunlar Andy Gambit'in ön platformda olmak istemeyen destekçileriydi.

Bu düşünce bile onlara çok fazla anlam yüklüyordu. Pek parlak kimseler değillerdi.

Biz onlara yaklaşırken irikıyımlarından bir tanesi öne atıldı. Sıfıra yakın saç kesimiyle futbol oyuncularını andırıyordu. Üzerinde gömlekle ceket vardı. Derli toplu görünüşünün aksine, "Vampirlere işkence!" diye bağırdı. Bizi görünce Menolly'ye baktı.

"Senin türün burada hoş karşılanmaz." Rahatsız edici bir ses tonu vardı, sarma sigara kokusu yayılıyordu.

Bu hiç hoş olmamıştı.

Menolly gözlerini kıstı. "Bence yanılıyorsun. Benim türüm hoş karşılanır. Bu kuleler vampirler için yapıldı. İşgal edenler sizlersiniz."

"Sen kirlisin. Sen şeytanın ajanlığını..."

Menolly sinirlenince vampir dişleri ortaya çıktı. "İnsanlarına buradan çekilmelerini tavsiye ediyorum. *Hemen*. Yoksa şeytanın ajanlığını yapmamı dilersin."

Menolly'nin önüne geçip adama baktım. İkimizin üzerine eğildi. "Beyler, gitmeniz gerek." Taşdıkları pankartlara baktım. Şiddetle hakaret dolu söylemlerdi. Bazıları zombileri vampirlerin yeniden canlandırıldığını söylüyordu. "Hemen polisi arayıp nefret suçu işlediğinizi söyleyebilirim."

"Bir saat içinde sokağa inerim." Bana alayla gülümsedi. "Sen vampir değilsin ama bu dünyadan da değilsin."

“Ne saçma anlaşıma! Belli ki bu dünyadan olmak zekâyı beraberinde getirmiyor.” Görünüşe göre benim diplomatik yeteneğim onlarınki kadar iyi değildi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, sakinleşmeye çalışıyordum.

Ama dazlak kafa sinirlerine hâkim olmak konusunda benim kadar yetenekli değildi. “Beni dinle fahişe... fikrimizi söyleme özgürlüğümüz var.”

“Fikirleriniz tam bir saçmalık. Bu...” O zaman durdum. Trillian haklıydı. “Menolly, Roman’ı arayıp avukatını buraya iste. Bu yazılar, zombilerin canlanmasından sizi sorumlu tutarak Vampir Birliği’ni suçluyor. Biz bunun doğru olmadığını, kesinlikle olamayacağını biliyoruz. Bu nedenle Fani Biraderler sempatizanlarına milyon dolarlık bir tazminat davası açabiliriz. Nasılsa onları bu konuda uyardık. Donlarına kadar alabiliriz.”

İşte o zaman dazlak kafa biraz olsun endişelenmeye başladı. Menolly ceptelefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. “Roman? Avukatıyla birlikte Saklı Bahçe Sütleri’ne acilen gelebilir misiniz?”

Telefonun öbür ucundan, daha önceden kayıtlı bir sesli mesajın oynadığını fark ettim. Ama hayır, safkan insanlar bunu fark edemezdi.

“Bekle... Bekle!” Dazlak kafa hızla yandaşlarına baktı. “Bunu barış içinde halledemez miyiz?”

Hah! “Tabii çözebiliriz. Sen ve minik sorun yaratıcıların buradan hemen uzaklaşırsınız, vampirleri de bir daha bu konuda suçlamazsınız. Bir dahaki sefere hedef göstermeden

önce doğru düzgün bir araştırma yapın. Hatta daha da iyisi kendi işinize bakın, her şeyi mahvetmeyin.”

Gözlerini kısıp beni süzdü. Bir süre sonra diğerlerine işaret edince pankartlarını indirdiler. “Hadi gidelim. Başka bir yolunu bulacağız.” Oradan ayrılırlarken arkalarından baktım.

Son sözlerine tahammül edemiyordum. “Ah, bu arada, vampirlere karşı herhangi bir nefret suçu olursa kime baka-
cağımızı çok iyi biliyoruz. Yani uslu dursanız iyi olur.”

Bana parmağını salladı ama görmezden geldim. Biz söyleyeceğimizi söylemiştik, onlar da kuzu kuzu geri dönmek zorunda kalmışlardı. Yani biz kazanmıştık. Küçük bir zaferdi ama kimin umrunda? Bu lanet olası savaşta her sayı önemli bir skor demekti.

Onlar arabalarıyla kamyonetlerine geçtikten sonra diğerlerine döndüm. “Sırada ne var? Wade’yle konuşmak için içeri girecek miyiz? Roman olanlardan haberdar mı?”

Menolly omuzlarını silkti. “Bilmiyorsa bile yakında öğrenir. Roman’ın bütün bölgede etkili çok geniş, güçlü bir ağı var. Vampirler arasında ne olursa, dedikoduyla ya da haberler sayesinde her şeyi öğrenir. Bunu da öğrenecektir. Ama henüz bir şey söylemedi.”

Etrafa bakındım. Binanın içindeki güvenlik görevlileri bize el salladı. İçeri girip Wade’i görebilir ya da araştırma yapıp ikinci yumurtayı inceleyebilirdik. Wade iyi biriydi ama şimdi bize bu araştırmamızda yardımcı olacak gibi görünmüyordu. Ayrıca ikinci yumurtayı ne kadar çabuk bulursak o kadar iyiydi.

Aklımı toplayıp arabalara döndüm. “Buradaki işimizi bitirdik. Bunun onları uzun süre uzak tutacağından endişeliyim ama bu gecelik işe yaradı. Hadi gidelim. Chase bizi bekliyor. Eminim o da uzun, yorucu bir gün geçiriyor. Gerekenen daha fazla beklemesini istemiyorum.”

“Pekâlâ, ama içimden bir ses Fani Biraderler’in buradaki işinin henüz bitmediğini söylüyor.” Morio başını iki yana salladı. “Hayır, bitmedi.”

“Çünkü nefret hemen yatıştırılmaz. Ya dibe çöker ya da şekil değiştirir.” İç çekerek arabama geçtim. Diğerleri de beni takip etti.

Delilah, Menolly’yle ben ofise girdiğimizde Chase bizi bekliyordu. Yorgun görünüyordu. Bacaklarını yukarı kaldırmış ama huzursuz gibiydi.

Biz ofise kurulurken yorgun bir şekilde selamladı. “Başarmanıza sevindim. İçimde kötü bir his vardı. Bana ne haberler getirdiniz? İyi mi kötü mü? Üçünüzü kodese atmak zorunda değilim, değil mi?”

“Fani Biraderler’i yasaya karşı geldiklerini söyleyerek korkuttuk, Saklı Bahçe Sütleri’nden tazminat tehdidiyle uzaklaştırdık. Ama yeni bir sorun çıkarmaları uzun sürmez.” Menolly kenardaki masanın üzerine çıktı, bacakları aşağı salınıyordu.

Chase endişeli gözlerle onu süzdü. “Onlara dişlerini geçirmedin, değil mi?”

“Isır beni.” Menolly dilini çıkardı. “Hayır, her ne kadar

istesem de o pisliklere zarar vermedim. Camille benden daha sakindi.”

“Nasıl başardım bilmiyorum,” dedim. “Normalde gözlerinin yaşlarına bakmazdım.”

“Evet biliyoruz, hepimiz çok iyi biliyoruz.” Chase etrafa bakındı. “Diğerleri nerede?”

“Arabada bizi bekliyorlar. Onlara ihtiyacın varsa gelebilirler ama geç olduğunu düşünüyoruz. İkinci yumurta hakkında bilgileri alıp hemen oraya geçmek istedik.” Delilah durdu. “Ne kadar bitkin görünüyorsun.”

“Öyleyim.” Durdu, masanın üzerindeki kalemle oynuyordu. Sonunda Delilah’ya baktı. “Sharah’tan bana taşınmasını istedim... O da kabul etti.” Yüzünü kaplayan gülümsemeyle neşesini anladık.

Nefesimi tutup bekledim. Kız kardeşimin Shade’le aşk yaşadığını, hatta şu anda nişanlı olduklarını biliyordum ama Chase’le bir geçmişleri vardı, bu Chase için önemli bir adımdı.

Delilah durdu, yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Arından yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşerek ellerini çırpı. “Bu harika! Tebrik ederim. Bebek geldiğinde böylece her şey daha kolay olacak.”

Chase onayladı, memnun görünüyordu. Yüzü kızarmıştı ama mutluluğunu saklayamıyordu. “Evet, öyle olacak. Sharah’la ben uzun bir öğle yemeğinde konuştuk. Nihayet onu... onun için yanında olmak istediğime dair ikna ettim. Tabii bebek için de. Dünyadaki en önemli şeyin iyi bir baba olmak istemem olduğunu anladı. Bir de onun için iyi bir eş

olmak... yeni bir daire arıyoruz. Belki de bahçeli ev bakarız, bebeğin oynayabileceği bir yer olsun.”

Masanın üzerindeki çerçeveyi alırken sesi nasıl da yumuşak çıkıyordu. Chase’in kollarını Sharah’a doladığı bir fotoğrafı bu, bize göstermek için çevirdi. İkisi de gülümsüyordu. Sharah’nın açık sarı saçları rüzgârda salınıyordu, yüzünde sakin, rahat bir ifade vardı, ki daha önce hiç görmemiştim. Chase de Sharah’a sarılırken huzurluydu. Aralarındaki huzur buradan anlaşılıyordu. Birbirlerine uyuyorlardı.

Fotoğrafi alıp bir süre bakınca birden onların çok mutlu olmalarını, evlerinin bebekleriyle dolmalarını; onları şeytansız, mutlu bir dünyada yetiştirmelerini istedim.

Fotoğrafi geri uzatırken parmağına dokunup hislerimi bir parça da olsa anlamasını istedim. Yüzüme baktı, ardından başını öne eğdi. Yüzünü utangaç bir gülümseme kaplamıştı. Delilah, Chase’in arkasına geçip ona sarıldı.

“Senle Sharah bir gün Shade’le bana akşam yemeğine gelmelisiniz. Bence bu dördümüz için de çok iyi olur. Aradaki hayalet buzlar da erimiş olur, ne dersin?”

Chase gülümsedi. “Ayağımın iyileşip şu değneklere ihtiyacım olmadığı zaman uygun mu? Bu arada Delilah... bu fikri çok sevdim.”

Esnedim. “Pekâlâ, her ne kadar ölümden, şeytanlardan, parçalanmalardan çok daha güzel bir konuda konuşsanız da artık asıl konuya dönmeliyiz. Demek ikinci yumurtamız var?”

İşe geri dönünce Chase dirseklerini masaya koyup başıyla onayladı. “Ne yazık ki öyle. Kim bilir daha kaç tane

var! Bunu Shamas'la başka bir memur bu öğlen buldu. Bir önceki kadar büyük değil, 'Çatlamasına zaman var,' dedi Shamas. Ama nihayetinde bunun olacağını biliyorsunuz. O zaman elimizde bir dizi ruh şeytanı daha olacak."

"Tabii çatlamadan önce durdurmazsak."

"O çatlamadan önce bir yarık açsak ne olur?" Delilah, Chase'in masasının üzerindeki kâseden bir elma alıp masanın üzerine oturdu. Bir süre elmaya baktıktan sonra geri koydu. "Kurabiye yok mu?"

Chase güldü. "Kurabiye yok. Elma ye. Sharah fazla şeker tüketmemi yasakladı. Tako hariç neredeyse bütün abur cuburları yasakladı ki takoya tahammül edemiyor. O bu konuda taviz verirse ben de diğer konularda veririm. Birkaç kilo verdim bile, kendimi daha iyi hissediyorum." Ayağını gösterdi. "Bu hariç."

Menolly kaşlarını çattı. "Bir göz atmak istiyorum, bugün olanları kaçırdım. Neye benziyorlar?"

"Sen onlara saldıramazsın bile. Sadece gümüşle zarar verebiliyoruz, sen gümüşe dokunamıyorsun." Delilah elmayı havaya attı, ardından yakaladı. Isırmadan önce tişörtüne sildi.

Aklımda o soru dönüp duruyordu. Çatlamadan önce biz bir yarık açsak ne olur? Henüz gelişmemiş ruh şeytanları çıkar mı? Belli ki yumurtadan çıkmadan önce biraz beslenmeleri gerekiyordu.

"Orada zombiler olduğunu söylediniz, değil mi?"

Chase başını salladı. "Şey, aslında iskeletler vardı."

"Onlar da muhtemelen zombilerin yaptıklarını yapacaklardı çünkü sonradan canlandırılmış, büyü içeriyorlar. Bu da

demek oluyor ki birisi onları besliyor. Hemen gitsek iyi olur. Menolly sen iskeletleri halledebilirsin, onları yumurtadan uzak tutabilirsin. Eğer yine kendilerini feda eden insanlar varsa, daha fazla Aleksais Medyumluk Ağı üyesinin ölmesini engellemeliyiz.”

Yeniden korkunç bir geceye karışmak istemeyerek ayağa kalktım. Dışarılarda bir yerde bir yumurta vardı, onu parçalamak zorundaydık. “Bize adresi ver. Sonra da eve gidip dinlen. Sana daha sonra ihtiyacımız olabilir.”

Chase bana bir kâğıt parçası uzattı. “Doğüstü Varlıklar Cemiyeti’ni arayabilirsiniz.”

“İletişime geçtik bile. Bir aramamızda bizimle orada buluşacaklar.” Delilah, peşinden giden Menolly’yle kapıya vardı.

Ben biraz gerideydim, onların dışarı çıkmalarını bekledim. “Chase... ne söyleyeceğimi tam olarak bilemiyorum ama bir şey söylemem gerek. Tanıştığımızdan beri çok şey yaşadık.”

“Evet?” Ayağını yavaşça yere indirdi, alçı çıkmasın diye dizini kırmamaya çalışıyordu.

Masasına yaslanarak durdum. “Bana Luke ile Jocko’yu idam ettiği davayı getirdiğin günün ardından ne çok şey geçti. O günü hatırlıyorum, elbiseme bakmaya çalışıyordun.”

Chase kahkaha attı. “Evet, haklısın. Kabul ediyorum.” Koltuk değneklerini alıp onlara baktı. “Üçünüzle tanıştığım günü hatırlıyorum. İçindeki yaşam enerjisine inanamamıştım. Delilah beni sınırlendiriyordu, Menolly ise ödümü koparıyordu. Ama gözlerimi senden alamıyordum. Seni nasıl etkileyebilirim diye fantezilere dalıp gitmiştim. Ama sonra... bir daha bunu yapmak aklıma gelmedi.”

Gölerek omuzlarımı silktim. “Ben oradaydım. Kahretsin, evleneceğim hiç aklıma gelmezdi.

“Üç adamla evleneceğin mi? Yoksa daha azı mı?” Cöz kırptı.

“Ah, kendimi üç adamla düşünebiliyordum. Ama *evli olmak*? Bu hiç planlamadığım bir şeydi.” Durdum, söylemek istediğim kelimeleri seçtim. “Chase sen büyüdün. Çok şey yaşadın, hepimiz öyle. Şunu bilmeni istiyorum ki ne olursa olsun şeytanlarla veya başka şeylerle... biz senin yanındayız. Sharah da öyle. Senin arkasını kolluyoruz. Neye ihtiyacın olursa, sen ailemizin bir parçasısın. *Senin* ailen de öyle. Çünkü hazır olsanız da olmasanız da bir bebek geliyor, Sharah sana taşıyor. Bütün bunlar yakında kapını çalacak.”

Ayağa kalktığımda elimi tuttu. “Teşekkürler, Camille. Cehennem gibi günler yaşadık, bunun devam edeceğini biliyorum. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, özellikle de bu lanet olası olaylar yüzünden. Ama şu anda, bu işin içinde sizinle olmaktan çok memnunum.”

“Aklında olsun. Yakında *baba* olacaksın, Chase.” Gü-lümsedim.

“Vay canına. Evet.” Yüzünde merak ifadesi belirdi. Ayağa kalkınca elimi bıraktı. Ben de yanaklarına vurup kız kardeşlerimin peşinden çıktım.

Yağmur kesilmemişti. Aslında bu iyi bir durum değildi bizim için. Gece normalden daha sıcaktı. Neyse ki donduru-

cu soğukta dövüşmek zorunda kalmayacaktık. Bir süre önce çalışırken ıslanmayı normal karşılamaya başlamıştık. Şiddetli yağmur olmadığı sürece aldığım bütün kıyafetlerimin, büstiyerden eteğe, hatta bota kadar, bir şekilde ıslandığını kanıksamıştım.

“Demek yumurta bir diğer mezarlıkta?” Dumanlı sordu.

Başımla onaylayıp gözlerimi yola diktim. “Evet ama eski bir mezarlık; insanlar senelerdir uğramamış bile. Terk edilmiş bir kilisenin arkasında. Bilin bakalım nerede?”

Morio inledi. “Greenbelt Park Caddesi?”

“Tam isabet. Orada bir sürü mezarlık var ki buna sinir oluyorum. Teknik olarak çoğu yerleşim yerine uzak. Ama bu? Tam merkezde.” Sokaklarda zikzak çizerek ilerliyor, kenarlara park eden arabaları dar yollarda geçmeye çalışıyordum.

Abby ile Fritz’in evi daha ferah bir alandaydı ama şimdi caddenin başka bir bölümündeydik. Burada evler parçalanmış, sadece bazıları ayakta kalabilmişti. Avlularla ağaçlar öyle büyüktü ki neredeyse kapıları göremiyorduk. Geceye sadece birkaç ışık süzülüyordu, ki bazıları terk edilmiş gibi görünen ıssız evlerin perdelerinin arkasından geliyordu.

Labirent gibi sokaklarda sessizce ilerlerken derin çukurların olduğu bir sokağa geldik. Bir arabayı içine alabilecek büyüklükteydi. Yağmurlu yolda önümü görmeye çalışırken hepimiz bu durum karşısında şaşkına döndük.

Sonunda sol tarafta devasa büyüklükteki mezarlığı gördüm. Tabelalar çok geride kalmıştı ama buranın doğru yer olduğunu biliyordum. Chase’in bize anlattığı yer tam olarak buraya benziyordu.

Kemerden dönerek park alanına dikkatli bir şekilde yanaşım. Yavaşladıktan sonra motoru kapattım. Menolly'nin Jag'ı hemen arkama park etti. Beylere baktım.

“Şov zamanı.” Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Gerekli malzemelerin olduğu çantayı Morio kaptı. Hepimiz arabadan indik.

Menolly ile Delilah bana doğu geliyordu. Bir araya gelince nerede olduğumuzu anlamaya çalıştık. Chase yumurtanın anacaddeden bir blok aşağıda olabileceğini söylemişti ama hangi anayol? Dört farklı yola inen dört anayol vardı.

Menolly geri çekildi. “Sıkı durun.” Gözlerini kapatıp yükseldi, ne olduğunu anlayamadan bir yarasaya dönüştü.

Gözlerimi kırptırdım. Roman, onu kendi soyuna geçirdikten sonra eski vampirlerin sahip olduğu pek çok özelliği kazanmıştı Menolly. Tabii ki damarlarındaki Roman kanı, Dredge kanıyla birlikte Menolly'yi korkutucu bir ölü kıza dönüştürmüştü.

Birkaç dakika sonra Menolly yanımıza geldi. Mükemmel bir iniş yaparak insan haline döndü. Roz'un koluna tutunup dengesini sağladıktan sonra boğazını temizledi.

“Gittikçe kolaylaşıyor ama lanet olsun, bu inişler beni zorluyor.” Yüzündeki kocaman gülümsemeyle devam etti. “Ama yakında bu işin ustası olacağım. Bu arada yumurta ortadaki yolun aşağısında. Yukarıdan bakınca bile karanlıkta diğer her şeyden daha büyük duruyor. Yerdeyken söylemek zor tabii, özellikle de bütün bu yolların fazla geniş olduğunu düşünürsek.”

“O zaman bulduk. Delilah, Frank hızlı arama listende mi?”

Delilah başıyla onayladı. “Beş saniye yeterli. Adresi yazdığım mesajı aldığı an telefon trafiğine başlayacak, herkes bir diğerine haber verecek.”

Daha fazla erteleyemezdik. “O zaman harekete geçelim.” Böylece önce Dumanlı ile benim liderliğimizde ortadaki yoldan aşağı inmeye başladık. Bu gecenin sabahkinden daha kolay geçmesini umuyordum.

Beş dakikadan kısa bir sürede yumurtaya vardık. Ona ilerleyen yolla yumurtanın arkası kocaman üvez ağaçlarıyla doluydu. Ağaç dalları hayaletimsi beyaz yemişlerle doluydu ki birkaç ay içinde hepsi kırmızıya, yaz sonunda da parlak turuncuya döneceklerdi. Ama şimdilik karanlık, yağmurlu yolda hayaletten başka bir şeyi andırmıyorlardı.

Mezar taşları etrafa pislik yayıyordu, evet, gerçek anlamda pislik. Gelişigüzel dağıtılmış, her biri takla atmış gibiydi. Bazıları enkaz halindeydi, uzun zaman önce kocaman bir kaya yığını oluşturmuşlardı. Bazıları da hava etkisiyle aşınmış veya yosun bağlamıştı.

Toprak yığınları mezarlıkta yaşayanların toprak altından yüzeye nasıl çıktığını gösteriyordu. Çimler diz boyunda olduğundan yerdeki kayaları ya da dalları görmek zorlaşıyordu.

Yumurta bu mezar yığınının ortasındaydı, sabahkine çok benziyordu ama ona göre çok daha küçüktü. Etrafında bir grup iskelet toplanmıştı. Bu görüntü bile mezarlığın yaşını anlamamızı sağlıyordu. Bedenleri çoktan çürümüş, geriye kim bilir kimin gömdüğü bu kemik parçaları kalmıştı.

Hepsi tek seferde yumurtanın içine yürüyüp emildikten sonra yok oldular. Midem bulanmaya başladı.

“Bu yumurtayı parçalamadan içinde neler olduğunu asla öğrenemeyiz.” Bu söylediğimden neredeyse korkarak diğerlerine baktım. Ama onu şimdi durdurmazsak sonuçları çok daha kötü olabilirdi. Neyse ki civarda hiç cadı göremiyordum. Belki de Gulakah bu yumurtayı bulduğumuzu fark etmemiştir. Ya da belki de yumurta çatlama aşamasına gelmeden onların enerjisi işe yaramıyordur. Öyle ya da böyle, etrafta onların olmaması endişelenmemiz için daha az neden var demekti.

“İskeletleri durdurmamız lazım. Menolly, sen Delilah ve Roz’la onların peşinden gidebilir misin? Dumanlı, Morio, Trillian ile ben de yumurtayla ilgileniriz.” Tam olarak ne yapacağımızı bilmiyordum ama bir planımızın olması, hiç olmamasından daha iyiydi.

Menolly başını evet anlamında salladı, hep birlikte iskeletlere doğru ilerlediler. Yaratıkları yumurtadan uzak tutmak için verdikleri mücadeleye baktık bir süre. Bizim varlığımıza daha önce dikkat etmemiş olan iskeletler bizi bir anda fark etmiş gibilerdi, biz yollarına çıkan engelden başka bir şey değildik. Zarar vermek için dövüşmek yerine kız kardeşlerimle Roz’u geçebilmek için mücadele ettiler. Demek ki bunlar, hiç büyülenmemiş iskeletler kadar tehlikeliydiler.

Bu sırada eşlerimle beraber yumurtaya ilerledik. Etrafında dönüp onu inceledik. Dumanlı uzanıp dokunacaktı ki ben bir bağırsıkla onu geri çekilmeye zorladım.

“Sakın kabuğuna dokunma, seni içine çekebilir. Bir ejderhanın bu havuza dayanıp dayanamayacağını bilmiyorum.” Dumanlı’nın iyi olacağını biliyordum ama denemek istemiyordum. Sonuçta şeytanlarla mücadele ediyorduk.

“Ama bunu yapmanın başka bir yolu yok.” Dumanlı gümüş kılıcını çıkardı.

“Bu büyükbabanın mıydı?” diye sordum bu yaratıkla mücadele ederken.

Gülümsedi. “Doğru tahmin, sevgilim. Babamın babasına ait. Daha rahat konuşabildiğimiz zaman hatırlat da sana bunu nasıl sahiplendiğimi, büyükbabamın ne için kullandığını anlatayım,” dedikten sonra kılıcı yumurtaya batırdı. Gümüş, yumurtayla temas ettiği anda, bir kesme sesi yağmurlu havada yankılandı. Gözlerimi kırıştırdım, kulaklarımı kapamak istiyordum ama hançerimi elimden bırakmak çok tehlikeli olabilirdi. Derin bir nefes alıp ruh şeytanlarının dışarı fırlamasını bekledim.

Yumurta zonklamaya başladı, anlatabilmemin tek yolu buydu. Ardından iyice titreşmeye başladı, hamile bir kadının karnına baskı yapan bebeği bir bebeği anımsatıyordu bana. Ya da belki de “Yaratık” filmindeki Kane’in karnı gibiydi; uzaylıların, bedenini ele geçirip teninin altında ilerlediği zamanlar gibi. Ama bu yumurtanın içinde düzinelerce yaratık vardı, kendilerine yem olabilecek herkesi içine almaya çalışacaklardı.

Midem bulandı. Hareketlerini, gümüşü yüzeyde yayılan gölgeleri izlemek bende kusma isteği uyandırıyordu.

Dumanlı bir darbe daha indirdi, Morio ile Trillian da ona

katıldı. Yeniden büyük bir hareketle kulakları sağır eden bir çığlık duyuldu. Geri çekilmeye başladım, içimi kaplayan kusma isteğine engel olamıyordum.

Bu sırada Delilah, Menolly ile Rozurial iskeletlerle sıradan bir savaştan daha kolay bir şekilde başa çıkıyorlardı çünkü asıl amaçları onların yumurtaya varmalarını engellemkti. Aslına bakılırsa iki büyük çığlık iskeletleri de etkilemiş olacak ki dönmek için mücadele etmeye başlamışlardı.

Aslında kolay bir taktikle halledilebiliyordu. Menolly onlara arkadan yaklaşıyor, yukarı doğru içlerini deşerek onları etkisiz hale getiriyordu. Delilah ile Roz da bunu görüp aynı yolu izlemeye başladılar.

Dikkatimi yumurtaya verdim. Yüzeyindeki çatlaklar görünüyordu. Hançerimi kaldırıp bekledim. Dumanlı yumurtanın tepesine inanılmaz güçlü bir darbe indirdi, sabahkiyle karşılaştırdınca bu onun yarısından biraz daha büyük görünüyordu. Her yanı son bir çığlık daha kapladığında yumurta çatırdamaya başladı. İçinden gölgeler çıkıyordu ama hepsi biçimsizdi. Öldürdüklerimizle karşılaştırdınca bunlar onlara hiç benzemiyorlardı.

Ruh şeytanları etrafımıza üşüşmeye başladılar. Kalplerinin olması gereken yerden dokunaçları çıkıyordu ama bu seferkilerin dişleri gelişmemişti. Bir tanesi üzerime atılmayı başardı ama kolumu yaralamak yerine küçük bir çizige neden oldu. İçimi bir enerji dalgası kapladı, neyse ki beni tam olarak kavrayamamıştı da onu uzaklaştırıp bıçağımla etkisiz hale getirmeyi başardım.

Dövüştük. Bu yumurtanın içinde yaklaşık otuz tane var-

dı, bu kez yardım çağırmadan onlarla başa çıkmayı başardık. Birkaç dakika sonra Roz'la Delilah da iskeletleri Menolly'ye bırakıp bize katıldılar. Şimdi yumurta açıldığına göre kendileri dışarı çıkmaya çalışıyorlardı.

Ruh şeytanlarından birisi iskeletlerden birine varmayı başardı, zorlu bir mücadelenin ardından onunla temasa geçti. Şeytan onun enerjisini emerken iskelet çatırdamaya başladı, sonunda yere yığıldı. Bir kez daha bir insana neler olabileceğini genel hatlarıyla görmüş olduk.

Şeytan bana yaklaşırken Roz arkamdan fırladığı gibi uzun gümüş kılıcını ruh şeytanına geçirdi. Şeytan ona döndü. Hızla öne atılıp hançerimi sırtına sapladım. Sessiz bir fısıltıyla bu kez yerle bir oldu.

Bu yaratıkların sessizliği beni deli ediyordu. Yumurtanın çılgılığının aksine bunlar hiç ses çıkarmıyorlar, düşmanlarıyla fısıltıyla dövüşüyorlardı. Kesinlikle bağırıyor, asla gürültü yapmıyorlardı.

Bir başka saldırı aldım. Otların içinde sessizce ilerleyen bir diğer şeytan enerjimi emmek için saldırdı ama güçlü olmadığı için onu da yerle bir ettim. Hançerle dövüşme konusunda oldukça iyi iş çıkarmaya başlamıştım. Bir başka ruh şeytanı çıkınca saldırmak için atıldım ama botumun ucu yerdeki bir kayaya takıldı. Üzerini kaplayan toprakla çalılarn arasında onu görememiştim.

Dengemi kaybedip dizimin üzerine sert bir şekilde çöktüm. İnleyerek yuvarlandım, bir ruh şeytanının beni hedef aldığı nı tam zamanında gördüm. Hemen sağ tarafa yuvarlandım. Neyse ki dokunaçlarından tam vaktinde kurtulabildim. Bir

kez daha bana yaklaşınca bu kez sol tarafa kaçtım ama bana dokunmasını engelleyemedim. Çok güçsüz olduğundan zarar vermek yerine tenimde sıyrıktan başka bir şey bırakamadı.

İşte Dumanlı orada duruyordu, kılıcını sapladığı şeytan gecenin karanlığına karıştı. Eğilip elimden tutarak beni kaldırdı.

Etrafa bakındım. Görünürde bir şey yoktu. Ne bir iskelet ne bir ruh şeytanı...

“Şaka mı bu? Hepsini halledebildik mi?”

“Sanırım,” dedi Dumanlı. Kolunu boynuma doladı. “Hadi sevgilim, evimize gidelim.”

Delilah yumurta kalıntılarıyla iskeletlerin kemiklerini temizlemesi için Yugi’yi ararken hep birlikte arabalara ilerledik. Yorgundum, tiksiniştim. Artık her şey fazla geliyordu.

Yarın gece, Aleksais Medyumluk Ağı’na sızacaktım, Gulakah’ın kuyruğunu yakalamadan oradan çıkmayacaktım.

15. Bölüm

Eve dönüş yolunda bir yerde durup tavuk aldık. Düşünebildiğim tek şey bir kova KFC alıp hemen eve geçmekti. Saat geç olduğu için sadece Belles-Faire Caddesi'nde açık bir yer bulabildik.

Kafamı pencereden çıkarıp içeri bağırdım. “Dört tane on iki parçalık tavuk menü istiyoruz.”

Bir sessizlik oldu, ardından görevli konuştu. “Pardon, *dört* tane on iki parçalık menü mü istediniz?”

“Evet, ekstra patates kızartması, patates püresiyle lahana salatası da olsun. Hepsinde.”

Bir duraklamanın daha ardından bana siparişlerimi uzattı. Camı açıp Dumanlı'nın verdiği iki elliliği uzattım. Tavukları arkaya, Morio'ya verdim.

Eve vardığımızda ruh şeytanlarıyla iskeletlerden kalan pislikleri temizledim. Hazine gibi gördüğümüz tavuk parçalarını masanın üzerine koyduk. Mutfakta limon kokusu vardı, Iris ile Bruce yaptıkları kremalı tatlının üzerine limon yerleştirmekle meşgullerdi.

Beyler sofrayı hazırlarken ben misafir odasına geçtim. Nerissa oradaydı, Hanna'nın Iris ile Bruce için yatak hazırlamasına yardım ediyordu. Her şey yolunda görünüyordu.

“Sağ salim gelmişsiniz!” diye haykırdı Nerissa. “Menolly de sizinle mi yoksa sevgili karım bara mı geçti?” Bu sarışın bomba, kız kardeşimle evliydi, hayatımda gördüğüm en mutlu yeni evliydi. Menolly ondan hiç ummadığım bir mutlulukla içeri girdi.

Menolly beni geçip kendisini Nerissa'nın kollarına bıraktı. Nerissa'nın nefesini kesecek kadar öpüştiler. Sonra birden bana baktı, gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

“Hadi gelin, yemek hazır. Hem planlarımızı konuşmamız gerek.” Beni takip etmelerini işaret ettim.

Mutfağa girdiğimizde her şeyin hazırlandığını gördüm. Tabaklar yerleştirilmiş, çatalarla bıçaklar masadaki yerlerini almıştı.

Nerissa tavuk kutularından birine eğilip kokladı. Ellerini çırparak dudaklarını yaladı. “Tavuk!” Bana döndü. “Bu gece çok rahatsız edici miydi?”

“Kolay olmadı tabii ki. Sabahki kadar zor olmasa da bir kargaşa oldu. Her yerde iskeletler vardı, mezarlarından fırlayıp çıkıyorlardı. Tek umudum, mezarlık o kadar eskidi ki onları yöneten kişi orada ruh bulamayıp iskeletleri canlandırmış. Benim merak ettiğim şu: Acaba bu... kaçırılan hayaletler yumurtaların buraya gönderilmesi için mi kullanılıyor?”

Shade banyodan çıkıp ortak alana geldi. Masaya oturup Delilah'ya yanına oturması için işaret etti. “Olabilir. O yu-

murtaların buraya gelmesi için oldukça yüklü bir ruhani enerjiye ihtiyaç var. Gulakah burada hayaletleri avlayarak elde ettiği güçle Ölüler Diyarı'ndan kolaylıkla enerji elde edebilir.”

Trillian sürahiye limonata doldurmak için tezgâhın önündeydi. Yanına gitmem için işaret etti. Yanma gittiğimde bana küçük bir kese verdi. Keseyi açınca içinden gümüş bir madalyon çıktı. İçindeki delikten bir bağın geçtiği yuvarlak madalyon, yıllar önce kazandığıma çok benziyordu ama bazı temel farklılıklar vardı. Daha ağır, daha güçlüydü bu. Bir avcumda tutarken diğer avcumu üzerine kapattım. İçindeki enerjiyi anlamaya çalıştım ama cadı olmama rağmen bütün gücünü kavrayamadım. Bu çok güzel bir şeydi. Başkalarının bunun büyü olduğunu anlaması çok zordu.

Madalyonu ışığa doğrulttum. “Saldırıya uğrayana kadar etkili olacağını söyledin, değil mi?”

“Evet, Roche’un peşine düştüğümüzde kullandığımızdan daha etkili. Etkisi daha uzun sürecek.”

Menolly olduğu yerden çıkıp elindeki turtaları masaya yerleştirdi. “Roche’u takip ederken mi? Sen ÖDHA üyesi miydin?”

Trillian bir süre yüzüne baktı ardından bana döndü. “Kardeşine sor.”

“Sanırım onlara anlatma zamanımız geldi,” dedim.

“Neyi?” Menolly’nin aklı karışmıştı.

Başta Trillian’ın benim kıcıımı kurtardığını söylemeyecektik. Patronum Lathe, benden kurtulmanın yolunu arıyordu çünkü ona oral seks yapmayı ya da onunla sevişmeyi reddetmiştim. Hayatımı felakete çevirmek için elinden geleni yaptı.

Trillian’la tanışıp ona kapıldım. Trillian da Roche’u yakalama timine katıldı, ben yakayı ele verdiğimde beni kurtardı.

Bunu kardeşlerime anlatmak istiyordum ama Trillian sır olarak saklamamız gerektiğini söyledi. Onu kariyerimi kurtardığı için değil, asıl kişiliği için sevmelerini istedi. Biraz tuhaf karşıladım ama kabul ettim. Bir süre sonra Menolly vampire dönüşünce bu konu önemini yitirdi, hiç olmamış gibi davranmaya başladık.

Diğerlerine döndüm. “Pekâlâ, peşinde olduğum vakayı hatırlarsınız? Hani Roche azılı bir seri katil olduğu, Lathe de bana yardım edilmesini yasakladığı için ölümüne korktuğum olay.”

Başlarını evet anlamında salladılar. Dumanlı ile Morio da bana bakıyordu.

“İşte Trillian’la o zaman tanıştım. Trillian... Açıkçası o olmasaydı Roche beni öldürecekti. Yani Trillian hem bana yardım etti hem de hayatımı kurtardı. Lathe’nin bu durumu aleyhime kullanmasından çekinerek de saklamak istedi.”

Delilah ile Menolly bir süre birbirlerine baktılar. Delilah kızarmaya başladı. Tanıştıkları zaman Trillian’a bir pislik gibi davranmışlardı. Hatta bu olay da üçümüzün arasının bir süre açılmasına neden olmuştu.

“İşte şimdi kendimi bir bok çuvalı gibi hissettim,” dedi Menolly. Turtaları bırakıp Trillian’a yaklaştı, atkuyruğunu hafifçe çekiştirdi. “Sana bok gibi davrandık, özür dileriz. Ama kabul etmen gerekir ki bazen çok sinir bozucu davranıyordun.”

Trillian tezgâha yaslanırken kollarını göğsünde birleştirdi. “Delilah’yla sen bana *hakikaten* bok gibi davrandınız. Evet, bazen sinir bozucu oluyorum ama kabul etmeniz gerek ki iyi özelliklerim bunu gölgede bırakıyor.” Gülümse-di, Menolly de gülümsedi. Ardından herkes derin bir nefes alarak hareket etmeye devam etti.

Menolly burnunu kaşıdı. “Oturun da yemeğe başlayın.”

“Çok fenaydık.” Delilah tabağını doldurmaya başladı. “Ama biliyor musun? Köprünün altından çok sular geçti. Artık kocaman mutlu bir aileyiz.”

“Kocaman mutlu bir aile?” Etrafa bakındım.” Herkes yemekle meşguldü, tabaklar oradan oraya geçiyordu. Trillian masaya limonata dolu sürahiyi bıraktı. Kapıda şeytanlar olsa da Delilah haklıydı. Biz kocaman mutlu bir aileydik.

Madalyonu yeniden keseye koydum. “Bunu yarın öğleden sonra takacağım ki yeni görüntüme biraz alışayım. Özellikleri nedir? Bu kez cüce olmayacağım, değil mi?”

Trillian kahkahayla güldü, bir sandalye çekip yanıma oturdu. “Söz veriyorum, cüce yok. Daha çok insan gibi görüneceksin. Her zamanki gibi mükemmel olacaksın. Ama kendine benzemeyeceksin.”

Ne tür bir büyü olacağını merak ederek tabağıma tavuk, patates püresiyle sos aldım. Lahana salatasıyla kızarmış ekmeklerin yanına Iris havuçla salatalık dilimleriyle çeri domates de eklemişti. Kısa süre içinde olanları konuşmaya daldık. Bir kereliğine sakın bir akşam yemeği geçiriyor, akşamın tadını çıkarıyorduk. Uyumadan kısa bir süre önce biraz ça-

lışma yaptım. Fısıldayan Ayna'nın olduğu odaya kapandım. Kendimle baş başa kalmayalı uzun zaman olmuştu, Aleksa- is Medyumluk Ağı'nda yaşayacaklarımı düşününce bir süre yalnız başıma dinlenmeliydim.

Çalışma odam birkaç yıl içinde şekil değıştirmişti. Bura- ya taşındığımızda içeride basit bir çalışma masası, Fısılda- yan Ayna için bir masa, birkaç sandalye, büyü malzemele- rimi koyabileceğim raflarla dolaplar koydurmuşum. Ayrıca yağlarla otları hazırlayabileceğim bir de küçük sehpa vardı.

Şimdi o basit çalışma masasının yerine masif meşeden bir masa vardı. Dumanlı'nın hediyesiydi bu. Odanın yenilen- mesini istemişti. Masayla uyumlu raflar yerleştirmiş, sunta şifoniyer yerine bir de büfe yaptırmıştı. Yüz küçük çekme- celi bir eczacı dolabı, bütün otlarla kemikler için mükemmel bir seçim olmuştu. Fısıldayan Ayna'nın altına da eski ucuz sehpa yerine mobilyalarla uyumlu başka bir tanesi gelmişti. Cilalanmış tahtadan bir sallanan sandalye köşeye yerleşti- rildi, üzerinde şarap rengi kadife döşeme vardı. Yanına ko- yulan Tiffany tarzı ayaklı abajur görüntüyü tamamlıyordu. Çalışma odam artık gerçek bir çalışma odasıydı.

Parmaklarımı raftaki kitapların sırtında gezdirdim. Bazıla- rı Dünya Tarafı dillerindendi. Bazılarıysa Öteki Dünya dilin- de yazılmış, avuç içi kalınlığında koca kitaplardı. Anne Ay'ın hizmetine girdiğimde bunları çalışmışım. Yaşım küçükken bu kocaman kitapları taşıyamıyordum bile. Daha sonra baba- mın aldığı oyuncak el arabasıyla taşımaya başlamışım.

Raflardan bir kitabı alıp sallanan sandalyeye geçtim. Sayfalar arasında gezinirken birden durdum. Arada kurutul-

muş bir gül duruyordu, incecik olmuştu. Bir çiçeği elime alıp koklamayalı kırk dünya yılı geçmişti. Henüz kadınlığa girdiğim yılları hatırlattı bana, safkan insan olsaydım ergenlik yıllarım olacaktı. İlk kez âşık olmuştum. Hayır, hayır, bir erkeğe değil. Anne Ay'ın kendisine...

Başımı sandalyenin baş kısmına dayayıp gülü kitaptan yavaşça aldım. Sonra gözlerimi kapatıp bir Tanrıça'ya âşık olduğumu, gerçekten vurulduğumu hatırladım.

O gece hava ılıktı, ben dışarıda oturuyordum. Çatıya çıkan merdivenleri tırmandım, böylece yıldızlarla gökyüzünü görebilecektim. Menolly ile Delilah bunun çekiciliğini hiç anlamıyorlardı, ben de onlar içeride kalmak istediği için inanılmaz mutluydum. Ev işleri, Anne Ay'ın hizmetindeki işlerim, sonunda Y'Elestial Haber Alma Ajansı'na kabul edildiğim kendi çalışmalarım yüzünden kendime hiç vakit ayıramıyordum. Dirseklerimden destek alıp uzandım, gökyüzünü izlemeye başladım.

O gece dolunay vardı. Menolly, kediye dönüşecek olan Delilah'ya bakacağına söz vermişti. Hafif bir esinti saçlarımı tarayarak geçti, derin bir nefes alıp rüzgârın kokusunu içime çektim.

Dolunay vardı, parlıyordu, gökyüzüne gümüş bir küre asılmıştı. Hayranlıkla, sessizce izlerken onu, kalbimde bir sevgi yükseldi. Her zaman Yüksek Rahibe olan Derisa'ya özenmiştim çünkü haftalık törenleri o yönetiyordu ama bu gece... Bu

gece, havada av kokusu varken o da Anne Ay’la koşuyordu. Ben de orada olmak, o özgürlüğü tatmak istiyordum.

Birkaç yıl içinde zorlu testi geçip geçmediğim belli olacaktı, o zaman ya Hizmet’e tam anlamıyla girecektim ya da sonsuza dek gönderilecektim. Uzun eğitimlerden geçmiş, pek çok zorlukla karşılaşmışım ama yeterince iyi olmadığım korkusu içimi kemiriyordu. Çayırlda yürürken Shamas’la bunu konuşmak istediğim zaman, bu Hizmet’le ilgili bir şey duymak istemediğini söylemişti. Kuzenime karşı bazı hislerimin oluştuğunu hissediyor, karşılığı olduğunu da biliyordum. Onu önemsiyordum, bu nedenle onu rahatsız etmemek için konuyu kapatmışım.

Böylece içimdeki korkuyu derinlere bastırdım. Ta ki bu geceye kadar... Bütün korkularım birleşip boğazımda bir düğüm oluşturunuyordu. Anne Ay’ın gökyüzünde parıltıyan kutsal ışığını izlerken ağlamak istiyordum.

“Neyden korkuyorsun?”

Bir kadın sesi duyunca doğrulup etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim. Hayal mi kurduğumdan emin olamamaya sakınleştım, korkularımı geride bırakmaya çalıştım.

“Tekrar ediyorum: Neyden korkuyorsun? Seni korkutan nedir?”

Sesin nereden geldiğini bilmiyordum ama cevap verme isteği duyuyordum. Kollarımı dizlerime dolayarak aya baktım.

“Ben... yeterince iyi olamamaktan korkuyorum.”

“Tek korkun bu mu?”

Altdudağımı ısırp soruyu düşündüm. Tek korkum bu

muydu? Yeterli değil miydi? Derin bir nefes alıp başımı öne eğerek kiremitlere baktım. “Hayır, değil. Ben... Anne Ay’ın ışığında yürüme şansını kaybetmekten korkuyorum.”

“Her zaman ay ışığında yürüyebilirsin.”

“Hayır, bu öyle değil. Sorun şu...” Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum çünkü kiminle konuştuğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bir cevap vermem gerektiği idi.

“Neyden korkuyorsun, Camille?”

Yaşlı bir ses, gökyüzünde yankılanıyordu. Küçük bir çalkıtaşı alıp çatıda yuvarladım. Sonunda konulmaya karar verdim. “Ben... beni istememesinden korkuyorum. Buna dayanamıyorum.”

“Neden? Anne Ay’ın hizmetinde olmak neden bu kadar önemli?” Sesinde yargılama yoktu, duygularını kesinlikle belli etmiyordu. Sadece sorular soruyordu. Ama bunlar zihnimi bulandırıyordu.

“Anne Ay tarafından seçilmek... *her şey* demek. Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Bir rahibe olmayı hiç ummazdım. Biliyorum, soyum bu görev için gerekli olan gücü bana sağlamıyor ama Anne Ay’ın cadılarından biri olmak? Bu, sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar değerli.”

“Neden?”

“Onun tarafından sevilmek, ondan bir parça olsun almak istiyorum.” O zaman anladım. “Onu seviyorum. Üstelik sebebini yok, mantığım işlemiyor. Neden olduğu önemli değil. Tek gerçek şu ki Anne Ay’ı seviyorum, o benim her şeyim. Onun dünyasının bir parçası olmak istiyorum, onun muhte-

şem etkisi altında dans etmek, ona saygı duymak, tapmak, onun sihrini kullanmak istiyorum.”

“Bütün bunları onun hizmetine girmeden de yapabilirsin.”

“Evet, ama onun beni sevmesini istiyorum.” Ağlamaya başladım. “Bana bakıp gülümsemesini, şöyle demesini istiyorum: ‘Sen’ benimsin. Sen, benim kızımsın. Hep benimle kal.”

“Onu seviyorsun.”

“Onu seviyorum. Gerekirse onun için canımı veririm.”

Başımı öne eğince bir gül gördüm. Kıpırmızı, çok güzel bir güldü. Elime alıp kokladım. Daha önce hiç bu kadar baş döndürücü bir koku almamıştım.

“Uzun bir yolculuk olacak, buna pişman olabilirsin.”

Geri yaslanıp gökyüzüne baktım, gülü göğüslerimin arasına yerleştirdim.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Asla ama asla pişman olmayacağım.” Böylece ses azaldı, o sırada Anne Ay’la hayatımı etkileyecek sözlü bir anlaşma yapmıştım. Onunla konuşmuştum.

Gözlerimi açıp güle baktım. Uzun bir yolculuk olmuştu evet, üstelik tehlikeliydi ama ona dürüst davranmıştım. Asla pişman olmadım. Bir kere bile. Gülü kibarca sayfaların arasına koyup kitabı raftaki yerine yerleştirdim. O sırada bir ses, Fısıldayan Ayna’nın harekete geçtiği sinyali verdi.

Aynanın olduğu masaya geçip sandalyeye yerleştim. Aynayı açacak parolayı fısıldayıp beklemeye başladım. Bir dakika sonra ayna önce dumanla kaplandı, ardından görün-

tü netleşti. Karşımda babam duruyordu. Hemen arkasında elinde bir dizi kâğıtla Trenyth bekliyordu.

Nefesimi tuttum. Menolly'nin düğünü için Öteki Dünya'ya gittiğimizden beri babamla konuşmamıştım. En azından artık birbirimizle konuşuyorduk. Şimdiye dek bana bir pislikmişim gibi davrandığı için babam ne kadar pişman olduğunu göstermişti. Nefesimi bıraktım, Sephreh beni daima yanılabilirirdi ama ona ikinci bir şans veriyordum.

“Camille, iyi akşamlar.” Her zaman böyle resmiydi işte, hep asker gibi. Bizi düşündüğünü biliyordum. Ama bazen muhafızlık görevi, babalık görevini gölgede bırakıyordu.

“Baba. Bir sorun mu var?” Evet, ben de onun soğukluğunu almışım.

Öne eğildi. “Bazı yerlerden haberler aldık. Önce Trenyth seninle konuşacak. Onun durumu daha acil.” Başka bir şey söylemeden sandalyesinden kalkıp yerini Trenyth'e verdi.

“Trenyth, neler oluyor?” Yüzündeki ifadeyi sevmemişim. Trenyth, Kraliçe Asteria'nın danışmanıydı. Bu şeytanlar savaşı hakkında muhtemelen herkesten çok daha fazla şey biliyordu. “Diğerlerini çağırayım mı?”

“Notlarını iyi alman yeterli. Çok zamanımız yok, onların sana katılmasını bekleyemem.”

Ses kaydediciyi açtım, aynanın hemen yanında tutuyordum. Önceden, konuşurken notlar almaya çalışırdık ama bu şekilde hiçbir bilgiyi kaçırmıyoruz. Delilah bu kayıtları hemen bilgisayarına aktarıyordu. Cihazı kontrol edip aynanın hemen yanına yerleştirdim.

“İstedğin zaman başlayabilirsin. Dinliyorum.”

Trenyth belli belirsiz başını salladı. “Güzel. Darynal’ın ekibi Rhellah’ya gitmeyi başardı. Quall henüz babasına ulaşamadı çünkü nasıl karşılanacağını bilmiyor ama Taath orada yeni bir derneğe katıldı.”

“Ne derneği olduğunu bilmek ister miyim?”

“Sanırım hayır ama mecbursun. Telazhar’ın başlattığı bir dernek bu. Ateş Yılanı Derneği. Büyücülerin olduğu bir grup bunlar, Chimaras Tapınağı ile işbirliği içindeler. Taath’ın şimdiye dek anladığına göre, Ceredream’e bir saldırı planlıyorlar. Önce Güney Wastes’e geçip olabildiğince büyü gücü toplamayı düşünüyorlar. Oradan da Ceredream’i ele geçirip kuzeye, en kuzeye gitmek istiyorlar.”

“Anne Ay’ın Korusu.”

“Emin değiliz, bana kalırsa ruh mühürleri yüzünden Elqaneve’yi hedefliyorlar. Telazhar mühürlerin burada, Öteki Dünya’da olduğunu biliyor gibi. Bence nereye sakladığımızı da biliyor.”

Trenyth’in yüzü öyle üzgündü ki aynadan kollarımı uzatıp ona sımsıkı sarılmak istedim. Bunu yapabilsem de bir faydası olmazdı aslında. Sarılmak bir tek yara bandı görevi görebilirdi.

“Pekâlâ. Darynal’m ekibi bu konuda neler yapıyor?”

Trenyth bana bakıp başını iki yana salladı. “Bir şey yapmak mı? Bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok. Taath, Telazhar’ı buldu ama bir katliamda görev alacak kadar yakkın değil. Yapabilecekleri *tek şey* bize bilgi vermek. Biz de

Ceredream'in liderlerine ulaşış onlarla iletişime geçmenin yollarını arıyoruz. Orada elfleri pek sevmezler. Üstelik o kadar çok büyücü var ki saraya muhakkak girmişlerdir. Şimdilik Svartalfheim'in Kralı Vodox'la ve civardan gelen cücelerle anlaşma yaptık. Nebelvuouri Krallığı müttefikimiz."

"Bu da bir şeydir. Yanımızda bir de Y'Elestial var."

Bir sessizlik daha oldu. Trenyth, üzerinde soluk yazıların olduğu bazı kâğıtları karıştırdı. Okuyamıyordum ama üzerindeki Y'Elestial mührünü görebiliyordum.

"Bir şey daha var. Kraliçe Asteria ile Kraliçe Tanaquar, kâhinlerle konuşup yardım istemesi için babanı Aladril'e göndermeye karar verdiler. Bu sabah yola çıkıyor."

İşte bu şaşırtıcıydı. Aladril'e gidip kâhinlerden yardım istemek hiç de azımsanacak bir olay değildi. İki kraliçe buna karar verdiğine göre, savaşın istedikleri gibi gitmeyeceğini düşünüyor olmalıydılar. Ayakta duran babama baktım. Ellerini arkada birleştirmiş, klasik bir koruma gibi duruyordu.

"Haberimize gelince... Taath büyücülerin büyülü silahlar, sihirler, her türlü iksirler hazırladığını, verebilecekleri en büyük hasarı planladığını söyledi. Kumların gücüne başvurmayı düşünüyorlar, tehlikeli, önceden kestiremediğimiz..."

"Yakıcı Savaşlar'dan artakalan güç." Yavaşça nefes alıp verdim. Büyücülerin, Yakıcı Savaşlar'da ormanlarla çimenlik alanları çöle çevirdiği, kumların gücünü kullanarak yaptıkları büyü orada kalıcı hasarlar bırakmıştı. Büyünün kara etkisi orada kalmış; alanı tehlikeli, vahşi bir yere çevirmişti.

"Evet, hasat zamanları da uzak değil. Özellikle de Telazhar gibi biri için. Hem de elinde ruh mühürlerinden

biri varken.” Trenyth elindeki kâğıtları bırakıp geri yaslandı. “Sonuç olarak geldiğimiz nokta bu.”

Hafifçe gülümsedim. Yanımızda kala kala Trenyth de Dünya Tarafı diline iyice alışmıştı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunu reddetmenin bir yolunu buluyordu. Eğilip ses kayıt cihazını kapattım.

“Anladım. Teşekkürler Trenyth. Sanırım... bunları Üçlü Bela’ya anlatacağım. Özellikle Gulakah buradaki baskıyı artırdığından beri beraber hareket ediyoruz.”

“Dikkatli ol Camille. Gulakah çok zeki. Kimseye tam anlamıyla güvenme. Herkes öyle ya da böyle onunla bağlantılı.” Trenyth ayağa kalktı, sandalyeyi yeniden babama bıraktı.

Sephreh sandalyeye oturdu, yüzüme bakıyordu. Gözlerinde kederli bir ifade vardı.

“Ne oldu?”

“Leethe öldü.” Başını öne eğdi. Uzun, çok uzun zaman sonra ilk defa sesinin titrediğini fark ettim.

Kekeledim, öylece kalakaldım. Leethe; hizmetçimiz, aşçımız... annemiz öldükten sonra evi nasıl idare edeceğimi bana öğreten kişi. Babam bana annemin yaptığı işleri devam ettiremediğim için bağırduğu zamanlarda beni o teselli ederdi. Babam, annemi Öteki Dünya’ya geri getirdiğinde Leethe yaşlanmıştı ama ölecek kadar değil.

“Ne oldu?” Duymak istemiyordum, onun korkunç ölümünü duymak istemiyordum. Acı çektiğini bilmek istemiyordum.

Babam derin nefes aldı. “Dışarıda çamaşır asıyormuş. Ağır şeyleri taşıyamadığı için işe genç bir kız almıştı. Kız

arkada çamaşırları yıkarken biraz sabunlu su dökmüş. Leethe elindeki çamaşır sepetiyle geri dönerken yerlerin kaygan olduğunu fark etmemiş. Kaygan bir yere basıp düşmüş. Başını keskin bir taşa çarpmış. Hemen oracıkta ölüvermiş.”

Kıpırdamadan oturuyor, söyleyecek bir şeyler arıyordum. Toplu katliamlara, savaşta ölümlere alışmıştım. Daha bu sabah on sekiz kişinin ölümünü görmüştüm. Ne kadar üzülsem de beni bu haber kadar etkilememişti. Leethe huzur, ev demekti. Annemin cenazesinden dönerken üç kızı da kollarına alacak kadar kocaman yüreği vardı. Leethe evimizin temeliydi.

Babam boğazını temizledi. “Camille? Ailesine söylememi istediğin bir şey var mı? Cenazeyi almak için yarın gelecekler.”

Tabii ki geleceklerdi. Ruh heykelini gördükten sonra öldüğünü anlamış olmalıydı. Tıpkı annemizinkini görmemiz gibi. İlk kimin öğrendiğini merak ettim. Kız kardeşi olabilir, belki de yeğenidir? Leethe bekârdı. Pek çok sevgilisi olmasına rağmen hiç doğum yapmamıştı.

“Camille... Camille?” Sefreh’in sesi düşüncelerimi böldü.

Aklımı toplamak için başımı iki yana salladım. “Ee... lütfen, onlara de ki... ne söyleyeceğimi bilemiyorum. O kadar şey var ki... O, ailemizin bir parçasıydı. Keşke cenazesine gelebilseydik ama zannetmiyorum.” Durdum, ardından ellerimi aynaya yaslayıp konuştum. “Onlara Leethe’yi çok sevdiğimizi söyle. O, ailemizden biriydi.”

Sefreh uzanıp ellerini aynaya dayadı, parmaklarımız buluştu. “Söyleyeceğim kızım. Şimdi gitsem iyi olur ama...”

“Ne oldu?” Elim hâlâ onun aynada yansıyan eline dayalıydı.

“Bu savaş devam ederken hep aynı şeyi düşünüyorum. Kazanırsak kızlarımı eve getireceğim. Kazanacağız da. Ama Gölge Kanat gittikçe büyüyorken eve dönmeyi düşünmediğinizi biliyorum. Anlıyorum. Her gün kardeşlerinle seni düşünüyorum. Karşı karşıya olduğunuz tehlike aklımdan çıkmıyor, durmadan endişeleniyorum.”

Öne eğildi. “Camille, bana söz vermeni istiyorum. Olabildiğince güvenli olun. İhtiyacın olduğu zaman eşlerinden destek al. Delilah’ya söyle izin versin, Shade ona yardım etsin. Menolly de... karısını korumak zorunda.” Durdu, bir şey söylememi bekliyordu.

Bir süre sonra, uzun zamandır kalbimi bağlayan buzları kırıp bir daha asla söylemeyeceğimi düşündüğüm o sözleri söyledim. “Seni seviyorum baba.”

Geri yaslandı, omuzlarını dikleştirdi. Elini yavaşça aynadan çekti. “Kardeşlerinle seni seviyorum kızım. Asla tahmin edemeyeceğiniz kadar seviyorum. Şimdilik iyi geceler.”

“İyi geceler, tatlı rüyalar.”

Aynanın ışığı söndü, hafif sis de dağılınca siyah kadife kumaşla üzerini kapladım. Ses kayıt cihazını da yanıma alıp balkona çıkan kapıları açtım. Bir tek benim katımda balkon vardı. Hava güzel olduğunda yıldızları izleyip sohbet etmek için burada toplanıyorduk.

Ama bu gece şiddetli yağmur gelecekti. Bir süre orada durduktan sonra içeri girip kapıyı kilitledim. Çalışma odasından sessizce çıkarken Delilah ile Shade’in merdivenleri

çıktığını duydum. Acele edip onlara üçüncü katın kıvrımında yetiştim.

“Babam aradı. Trenyth de oradaydı. Savaşla ilgili haberler var.” Devam etmeden önce bir süre bekledim. “Leethe... bir kaza geçirmiş. Ölmüş.”

Delilah, “Ah,” diye inledi. Ama Leethe’nin ölümünün en çok beni etkilediğini biliyordum. Ona ihtiyacı olan bir tek ben vardım, kız kardeşleriminse bana ihtiyacı vardı.

“Bunu alıp uyumadan önce kopyalayayım.” Delilah ses kayıt cihazını elimden aldı. “Sen gidip dinlen. Biliyorum... dinlenmen gerek.” Eğilip alnımdan öptü, ardından peşinden gelmesi için Shade’e işaret etti. Köşeyi dönerlerken Leethe’nin kim olduğunu açıkladığını duydum.

Yatak odama döndüm. Dumanlı, J. A. Jance’ın heyecanlı kitaplarından birini okuyordu. Trillian yerde egzersiz yapıyordu. Morio ise bir koluyla yüzünü kapatmış bir şekilde yatakta uzanıyordu.

Varlıklarına minnet duydum, hayatımda oldukları için şükrettim. Bu geceyi tek başıma atlatamayacağımı biliyordum. Kapıyı ardımdan kapatırken bütün dünyayı geride bıraktım.

16. Bölüm

Etrafımda salınan rüzgârla gözlerimi açtım. Yanımdaki okyanusun suları sahile vuruyor, ardında gri bir tabaka bırakıyordu.

Kahretsin! Bir kere daha olmaz. Öfke Okyanusu...

Yalınayaktım, sürekli kayan kumlar üzerinde adım atmaya çalışıyordum. Bilmem gereken bir şey vardı. Ayrıca Gulakah'ın zihninde olmadığımı da hissediyordum çünkü o güçlü korku hissi yoktu.

Durup birden dalgalı okyanusa döndüm. Gözlerimi kırsarak uzaklara baktım. Dalgalar sahile vuruyor, ardında köpükler bırakıyordu.

Suyu seviyordum, okyanusun içindeki kıpır kıpır enerjiyle derinlerinde yatan tutkuyu seviyordum. Ama okyanus eğlenceli olduğu kadar tehlikeli, cömert olduğu kadar talepkârdı.

Bu özel okyanus ise öfkeyle doluydu. Ne neşe ne de tutkulu rüyalar vardı. Bir tek kâbuslar... Burada hayalet gemilerde dalga avlamıyorlardı, onlar dalgaların *ta kendisiydi* zaten.

İşte o zaman gördüm. Bir şeyler fark ettim. Gulakah ok-

yanusun derinliklerinden yükseliyordu. Onu izlerken sudan bir şey çıkardığını gördüm, mermiler saçar gibi bir şeyler fırlatıyordu. Damlalar... Gümüş damlalar. Ah, kahretsin! Demek ki ruh şeytanları buradan çıkıyordu.

Demek bu güçlü havuzun derinliklerinden yükseliyorlardı. O zaman bu ruh şeytanları, öfkeli bütün ruhların özünden türüyor olmalıydılar. Dengesizlik onlara bir şekilde güç veriyordu. Gulakah da bu gücü kullanıyor, hepsini kendisinin bağlı olduğu bu okyanusa topluyordu.

İzlerken yere eğildim. Ruh şeytanlarıyla bhoutların büyüden beslendiğine şüphe yoktu, burada zaten büyüyle oluşturuluyorlardı.

Onun Tanrı olduğunu şimdi bir kez daha anlayabiliyordum. Çok büyüktü, zeytin yeşili yapışkanlı teni, yılanlardan oluşan saçlarıyla gökyüzüne dek yükseliyordu. Yerlerinden çıkabilen gözleri şimdi tamamen göz deliklerindeydi, kaptanlık bir görüntü oluşturunuyordu. Bir timsaha benzeyen yüzünden hortum yükseliyordu. Ağzı sivri, keskin dişleriyle doluydu. Kocaman ağzını açıp haykırdı, suyun üzeriyle sahilde bir dalgalanma oldu.

Korkudan taş kesildim ama aslında onun *zihninde olmadığımı* bilerek izlemeye devam ettim. Bize yardımı doku-nacak bir ipucu arıyordum. İşte o zaman gördüm! Kuyruk-sokumundan okyanusa doğru kalın, gümüş renkli, titreşimli bir bağ uzuyordu. Gücünü oradan aldığını biliyordum. Bu bağ koparabilirsek...

“Artık biliyorsun.” Pentangle yanımda duruyordu. Göğsü-

nün üzerinde kollarını birleştirmiş, Hayaletlerin Efendisi'ni izliyordu.

“Onu buraya bağlayan bağı koparmalıyız. Ama onu yıkmamıza yardımcı olur mu bu?” Ayağa kalkıp yanında durdum. Ondan gelen enerjiyi hissedebiliyordum.

Başını evet anlamında salladı. Tacı öyle güzel yerleştirilmişti ki! Ama taşıyamayacak kadar ağır görünüyordu. “Güç kaynağı olmayan Tanrı, yaralı bir Tanrı’dır. Unutma, gücünü Yeraltı Dünyaları’ndan alamıyor. Üstelik Tanrılar da ölebilir. Ama ona kendi dünyasında saldırmalısınız. Ölüler Diyarı’nda.”

“Bunu nasıl yapacağız? Onu bulsak bile Ölüler Diyarı’na nasıl götüreceğiz? O kadar güçlü değiliz ki!”

“Denge sağlanmalı.” Bana küçük, gümüş bir damla uzattı. “Bu... zamanı geldiğinde size yardım edecek. Benden işaret almadan sakın harekete geçmeyin. Bu, senle Gulakah’ı Ölüler Diyarı’na götürecektir. Ama Gulakah’a dokunman gerek.”

Bir şey söyleyemeden gözden kayboldu, elimdeki damlaya baktım. Birden avcumun içinde eriyip emildi. Ondan gelen enerji artık benim içimdeydi.

Güçlü bir haykırış dikkatimi dağıttı. Okyanusa baktım. Gulakah sularla dövüşüyor gibiydi. Hortumunu suyun içine sokup bir ruh damlası yakalayıp başını geri çevirdi. Onun zihninde olmadığımı bilsem de yumurtayı açıp içindeki ruh şeytanlarını emdiğini, büyüdüğünü görünce korkudan titredim.

Rüyanın etkisinden kurtulup uyanmaya çalıştım. Aniden kalkıp elime baktım. Gerçekten de avcumun içinde hafifçe

parıldayan gümüş bir ışıltı vardı. Demek ki gerçektir! Pentangle bana kapıyı açan bir sihir vermişti.

Saate bakınca uyuduğumu anladım. Aşağı indiğimde öğlen olmak üzereydi. Yarın baharın gelişini kutladığımız Beltane şenlikleri vardı. Morio'yla birlikte dolunay için yarın gece Talamh Lonrach Oll'de görevliydik.

Hızla mutfağa girip arka kapıdan çıktım. Yağmur durmuş, hava ılımtı. Neredeyse on beş dereceydi. Karavanın arkasına doğru yürürken Morio, Dumanlı ile Rozurial'i görünce durdum. Iris'in evi için çalışıyorlardı. Üzerlerinde tişört yoktu, bir şeyler çakıp keserken terlemiş bedenleri güneşin altında parlıyordu.

Başlarını kaldırıp bana bakınca el salladım. Orada öylece durup eşlerimi izlerken gülümsedim, bugün geri gidecek olan karavana yaslandım. Sadece arkadaşımız olmasına rağmen Roz bile ailemizdi.

Yanıma gelmeleri için bir el işareti yaptım. Ardından mutfağa döndüm. Onlara haberleri vermek istiyordum ama herkes bir aradayken konuşmak daha kolay olacaktı. Ayrıca hızla anlatıp Gulakah'ı beş dakika içinde bulacak, onu hemen Ölüler Diyarı'na götürecek halim yoktu. Hanna önüme bir tabak kızarmış ekmekle sosis koyarken masaya oturdum.

Yemek yerken zihnimi toparlamaya çalışıyordum ki Delilah, Iris ile Vanzir'in üçüncü kez "Nasılsın?" diye sormalarının ardından endişeli gözlerle beni izlediklerini fark ettim.

"Hepiniz neden bu kadar iyi davrandığınızı açıklamadan bir lokma daha yemeyeceğim. Hasta falan değilim, bu ilgi

nedir? Tamam, ilgilenmeniz hoşuma gitmiyor değil ama neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Iris ile Hanna birbirlerine baktılar. Sonra da kızaran Delilah’ya.

“Ben sandım ki Leethe’nin ölümü yüzünden...”

“Ah, evet. Şu mesele.” Elimdeki yemeğe yavaşça geri döndüm. “Leethe’nin ölümü beni çok üzdü. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bir kazaydı. Ayrıca bu geceye odaklanmam gerek, aklımdaki tek şey bu. Babamdan ailesine taziyelerimizi iletmesini söyledim. Bu arada... babam bizi özlediğini söyledi. Hepimizi.”

Delilah gözlerini kısıp yüzüme baktı. “Bunu babam mı söyledi?”

“Evet.”

“Ama babam hiç...”

“Dün gece *söyledi* işte. Gerçekten, az daha ağlayacaktı. Sanırım Leethe’nin ölümü onu benden daha çok etkilemiş. Sonuçta annemle Öteki Dünya’ya geldiklerinden beri ona Leethe bakıyor. Her gün bizi düşündüğünü söyledi.”

Delilah bu olayı büyütmeden, herkesten çok kendi iyiliğim için konuyu değiştirdim. “Iris, herkesi buraya toplayabilir misin? Bu geceyle ilgili size bir şey söylemem gerek.”

Iris bana tuhaf bir bakış attı. “Hemen topluyorum.”

“Tamam.” Yemeğime döndüm yeniden.

“Bu hiç hoşuma gitmiyor,” dedi Delilah. “Oraya *tek başına* gideceksin, Camille. Ya bir şey olursa? İhtiyacın olduğunda sana hemen yardım edemeyecekmişiz gibi hissedir-

yorum. Tabii ki yakın takipte olacağız. Biliyorum, beylerle konuşup onları ikna ettin ama yakınında olmakla *yanında* olmak aynı değil ki.”

Vanzir içeri girip yanımdaki sandalyeye geçti. “Delilah haklı bebek, tehlikeli sularda yüzüyorsun. Uğraştığın kişiler de tehlikeli. Yumurta olayında gördüğümüz gibi, Gulakah’ın adamları büyülenmiş, kendilerini onun için feda etmeye hazırlar. Kendilerinden istenilen her şeyi yapmaya hazırlar, adam öldürmek de dahil. Yine de şansını denemek istiyor musun?”

“Başka seçeneğimiz yok, değil mi?” Bakışlarını yakaladım.

Vanzir başını bir yana eğdi, yüzündeki bu ifadeyi biliyordum. Elini uzatıp parmağıyla kibarca çenemi okşadı. “Her zaman başka bir seçenek vardır. Bu senin ne yapmayı seçtiğine göre değişir.”

“Haklısın,” dedim sessizce. “Ama pek çok bilgi alabileceğim böyle bir fırsat geçmişken elimize, güvenli olanı tercih edecek değilim.” Böylece kahvaltımı bitirdiğimde diğerleri de yanımıza geldi.

“Neler oluyor, hayatım?” dedi Morio.

Tabağımı öne ittim, bir tane daha istiyordum. “Hanna, bir tabak daha verir misin?” Diğerlerine döndüm. “Pekâlâ anlatıyorum.”

Gördüğüm rüyayla edindiğim bilgiyi anlatmıştım ki telefon çaldı. Shade cevaplamaya gitti. “İşte böyle, Pentangle bana Gulakah’ı öldürebileceğimizi anlattı ama onu ölülerin dünyasına taşımamız gerek. Ölüler Diyarı’na.”

“*Tanrılar bile ölür,*” diye mırıldandı Dumanlı. “Sadece

etkisiz hale getirmemizi değil, Gulakah'ı öldürmemizi istemiş açıkça.”

“Evet. Bundan pek hoşlanmadım ama düşündükçe ona hak veriyorum. Gulakah'ı etkisiz hale getirirsek bir süre sonra yeniden dönecek. Onu engelleyemeyiz, o kadar güçlü değiliz. Ruhunu da kapana kısıramayız.”

Bu haberler Delilah'nın pek hoşuna gitmemişti. “Neden Pentangle onu Ölüler Diyarı'nda daha kolay öldüreceğimizi söylüyor?”

“Gümüş bağ yüzünden. Çünkü o bağ koparmazsak Gulakah oradan beslenmeye devam edecek. O bağ da ancak Ölüler Diyarı'nda yok edebiliriz. Asıl soru neden değil, nasıl olmalı.”

“Ben bu konuda yardım edebilirim.” Odaya giren Shade'in yüzü solgundu. “Az önce Carter ile konuştum.” Biz sormadan o anlatmaya başladı. “Carter bizim için bazı araştırmalar yapmış. Bazı bilgiler edinmiş. Gulakah'a burada yaptığımız saldırıların hepsi boşuna. Gücünü azaltabiliriz ama onu bu gezegende yaralayamayız. Yani Pentangle haklı, işimizi Ölüler Diyarı'nda halletmeliyiz.”

Delilah kaşlarını çattı. “O zaman nerede saklandığını öğrenmemiz gerek, sonra Camille ensesinden tutup kapıya sürükleyecek, biz de Ölüler Diyarı'na gidip onu öldüreceğiz, öyle mi? Bu lanet olası işi nasıl yapacağız?”

Shade boğazını temizledi. “Carter bir büyünün işe yaracağından oldukça emin. Senin büyün Morio, belki Camille'in de yardımıyla.”

Morio yüzünü astı. “Neyden bahsettiğini biliyorum ama bunu hiç denemedim. Nasıl yapacağımı, çok tehlikeli olduğunu biliyorum.”

“Hangi büyü?” İkisine baktım. “Bana da söyleyin.”

“Yüce Ölüm Büyüsü. *Sonucu ölüm olan bir büyü.*”

Yüce Ölüm Büyüsü inanılmaz güçlü ama bir o kadar da tehlikeli bir büyüydü. Başka şeyler yanında Zümrüdüanka bile gerektiriyordu. Yani çocuk oyuncağı değildi, çok dikkatli olmak gerekiyordu. Ama tek şansımız buydu.

“Yani Ölümler Diyarı’nda benimle olmanız gerekiyor.” Dumanlı ile Delilah itiraz edecekken elimi kaldırdım. “Başka seçeneğimiz yok. Bunu yapmamız gerekiyor. Morio, sen bugünü büyüye hazırlık yaparak geçir. Her şey hazır olsun. Ben de madalyonu denedikten sonra bu konuda araştırma yapacağım.”

Dumanlı yüzüme baktı, dudaklarını sıktı ama bir şey söylemedi. Delilah mutsuzdu, ona gülümsedim.

Vanzir omuzlarını silkti. “Bu yaptığımız en güzel plan.”

Bir süre sonra Morio öne eğilip kollarını masaya koydu. “Bunu başarabiliriz sevgilim. Ölüm büyüü yapacak kadar çok çalıştık. Aeval...” Devam etmedi.

Şüphelenerek yüzüne baktım. “Aeval ne?”

“Bir şey yok. Boş ver.”

“Hayır, ‘boş ver’ yok artık. Aeval ne? Sır saklamayacağız. Hemen anlat. Özellikle de bir yardımı dokunacaksa.”

Bir süre başını yukarı kaldırdı, ardından pes etmeye karar verdi. “Pekâlâ. Anne Ay’ın kendi büyücülerini yetiştireceği

haberini öğrendiğin zamanı hatırla. Onların da Ay büyüü veya ölüm büyüü kullandığını hatırlıyor musun?”

Başımı yavaşça salladım. Kraliçe Asteria’nın sözleri kulaklarımdaydı. Onları hatırlamayı istemezdim ama şimdi Morio’nun dudaklarından süzülüyorlardı.

“Belki de bunu sana söylemenin zamanı gelmiştir. Sevgili Anne Ay, o böyle adlandırmak istemese de, kendi büyücülerini yetiştirme kararı aldı. Kara Ay büyüü yapacaklar... Ölüm büyüü. Morio’nun büyüünün sana neden bu kadar kolay geçtiğini düşünüyorsun?”

“Hatırlıyorum...”

“Neye dönuştüğünü fark etmedin mi? Rahibeler birbirinden ayrılıyor. Parlak Ay ile Kara Ay. Derisa, Parlak Ay Anne’nin Yüksek Rahibesi olacak. Sen de Dünya Tarafı’nın Yüksek Rahibelik’ini üstlenerek aslında Kara Ay Yüksek Rahibesi oldun. Sen, cadılıktan Anne Ay’ın büyücüsü olmaya evriliyorsun. Güçlerin şimdiden arttı. Hem de sandığından çok daha fazla...”

Hiçbir şey söyleyemeden yüzüne baktım. Büyücülerden nefret ediyordum, onlardan nefret ederek büyümüşüm. Şimdi ben de onlardan mı oluyordum?

“Bunlar sadece söylenti,” diye fısıldadı Morio. “Sadece söylenti, sevgilim.”

Derin bir nefes alıp korkularım ile endişelerimi geride bıraktım. Şimdi kontrol edemediğim bir şeyin telaşını yaşayacak zamanım yoktu. Bunun sonuçlarıyla daha sonra, Gulakah’ı öldürdükten sonra uğraşacaktım. Üstelik sanırım bu

sayede asıl işimi daha kolay yapacaktım. Sevgili Anne Ay için her şeyi göze alırdım.

“Pekâlâ. O zaman Morio ile ben, Ölüler Diyarı’ndaki işi buradaki herkesten daha kolay halledebiliriz. Shade hariç... Bu tiplerden hâlâ çok hoşlanmıyorum. Başka kim gelebilir?”

“Ben gelirim,” diye atıldı Vanzir. “Ama diğerleri için zor olabilir. Dumanlı belki... bir de Roz.”

Dumanlı gülümsedi. “Evet, ben geleceğim. Ama fazla uzun kalamam çünkü ben beyaz, gümüş ejderhalardanım. Ölüler Diyarı daha çok gölge ejderhalar için. Enerjilerin karışması pek hoş olmaz.”

“Peki ya vampirler?” diye sordum Shade’e.

Shade başını iki yana salladı. “Biraz karışık. Menolly fiziksel olarak ölülerin yaşadığı yere gelemez çünkü kendisi ölümsüz. Vampir olduğu, bedenine de hapsediği için ruhu da bizimle gelemez. Rüya Zamanı da işe yaramaz çünkü orası başka bir âlem.”

“O zaman onu bulduğumuzda Shade, Roz, Vanzir, Morio ve ben olacağız. Dumanlı da kalabildiği kadar kalacak. Yüce Ölüm Büyüsü’yle öldürmeye çalışacağız.”

Kimse bana cevap vermeyince omuzlarımı silktilim. Delilah ile Iris’in karşı çıkmalarına aldırmaııp konuyu bu geceki planlara getirdim ki gerçekten bunlarla ilgilenmeliydim. Madalyonu elime aldım.

“Sanırım artık deneme zamanım geldi. Olan olsun,” dedim. “Kimse bana vurmasın, şaka bile yapmasın.” Madalyonu başımdan geçirip Dumanlı, Trillian ile Morio’yu öptüm.

Madalyon boynuma geçtikten sonra içimde bir enerji dalgası yayıldı. Baş döndürücüydü, kapılardan geçerkenki hisse benziyordu. Diğerlerinin beni izleyen hallerine gülmek istedim. Delilah öksürmeye başladı, Hanna ile Iris elleriyle ağzılarını kapattılar. İzin gününde olan Nerissa hafifçe ısıklık çaldı. Dumanlı kaşlarını çatarken, Morio'nun yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Trillian öylece tezgâha yaslanmış başını sallıyordu. Shade, Vanzir, Rozurial... Hepsi beni izliyordu.

“Ne? Ne oldu? Lütfen şiğillerle dolu olmadığımı söyleyin. Lütfen.” Büyünün etkisinde de olsam gösterişli olmayı seviyordum.

“Eee, hayır. Siğil yok. Gerçekten,” diye atıldı Roz.

Daha fazla dayanamayıp holdeki banyoya koşarak aynanın karşısına geçtim. Karşımda tamamen yabancı biri duruyordu. Hâlâ biraz yapılı olsam da yaklaşık on beş kilo kadar vermiştim ama daha atletiktim. Boyum bir elli beş, bir altmışlara inmişti. Saçlarım hâlâ uzundu ama rengi buğday rengine dönmüştü. Gözlerimin mor rengi, artık parlak yeşildi. Kulaklarım yine dikkat çekmiyordu. İnsana benzemiyordum çünkü Gulakah, ekibini perilerden oluşturuyordu.

Madalyonun beni cüceye çevirmesinden daha çok şaşırarak başımı yana eğdim. Fena sayılmazdı ama kesinlikle ben değildim.

“Ne giyeceğim?” Mutfğa döndüm, elbiselerimi üzerimde tutmaya çalışıyordum. “Kıyafetlerim bana olmuyor, Menolly desen çok minyon. Delilah fazla uzun. Nerissa da öyle.” Gerçekten de korse belimden düşmek üzereydi, eteğim yerlere sürünüyordu. “Kahretsin. Şu iş bitsin, ne kadar sevineceğim.”

“Ben de,” dedi Dumanlı. “Ne olursan ol seni seviyorum ama...”

Trillian omuzlarını silkti. “Değişiklik güzeldir bence.”

Morio’ya döndüm. “Sen ne düşünüyorsun? Bir şey eklemek ister misin?”

Gülmemeye çalışarak dudaklarını sıktı. “Kesinlikle sarışın karakterli değilsin. Sadece...”

“Tamam tamam, bu kadarı yetti.” Güldüm. “Hey, öylece durmasanıza! Bana giyecek bir şeyler bulun.”

Nerissa öne atıldı. “Aslında birkaç elbisem sana olabilir. Ben mini giyerim, bilirsin. Senin dizlerine gelebilirler. En dar olanları getireyim, sutyen desteğiyle hallederiz. Biraz geniş olur ama işini görür.”

Benim korselerim ne kadar darsa bu kadının elbiseleri de o kadar kısaydı. Teklifini kabul ettim. “Öyle olsun. Peki saçım ne olacak? Bunlar çok...”

“Retro,” dedi Nerissa, mutfğa yönelirken güldü. Kitaplığın açıldığını duydum. Geri yaslanıp kendimi inceledim.

Vanzir ayağa kalktı. “Herkes görünüşünü düşünüyor ama tavırlarına da dikkat etmelisin. Bazıları seni tanıyor. Hareketlerin onlara tanıdık gelebilir. Mesela adın ne olacak? Şimdiden alışman lazım.”

“Haklısın.” Oturdum. “Basit, akılda kalıcı bir şey olmalı. Tam olarak insana benzemediğim için belirgin insan isimlerinden olmamalı.” Durup düşündüm. “Göbek adıma ne dersiniz? Kimseye bundan bahsettiğimi hatırlamıyorum. Sepharial.”

Delilah kakhaha attı. “Bunun babamın adıyla Arial’in

birleşimi olduğunu biliyorsun, değil mi? Sen ondan önce doğsan da.”

Delilah’ın ikizi doğum sırasında ölmüştü, şimdi Ölü Bakireler’in yaşadığı yer olan Haseofon’da yaşıyordu. Birkaç yıl öncesine kadar ondan haberimiz yoktu. Artık Delilah bu eğitimi aldığı için onunla tanışıp görüşme olanağı bulmuştu. Arial tapınaktan sadece hayalet leopar formunda çıkabiliyordu. Menolly’yle ben varlığını daha önce hissetmiştik ama başka türlü tanışma imkânımız olmamıştı.

“Hep merak ettim. Annemle babam Arial ismini beğendiler mi? Bana bilinçli bir şekilde mi babamın isminden türeyen bir isim koydular?” Düşünceli bir şekilde Nerissa’ya döndüm.

Kucağıma üç farklı kıyafet bıraktı. “Bunlar işe yarayabilir, dene bakalım.”

Birinciye kaldırdım. Triko, örgü bir elbiseydi. Kahverengi-beyaz desenli, uzun kollu, düşük yakalı bir elbiseydi. Dönemeleri için diğerlerine işaret edip giyindim. Kolları çok uzundu ama katlayabilirdim. Elbise çok genişti ama bir kemer iş görürdü. Elbise, dizimin birkaç santimetre üzerinde bitiyordu. Daha önce Nerissa’nın üzerinde ne kadar kısa durduğunu gördüğüm için şaşırmamıştım.

“Ee... fena değil. Diğerlerini dene.” Kendi kıyafetlerine mecbur olan cadıyı giydirme oyunundan zevk alıyor gibiydi.

İkinci elbiseye baktım. En azından yeşildi, bana anime-lerdeki liseli kızları anımsatıyordu. Üst kısmı V yaka örgü-dendi, eteği ise içinde pembelerin de olduğu kıpır kıpır bir

modeldi. Renk birleşimine şaşkınlıkla baktım ama yine bir önceki elbiseyi üzerimden çıkarıp bunu denedim. Hiçbir sorun yaşamadan fermuarını çektim, biraz geniş olsa da öncekinden daha iyi oturmuştu üzerime. Etek kısmı, dizlerimin birkaç santim daha yukarısındaydı. Tabii ki bu da Nerissa'nın iç çamaşırlarını gösterecek kısalığa denk geliyordu.

“Fena değil, hiç fena değil,” dedi etrafımda dönerken. “Ama üçüncüyü de dene.”

Uçuk pembe elbiseyi kaldırıp başımı iki yana salladım. “Ben pembe giymem.”

“Denemelisin. Saçlarınla güzel olacak.”

Homurdanarak bir kez daha üstümdekini çıkardım. Roz bana bakıyor, gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Dumanlı ona doğru eğilince alnımı kaşıdım. Bir kavgayı daha kaldıramayacaktım.

Pembe elbise kolsuzdu, sade bir elbiseydi. Kumaşı da inceydi. Elbiseyi başımdan geçirdikten sonra üzerime tam oturduğunu görünce şaşırdım. Nerissa bana beyaz deri bir kemer uzattı. Kemerini belime geçirdim. Dizlerimin üzerine gelen elbise bana gerçekten olmuştu.

“Çok tatlı.” Nerissa içi parlayan gözleriyle beni süzdü.

Delilah boğazını temizledi. “Bunu söylemek istemezdim ama Nerissa haklı. Elbise sana çok yakıştı.” Onun da gözlerinin içi gülüyordu, doğruyu söylüyordu. Delilah pek yalan söyleyemez. Bu konuda çok kötüdür.

Üzerimdeki elbiseyi inceledim. Normalde asla giymeyeceğim bir şeydi ama bu gece belli ki giyecektim. “Tamam, pembeyi giyiniyorum.”

Trillian ellerini göğsünde birleştirdi. “Göbek adını düşünüyordum da, bu pek iyi bir fikir değil. Gulakah senin hakkında araştırma yapmış olabilir. Belki de göbek adını biliyordu. Bu yüzden başka bir ad seçelim. Dünya Tarafı Perileri’ne benziyorsun. Bence ağaç ismi ya da buna benzer bir şey kullanmalısın.”

Varsayımlarla planlar söz konusu olduğunda Trillian tam bir ustaydı. Onun içgüdülerine güveniyordum. “Pekâlâ. O zaman... Sabah Güneşi olacağım. Dünya Tarafı Perileri soyadı kullanıyor mu?”

“Ormanlarda yaşıyorlarsa kullanmazlar. Sabah Güneşi iyidir.”

Ondan sonra işler hızlandı. Ayaklarımın Nerissa’yla hemen hemen aynı olduğunu düşünerek onun verdiği beyaz düz babetleri ayağıma geçirdim. En azından ihtiyacım olduğunda koşabilirdim.

Bir sonraki saat, kendime Sabah Güneşi denmesine alışmaya çalıştım. Bu adı kullanarak pratik yaptık. Delilah toplantının olacağı salonun bir krokisini almayı başarmıştı. Defalarca, defalarca planın üzerinden geçtik.

Greenbelt Mahallesi Merkezi hâlâ kullanılıyordu, özellikle kilise için yapılan kermeslerle özel tiyatro topluluklarının etkinliklerinde burası kullanılıyordu. Aleksais Medyumluk Ağı da bu topluluklardan biriydi. Delilah, Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nin eski bilgisayar uzmanı olan arkadaşımız Tim Winthrop’tan bazı kayıtlar bulmasını rica etmişti. Kayıtlara göre, grubun resmi mekânı bu merkez olmasa da

hem festival hem de genel toplantılar için oldukça ucuza kiralamışlardı.

“Şimdi... Çıkışları unutma. Ön kısımda iki kapı, iki tane yanda, bir tane de kapalı tutulan ama açılabilen yangın çıkışı arkada.” Delilah krokiyi bana uzattı. “Burası ana salon, toplantının yapılacağı katta her iki yan tarafta da kadınlar erkek tuvaletleri var. Salonun arkasına doğru yanlarda, üç tane küçük oda, üç tane ofis, bir de kalorifer dairesi olan bir oda var. Görevlilerin eşyaları da burada duruyor. Herkese açık genel bir ofis var, kiralamak isteyen insanlar buraya geliyor. Küçük ofisler yöneticilerin.”

Krokiyi inceledim. “Hem arkada hem de önde park yerleri var. İki tarafa da çıkan kaldırımlar var. Patika yol arkada, ön taraftaki anacaddeye çıkıyor. Bodrum? Çatı?”

“Yok. Isınmayla kömür işleri görevli odasında yapılıyor. Gizli tüneller yok ya da bizim bildiğimiz yok. Elimizdeki genel bir kroki. Kendi yollarını yaratmadıklarını bilemeyiz.”

“Bundan emin değilim,” dedi Morio. “Ana merkez başka bir yerde. Bu binanın sahibi değil, bu yüzden yeni yollar açamazlar. Yeni yollar olduğunu düşünmek çok küçük bir ihtimal olur. Üstelik buraya ilan verdiklerine göre amaçları yeni kurbanlar edinmek, başka bir şey değil. Yeni kurbanlar edindikten sonra...”

“Onları ana merkezlerine çağıracaklar. Dikkatlerini çekmeliyim ki beni oraya davet etsinler. Bu da demek oluyor ki hevesli görünmeliyim, büyü gücüm parıldamalı.”

Kaşlarımı çattım. “Pek çok Dünya Tarafı Perileri büyüyle

veya küçük sihirlerle etki altına alınamaz ki. Onları kontrol etmek için ne kullanıyor olabilirler? Bir süre bhoutları kullandılar ama devir kapandı. Ruh şeytanlarına gelince... Onlar tamamen farklı şeyler. Kontrol altına almak için değil, tahribat yaratıp Gulakah'ı beslemek için kullanılıyorlar.”

Iris yanına kıvrıldı. Sandalye öyle alçaktı ki masanın üzerindeki planları göremiyordu, bu nedenle dizlerinin üzerinde oturup masaya eğildi. “Kullanabilecekleri bir şey biliyorum.”

“Ne? Her türlü fikre ihtiyacımız var, böylece neye dikkat edeceğimi bilirim.”

“Bildğim bir karışım var. Ben küçükken annem, anlaşma yapmadığımız hiçbir insandan bir içecek kabul etmemem konusunda beni uyarırdı. Anlaşma yaptığımız zaman, en azından biz periler, bu karışımdan etkilenmezdik. Ama anlaşma yapmadan bu karışımı içersek o zaman bizi istedikleri gibi kontrol edebilirlerdi. Şişedeki cine benzer bir durum.”

“Acaba bu sadece sizin üzerinizde mi etkiliydi? Yoksa periler de bundan etkileniyor mu?” Daha önce hiç duymamıştım.

“Bilmiyorum ama bunu değiştirmiş olabilirler. Bu karışımı hazırlamak çok zor, bazı bitkiler çok uzak diyarlardan toplanıyor. Sadece Telazhar gibi güçlü birisi rahatlıkla bu karışımı yapabilir. Öteki Dünya'ya gitmeden önce hazırlamış olabilir.” Iris, kendisine bilgisayarı uzatan Delilah'ya işaret etti. “Aleksais Medyumluk Ağı'na kayıt yaptıran cadıların listesi var mı sende? Buna nasıl ulaşabiliriz?”

“Bir dakika!” Aklıma bir fikir gelmişti. “Halcon Davis. Mezarlıkta Jake Evans'la birlikteydi. Ayrıca Aleksais Med-

yumluk Ağrı'nın kurucularından biri. Onunla ilgili bir şeyler bulabilir miyiz? Belki de Nerissa'nın konferansta rastladığı adam odur?"

"Lanet olsun. Bir şeyleri gözden kaçırdığımı biliyordum." Delilah bilgisayarı yeniden kendisine çevirip klavyeye basmaya başladı. "Online bilgiler yok... ama şuraya bakarsak... işte! Halcon Davis'in doğum yılı. Yok artık, mümkün değil." Bize bakıp başını iki yana salladı. "Başka biri olmalı."

"Neden?"

"Çünkü burada Halcon Davis'in 1825'te doğduğu yazıyor. Seattle'da yaşamış, 1857 yılında kaybolmuş. O zamandan beri kimse bir daha görmemiş. Burada bir fotoğrafı var. Her ne kadar eski olsa da... acaba Lindsey'nin fuarda gördüğü adam da bu muydu? Ama olamaz."

Fotoğraftaki oldukça sıradan birisiydi. Gözlük takıyordu. Ortadan ayırdığı kısa saçları vardı. Nerissa, Delilah'nın omuzundan eğilip bilgisayara baktı.

"Bu, konferanstaki adam! Bazı farklılıklar var ama bu kesinlikle bütün gün beni izleyen o adam. Eminim." Başını iki yana salladı. "Bu... yüz doksan yaşından fazla mı? Nasıl olabilir? Aileden birisi mi?"

Delilah omuzlarını silkti. "Belki de ama... burada Halcon'un peri ilmi peşinde olduğu yazıyor. 'Küçük insanlardan' bahsetse de cücelere dair bir şey yazmıyor." Delilah derin bir nefes aldı. "Peki ya... Ya Abıhayat Suyu'nu ele geçiren kişiye?"

"Titania'nın onunla tanışıp tanışmadığını merak ediyorum. Çok uzun zamandır bu bölgede yaşıyor. Pek çok ki-

şinin görüntüsünü değiştirdi. Sonuçta Tam Lin onunlaydı. Belki de başka insanları da değiştirmiştir. Bize hiç bahsetmemişti ama anlatmadığı daha neler vardır.” Peri Kraliçesi’yle bu konuyu nasıl konuşacağımı düşünürken Delilah koluma dokundu.

“Lindsey’ye bu fotoğrafı göndermemiz mümkün mü? Bilgisayara indirdim.”

Telefonumu çıkarıp Lindsey’yi aradım. İlk çalışta açtı. “Lindsey, çok zamanımız yok. Bilgisayarın yanında mısın ya da telefonundan maillerine bakabiliyor musun?”

Lindsey güldü. “Zombi oyunu oynuyordum, yani evet, mail adresime bakabilirim. Ne gönderdiniz?”

“O zaman...” Delilah’ya baktım, enter tuşuna basıp başını salladı. “Delilah sana bir mail attı. Fotoğraftaki adamı tanıdın mı?”

Bir sessizlik oldu, klavyenin tuşlarına bastığını duydum. Ardından iç geçirdi.

“Bu, medyumluk fuarındaki adam! Halcon Davis.”

İşte şimdi bir yere varıyorduk. “O olduğuna *emin* misin?”

“Eminim. Bu o.” Lindsey bir an tereddüt etti, ardından devam etti. “Neler oluyor, Camille? Bir şeyler dönüyor. Hissediyorum. Peki ya şu zombi mevzusu nedir? Burada büyüyle ilgilenen safkan insanları tanıyorum, hepsi gerginler. Açıkçası hepimiz bizi neyin beklediği konusunda endişeliyiz.”

Düşüncelerimi toplayıp ona neler söyleyebileceğimi düşündüm. “Lindsey, şimdi çok saçma olaylar dönüyor. Cadılar meclisinle seni sakın olmaya davet ediyorum. Hemen

şehre koruma büyüsü yapın. Halka açık etkinlikler düzenlemeyin ya da etkinliklere katılmayın. Diğer gruptaki arkadaşlarına da söyle. Bhoutlardan daha tehlikeli yaratıklarla karşı karşıyayız. İki yuvalarını yıktık ama başka var mı bilmiyoruz. Halcon Davis ile Aleksais Medyumluk Ağı'nın da bu yaratıklarla bağlantısı var.”

Kılık değiştirdiğimi de söyleyecektim ama bu bilginin gizli kalması daha güvenli olacaktı. Vedalaşırken sesi endişeliydi. Onu endişelendirmekten nefret ediyordum ama endişelenmesi gerekiyordu. Ayrıca şehrin daha çok koruma büyüsüne ihtiyacımız vardı.

“Demek Halcon Davis periler hakkında araştırma yapıyor. Bahse girerim, Iris'in bahsettiği şu iksirin peşine düşmüştür. Belki de onu üretmenin bir yolunu bulmuştur? Bir şekilde kendi hayatı da uzadı. Titania'ya onu hatırlayıp hatırlamadığını sormalıyız. Keşke orada ceptelefonu taşısalar. Ama sanırım Üçlü Bela kimsenin acil arama listesinde olmak istemez.”

“Bunu öğreniriz ama şimdi değil. Bu gece her şey bitmeden kimsenin kendi başına hareket etmesini istemiyorum.” Trillian, ses tonundan tartışmaya açık olmadığını belli etti.

“Tamam. Yarın öğreniriz.” Planlara geri döndüm. “O zaman bu gece Halcon'un orada olup olmadığını öğreneceğim. Ruh şeytanlarını güçlendirmek için elinden geldiğince insan toplamaya çalışacaklar. Yani yeni üyeler arayışındalar. Şansım yaver giderse ben de o üyelerden biri olabilirim. Sizi temin ederim, oradaki herkesten çok daha fazla büyü gücüm var.”

“Eğer Abıhayat Suyu’ndan içtiyse, o zaman öngörülemez biridir. Çünkü onu nasıl kullanacağını bildiğinden şüpheliyim. Ama... yaşıyla ilgili başka ihtimaller de var mı? Halcon bildiğimiz kadarıyla bir insanmış. Herhangi bir büyü yapmadan bu kadar yaşayamayacağı kesin.” Delilah masanın ayağına tekme atıp kaşlarını çatı. “Keşke senden önce oraya sızmanın bir yolunu bulsak.”

“Her zamanki gibi elimizde cevaplardan çok sorular var, bu her şeyi daha da zorlaştırıyor. Halcon’a gelince... Bilmiyorum. Shade, Dumanlı? Morio? Siz beyler, onun bu kadar yaşlanıp yine de insan olarak kalmasının bir yolunu biliyor musunuz?”

“Gözden kaçırdığınız bir şey var,” dedi Nerissa. “Dönüşebilenlerden olabilir. Dönüşebilenler kılık değiştirmede iyidir, uzun yaşadığımız bilinir.”

Bu da bir olasılıktı ama bir şeyler bana ters geliyordu. “Dönüşebilen olsaydı konferansta bunu hissetmez miydin?”

Başını iki yana salladı. “Orada bir sürü insan vardı, onu sadece birkaç kere görebildim. Üstelik işime öyle odaklanmışım ki üzerinde palyaço kostümü olsa bile fark etmeye bilirdim.”

Saat altıyı vurunca başımı kaldırdım. Yedide orada olabilmek için yarım saat sonra çıkmalıyım. İnsanlarla hemen tanışmamak için erken gitmek istemiyordum. Çünkü fark edilmekten korkuyordum.

Endişeli bir şekilde kendimi banyoya kapattım. Zihnim, oradaki kişinin ben olduğunu biliyordu. Ama aynanın aksin-

deki görüntü tamamen yabancı biriydi, kendimi orada kaybediyordum. Karşımdaki insanla aramda bir bağ kuramıyordum. Dilimi çıkardım, göz kırıp başımı iki yana salladım. Ellerimi yıkayıp enseme biraz su sürdüm. Gergin bir şekilde banyodan çıkıp mutfığa geçtim.

Saat geçmek biliyordu. Hemen çıkmak istiyordum ama erken gitmemem gerekiyordu. Etrafta gezinerek bir kez daha planın üzerinden geçtim.

“Oraya gireceğim. Yetkili kişiyi bulacağım, ki bu umarım Halcon Davis olur. Güvenini kazanacağım. Onun ağına girmeye ne kadar hevesli olduğumu göstereceğim. Sonra... sonrasını bekleyip göreceğiz.” Başımı kaldırdım. “Sanırım bu, işleri biraz daha hızlandıracak.”

“Biz dışarıda seni bekleyeceğiz. Eğer yeteri kadar insan olursa park yerine saklanabiliriz. Olmazsa caddede bekleyeceğiz, yani biraz mesafeli duracağız. Seni ele vermeden iletişime geçme imkânımız yok. Bu nedenle sen bize gelmelisin.”

Shade boğazını temizledi. “Bence bir şeyi unutuyorsunuz. Hava karanlık. Ben gölge olarak sizden daha ileri gidebilirim.”

Haykırdım. “Ah, bunu neden daha önce söylemedin?”

“Sormadınız ki.” Shade gülümsedi, ardından omuzlarını silkti. “Benim orada olup seni koruyacağım kesindi, bu nedenle bahsini bile açmadım.”

Ona baktım. “*Gerçekten mi?* Bize senden beklediğimizin fazlasını sunuyorsun. Senin yakınımda olduğunu bilmek bana kendimi çok daha iyi hissettirecek. İçeride yeterince gölge olursa içeri girebilir...”

“Bu iyi bir fikir değil.” Shade başını iki yana salladı. “Davis güçlü bir büyücüye ya da her neyse, beni hissedebilir. Ama hemen dışarıda durup içeriye dinleyeceğim. Çılgılık attığını duyduğum anda yanında olacağım.”

Dumanlı uzun uzun iç geçirdi. “Ben orada olmalıyım. Ben onun kocasıyım.”

Son birkaç gündür bunu defalarca konuşmuştuk. Her zamanki gibi Dumanlı tehlikeye atılmamı istemiyordu. Bunu anlıyordum ama aynı zamanda Aleksais Medyumluk Ağı’na ulaşmamızın en doğru yolunun bu olduğunu da biliyordum. Eğer bizi fark ederlerse hemen Gulakah’a haber verip yakınlarda olduğumuzu bildireceklerdi.

“Bunu neden yaptığımı biliyorsun. Sadece olabildiğince yakınımda ol, bir sorun olursa içeriye koş.” Onu öpmek için uzandım ama ben daha dudaklarına ulaşamadan geri çekildi. “Sorun ne?”

“Ben... yani sen... yüzün...” Omuzlarını silktili, ifadesi karmakarışıklı. “Üzgünüm. Geri çekilmek istememiştim.”

Başımı kaldırdım. “Kızardın.” Daha önce Dumanlı’nın kızardığını hiç görmemiştim, bu hali aslında hoşuma gitti. Sonra anladım. “Kendim gibi görünmediğim için rahatsız oldun!”

Başını öne eğdi. “Hayır. Ben sadece...”

“Dostum, Camille haklı.” Vanzir araya girince Dumanlı’nın öfkesi ona yöneldi.

“Bir şey mi söyleyecektin şeytan?” Dumanlı, Vanzir’i hiç affetmediğini düşünebilirdi ama Hyto’nun beni kaçırmassından sonra asıl affetmediği kişi kendisiydi. Bunun onun suçu

olmadığını defalarca söylemiştik. Ama bu olaydan sonra öfkesini kesinlikle kontrol edemiyordu.

Vanzir başını iki yana sallayıp ellerini kaldırdı. “Barış, dostum. Bir şey demedim. Hiçbir şey.”

“Yeter. Şimdi çıkmamız gerek.” Çantamı aldım, bu da Nerissa’nın eşyalarından biriydi. Kapıya yöneldim.

Tam çıkacakken Dumanlı beni durdurdu. Beni kollarının arasına alıp eğdikten sonra dudaklarımdan tutkuyla öptü. “Neye benzediğin, nerede olduğun önemli değil. Sen benim aşkımsın, önemli olan tek şey bu.”

Böylece evden çıktık.

17. Bölüm

Greenbelt Park Caddesi uyardıkları kadar tehlikeliydi gerçekten. İkili kapının karşısında durmuş bekliyordum. Ben Sabah Güneşi'ydim... Sabah Güneşi... Yalnızdım, endişeliydim, tektim. Derin bir nefes alıp içeri girdim.

İçerisi genişti, duvarlar tuğladandı. Hemen çıkışları gözümle aradım. Tam da haritadaki yerlerindeydiler. Kadınla erkek tuvaletleri de öyle. Arka taraftaki ikili kapı diğer etkinlik salonlarıyla ofislerine açılıyor olmalıydı. İki çıkış da orada vardı.

İçerisi kalabalık değildi aslında, yaklaşık on beş kişi geziniyordu. Onların Aleksais Medyumluk Ağı üyeleri olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim çünkü hepsi biraz endişeli, kararsız görünüyordu. Yani ben öyle hissediyordum.

Yan taraflardaki masalardan birinin üzerinde atıştırma-lıklar vardı: patates cipsi, kurabiyeler, parlak pembe renkli içecek. Iris'in söylediklerini hatırlayıp yiyeceklerle içeceklerden uzak durdum.

Tam ortadaki alana bir dizi sandalye yerleştirilmişti, ön

tarafında da bir masayla sandalye vardı. Masanın arkasında üç yüksek tabure vardı. Arkadaki kapıların üzerine büyük bir pankart asılmıştı: *ALEKSAIS MEDYUMLUK AĞI'NA HOŞ GELDİNİZ. BİZE KATILIN!*

Ben sandalyelere doğru yürüyordum ki arkadaki kapılar açıldı ve karşıma biri çıktı. Halcon Davis. Öylece donakaldım. Yanında üç kişi daha vardı, üç Tregart. Kilometrelerce uzaktan bile Tregart şeytanlarının kokusunu alabilirdim. Bunlar motosikletli tipler yerinde seksi erkeklerdi. İşte o zaman içerideki herkesin kadın olduğunu fark ettim. Halcon ve onun seksi korumaları dışında tek bir erkek bile göremiyordum.

İşte bu mantıklıydı. Safkan insan nüfusu arasında büyü güçlerini sorgulayan kadın oranı daha fazlaydı, erkekler kendilerini geliştirmek için üstün bir çaba göstermiyorlardı. Dün kendisini ruh şeytanlarına feda edenler arasında ancak birkaç tane erkek vardı. Onlar da kadınlar kadar çabuk öldüler. Ama yine de grubun büyük bir kısmı kadındı.

Hemen gülümseyip gruba doğru ilerledim. Çok özgüvenli görünmemeliydim. Halcon'u hayatıma anlam aradığıma inandırmalıydim. Benim için kolay olmasa da bir kurbanı oynamak zorundaydım. Hyto ile birlikteyken bile onurumu asla kaybetmemiştim. Bedenimi parçalasa da ruhumu ele geçirmesine izin vermemiştim. Ama şimdilik içsesimi sessize alıp onurumu bir yere bırakmalıydim.

Kadınların yanında dururken enerjilerini kontrol ettim. Bazıları sıkılmıştı, yapacak bir şeyler arıyordu. Bazıları gerçekten güçlüydü, bazılarınıninkiyse anlayamayacağım kadar

karıştı. Hevesimi belli etmek için yanlarında duruyordum ama Halcon beni fark etsin diye içlerine tamamen sokulmu-yordum. Maske içinde olduğumu unutmadan parıltımı dışarı saldım. Bunu kullandığımı anlarsa bir şeylerden şüphelenibilirdi, bu nedenle çok dikkatliydim. İçeri giren bir peri sorun yaratmayabilirdi ama bütün dikkatleri üzerine çekirdi.

Enerjimi Anne Ay'dan alıyordum. Bir süre sonra bir güç hissederek Halcon'a baktım. Bana bakıyordu. Gözlerimi parıltatıp kafam karışmış gibi davranarak hafifçe gülüm-sedim. İşte o zaman fark ettim! Boynunda dumansı kuvars kolye vardı, öyle bir enerji yayıyordu ki hemen ona koşup arkadaşı olmak istiyordum.

Sekizinci ruh mührü. Lanet olası pislik! *Halcon'un boynunda sekizinci ruh mührü vardı.* Bu lanet şey yaydığı enerjiyle hem ölümlüleri hem de perileri etkisi altına alıyordu. Kahretsin, bu yüzden insanları ailelerini bırakıp onunla gel-meye, bütün paralarını bağışlamaya ikna edebiliyordu. Tabii bu yüzden bu kadar uzun yaşıyordu.

Halcon korumalarıyla bir görüşme yaptıktan sonra gruba döndü ama bana odaklandığını biliyordum. Onun büyülü ağma girmekten korkarak hafifçe öne çıktım, yarım adım kadar atmıştım, vücut dilimle merhaba diyordum.

Halcon fotoğraftaki haline o kadar benziyordu ki bu adamın yaklaşık iki yüz yaşında olduğuna inanamıyordum.

“Hoş geldiniz hanımlar. Aleksais Medyumluk Ağı'na hoş geldiniz. Bu, üye seçmek için yapılan bir toplantı. Bu nedenle bir süre sonra asıl üyelerimiz de aranızda olacaklar. O zamana kadar tanışmaya ne dersiniz? Kendinizi tanıtp

neden burada olduğunuzu belirtme fırsatınız olur.”

İşler normalde bu şekilde yürümüyordu. Bunu Tregartların yüzünden anladım. Neler olduğunu anlamayarak birbirlerine bakıyorlardı.

Bizi yiyeceklerin olduğu kısma yönlendirirken ben biraz arkada kaldım. Halcon bu fırsatı kaçırmadı. Benle en yakındaki misafirin arasına girdi.

“Merhaba, ben Halcon Davis. Sen de...?” Elini uzattı.

Germen yazısının sol elimde olmasına minnet duyarak sağ elimi uzattım. Çok sert sıkmamaya özen gösterdim. İçimi bir duygu kapladı, ürperdim. Geri çekilmek istedim. Ruh mührü bu enerjinin yanında çok sönük kalırdı. Tüylerim diken diken oldu.

“Adım Sabah Güneşi.” Kibarca gülümsedim. “Burada olduğum için çok heyecanlıyım. Ben...” Sesimi bilerek düşürdüm.

“Evet tatlım?” Biraz daha yakınımaya geldi, parmakları parmaklarımın üzerinde geziniyordu.

Özür diler gibi omuzlarımı silktim. “Ben... Bir süredir biraz yalnızım, konuşacak pek insan yok...”

“Perisin değil mi?” Elimini hâlâ bırakmamıştı, gerçekten geri çekilmek istiyordum ama kendimi zorladım.

“Şey evet. Ben... yarı periyim. Babam bir insandı, anem de orman perisi.” Ruh mührünün enerjisiyle mücadele diyordum, kendimi onunla odadaki enerjiye kaptırmamak için direniyordum.

Halcon kaşlarını çatı. “Eskilerden bahseder gibisin tatlım?”

Yavaşça nefes alıp başımı öne eğdim. “Evet, ikisi de öldüler. Bir kazaydı. Ama bundan bahsetmek istemiyorum.”

Parmakları elimin üzerinde geziniyordu. İçimi sevgiyle tikslenme duyguları kapladı.

“Sen nasıl istersen, Sabah Güneşi. Demek yarı perisin. Ağımızda annenin insanlarını hoş karşılarız, bilirsin. Periler oldukça büyülü insanlardır. Bize katılırsan pek çok arkadaşın olur.”

“Teşekkürler. Dediğim gibi, bir süredir yalnızım. Pek arkadaşım yok. Gerçekten.” Bir kez daha gözlerime buğulu bir bakış yerleştirdim.

Halcon elime hafifçe dokundu, ardından dudaklarına götürdü. Cinsel bir çekicilik değildi ama açlığımı hissediyordum. Sonra birden kendimin Kırmızı Başlıklı Kız olduğunu, onunca aç kurt olduğunu düşündüm.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için çabalıyordum. Halcon, diğer kadınları selamlayıp hepsiyle yüzeysel bir şekilde tanıştı. Ardından korumalarıyla birlikte masaya geçip bizlere oturmamız için işaret etti. En öne geçtim ama kenara oturdum.

Halcon, Aleksais Medyumluk Ağı’yla ilgili bir konuşma yaparken odaklanmaya çalışıyordum. Boynundaki materyal kesinlikle parlamıyordu ama onu dinleyen herkes tamamen etkisi altına girmişti. Buna ruh mührünün sebep olduğunu biliyordum. Işıltımı kaybetmemeye çalışıyordum. Buradan ayrılmadan etrafı kolaçan etmem gerekiyordu. Gözlerimi kapatamazdım ama Morio’nun bana öğrettiği bir taktikle görüntümü gizledim.

Kedilerin gözlerinde üçüncü bir zar vardır ki bu, insanlarla perilerde yoktur. Biz de bu zarı büyü sayesinde yapıyorduk. Böylece odadaki diğer her şeye göz atabiliyorduk. Temel olarak, dikkatimi dağıtan her şeyden, enerjilerden soyutlanıyordum. Bu görüntüyü etkinleştirdiğimde kulağıma pamuk tıkayıp uyku maskesi takmış gibi hissettim.

Odadaki sesler arka plana düşünce Halcon'dan ya da kolyesinden, seyircilere süzülen enerjiyi gördüm. Bu lanet enerji dalgası bana... Ah, kahretsin! Vanzir'in parlak dokunaçlarını anımsatıyordu. Gördüğüm şey karşısında kesinlikle fiziksel bir tepki vermemeye çalışarak sessizce oturdum.

Bu dokunaçlar Vanzir'inki kadar gelişmiş değildi. Üstelik dokunduğu kişiden beslenmiyordu. Hayır, aksine, seyircilere başka bir enerji veriyordu. İşte o zaman tehlikede olduğumu anladım. Dokunaçlardan biri benimle temas etmeye çalışıyordu, benim bir koruma kalkanım vardı; yani dokunamayacaktı. Halcon bunu fark ederse, ki fark etmesi imkânsızdı, o zaman başım belaya girecekti.

Peki ya bana dokunmalarına izin verirsem? Hemen bir karar vermem gerekiyordu. Beni diğerleri gibi etkileyemediğini anlamaması için bu şekilde devam edemezdim.

Yapabileceğim tek bir şey vardı. Bana yaklaşabilmesi için izin verecektim ona ama dokunmaması için elimden geleni yapacaktım. İçimdeki auraya odaklandım, bütün yolu delip geçmemesi için oldukça dikkatli olmalıydım. İkinci çakra, cinsel seviye. İdeal tercihim bu değildi aslında, diğer çakralar gibi büyüyle ilgilenme konusunda yeterince başarı-

lı değildi. Bay Halcon Davis'e karşı kendimi tutabileceğimden emindim.

Koruma kalkanı arasında küçük bir kanal açarken ruhumla bedenim harekete geçmeye başladı. Dokunaçlar bunu hissetmiş olacak ki hemen o kanaldan içeri süzıldüler. Saniyeler içinde ılık, yapışkan bir sıvı bedenimden çıktı. İç çamaşırdaki ılkılığı hissediyordum. Bu, yaşamak istediğim bir duygu değildi aslında. Yüzlerindeki bakışlardan anladığım kadarıyla diğer kadınlar daha farklı bir his yaşıyordu.

Dişlerimi gösterip gülümseye çalıştım. Enerji yavaş yavaş içimi kaplıyordu. Tabii ki saniyeler sonra Halcon Davis bana baktı. Yüzünde başarılı, kendisiyle gurur duyan bir gülümseme vardı.

Bunun iyi bir fikir olduğundan şüphelenerek çıkmayı düşündüm ama o sırada Halcon ayağa kalktı.

“Hanımlar, merkezimizin bazı üyeleri sizlerle tanışmak için geldi. Lider Jake Evans, sizinle her konuda ilgilenecek. Bu arada lütfen yiyeceklerden de alın. Eğer bize katılmak isterseniz gerekli formları üyelerimizden alabilirsiniz.”

Ben de diğerleriyle birlikte ayaklanmıştım ki Halcon beni ön kısımdaki odalardan birine çağırdı. Etrafa bakındım, eliyle beni işaret edip başını salladı. Yanına gittiğimde elini omzuma dolayıp benimle birlikte oradan çıktı.

“Seninle konuşmak istiyorum Sabah Güneşi. Burada senin soyundan gelen insanlara ihtiyacımız var. Bence bizim için önemli birisin, üstelik kendini evinde hissedebilirsin.” Yüzünde aç bir kurt gülümsemesi vardı, sırf bu yüzden bile rahatsızlık duyabilirdim.

“Gerçekten gelecek vaat ediyor muyum?” Bir kez daha yüzüme umut dolu bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

“Ah, tatlım. Evet. Burada pek fazla peri veya yarı peri yok. İnsanlarla annenin ırkı arasında bir köprü kurmak istiyoruz biz. Lütfen benimle gel.”

Tam arkadaki odalardan birine geçiyorduk ki Tregartlardan biri onu durdurup kulağına bir şeyler fısıldadı ama ne dediğini tam olarak duymadım. En az yirmi kişilik bir grup kadınların arasına karışmıştı, eminim Jake Evans da onları yönlendiriyordu. Onların zavallı hikâyeleri bana birilerini anımsattı...

Stepford Wives...

Ah, evet... bu topluluğun üyeleri bana kesinlikle o filmdeki kadınları hatırlatıyordu. Filmin yeni versiyonunu görmemiştım ama bir gece Delilah bu filmin orijinalini izlemeye zorlamıştı. Öyle çok korkmuştım ki bir süre uyuyamamıştım. “Invasion of the Body Snatchers” filmini izlediğimde de aynı şeyi hissetmiştim. Şimdi... Bu toplantıdakiler de oradakilerden farksızdı.

Halcon’un Tregart’la konuşmasının sonunu bekledim. Ardından bana döndü.

“Sabah Güneşi, evde bekleyen var mı? Planlarını bozmak istemem. Ama seninle konuşup seni grubumuza almayı öyle çok istiyorum ki...” Hem düşünceli hem etkileyici. Eğer bir şeyler bilmesem, enerjisini hissetmesem onun gerçekten insanları düşünen kibar bir beyefendi olduğunu düşünecektim.

Hafifçe iç geçirip başımı iki yana salladım. “Pek sayılmaz.

Ailemin öldüğünü zaten söylemiştim. Ev arkadaşım da yok. Yani eve erken gitmeme gerek yok.” Bütün sorumluluğu ona bırakıp bir sonraki hamlesini bekledim. Oynamakta hiç gecikmedi.

“O zaman gidip kahve içelim mi? Buralarda hâlâ açık olan bir Starbucks biliyorum.”

“Diğerleri gibi, üyelerinizle konuşmamı istemiyor musunuz?” Beni arka kapıya yönlendirirken omzumun üzerinden baktım.

“Oradakiler durumu halleder. Lütfen izin ver, seni üyemiz olmaya *ben* ikna edeyim? Sende müthiş bir potansiyel hissediyorum. Gelecek vaat eden yeni üyelerimizle bizzat ilgilenmeyi tercih ediyorum.”

Halcon kapıya yöneldi, onlara yaklaşıncı Tregartların arkamda yarım çember pozisyonunda durduklarını fark ettim. Buradan kesinlikle kurtulamazdım. Halcon ile adamları bir ağ kurmuşlardı, ben de o ağın en ortasında kalmıştım.

Unutma, bu senin tuzağın. Tehlikede değilsin. Henüz. Ama endişelenmemelisin yoksa şüphelenecekler. İstedikğin de bu değil miydi zaten?

İçimden kendimi telkin ediyordum. Hole gelince Halcon beni sola yönlendirdi. Hızla ilerlerken bir yandan da sohbeti sürdürüyordu. Öyle hızlı konuşuyordu ki benim hiçbir şey söylemeye fırsatım kalmadığını fark ettim. Beni etkisi altına alıyordu ya da öyle olduğunu zannediyordu. Bense binadan çıkarken endişelerimi geride bırakmaya çalışıyordum.

Şimdi binanın yanında duruyorduk, Shade’in buralarda

bir yerlerde olup beni takip etmesini umdum. Karanlıkta olduğumuzu düşünürsek yakında olabilirdi. İçimden dua ederek, Halcon'un merkezini övmesine, gelecek vaat ettiğine dair nutuk atmasına ilgileniyormuş gibi numara yaptım ki bütün bunlar bana sadece saçmalık olarak geliyordu.

O sırada ruh mührünün durmadan baskı yaptığını hissediyordum. Benden şüphelenmemeleri için korumamı biraz daha düşürdüm.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum tek yönlü konuşmasını bozarak.

"Biriyle tanışmanı istiyorum," dedi Halcon. "Merkezimizin kurucusuyla tanıştıracacağım seni. Bu denli büyü gücü olan herkesi, merkezimizde heyecanla karşılar. Tatlım, inan bana, senin soyundan birkaç kişi hariç, tanıdığım en güçlüsü sensin."

Gulakah. Beni Gulakah'a götürüyor.

"Lideriniz... bu gece burada değil miydi?" Yerdeki çatlağa bilerek takıldım, Halcon'un beni tutmasını sağladım. Böylece bizi takip ediyorsa Shade'e yakalama fırsatı tanımak istedim.

"Hayır, burada değildi. O ölümlülere pek benzemez."

"Öyle mi? Yoksa bir Doğaüstü ya da peri mi?" Sesimi olduğumdan daha sade çıkarmaya çalışıyordum, hiçbir ipucu vermemeliydim.

"Pek sayılmaz. Onunla tanışana kadar bekle. Pek dışarı çıkmaz kendisi. O biraz... şehirle diğerlerinin enerjisine karşı hassastır. Gizli bir yerde kalır. Umarım araba yolculuğu senin için sorun olmaz."

Dans eder gibiydi. Eminim, büyü gücü yüksek insanları götürdükçe artı puan kazanıyordu. Ya da belki de Gulakah yeteri kadar yem bulduğu sürece onun hayatta kalacağına dair söz vermişti?

Faerman'ın karısını hâlâ görmemiştim. Park alanına yürürken onun da Halcon'un büyüüne kapılıp kapılmadığını merak ettim. Ruh mührü onu kolaylıkla etkileyebilirdi. Özellikle de burada dönenleri anlamadığı sürece.

Birden SUV marka bir arabaya yürüdüğümüzü fark ettim ki bu araba benim Lexus'un hemen yanındaydı.

Uzun uzun, yavaşça nefes alıp verdim. Diğerleri beni buradan görebilirdi. Rahatlayarak Halcon'un beni yolcu koltuğuna oturtmasına izin verdim. Kendisi sürücü koltuğuna geçti. Tregartlar da arkaya yerleşince yola çıktık. Aynaya hafifçe bir göz attığımda Morio'nun geriden bizi takip ettiğini gördüm. Fazla yaklaşımadan, dikkatli bir şekilde peşimize takılmıştı. Vaazına devam eden Halcon'a içim rahat bir şekilde döndüm.

Tregartlar bütün gece sessiz kaldılar. Onlara bir şey söylemenin gayet doğal olduğunu düşünerek arkamı döndüm. Halcon'un sola dönerken bir anlık sessizliğinden faydalanıp konuşmaya başladım.

“Siz hepiniz üye misiniz? Nasıl üye oldunuz?”

Dördü de şaşkına döndü. Bir tanesi Halcon'a endişeyle baktı. Ortada oturanlardan biri boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

“Biz bir süredir Halcon'un arkadaşıyız. Birlikte pek çok

olayın üstesinden geldikten sonra burada onun için çalışmamızı istedi. En mükemmel güvenlik işi.” Başını hafifçe eğdi.

“Anladım. O zaman uzun zamandır bu gruplasınız?”

Halcon araya girdi. “En başından beri benimle birlikte-lerdi, tatlım. Arkamı onlar kollar.” Böylece yeniden konuşmaya başladığında ben de önüme dönmek zorunda kaldım. Yana küçük bir bakış atıp Morio’nun hâlâ arkamızda olduğunu gördüm.

“Dışarıda dikkatini çeken bir şey mi var?” diye sordu Halcon sağa dönerken.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sadece dışarıyı izliyorum. Starbucks’a gideceğimizi söylemiştin?” İki tane kahveci geçmiştik bile. Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum, durumu idare etmem gerekiyordu; Sabah Güneşi endişelenmiş olabilirdi. Sonuçta aptal rolü oynamıyordum, sadece toy bir genç kızdım.

Halcon uzanıp yanımdaki kapının kilidini kapattı. “Ne yazık ki kahve için duracak zamanımız yok tatlım. Liderimiz kısa bir süre içinde gelecek, merkezde senden bahsettiğim anda oldukça heyecanlandı. Seninle tanışmak istiyor. Eğer benim kibar ısrarına dayanabilirsen seninle görüşecek... Sabah Güneşi.” Samimi sesi bir anda buza döndü. “Tabii gerçek adın buysa.”

Midem bulanmaya başladı. Öncelikle Halcon merkezdeyken kimseyi aramadı. İkincisi o benim kim olduğumu bilmiyor olabilirdi ama bir şey döndüğünü anlamıştı. Bir kez daha pencereden bakıp Morio arkamda mı diye kontrol

etmek istiyordum ama bu hiç iyi bir fikir değildi. Kendimi önümüzdeki yola bakmaya zorladım.

“Ne demek istiyorsun? Sen neyden bahsediyorsun? Ben *Sabah Güneşi*’yim. Umarım kaba olduğumu düşünmezsiniz. Ama ben sizi tanımıyorum, dört tuhaf adamınızla birlikte bir arabadayım. Sadece Starbucks’a gittiğimizi düşünmüştüm.” Sesimde hafif bir endişe olmasına izin verdim. Belki de sapık olduğunu düşündüğüm için endişelendiğimi anlarsa biraz sakinleşirdi.

Halcon dikiz aynasından Tregartlara baktı ama yüzlerindeki ifadeyi görmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim. Bir süre sonra Halcon iç geçirdi.

“İnan bana, sana karşı kesinlikle cinsel duygular beslemiyorum. Sadece seni Aleksais Medyumluk Ağı’nın kurucusuna ulaştırmak istiyorum. Bence çok işimize yarayacaksın.” Bir kez daha dikiz aynasından korumalarına baktı. “Adamlarım da senin için tehlikeli değiller. Eğer gerçekten kahve istiyorsan en yakındaki Starbucks’ta dururuz. Ama seni temin ederim Sabah Güneşi, liderimiz Gulakah’la tanışınca düşündüğün en son şey kafein olacak.”

Bir saniye bekledim, sonra konuşmaya başladım. “Pekâlâ. Ben iyiyim. Sadece güvenmek benim için çok zor. Geçmişte bu yüzden pek çok kez canım yandı. Daha sert biri olmaya başladım...” Ne demek istediğimi anlamasını umdum.

Birkaç dakika hiçbir şey demedi, sonra başını hafifçe öne eğdi. “Evet, senin gibi hisseden pek çok kadınla tanıştım.” Bir an beni gerçekten anladığını düşündüm ama sonra bu

adamın ruh mührü taşıyıp Gölge Kanat için çalışan biri olduğunu hatırladım. Görevi, insanları evlerinden ayırıp kendilerini şeytan yuvasına kurban etmelerini sağlamaktı.

“Kahve bekleyebilir.” Rahatlamış gibi arkama yaslandım.

On dakika sonra oldukça ormanlık bir alana girdik. İçimden bir ses oldukça hareketli civarlarda olduğumuzu söylüyordu: Belles-Faire Caddesi.

Sola döndüğümüzde araba nihayet yavaşladı. Önümüzde parlak sarı ışıklı çıkmaz sokak tabelası vardı. Doğrularak etrafa bakındım. Çimenlikle ağaçlık kocaman alanda tek bir ev bile yoktu. O zaman bütün bir sokağın çitlerle çevrildiğini fark ettim. Burası tek kişiye ait bir araziydi. Çok büyük, korkunç bir arazi. Alanın sonuna doğru geldiğimizde karşımıza bir kapı çıktı. Halcon telefonunu kaldırıp, “Açın,” dedi.

Böylece kapı aralandı, muhtemelen çok ağır kapılardı. Kapıların açılmasıyla içeri girdiğimizde karşımıza yuvarlak bir yol çıktı. Tam karşımızda da dört katlı bir malikâne vardı.

Vay canına. Bu oldukça lüks bir malikâne olmalıydı, hem eski hem de gotik yapıdaydı. İçeriden ışıklar süzülüyordu. Kapıda korumalar vardı. Boyutlarından anladığım kadarıyla onlar da Tregartlardı.

Lanet olsun. Demek Gulakah şehrin merkezinde yaşayıp bir şekilde herkesten saklanmayı başarıyordu. Bana kalırsa bütün binadan yayılan bu enerji dalgası evle bütün bölgeyi gizliyordu, tabii bunda son model teknolojik ürünler de kullanılıyordu.

Halcon arabayı kenara çekti, iki güvenlik görevlisi bizi

bekliyordu. Biri arabanın etrafında dolaştı, diğeri benim kapımı açtı. Tregartların bu kadar şık görünmesine bir kez daha şaşırmıştım.

Halcon hemen yanıma gelip koluma girdi. “Aleksais Medyumluk Ağı evine hoş geldin. Hadi, yine yağmur yağmadan içeri geçelim.”

Ancak o zaman havanın farkına vardım. Yağmur dinmişti, yoğun bulutların ardındaki güneş görünüyordu. Aklıma yarınki Beltane gecesinde dolunay olacağı geldi, böylece Av için çıkabilecektim.

Halcon beni üst kata götürürken yakınlardan bir ses duydum. O kadar küçük bir sestki benden başka kimse duymazdı. Bunun ne olduğunu biliyordum. Ruh bağlama ritüeli sayesinde onu duyabiliyordum. Bu Morio’ydu. Tilki formunda çalıların arasındaydı.

Yalnız olmadığımı bilmenin verdiği rahatlamayla Halcon’un yönlendirdiği basamaklara odaklandım. Birazdan Gulakah’la tanışacaktım.

Malikâne eskiydi. Daha önce bulunduğum diğerlerinin aksine bunun merdivenleri çeşitli mermerlerden değil, cilalı tahtalardan yapılmıştı. Tavanı oldukça yüksekti. Ana giriş, binanın en tepesine dek yükseliyordu. Arkama bakınca merdivenlerin ikinci katta iki yandan devam ettiğini gördüm.

Havada tuhaf bir koku vardı. Bir çeşit tütsü kokuyordu ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Halcon etrafına baktığımı fark etti.

“Çok güzel, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Haklıydı. Burası oldukça gösterişli bir yerdi. Başka bir zamanda, başka şartlar altında olsaydım duvar kâğıtlarına dek her şeyi incelemek, elimi cilalı tırabzanda gezdirerek hissetmek isterdim.

“Gel. Aşağı inmemiz gerek. Efendim bizi bekliyor.”

Halcon ilk defa *efendi* tabirini kullanıyordu. Ayrıca şunu anladım ki, Halcon dışarıdayken maske takınmayı çok daha iyi başarıyordu. Ama şimdi Gulakah’tan deli gibi korktuğu her halinden belliydi.

Merdivenlerden aşağı, bodruma dek indiğimizi fark ettim. Burası ne kadar *büyük* bir yerdi!

“Ben... benim klostrofobim var.” Bir çıkış olup olmadığını bilmeden oraya inemezdim. Bodrumlardan kaçış daima zordur, özellikle de kapılar ardında kapanırsa.

“Saçmalık. Her şey yolunda gidecek.” Halcon kapıyı açtı, arkamızdan güçlü bir ses duyuldu. Ön kapının neden açıldığına bakmak için arkamızı döndük.

Halcon’un beti benzi attı. “Lanet olsun. Bir kere daha olmaz,” diye öfkeyle mırıldandı.

“Ney olmaz?” diye sordum.

“Bir şey yok. Burada bekle.” Dikkatli bir şekilde kapıya ilerledi, korktuğunu görebiliyordum.

Bir süre sonra bir ışık parlayıp söndü, bizi tamamen karanlıkta bıraktı. Bir sürü bağırışma duydum, o sırada ön kapıdan kaçabilirdim ama Gulakah’ın asıl yerinin burası olup olmadığını henüz öğrenememiştim. Kararsızlık beni deli ediyordu.

Birden çok hafif bir şey omzuma dokununca yerimden sıçradım. Kulağıma biri fısıldarken az daha çılgılık atacaktım.

“Onunla aşağı in. Yalnız olmayacaksın. Oraya indiğinde sana söylemen gerekenleri fısıldayacağım, Hayaletlerin Efendisi’ni bu şekilde yakalayacaksın. Hemen arkanda olacağız. Gulakah orada, kontrol ettim.”

Shade! Derin bir nefes alıp söylediklerini kabul ettim. Ardından arka taraftan bir ışık geldi. Halcon endişeyle kapıyı inceliyordu. Bir süre sonra başını iki yana sallayıp yanıma geldi.

“Seni uyarmalıyım. Etrafta bazı hayaletler var ama sana zarar vermeyecekler. Hadi gidelim.” Yeniden beni yönlendirdi. Bu kez Shade’in arkamda olduğunu bildiğim için kendimden emin bir şekilde yürüdüm.

Merdivenlerden indik, belki de iki kat kadar inmişizdir. Sonunda geniş, derin bir kata vardık. Odaların yüksekliği yaklaşık beş metreydi. Burası da ana giriş kadar geniş bir yerdi.

Evin yükünü kaldırabilmesi için her yere sütunlarla kirişler yerleştirilmişti. Odanın arka kısmında geniş bir taht gördüm, belki de büyük bir sandalyedir, bilmiyorum ama oldukça genişti. Arkasında bir kapı vardı. Sandalyenin çevresinde dört kadın oturuyordu, birini Faerman’ın bize verdiği fotoğraftan tanıyordum. Bu, onun karısı Syringa’ydı. Hepsisi bir yere bağlanmıştı. Bağlarının ötesine geçmelerine imkân yoktu. Hepsinin yüzünde korkuyla endişe vardı.

Halcon beni arkamdan tahta doğru itti. İşte o zaman anladım ki Gulakah’ın beşinci... Beşinci karısı mı? Cariyesi mi olacaktım? Zincirlerle bağların görüntüsü bana Hyto’nun

kaçırmasını anımsattı. Dumanlı'nın oyun için saçlarıyla bağlaması sorun değildi. Ama megaloman bir Tanrı'nın gerçekten bağlaması... Hayır, ben almayayım.

Tahta yaklaştığımızda Halcon omuzlarıma bastırıp diz çökmemi sağladı. Güçlükle yutkundum. Tahtın ardındaki kapı açıldığında Hayaletlerin Efendisi Gulakah'ın korkusuyla dehşete düştüm.

18. Bölüm

Kahretsin, bu oydu, bir bedende. Shade'in arkamda olduğunu bilmek artık beni rahatlatmıyordu. İçimdeki panikle geri çekilmeye başladım. Gulakah'ın zihnindeydim. İçten dışa onu hissedebiliyordum. Öfke, zarar verme tutkusu, güç sevdası... Hepsi onda bütünleşmiş bir şekilde karşımdaydı işte.

Geri çekilirken tam arkamda duran Halcon'a çarptım. Kısık sesle güldü, artık çekiciliği gitmişti. Yüzünde sadece sadist bir gülümseme vardı. Beni sımsıkı tutup öne itti.

"Sana bir tane daha getirdim," dedi güçlü bir sesle. Bir yandan da kıpırdamamam için ellerimi arkamda tutuyordu.

Ben mücadele ettikçe o daha sıkı tutup beni yere indirdi. İçimde bir şeyler kıpırdamaya başladı. Ayağa kalkarken elbisemin bana dar geldiğini hissediyordum. *Lanet olsun.* Belli ki beni yere attığı için büyü bozulmuştu.

Kendi halime dönüştüm. Halcon dehşete düştü. Gulakah öfkeyle tısladı. Başının etrafındaki yılanlar deli gibi dönüyordu. Halcon'a döndü.

“Sığınağıma bir casus mu getirdin? Onu daha önce de gördüm! O benim düşmanım.”

“Hayır, ben aslında... sandım ki...” Halcon’un kafası karışmıştı ama bir şey söyleyecek zamanı olmadan Shade gölge halinden fırlayıp odanın içine düştü. Kadınların çığlıklarıyla büyük bir kargaşa başladı. Gulakah hemen bize döndü, Halcon ise dehşet içinde geri çekildi.

“Şimdi Camille. Biz hemen arkadayız.”

“Kadınlar...”

“Onları merak etme. Yukarıda desteğimiz var, buraya iniyorlar.” Böylece Shade fitili ateşledi.

Karıncalaşan sol kolumu kaldırdım. Gulakah tutmak için yaklaştı, tam o sırada dişlerimi ona sapladım. O sırada dünya kocaman bir şimşekle, bir gök gürültüsüyle yok oldu.

Bu geçiş kapısı, diğerlerinden çok daha hızlı, çok daha zorluydu. Dönen hortum beni Gulakah’a çarptığında Gulakah olanları anlamayacak kadar şaşkındı neyse ki. Kendine geldiğinde yere inmiştik bile. İkimiz de Ölüler Diyarı’na açılan kapıların önündeydik. Gümüşle sislerin ülkesi, ruhlar beni fark etmeden etrafımda geziniyordu ama Gulakah’ı gördükleri an çılgına dönüyorlardı. Bayat havayı içime çekerek derin bir nefes aldım. Burada nefes alıp almamam gerektiğini bilmiyordum ama deneyecek zamanım yoktu.

Gulakah etrafa bakındı, ardından bana dönüp hızla atıldı. Ben çılgık atıp kenara kaçmayı başardım. Sol yanımda Mo-

rio ile Shade'in sesini duydum. Hemen arkalarında Vanzir, Dumanlı ve Roz vardı.

Morio elimden tutup beni yanma çekti. "Hazır olmamız gerek. Bunu başarabiliriz. Yüce Ölüm Büyüsü."

Toplantıya hazırlanırken bu büyüün üzerinden geçmiştim.

Yüce Ölüm Büyüsü, tendeki ruhu işkence ederek dışarı çıkaran bir ruh ayırma büyüydü. Korkunç, ölümcül, tehlikeli bir büyüydü. Kullanan pek çok kişinin hayatını sonsuza dek değiştiriyordu.

"Sence hazır mıyız?"

"Hiç olmadığımız kadar bebeğim, üstelik bunu tartışacak zamanımız yok." Shade, Dumanlı, Roz ve Vanzir'le mücadele eden Gulakah'a işaret etti. Gümüş silahlarla dövüşüyorlar, kıvrılan yılanlara çarpmamak için adeta dans ediyorlardı. Dumanlı burada solgun, renksiz görünüyordu. Ölüler Diyarı'nın ona kesinlikle uygun olmadığını görebiliyordum.

"Ye şunu, pislik torbası." Vanzir dokunaçlarından birini çıkarıp Gulakah'a doğru o saydam uzuvlarını saldı. Hayaletlerin efendisi küçümseyerek kakhaha attı, gelen dokunaçları eliyle savurdu. Ama bir tanesi koluna yapışıp enerjisini emmek için içine doğru ilerleyince öfkelendi.

Ürpererek Morio'ya döndüm ve elini tuttum. "Evet. Yapabiliriz."

Diğerleri Gulakah'ı meşgul ederken, Morio ile ben transa geçmeye başladık. Ölüler Diyarı'nın enerjisi ayartıcıydı, bu âlemdeki hiç geçmeyen sis içime süzülüyordu.

Biz derinlere indikçe, Ölüler Diyarı'nın mor ateşi de de-

rinleşiyordu. Bu ölüm ateşiydi, arındırıcı ateşti, yıkım ateşiydi, küllerinden doğan ama tutuşmayan Zümrüdüanka ateşiydi. Midemde bir kıpırtı hissettim, dondurucu bir rüzgâr esiyor gibiydi. Ne zaman ölüm büyüğü yapsak bu soğuk rüzgâr beni bulur, üzerimden eserek her hücremi dondururdu.

Parmaklarım Morio'nun parmaklarına kenetlendi, aramızda bir etkileşim olduğunu hissediyorduk.

Sonra... Bir... İki... Sonunda bir olmuştuk. Ruhlarımız artık bir aradaydı. İkiz ateştik. Bir elmanın iki yarısı gibi, birbirini daha da güçlendiren bir çifttik. Alevler etrafımızda dans ediyor, bir döngü içinde salınıyorlardı. Gittikçe büyüyen, bir girdap gibi dönen ateşin merkezi bizdik.

“Orada,” diye fısıldadı Morio, sesi rüzgârla salındı.

İşaret ettiği yere baktığımda Zümrüdüanka'nın kuyruğunu gördüm. Bu, ölüm ruhuydu. Aynı zamanda doğum ruhu. Dünyanın arındırıcı gücüydü. Şakıyarak onu yanımıza çağırdım, bize katılıp yanımızda olmasını rica ettim.

“Buraya gel, bir tüyüne ihtiyacımız var. Tabii sen de uygun görürsen.” Onu şarkı söyleyerek etkilemeye çalışıyordum, büyülenmeli, etkimiz altına girmeliydi. Morio da bütün gücünü bana verdi. Böylece ikimiz birlikte bu varlığı baştan çıkarmaya çalıştık.

Zümrüdüanka bize doğru uçu, ardından etrafımızda dönmeye başladı. İkiye ayrılıp hem bedenimle hem de bedenimden uzak benliğimle, beylerin Gulakah'la mücadele etmekte zorlandığını gördüm. Dumanlı büyükbabasının kılıcını sallıyordu. Gulakah'ın başından çıkan yılanlardan birini kesme-

yi başardı. Roz elindeki küçük kılıçla öne atılıyordu. Yüzü kanlar içindeydi, yanağından süzülen kanı gördüm. *Lanet olsun, yaralanmış.*

Vanzir ellerinden çıkan birkaç dokunaç ile Gulakah'a ulaşmayı başardı, büyük dalgalar halinde enerjisini emdi. Başını geri atarak kahkaha attı, gözleri vahşice parlıyordu.

Dumanlı, Gulakah'ın başına bir başka darbe indirdi. Hayaletlerin Efendisi öfkeyle inledi, savurduğu darbeyle birlikte ejderhamı yere serdi. Dumanlı sisler içinde kaldı. Ama Gulakah arkasını döndüğü an Shade'le karşı karşıya geldi. Shade de elindeki gümüş kılıçla Gulakah'ı yaraladı.

"Acele etmeliyiz. Onu daha fazla tutamazlar." Zümrüdüanka'ya döndüm. "Lütfen, bize yardım et. Taraflar eşit değil. Büyünün Bakiresi Pentangle'ın hatrına bize tüylerinden birini ver."

Kuş bir an durdu, bize doğru uçu, havalanıp gitti. Tam giderken de kuyruğundaki tüylerden birini omzuma savurdu. Ben *teşekkürler* diye fısıldarken Morio tüyü aldı.

Elimi bırakıp çantadaki şişeyi çıkardı. Şişeyi açtı, tüyü içine yerleştirip çalkalamaya başladı. Ardından bana verdi. Bir an için ama sadece bir saniyeliğine tereddüt ettim. Sonra da şişedeki karışımdan büyük bir yudum içtim. Morio da şişedeki içtikten sonra ellerini omuzlarıma koydu. Karşı karşıyaydık.

"Ben hazırım sevgilim."

"Ben de. Bunu *başarmalıyız*. Anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum." Kollarımı kaldırdım, ellerim yere bakıyordu. Nefeslerimiz birbirini takip etmeliydi. İkimizin enerjisi

bir kez daha birleşti. Parmakları omuzlarıma dokunduğunda artık başı ya da sonu yoktu hiçbir şeyin.

*Hayalet ruhlar, gece ruhları
Karanlık ruhlar, aydınlık ruhlar
Deli ruhlar, akıllı ruhlar
İyi ruhlar, kötü ruhlar
Yaşlı ruhlar, bilge ruhlar
Araftaki ruhlar, hayattaki ruhlar*

Gulakah, Roz'a bir darbe daha indirince bir kavga patlak verdi. Ceketi kanla kaplanan Roz bir çılgılık attı. Dumanlı adeta gürüldedi, Hayaletlerin Efendisi de ona karşılık verip etrafında gezinmeye başladı.

Dumanlı'nın kılıcı, Gulakah'ın başından çıkan yılanlardan birini kesti. Yılan yere düştüğünde Vanzir'e doğru sürünmeye başlamıştı ki Vanzir başını ezdi. Shade öne atılıp bir darbe daha indirdi ama Tanrı gardını düşürmeyecek kadar güçlüydü. Hiçbirisi onu alt edecek büyü gücüne sahip değildi.

Shade bir adım gerileyip doğal formuna dönmeye başladı. Siyah kemikli, her yürüdüğünde inleyen iskelet ejderhası. Gulakah bir kez daha tıslayıp Shade'in kanatlarıyla üzerine gelmesiyle bir kez daha tökezledi.

Morio'yla ben büyümüze devam ettik. Sözcüklerimizi fısıldarken Gulakah'a odaklandık. Sözcükler, Morio'nun gücünün benim tenimden akmasını sağlıyordu. Bir enerji akımı, bir güç mor renkli oklar şeklinde havalandı.

*Sonsuz ruhlar, artık var olmayan ruhlar
Dünyevi ruhlar, ölümün kapısını açabilir misiniz?
Alevler etrafınızda salınıyor
Rüyalar düşüncelerinizi avlıyor
Cehennemin kuyusuna çağırıyoruz sizi
Reddetmeyin bizi*

Gulakah ne yaptığımızı hissetmiş olmalıydı çünkü bize doğru bakınca gözlerinde ilk defa endişeyi gördüm. Bir an ne yapacağını bilemedi, Vanzir bu fırsatı değerlendirerek avcundan çıkan dokunaçlardan birini daha ona yapıştırdı. Tökezleyen Gulakah, Vanzir'e dönüp onu geri savurdu.

Vanzir giriledi. "Lanet olası pislik!" Shade yaklaştığında Vanzir yoldan çekildi. Shade, Vanzir'e zaman kazandırmak için bir kez daha Gulakah'a darbe indirdi. Rüya takipçisi şeytanın elleri kanlar içindeydi.

Biz kendi işimize geri döndük. Ellerimin içindeki enerji yankılanıyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, bu beni deli gibi korkutuyordu ama başka seçeneğim de yoktu.

*Bütün ruhlar, sarın bizi, hepiniz bir beden olun
Bütün ruhlar yürüyün, çağrımıza kulak verin
Bu bizim büyümüz, bizim sihrimiz
Sizi Cehennem kapısına yolladık
Geçişleri bozulmamak üzere mühürledik
Toprağı salladık, yeri kaydıldık
Havayı yüceltip ağaçları salladık*

*Sizi yutması için ateşi körükledi
Okyanusu araladık
Çekilen suların içine alacağız sizi*

Etrafa başka yaratıklar da toplanmaya başladı ama hiçbiri müdahale etmeye cesaret edemiyordu. Hepsi çok korkuyor, aralarında fısıldaşıyorlardı. Dumanlı yorulmaya başlamıştı. Roz kanlar içinde geri çekildi, Vanzir de öyle. Bir tek Shade, Gulakah'la mücadele etmeye devam ediyordu. Yani devam edebilirdik.

Hayaletlerin Efendisi'ne doğru ilerlemeye başladık, Morio'nun elleri omuzlarımdaydı. *Bunu yapabileceğimize inanıyor... Başaracağıma güveniyor. Yapabilirim...* Zihinimden bu düşünceler hızla geçti, hemen düşünceleri kovup büyüünün sonuna odaklandım.

*Sizi bir kere çağırdık, sizi iki kere çağırdık
Sizi buraya çağırdık, sizi üç kere çağırdık
Sihrimizi duyun, çağrımıza kulak verin
Yoksa sonunuzu hazırladık*

Son kısma geldiğimiz zaman, Morio'nun parmakları omuzlarımdan sıyrılıp beni öne doğru itti. Ya şimdi ya hiç. Son üç cümleyi de haykırırken Gulakah'a doğru koşup Hayaletlerin Efendisi'ni iki yanından kavradım. Geldiğimi görmemişti.

Gulakah... Gulakah... Gulakah...
Kader Büyücülerinin ve Hasatçıların adına,
Bu âlemlerden sonsuza dek yok ol!

İçimde şiddetle kamçılanıyormuşum gibi bir enerji yükseldi, ellerimden fırlayıp mor bir halka şeklinde Gulakah'ı sardı. Tanrı'nın her bir hücresini kaplayıp sünger gibi içine sızdı.

Kaçmasına izin vermiyordum, ellerim sımsıkı tutuyordu onu. Bedenindeki değişimi hissediyordum, kuyruğundan ayaklarına doğru süzülüyordu. Acılar denizi ayaklarından bacaklarına doğru çıktı, sonra da kalçalarına... Ardından yılanların saldırdığı başına. Yılanların acı içinde kıvrınması, alaycı bir ölüm dansı gibiydi.

Geri çekilmek istedim ama yapamadım. Gulakah beni de yanında götürüyordu. Acıdan kurtulmaya çalıştım ama geniş, boş bir alan görmeye başlamıştım. Birkaç parlak yıldız karşımda parılıyordu. Alan gittikçe büyüdü, sislerle Ölüler Diyarı'ndan sıyrıldık. Görüntülerden sıyrılmak için başımı iki yana salladım ama başaramadım. Karanlık, ışığı esir aldı. Bana tanıdık gelen her şey kayboldu. Adımı hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım, kim olduğumu bilmiyordum. Sözcükler dilime gelmiyordu. Ne olduğumun hiçbir önemi yoktu.

Bildiğim tek şey, var olduğumdu. Kim ya da ne olduğumu bilmiyordum. Etrafımı saran karanlıktan, bulunduğum yerde hiçbir önemi olmayan birkaç yıldızdan başka hiçbir şeyi hissedemiyordum.

"Sen de burada benimlesin." Zihnimde biri konuşuyor-

du ama kim olduğunu bilmiyordum. “Bunu bana sen yaptın, şimdi benimle sonsuza dek buradasın.”

İçimde bu sesten korkmamı söyleyen belli belirsiz bir his vardı. Bir süre düşündüm, sonra bıraktım. “Sen kimsin?”

“Kim olduğumu düşünüyorsun? Ben öldürülemeyen biriyim. Ben bir Tanrı’yım.”

“Tanrılar da ölür.”

“Ama ben ölürsem geceyle ölümleri kim yönetecek?”

Döndüğümü hissediyordum. Tek bildiğim bir şeylerin döndüğüydü; ne olduğunu bilemesem de. Bu soru mantıklıydı. Yoksa değil miydi? “Ölüm yolunu kontrol edebilecek pek çok nöbetçi var. Hiç kimse yeri doldurulamaz değildir.” Bunu nasıl bildiğimi de bilmiyordum ama gerçekleri söylüyordum. Gerçek, parlak bir ip gibi içimde yükseliyordu. Bu hisse tutundum, içim biraz olsun keskin soğuktan kurtulup ısınmaya başladı.

“Bana bunu sürülmeden önce söylemeye çalıştılar. Ama ben değerimi biliyorum. Gücümün farkındayım, köklerime tutunuyorum.”

Kiminle konuştuğumu bilmesem de ondan hoşlanmıyordum. Egosu yüksek biriydi, öyle güçlü hissettiriyordu ki! “Bu gücün kaybolmasına izin verene dek, her şeyi kabullenene dek, biraz boyun eğene dek o kadar da güçlü değilsin. Sadece öyle olduğunu zannediyorsun. Gücünü zorbalıktan alıyorsun.”

Bir kez daha derin bir karanlıklar denizine daldım. İçimdeki küçük parıltının beni yönlendirmesine izin vererek onu takip ediyordum.

“Boyun eğmeyeceğim! Kendimi çok önemsemişimi söy-

lediler. Ama kimsenin önünde diz çökmeyeceğim, kimseye itaat etmeyeceğim, kimseden bir şey istemeyeceğim!”

Burada olmaktan sıkılmışım. Bu ses doğru muydu? Bu gerçek miydi? Unutkanlık âlemindeydim, her şey belirsizdi. Benden bahsederken... Sahi ben kimdim?

“İsmimi bilmiyor olabilirim ama şunu biliyorum: Kendinden üstün güce itaat etmeyi öğrenene dek asla gerçekten yönetemeyeceksin.” Bir parıltı dikkatimi çekince onu takip etmeye başladım. Ses gittikçe azalıyordu.

“Geri dön. Beni buraya sen koydun. Kalmak zorundasın! Beni burada bırakma...” Böylece ses kayboldu, bir mum ışığı gibi sönmüştü.

Önceden uyardıktan, bir his beni bu karanlıktan fırlatıp attı.

“Camille? Camille? Uyan! Camille?” Yanağıma inen sert darbe beni kendime getirdiğinde doğruldum. Gözlerimi kırıpıştırdım, her yerim ağrıyordu. Etrafıma bakınca Gulakah’ın ölü bedeninin yanımda uzandığını gördüm. İnleyerek, Dumanlı’nın beni kaldırmasına izin verdim.

Üzerinden tır geçmiş gibi görünen Morio’ya da Shade yardım ediyordu. Ellerimle ayaklarıma baktım, ben de o kadar kötü görünüyordum. Roz ile Vanzir sırtüstü yere yatmışlardı. Dumanlı’nın göğsünde çırpındım.

“Beni yere indir. Yaralanmışlar!”

Dumanlı söylendi ama beni yere indirdi, hemen yanlarına gittim. Bedenimdeki her kemik, her hücre ağrıyordu. Yanlarına eğildiğimde kanlarının kokusunu aldım. O zaman

Vanzir'in daha iyi ama Roz'un kötü olduğunu fark ettim.

"Dumanlı, onu hemen eve götürmelisin. Biz burada kalıp diğer şeytanların işini bitirmeliyiz. Halcon'da ruh mührü var!" Gulakah'ın bedenine baktım. "Onu parçalara mı ayıracağız yoksa? Bu şeyin bir daha canlanmasını istemiyorum."

"Ben Roz'u eve götürüyüm, sonra seninle Morio'yu almak için dönerim. Shade, sen cesedi halledersin." Dumanlı, Roz'u yavaşça kaldırıp gözden kayboldu.

Vanzir'in doğrulmasına yardım ettim. Bir süre yaşadığı şaşkınlıktan kurtuldu. Elleri kanla kaplıydı, avuç içleri tahrip olmuştu ama yine de fena görünmüyordu. Kıyafetlerinin paramparça olduğunu saymazsak tabii. Sanırım bunları Gulakah yapmıştı.

"Onu gerçekten yendik mi?" Vanzir yerde yatan cesede bakıyordu. "Bir Tanrı'yı öldürdüğümüze inanamıyorum."

"Daha çok Camille ile Morio yaptı," dedi Shade. "Camille... Morio'yla hazırladıkları büyüü Gulakah'a geçirdi. Bir anlığına onu kaybettiğimizi düşündük. Bedeninde bir şey yoktu ama ruhu bir gezintiye çıkmıştı."

Gezintiye çıkmak... Bu da açıklamanın bir yoluydu tabii. Gözlerimi kapadım, bir kere daha o karanlığı görmek istedim ama hemen açtım. Tanrı'nın o aşırı özgüveni beni korkuttu. Sonunda bile yenildiğini kabul etmiyordu.

Tanrılar da ölür... Pentangle onun geri adım atmayacağını, yolundan asla dönmeyeceğini biliyor olmalıydı. Eğer hatalarını kabul edebilseydi Kader Büyücüleri yaşamasına izin verebilirdi ama o bütün düzeni altüst etti. Öfke Denizi çok güçlüydü, pek çok hayaleti besliyordu. Acaba hayaletlerle

ruhların artık özgür olduğunu düşünüp oradan ayrılmaları ne kadar sürecekti, merak ettim.

Hal böyle olunca...

“Sizce Tanrı’yı öldürerek doğru mu yaptık?” Bu işin sorumlusu biz olsak da hâlâ ağır, bencilce geliyordu. İşin sorumlusu ben sayılırdım aslında.

“Şehrimizdeki pek çok masum insanın ölümüne neden olan, pek çoğunu da tutsak eden Gölge Kanat için çalışan birini öldürmeye hakkımız var.” Vanzir başını iki yana salladı. “Kendini suçlama. Sen doğru olanı yaptın.”

Morio’ya baktım ama bir şey söylemedim. Morio’nun da söylediği gibi, büyüyle birlikte bir şey değişmişti. Henüz ne olduğunu bilmiyordum, sadece içimde anlatamadığım bir his vardı. Yine de Vanzir haklıydı. Başka seçeneğimiz yoktu. Gulakah tehlikeli pisliğin tekiydi, onu öyle ya da böyle ortadan kaldırmalıydık. Belki de sadece onu öldürebilmiş olmamız beni rahatsız ediyordu. Bu kadar güçlü birini öyle kolayca ortadan kaldırabilir miydik?

Dumanlı yeniden aramıza döndü, Morio’yla beni tuttu. Shade, Tanrı’nın cesediyle ilgilenmek için orada kaldı, bizse Ionyc Denizlerine doğru yola çıktık. Halcon Davis’in beklediği malikâneye gidiyorduk.

Halcon Davis bizi bekliyordu, belki de sadece bedeni oradaydı. Görünüşe göre, Menolly onu yakalamıştı. Adam oldukça ölü görünüyordu. Etrafıma bakındım. Shamas polisleri ile Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti’nden gelen gönüllüleri, bura-

da yaşayanları almaları için yönlendiriyordu. Peri kadınlar bir koltuğa çökmüşlerdi, Gulakah ile Ölüler Diyarı'na gitmeden öncekinden çok daha panik halindeydiler.

Syringa'ya doğru ilerledim. "Kocan seni bekliyor. Seni özlemiş."

Kafası karışmış halde gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadar zaman... hangi gündeyiz..."

"Hatırladığın son şey ne?" Ellerini tutup yanma oturdum. Güzel, içli biriydi, enerjisi bir gökkuşağı gibi yükseliyordu. Halcon'un onu nasıl büyülediğini anlayabiliyordum.

"Perşembe? Toplantıya gitmişim. Şey toplantısı..." Biri Halcon'un bedenini önümüzden geçirirken durdu. "Ah. Onun..."

Ayağa fırladım. "Götürmeden önce cesedi incelemem lazım..."

"Endişelenme. Ben aldım." Menolly arkamdan geldi. Pantolonunun cebine vurdu. "Onu yere serdiğimde yaptığım ilk iş, pis boynundan onu çekip almak oldu."

"Sence Gölge Kanat neden Gulakah'ın ruh mührünü Halcon'dan almasını istemedi?" Bana, şeytan generalin ruh mührüne sahip olmasını ister gibi gelmişti.

"Bence Gölge Kanat, Gulakah'ın büyüyen gücünden tedirgin oluyordu. Sonuçta o bir Tanrı'ydı. Üstelik Gulakah, kendi çıkarları için Gölge Kanat'ın gücünü de kullanıyordu. Sanırım onunla bir süre oyun oynadı." Omuzlarım silkti. "Yine de emin olamayız."

"Sanırım haklısın. Eee, Halcon'un vücudundan bilmemiz gereken bir şeyler çıktı mı?"

“Hayır. Kayda değer bir şey yok ama malikâneyi aradığımızda eminim işe yarar bilgilerle malzemeler bulacağız. Para kaynağını sağlayan kişi Halcon Davis’ti. Gulakah’ın parayla işi yoktu.”

Başımı salladım, Halcon’un kaç kişiyi soyduğunu merak ettim. Eğer ruh mührünü ortadan kayborduğu zaman bulduysa, insanların paralarıyla altınlarını alacak yüz elli yılı olmuş demekti.

“Burayı incelemek gözümü korkutuyor. Çok uzun zaman alacak.”

“Roman’dan bir grup vampir ayarlamasını isteyeceğim. Erin onlara göz kulak olabilir. Roman’ın emirlerinden asla çıkamazlar.” Beni tepeden tırnağa süzdü. “İyi misin? Tuhaf bir sessizlik var üzerinde.”

Omzumun üzerinden Syringa’ya baktım. Şimdi de Delilah onunla konuşuyordu. Kolumu Menolly’nin koluna dolayıp diğerlerinin bizi duyamayacağı bir yere ilerledim, Yüce Ölüm Büyüsü’nü yaptıktan sonra Ölüler Diyarı’nda olanları anlattım.

Hafifçe ıslık çaldı. “Ölülerin yaşadığı yerde olmak öyle kolay değil tabii. Özellikle de senin gibi yaşam dolu biri için.”

“Aynen öyle, kolay değildi ama sarhoş ediciydi. Eğer Morio haklıysa, ben Anne Ay’ın büyücülerinden Karanlık Ay Yüksek Rahibesi olacağım. Bu gücün üstesinden gelebilir miyim? Bu sorumluluğu kaldırabilir miyim? Bu düşünceler beni korkutuyor. Ya kendimi kaybedersem?” Başım dönmeye başladı, oturacak bir sandalye aradım.

Menolly dudağını ısırdı. “Emin değilim. Ben, sen değilim ama sana şunu söyleyebilirim... Hiçbir şeyin dönüşü yok. Hiçbirimiz geri dönüp eskisi gibi yaşayamayız. Önümüzde bakmalıyız. Kim bilir, gelecek bize neler getirecek. Belki de Gölge Kanat kazanacak ama şimdi bir savaşı kaybetti, elimizde başka bir ruh mührü var. Sanırım böyle günlere iyi günümüzdeyiz diyorlar.”

Neler olacağını bilmeden yorgun bir halde gülümsedim. “Eve gidip Roz’u kontrol edelim. Bu geceki temizliği kaldıramayacağım. Diğerleri burayı halleder.”

“İşte benim kızım.” Menolly uzanıp yanağımdan öptü. “Bizim ablamız olabilirsin ama bazen bize yaslanmada hiçbir sakınca yok. Bunu öğrendiğini biliyorum ama hatırladığından emin olmak istedim.”

Birlikte yukarı çıkan merdivenlere yöneldik. Delilah’ın da bize katılmasıyla arabalara doğru geçtik. Gökyüzü karanlık ve sisliydi. Beltane arifesindeydik.

19. Bölüm

Beltane. Morio'yla erken kalktık. Fısıldayan Ayna'dan çağırduğımız Trenyth ruh mührünü almak için bizim eve gelmişti. Böylece ruh mührü güvenli bir şekilde Elqaneve'ye gitti, tabii elf şehrinde süren savaşı düşününce orada ne kadar güvende olduğu bir tartışma konusuydu.

Morio ve ben kahvaltıdan sonra Talamh Lonrach Oll'e gitmek için evden ayrıldık. Akşam bizimle gelemeyecek olan Delilah homurdanıyordu. Dolunayda hemen dönüşeceği için bizimle olması imkânsızdı. Biz kendi kutlamamızı hafta sonu yapacaktık. Dumanlı ile Trillian davetli olmadıkları için biraz bozulsalar da beni uzun uzun öperek uğurladılar.

Arabayla giderken olanları düşünüyordum. Bilgi almak için Chase'i aradım. “Şimdiye kadar neler buldunuz?”

Uzunca iç çekti. “Pek çok insan zarar görmüş. Bu işin içine girdikleri, ruh mühürleriyle de büyülendikleri için şu an pek iyi değiller. Lindsey Cartridge'den yardım istedim, belki arkadaşları yardım edebilir. Nerissa ile Sharah da bu

kadınlar için ellerinden geleni yapıyor. Bu arada çoğunluğu kadın. Sen sormadan söyleyeyim, evet, bazıları tecavüze uğramış. Genellikle Tregartlar tarafından.”

“Aman Tanrım. Umarım hiçbiri hamile değildir. Şehirde gezinen yarı şeytan çocuklar en son ihtiyacımız olan şey.”

“Böyle bir ihtimal var mı? Sharah ile Mallen’a bundan bahsedeceğim. Bütün kontrolleri yapıyorlar.” Chase durdu. “Ruh şeytanları barındıran bir başka yumurta var mı diye araştırma yaptık. Pek çok yere saklanmış olabilirler, Gulakah iki yumurtayla yetinecek kadar akılsız biri de değil. Tek bildiğimiz, şu anda Seattle’da gezinen ruh şeytanları olabilir.”

“Bu can sıkıcı konular açılmışken, vampirler malikâne de ne buldular? Biz çıkarken bir grubun geldiğini biliyorum.”

“Delil listesine inanamayacaksın. Halcon Davis bir milyonermiş. Elimize geçen hazineyi nasıl değerlendireceğimizi konuşacağız. Bana kalırsa ÖDHA, Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti ile Seattle Vampir Ağı arasında paylaşalım. Tabii Vampir Anonim de pay almalı.” Chase içeceğinden bir yudum çekip derin bir nefes aldı.

“Bu arada... Syringa’nın durumu? Hani peri efendinin karısı? Pek iyi değil. Fiziksel olarak bir sorunu yok ama neler olduğunu hatırlamaya başlayınca... kafası biraz karışık. ‘Bedeni burada ama ruhu değil,’ dedi Sharah. Ruhunu bulabilmemiz için bir ruh avcısına ihtiyacımız var.”

“Ruh avcılarını biliyor musun?” Daha önce Chase’ten hiç böyle bir şey duymamıştım. Oldukça şaşırdım.

“Sharah ile Mallen sayesinde artık biliyorum. Her neyse,

şimdi gitmem gerek. Yapacak bir sürü işimiz var. Bana kalırsa hem dosyalar hem de malikânedeki işimiz birkaç hafta sürer. Ama en azından Gulakah öldü. Ayrıca teşekkür ederim. Morio'yla yaptığınız şey..."

"Hey, biz yapmamız gerekeni yaptık." Bir anda bu konudan uzaklaşmak isteyerek hemen vedalaşıp telefonu kapadım.

"Rahatla biraz." Morio yüzüme baktı.

Kolunu okşadım. "Sadece biraz ağır geldi. Üstelik bu gece neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Korkuyorum. Nele ri geride bırakacağımı bilmiyorum."

"Tahmininden daha fazla, bebeğim. Daha fazla." Böylece müziğin sesini açıp açık yolda hızla ilerledik.

Akşam olduğunda periler geri çekildiler. Bana rahibe perilerinin giydirilmişti, Morio ise törenlerde giydiği kimono içindeydi. Davulcular tören ateşinin etrafındaki yerlerini almışlardı. Davulun hevesli, cazibeli ritmi havayı kaplamıştı. Bütün günü yemek yiyip ziyaretlerde bulunarak geçirmiştik. Morio bir ara tilki formuna bürünüp çocukların onunla oynamasına izin verdi. Sonra birlikte sıcak havuzlarda yüzmeye gittik, uzun bir uyku çektik. Artık rahatlamaya başlıyordum. Kendimi davulların ritmine bıraktım. Ayaklarım ritim tutuyordu, dans etmek istiyordum. Bu nedenle ateşin yanında dans eden, davul seslerinin bedenlerinde konuşmasına izin veren kadınlara katıldım.

Enerji gittikçe yükseliyordu. Beltane cinsel hazzın yaşan-

dığı bir geceydi, Kral Stag'in eşine borazan çaldığı geceydi. Beltane, Tanrıların kafalarını dağıttıkları, Tanrıçaları dölendirdikleri geceydi. Periler bu gece dinlenir, gevşer, bütün vahşi ve kanlı yönlerinin ortaya çıkmasına izin verirlerdi.

Tören ateşinin hemen yanındaki çimenlerin üzerinde, sevişen çiftlerle gruplar vardı. Kadınlar orgazm çılgınlıkları atıyor, erkekler azgınlık yaşıyorlardı. İnliyorlar, ormanın derinliklerinde yaşayan Avcı Herne gibi soluyorlardı.

Morio sırtımdan sarıldı, kollarını belime dolayıp davulların bizi gittikçe gecenin labirentlerine salan ritmiyle oynamaya başladı. Titania, Aeval ve Morgaine bize doğru yürürken borular ötmeye başladı. Arkalarından Bran, Mordred ve Arturo geliyordu.

İnsanlarının önlerinden geçtikçe herkes eğilerek kraliçelerini, onların güçleriyle soylarını selamlıyordu. Aeval önüme geldiğinde ben de onu selamlamak için eğilmiştim.

“Kalk, çocuğum. Senle rahibin bana eşlik edin.” Böylece doğrulup asamı aldım. Birlikte herkesin önünden yürüdük. İçine doğru yürüdüğümüz orman, sanki bu gece bizim için ayrılmıştı. Hiç ses çıkarmadan, sessizce ilerledik.

Davulların ritmi bizi takip ediyordu, biz yürürken hayvanlar da bize eşlik etti. Bembeyaz bir geyik Morio'nun peşine takıldı, birkaç sokak kedisi de benim ayaklarıma dolandı. Aeval'in omzundaki baykuş onunla birlikte alana ilerledi, Morgaine'in omzunda ise bir kuzgun vardı. Titania bir elini kaldırıncı dağ aslanı çalılarının arasından sıyrılıp Işığın ve Sabahın Kraliçesi'ne süründü.

Ormanın derinliklerine giderken dolunay gökyüzünde

gümüşü ışııyla parlıyordu. Nefesim kesildi. Anne Ay'ın varlığını omuzlarımda hissediyordum, beni çağırıyordu. Bu gece Av gecesiydi. Cadı olarak onun emrine girdiğimden beri hiçbir Av gecesini kaçırmamıştım, bu nedenle beni git-tikçe daha zorluyordu. Her şeyi bırakıp onun yanına uçu-ma isteğime öyle zor dayanıyordum ki!

Peri çemberi dediğimiz, yumruğum kadar katranköpüğü çiçekleriyle çevrili açık alana çıktığımızda içimdeki baskıya engel olmaya çalışıyordum. Tam ortada bir ateş yanıyordu, bu ateşi dokuz kutsal ağaç dalı oluşturunuyordu. Porsukağacı kokusu içime doldu, kendimi evimde hissediyordum; bu beni korkutuyordu. Talamh Lonrach Oll'a bağlılığım zamanla art-mıştı, burada rahatça nefes alabildiğimi hissediyordum. Saç-larımla endişelerimi salabildim, böylece leydime odaklandım.

Aveal çemberin ortasında durdu, Titania da ona katıldı. Ama Morgaine dışarıda bizimle duruyordu. Mordred ile Arturo hemen onun arkasındaydılar. Bran çembere yaklaştı ama sınırı geçmedi.

Aeval ateşe yürüdü, ardından bize döndü. Asasını üç defa yere vurdu, her yanı gök gürültüsü kapladı. Birden De-risa'nın yanında durduğunu fark ettim. Anne Ay'ın Yüksek Rahibesi. Cadı olarak göreve başladığımda yeminimi kabul eden kadınla yine rahibeliğe kabulümü gerçekleştiren kadın. Birbirlerini yanaktan öptüler. Sonra Derisa yanında duran, gecenin karanlığında gün ışığı gibi parlayan uzun boylu, asil Titania'yı öptü.

Kuvvetli bir rüzgâr esti. Ortalığı menekşe, nergis, şeftali, misk, yeni biçilmiş çimen kokusu kapladı. Kendimi koku-

sunun güzelliğine bıraktım, geçen günlerin sıkıntılarını benden alıp götürmesine izin verdim. Koku, küçük patlamalarla, bir ön sevişme gibi beni kendimden geçirdi.

Aeval ve Derisa, Morgaine'e işaret ettiler. O da çemberrin içine girdi. Yavaşça onlara doğru ilerleyip diz çöktü. Bu saygının ne kadar süreceğini merak ettim ama bir şey söylemedim. Morgaine, kendisine uzatılan elleri sessizce öptü. Ardından başını çevirip bana döndü, gözlerindeki kıskançlığı görebiliyordum. Ama yine de bir şey söylemedi. Ateşin yanma geçip bekledi.

Hemen ardından Derisa'yla Aeval bana ve Morio'ya döndüler. İçeri girmemizi işaret ettiler. İkimiz de öne atıldık, onların yanına varınca diz çöktük. İkisinin de ellerini öptüm. Morio da aynısını yaptı. Ayağa kalktığımda Derisa gülümseyip beni tutkuyla uzun uzun öpmeye başladı. Onun şehvetinde kendimi kaybettim.

"Bir kez daha bir dönüm noktasına geldik, sevgili Camille. Sen bir rahibesin, evet. Çalışmalarını başarıyla yerine getiriyorsun ama artık başka bir adım atman gerek. Karanlık Anne'nin Yüksek Rahibesi olacaksın, tıpkı benim Aydınlık Anne'nin Yüksek Rahibesi olmam gibi. Bu yönde eğitilmeden önce sen ve rahibin, cesaretinizi gösterip Av'ı yönetmelisiniz."

Av'ı yönetmek...

Güçlkle yutkundum. Av peşinde koşmanın en cesur savaşçılarla Anne Ay'ın görevinde olanlara has olduğunu biliyordum ama bildiğim tek şey buydu. Daha önce diğer cadılarla koşmuştum, son birkaç aydır da diğer rahibelerle koşuyordum.

"Neleri bilmem gerekiyor?" diye sordum.

“Asıl soru neleri bilmen gerektiği değil. Bunu yapıp bununla yüzleşmeye istekli olup olmadığın. Bu gece ikinizin sınavı olacak.” Derisa bir adım gerileyip gökyüzünü güçlü bir ses kapladı. “Anne Ay, o geliyor.”

Morgaine başını kaldırdı, gözleri donuktu, bu bakışını biliyordum. “Av için koşacak mısın?”

“Dünya Tarafı’nda olsam da ben ayın kızıyım,” diyerek kibarca gülümsedi.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Köpekler yüksek sesle uluyordu, gece kuşlarının ötüşleri onlara karışıyordu. Koşanların fırtına etkisi, davulların ritimleri, seslerinde büyümlü bir etki olan kadınların söylediği çoktan unutulmuş dildeki şarkıların melodisi de bu sesleri takip ediyordu.

İlk önce gümüş silüetteki Anne Ay geldi, başında bir taçla sırtında uzun bir pelerin vardı. Çok güzel, parlıtlıydı. Enerjisi beni ona çekiyordu, uzun zaman önce kaybettiğim sevgilim gibiydi. Arkasından ayılar, panterler, geyik, kurt; onun göğünün altında yaşayan bütün hayvanlar geldi.

Morgaine ağlıyordu, ben de ağladığımı fark ettim. Bir elimle Anne Ay’a uzandım, diğeriyle Morio’nun elini sımsıkı tutuyordum. Morio bir şey söylemiyordu ama kocaman açtığı gözleriyle olanları izliyordu. Benim efendim önümüne gelince şarkılarla davulların sesleri daha da arttı. Efendim uzanıp elimi tuttu. Hem benim hem de Morio’nun elini alıp kendi göğsünde güçlü bir ağ oluşturdum.

Onunla birlikte fırlayıp astral düzeye geçtik, bakışlarımı sevgili Anne Ay’dan hiç ayırmadım. Hyto’nun sığınağında yaralanmış, bitmiş bir haldeyken bana gelmişti. Beni özgür

bırakmasa da oradan alıp Hyto bana tecavüz ederken gökyüzüne yükselmişti. Beni kollarının arasına alıp gözyaşlarıyla öpmüş, teselli etmişti.

Şimdi de o korkunç yükseklikten eğilip dudaklarını benimkilerle birleştirdi, ardından Morio'yu öptü. Bedeni manyetik bir çekim gücüyle bizi kendisine çekerken gözleri de gümüşü bir ışıkla parıl parıl parlıyordu.

“Av’a hoş geldin,” diye fısıldadı Morio’ya. Sesi ağaçlardan süzülüp gölü kapladı. Bana döndü, yüzümü ellerinin arasına alıp gülümsedi. “Demek benim karanlık yoluma katılıyorsun. Korkma sakın, sana zarar veren tek şey korku olur. Ama şimdilik Av ile yüzleş. Bu gece sen yönlendireceksin, *ben takip edeceğim.*”

Anne Ay’a baktım. Bunu nasıl yapacaktım ki? Arkamı dönüp peşimdekilere baktım. O kadar çoklardı ki sayamıyordum bile. Hepsi benim bir sonraki hamlemi bekliyordu.

İskelet şövalyeler, kemikten ağızlarını açmış, gözlerindeki ateşle beni bekliyorlardı. Avcılarla savaşçılar, cadılarla Morgaine de dahil rahibeler... Geceleyin oynamak isteyen vahşi orman ruhları pozisyonlarını almıştı, Anne Ay’ın izlediği hayvanlar da öyle. Hepsi beni izliyordu. Eğer kendime güvenmezsem hepsi üzerime gelecekti. Onlar Tanrıçalarına sadıklardı. *Ben* de onların güvenini kazanmalıyım.

Onlara baktım. Beni dinleyecekler miydi? Yoksa bana gülecekler mi? Efendimin önünde kendimi küçük mü düşürecektim? İşte o zaman Derisa’yı gördüm. Anne Ay’ın arkasında hemen sağda duruyordu. Onun da bu ritüelden geç-

tiğini fark ettim. O da Aydınlık Anne'nin Yüksek Rahibesi olmak için Av'ı yönetmek zorunda kalmıştı. O yaptıysa ben de yapabilirdim.

Birden elindeki asayı fark ettim. Benimkine benziyordu; sadece onunki porsukağacındandı, benimkiyse meşeden. Asasını tutuşunu izlerken onun canlanarak sahibini hissedebildiğini anladım.

Elimdeki asaya baktım. "Uyan. Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Kıpırdamaya başladı.

"Sana emrediyorum, uyan, Av'ı yönetmeme yardım et."

Başındaki kristal topuz ışıldayıp parladı. Asa elimden aşağı inmeye başladı. Ben de elimden bedenime kayıp içimde dalgalanarak bana güç vermesine izin verdim. Ama bu bir ateşin gücü değildi, hayır. Bu parlak ışıkların, geceleyin parıltıdayan keskin ışıltıların gücüydü. Karanlık Peri ateşi şimdi bedenimden içeri süzülüyor, beni değiştiriyor, dönüştürüyordu.

Morio'ya döndüm, onu kendime çekip tutkuyla öptüm. "Mutlu Beltaneler, rahibim. Benim yanımda koşmaya, Av peşinden gitmeye hazır mısınız?"

Başını evet anlamında salladı. "Emrinizdeyim rahibem."

"O zaman şov başlasın."

Anne Ay'ı, ardından da Derisa'yı selamlayıp yüzümü gökyüzüne döndüm. Öne atılıp asamı gökyüzüne kaldırdım. Böylece oradan ayrıldık. Bütün dünya üzerinde yankılanan bir çığlıkla Av'ı yönettim, Beltane gecesine karıştık.

Bulutlarla sonsuz gökyüzünde salınıyordum. Yıldızlardan

geçip Ay'ın ışığında süzülüyordum. Ardımdan bir Av geliyor-
du. Bütün bu kargaşayla çılgınlıkta Anne Ay yanımdaydı.

Şehrin üzerinden geçtik, astral düzeyde, ruhların âlemlerinde gezindik. Ölümlüler dünyasında, karanlık, tehlikeli ormanlardan geçip Av'a ait olan, hem hayvanların hem de insanların, ölü ruhlarını topladık. Koştuk, koştuk... Nefes nefese, hiçbir şey düşünmeden... Gecede yankılanan borularımızı birilerinin duymasından endişelenerek kovalamaya devam ettik. Ta ki sabahleyin ayaklarımız yeniden toprağa basana kadar.

20. Bölüm

Bir hafta sonra Menolly, Delilah ve ben Huşsuyu Gölü' nün karşısında bir bezin üzerinde oturuyorduk. Maggie de yanımızdaydı. Diğer herkes etrafımızda bir yerlerdeydi. Vanzir, Morio'yla eve getirdiğimizden beri Iris ile Hanna'nın özel ilgisiyle iyileşen Roz frizbi oynuyordu.

Dumanlı bir ağacın tepesine çıkmış manzarayı izliyordu. Bruce ile Roman da onun yanındaydı. Shade, Iris ile Hanna'nın hamburgerleri ızgarada pişirmelerine yardım ediyordu. Trillian, Nerissa ile Shamas da piknik masasında oturup sosisleri hazırlıyorlardı. Biraz ileride Chase, Sharah'la el ele geziyordu.

Bu gece için tuhaf bir davetli listesi hazırlamıştık. Wilbur koltuk değnekleriyle birlikte protez bacağına alışmaya çalışıyordu. Ivana Krask'ın yanında oturuyordu. İki kişi sohbete dalmıştı. Ne konuştuklarını gerçekten bilmek istemiyordum, özellikle de Rodney orada Martin'le birlikteyken. Bu garip dörtlü kim bilir neler konuşurdu! Martin pek konuşmuyordu

tabii ama en azından davranışlarıyla belli ediyordu.

Geri yaslanıp alacakaranlıkta parıldayan yıldızlara baktım. Üç tane daha ruh şeytanı yumurtası bulup hepsinin işini bitirmiştik. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti, Halcon Davis'ten kalan malikâneyi aldı. Buranın tamirâtı, yenilemeye çalıştıkları binadan çok daha ucuza gelecekti. Lord Faerman'ın karısı Syringa uyuşukluğundan kurtulmuştu, Halcon Davis ile Aleksais Medyumluk Ağı'ndan kurtulan diğer kadınlar gibi Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Merkezi'nde tedavisi devam ediyordu.

Kollarımı dizlerime dolayarak Menolly ile Delilah'ya baktım. “Bulmamız gereken tek bir ruh mührü kaldı.”

“Bu, savaşı kazanacağımız anlamına gelmiyor ama.” Menolly termostan kan içiyordu. Morio ona karpuz aromalı kan bulmuştu. “Bunu kabul etmemiz gerek, çok önemli bir mücadele kazandık. Ama ne kadar sürdüğüne, nelere mal olduğuna baksamza. Sizce Gölge Kanat'ın elinde Gulakah'tan güçlüsü yok mu? Sizce bu insanı, şeytanı veya her neyse onu, üzerimize salmak için çok bekleyecek mi? Telazhar'la yol alacak birisi.”

“Ya da daha kötüsü... Bildiğimiz tek şey, ellerinde iki ruh mührü olduğu.” Durgun göle baktım. Bazen bu naif görüntünün altında şeytanlar olabiliyordu. Gulakah'ın zihninde olma fikriyle sonsuza dek oraya sıkıştığım hissi beni derin düşüncelere salıyordu. O akışkan denize battığım hissiyle kâbuslar görüyordum. Beni gittikçe derinlere çekiyordu.

Delilah uzanıp elimle Menolly'nin elini tuttu.

“Ne olursa olsun, birlikteyiz. Kendi küçük ordumuz var,

gittikçe büyüyoruz. Doğaüstü Varlıklar Ordusu bize sadakatini ispatladı.”

Başımı salladım. “Evet, haklısın. Ama şimdi insanların çoğu zombilerden haberdar olduğuna göre daha korkunç bir efsane fikri ortaya atmaları ne kadar zaman alır ki? Bize karşı iyi davrandılar çünkü biz onlar için büyük tehlike değiliz. Nefret suçlularını saymıyorum. Ya şeytanları öğrenirlerse?”

“Panik, kargaşa... ama böyle bir şey yaşadığımız zaman ya da yaşarsak başa çıkabiliriz sanırım. O zamana kadar da elimizden gelenin en iyisini yapacağız, sevgililerimizle vakit geçirip mümkün olduğunca eğleneceğiz. Çünkü bunun yarın olmayacağını bilmiyoruz.” Menolly uzanıp yanaklarından öptü. “Bu gecelik her şeyi geride bırakalım.”

Söylediklerini kabul ederek zihnimdeki endişeleri bıraktım. Menolly haklıydı. Şeytanlar gölgelerde saklanıyor olabilirlerdi ama şimdilik hayattaydık, bir ruh mührü daha bulmuştuk, bir Tanrı’yı öldürmüştük. Etrafımızda ailemizle arkadaşlarımız vardı. Karşı karşıya olduğumuz tehlikeyi düşününce şimdikinden daha iyi olamazdık.

“O kim?” diye sordum ormanda yürüyen kişiyi göstererek.

“Umarım senin için bir sakıncası yoktur ama o da gelmek istedi,” dedi Delilah. Sonra gülümsedi. “Belki de savaş konusunda endişelenmediğimiz bir anda onun burada olması hepimiz için iyi olur diye düşündüm.”

“Kim...” Ama ayağa kalktığımda gelen kişinin kim olduğunu gördüm. Sephreh, babamız bize doğru geliyordu, üstelik üzerinde üniforma yoktu. Bize el salladı, o zaman gerçekten

kim olduğunun farkına vardım. Bize katılmak için gelmişti. Yüzündeki tebessümle kalbim sıcacık oldu. Babam geri dönmüştü. Belki eskisi gibi olmayacaktı ama belki de en iyisi buydu. Son altı ayda hepimiz bir sürü ders almıştık.

Gölün kıyısına minik dalgalar vururken bir ağacın tepesindeki baykuş uğuldadı. Menolly, Delilah ve ben el ele yürürken kucağımızda Maggie'yle, akşam karanlığındaki babamızı çabucak selamlamaya gittik.

ANA KARAKTERLER

D'ARTİGO AİLESİ

Sephreh ob Tanu: D'Artigo kız kardeşlerin babası. Safkan peri.

Maria D'Artigo: D'Artigo kız kardeşlerin annesi. İnsan.

Camille Sepharial te Maria, namı diğer Camille D'Artigo: Kız kardeşlerin en büyüğü; bir Ay Cadısı. Yarı peri, yarı insan.

Delilah Maria te Maria, namı diğer Delilah D'Artigo: Ortanca kız kardeş; bir kedi kadın.

Arial Lianan te Maria: Delilah'nın doğumda ölen ikizi. Yarı peri, yarı insan.

Menolly Rosabelle te Maria, namı diğer Menolly D'Artigo: Kızların en küçüğü; bir vampir, sıra dışı bir akrobat. Yarı peri, yarı insan.

Shamas ob Olanda: D'Artigoların kuzenleri. Safkan peri.

D'ARTİGO KIZ KARDEŞLERİN SEVGİLİLERİYLE YAKIN ARKADAŞLARI

Bruce O'Shea: Iris'in kocası. Leprikon.

Carter: Yıllardır Şeytan ırkıyla insanların aralarındaki iletişimi izleyip kayıt altına alan bir grup olan Demonica Vacana Toplumu'nun lideri. Carter yarı şeytan, yarı titan, babası ise Yunan Titanlarından biri olan Hyperion'dur.

Chase Garden Johnson: Dedektif, Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin müdürü. İnsan. Sıradan ölümlülerin yaşamından daha uzun bir yaşam sağlayan Abıhayat Suyu'nu içti. Bu su nede- niyle psişik güçleri oluşmaya başladı.

Chrysandra: Wayfarer Barı'nın garsonu. İnsan.

Derrick Means: Wayfarer Barı'nın barmeni. Porsuk adam.

Dumanlı: Camille'in kocalarıyla sevgililerinden biri. Yarı be- yaz, yarı gümüş ejderha.

Erin Mathews: Peri Gözetmenleri Kulübü'nün eski başkanı, Scarlet Harlot'un eski sahibi. Ölümüne saniyeler kala, Menolly tarafından bir vampire dönüştürüldü. İnsan.

Greta: Ölüm Bakireleri'nin lideri; Delilah'nın öğretmeni.

Iris (Kuusi) O'Shea: Kız kardeşlerin arkadaşı, yardımcısı. Undutar'ın rahibesi. Talon-haljita (Finli ev perisi).

Lindsey Katherine Cartridge: Yeşil Tanrıça Kadın Sığınma Evi'nin müdürü. Pagan, cadı. İnsan.

Marion: Çakal Dönüşen; Süper Kahramanlar Şehir Kahvesi' nin sahibi.

Morio Kuroyama: Camille'in sevgilileriyle kocalarından biri. Aslında Büyükanne Coyote'nin torunu. *Youkai-kitsune* (Kabaca tercümesiyle: Japon tilki-cini).

Neely Reed: Bütün Dünyalar Barışla Birleşsin kurucu üyesi. İnsan.

Nerissa Shale: Menolly'nin karısı. Sosyal Hizmetler ve Sağlık Hizmetleri Departmanı'nda çalışıyordu. Şimdi ise Chase için Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibinde kurban hakları danışmanı. Bir puma kadın, Puma Sürüsü'nün üyesi.

Roman: Çok Yaşlı bir vampir. Kızıl Peçenin Kraliçesi olan Kanlı Wyne'ın oğlu. Vampir Birliği'nde Menolly'nin resmi danışmanı, yeni sahibi.

Rozurial, namı diğer Roz: Paralı asker. Menolly'nin ikinci sevgilisi. Karabasan. Zeus ile Hera, evliliğini mahvetmeden önce bir periymiş.

Shade: Delilah'nın nişanlısı. Yarı Stradolan, yarı siyah (gölge) ejderha.

Sharah: Elf sağlık görevlisi; Chase'in kız arkadaşı.

Siobhan Morgan: Kızların arkadaşlarından biri. Selkie (Fok kadın), Puget Sound Limanı Fok Sürüsü'nün üyesiydi.

Tavah: Wayfarer Barı'ndaki kapının muhafızı. Vampir (Safkan peri).

Tim Winthrop, namı diğer Cleo Blanco: Bilgisayar öğrencisi/dâhisi, kadın kılığında sahneye çıkan bir dansçı. İnsan.

Trillian: Paralı asker. Camille'in ilk sevgilisiyle üç kocasından biri. Svartan (Çekici perilerden biri).

Vanzir: Kendi isteğiyle kız kardeşlerin sözleşmeli kölesi oldu. Gücünü kaybetmiş rüya avcısı kötü bir şeytan ama şimdi yeni bir güç kazanıyor.

Venüs, Ayın Çocuğu: Puma Sürüsü'nün şamanı. Puma adam. Keraastar Şövalyeleri'nden biri.

Wade Stevens: Vampir Anonimin başkanı. Vampir (İnsan).

Zachary Lyonnesse: Puma Sürüsü Yaşlılar Konseyi'nin genç üyesi. Öteki Dünya'da yaşayan puma adam.

SÖZLÜK

Abıhayat Suyu: İnsanların hayatını neredeyse bir perininki kadar uzatabilen iksirdir. Oldukça pahalıdır, dikkatle kullanılması gerekir. Ortaya çıkan değişiklikleri kaldıramayacak biri içerse delirebilir.

Büyük Bölünme: Doğanın Efendileri'yle bazı soylu periler dünyaları bölmeye karar verdiğinde ortaya çıkan büyük karmaşa. O zamana kadar periler dünyada yaşırdı, hayatlarıyla dünyaları insanlarınkiyle karışmıştı. Büyük Bölünme, her şeyi birbirinden ayırıp başka bir boyut oluşturdu. Öteki Dünya meydana geldi. Perilerin İkiz Sarayları yasaklanıp kraliçelerinin güçleri ellerinden alındı. Ruh mührü bu dönemde oluşturuldu, ülkeleri birbirinden ayırmak için kırıldı. Bazı periler dünyada kalmayı yeğledi, diğerleri Öteki Dünya'ya taşındı, kötü cinlerin çoğu da Yeraltı Ülkeleri'ne kapatıldı.

Caluk: Öteki Dünya'da yaşayanların bir kısmı tarafından konuşulan kaba bir lehçe.

Des'Estar Muhafızları: Y'Elestial ordusu.

Doğanın Efendileri: Kader Büyücüleri ve Hasatçılar'la birlikte gerçekten ölümsüz olan doğaya ait –hem dişi hem erkek– varlıklardır. Birçok elementin ve enerjinin simgeleridirler, bütün ülkelerde yaşarlar. İstediklerini yaparlar. Emirle davet edilmedikleri sürece insanoğluyla ya da perilerle çok nadir ilgilenirler. Eğer yardımları istenirse karşılığında fahiş bir fiyat isterler. Doğanın Efendileri, Kader Büyücüleri gibi dengeyle ilgilenmezler.

Doğaüstü Varlıklar: Dünya'da yaşayan, peri olmayanlardır. Özellikle hayvana dönüşenler için kullanılır.

Dreyerie: Bir ejderha saçı.

Dünya: Kapıların dünya kısmında, var olan her şey.

Elqaneve: Öteki Dünya'daki cüce ülkeleri.

Fısıldayan Ayna: Öteki Dünya ile Dünya'yı bağlayan sihirli iletişim aletidir; sihirli, görüntülü bir telefon gibi.

Hasatçılar: Ölümün efendileridir, birkaç tanesi saf değiştirmiştir. Hasatçılar, aynı zamanda doğanın efendileridir. Hasatçılar, diğer takipçileriyle birlikte (Valkürler ile Ölüm Kızları'yla) ölümlerin ruhlarını toplarlar.

Haseofon: Ölüm Bakireleri'nin meskeni, yaşayıp eğitildikleri yer.

Ionyc Denizi: Ionyc Toprakları'nı ayıran enerji akımıdır. Bazı yaratıklar, özellikle buz, kar, rüzgârın doğal enerjileriyle bağlantılı olanlar, Ionyc Denizi'nden korumaya gerek olmadan geçebilirler.

Ionyc Toprakları: Yıldızlar âlemi, eter âlem, ruhlar âlemi, daha az bilinen, maddesel olmayan birkaç boyut Ionyc Toprakları'm oluşturur. Bu topraklar Ionyc Denizi'yle ayrılmışlardır. Bu deniz Ionyc Toprakları'nın birbiriyle çarpışmasını, evrensel oranları dağıtacak bir patlama yaratmasını engelleyen bir enerji akımıdır.

Kader Büyücüler: Kaderin dengeyi koruyan kızlarıdır. Ne iyidirler ne kötü, kaderin akışını incelerler. Denge bozulduğunda sahneye çıkıp harekete geçerler. Genellikle insanları, Öteki Dünya'daki perileri, dünyada yaşayan perilerle diğer yaratıkları piyon olarak kullanarak, kaderin yolunu düzeltirler.

Kapı, Kapılar: Değişik boyutları bağlayan boyutlar arası girişlerdir.

Koyanni: Büyük Çakal'dan ayrılıp şeytani bir yola giren çakal dönüşenler; Nukpana'nın peşinden gidenler.

Kripto: Kriptozoit ırklarından biridir. Kriptolar, teknik olarak peri olmayan efsanevi yaratıkları içerirler: Gargoyleler, tekboyuzlu atlar, kartal başlı, aslan gövdeli ejderhalar, ateş püskürten canavarlar gibi. Çoğunlukla Öteki Dünya'da yaşarlar ancak bazı-

larının dünyada yaşayan kuzenleri vardır.

Melosealför: Güçlü Kriptolar ile bütün Ay Cadıları tarafından öğrenilen bir Kripto lehçesidir.

ÖDHA: Öteki Dünya Haber Alma Ajansı; Des’Estar Muhafızları’nın arkasındaki “beyinler.”

Öteki Dünya: “Peri Ülkesi” için insanların kullandığı terimdir. Bizimkinden ayrı bir boyuttur. Efsanelerdeki, eski bilgilerdeki yaratıkları, Tanrılara giden patikalarla Olympus gibi çeşitli yerleri içerir. Öteki Dünya’nın gerçek ismi, Kripto ile peri ırklarının değişik lehçelerinde değişik şekillerde geçmektedir.

Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibi: Dedektif Chase Johnson’ın parlak buluşudur. İlk olarak, ÖDHA ile Seattle Polis Departmanı arasında bir işbirliği sağlamak için kurulmuştur. Seattle’daki örneğe bakarak ülkenin diğer bölgelerinde de bu birliklerden kurulmuştur. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibi, hem tıpla hem de suçla ilgili acil durumlara bakar. Öteki Dünya’dan gelen ziyaretçiler de buna dahildir.

Ruh Mühürleri: Sihirli, antik kalıntılardır. Büyük Bölünme sırasında yaratılmışlardır. Kapılar mühürlendiğinde mühür dokuz parçaya bölünmüştür. Her bir parça Doğanın Efendileri’nden ya da Hanımefendileri’nden birine verilmiştir. Bu değerli taşların her biri çeşitli güçlere sahiptir. Bu mühürlerden birine bile sahip olan kişi, dünyayı, Öteki Dünya’yı, Yeraltı Ülkeleri’ni ayıran kapıları zayıflatma gücü kazanır. Eğer bütün mühürler birleşirse kapılar açılır.

Ruh Statüleri: Öteki Dünya’da, belli peri ırkları için küçük heykelcikler yapılır, o kişiyle sihirli bir bağla bağlanır. Bu figürler, aile emanetlerinin konulduğu kutularda saklanırlar, peri öldüğünde ruh statüsü kırılır. Menolly vampir olarak yeniden doğduğunda, ruh

mührü değişik de olsa tekrar yapılmıştı. Eğer aile üyelerinden biri ortadan kaybolursa, aileleri, üye ölü mü yoksa yaşıyor mu diye ruh statülerine bakabilirler.

Safkan İnsan: Dünyalı insanlara verilen isim.

Saray ve Hükümdarlık: Hükümdarlık, Y'Elestial'in kraliçesini simgeler; Saray ise kraliçenin etrafındaki soylularıyla askeri personeli. Saray ile Hükümdarlık birlikte kullanıldığında Y'Elestial'deki bütün yönetimi kapsar.

Seelie Sarayı: Büyük Bölünme sırasında dağıtılan Işığın ve Yazın Dünyası'ndaki Peri Sarayı'dır. Titania, Seelie Kraliçesi'dir.

Siyah Tekboynuzlu At/Kara Yaratık: Dahns Tekboynuzlu Atların babası. Darkynwyrd ile Thistlewyd Derinlikleri'nde yaşayan, bir efsane gibi yeniden doğan sihirli tekboynuzlu at Kuzgun Anne'nin eşi. Tekboynuzlu attan çok, doğal bir güç.

Stradolan: Dünyalar arasıyla gölgelerin içinden geçebilen, bunu bir ulaşım yöntemi olarak kullanan varlık.

Şeytan Kapısı: Güçlü bir büyücü ya da ölüm büyüsü yapan bir büyücü tarafından çağrılan kötü cinlerin geçebildiği kapılardır.

Talamh Lonrach Oll: Dünya Tarafı'ndaki Peri meclisinin adı.

Unseelie Sarayı: Büyük Bölünme sırasında dağıtılan Gölgenin ve Kışın Dünyası'ndaki Peri Sarayı'dır. Aeval, Unseelie Kraliçesi'dir.

Üç Kraliçenin Sarayları: Üç Dünyalı Peri Kraliçesi'nin yeni kurulan sarayları. Titania, Işığın ve Sabahın Peri Kraliçesi oldu; Morgaine, Alacakaranlığın Yarı Peri Kraliçesi; Aeval ise Gölgelelerin ve Gecenin Peri Kraliçesi.

Üçlü Bela: Yeni kurulan Dünyalı Peri Sarayları için Camille'in kullandığı takma isim.

Vampir Anonim: Yaşamı sırasında psikiyatrist olan Wade Ste-

vens tarafından, Dünya’da kurulan bir gruptur. Vampir olanları yeni hallerine alıştırmaya yardım eder, vampirleri mümkün olduğunca masum insanlara zarar vermemeleri için teşvik eder.

Vampir Anonim, kontrolü yaymaya çalışmaktadır. Amaçları, Amerika’daki vampirleri yönetmek ve uluslararası bir kontrol örgütü kurmaktır.

Y’Eirialiastar: Sidhe/Peri dilinde Öteki Dünya.

Y’Elestial: D’Artigo kızlarının doğup büyüdüğü, Öteki Dünya’daki şehir devletidir. Son zamanlarda uyuşturucu bağımlısı zalim Kraliçe Lethesana ile daha sağduyulu kız kardeşi Tanaquar arasındaki iç savaşla karışmış bir peri şehridir. Tanaquar, tahtı kendisine istemektedir. Savaş başka topraklara da sıçramıştır, savaşta birçok ırkyer almaktadır.

Youkai: Kısaca tercüme edersek, Japon kötü-cini/doğa perisidir. Bu serinin amaçları doğrultusunda Youkai’nin üç şekli vardır: hayvan hali, insan hali, gerçek kötü cin hali. Yeraltı Ülkeleri’nde yaşayan kötü cinlerin aksine, *Youkai*’lerin doğasında kötülük yoktur.

BÜYÜLÜ AY DİNLEME LİSTESİ

Yazarken müzik bana eşlik eder. Ben de yazarken hangi müzikleri dinlediğimi görmeniz için çalma listemi burada paylaşıyorum. İşte *Büyülü Ay* için dinleme listesi:

Adele: "Rumour Has It"

Air: "The Word 'Hurricane,'" "Moon Fever"

AJ Roach: "Devil May Dance"

Amanda Blank: "Something Bigger, Something Better"

Android Lust: "Dragonfly," "Follow"

Audioslave: "Set It Off"

Avalon Rising: "Where the Sunset Is Golden"

AWOLNATION: "Sail"

Black Mountain: "Wucan," "Queens Will Play"

Black Rebel Motorcycle Club: "Fault Line"

Black Sabbath: "Paranoid"

The Bravery: "Believe"

Bret Michaels: "Love Sucks"

Chester Bennington: "System"

Cobra Verde: "Play with Fire"

David Draiman: "Forsaken"

Death Cab for Cutie: "I Will Possess Your Heart"

Eels: "Souljacker Part I"

Fatboy Slim: "Praise You"

Faun: "Punagra," "Konigin"

Fleetwood Mac: "The Chain," "Gold Dust Woman"

Flight of the Hawk: "Bones"

Foster the People: "Pumped Up Kicks"

Gary Numan: “Dead Sun Rising,” “When the Sky Bleeds, He Will Come,” “The Fall,” “The Angel Wars,” “Hybrid,” “Haló,” “Walking With Shadows”

Gorillaz: “Demon Days”

Gypsy: “Spirit Nation,” “Morgaine”

Hanni El Khatib: “Come Alive”

Heather Alexander: “The Garden,” “March of Cambreadth”

Hedningarna: “Tuuli,” “Ukkonen,” “Raven,” “Gorrlaus”

In Strict Confidence: “Silver Bullets,” “Forbidden Fruit”

Jay Gordon: “Slept So Long”

Julian Cope: “Charlotte Anne”

Kirsty MacColl: “In These Shoes”

Loreena McKennitt: “Mummer’s Dance”

Marc Lanegan: “The Gravedigger’s Song,” “Bleeding Muddy Water,” “Judas Touch,” “Riding the Nightingale,” “Miracle,” “Phantasmagoria Blues,” “Because of This”

NIN: “Deep”

Orgy: “Blue Monday”

People in Planes: “Vampire”

Róisín Murphy: “Ramalama (Bang Bang)”

Stone Temple Pilots: “Sour Girl”

Sully Erna: “The Rise,” “Avalon”

Todd Alan: “Gently Johnny,” “We Are the Walking Breath”

Transplants: “Diamonds & Guns”

The Verve: “Bittersweet Symphony”

Warchild: “Ash”

Woodland: “Rose Red,” “First Melt,” “I Remember,” “The Dragon,” “Morgana Moon”

Zero 7: “In the Waiting Line”